

Hoa Thiên Cốt

Lời mở đầu

Chương 1: Thủy Quỷ Chặn Đường

Chương 2: Khi Còn Nhỏ

Chương 3: Côn Luân Dao Trì

Chương 4: Nước Ao Tam Sinh

Chương 5: Chơi Xấu

Chương 6: Phong Nhai Vô Biên

Chương 7: Đại Lễ Bái Sư

Chương 8: Nàng Muốn Thành Tiên

Chương 9: Quỷ Môn Mờ

Chương 10: Cuộc Chiến Thần Khí

Chương 11: Đóa Hoa Nở Hai Lần[1]

Chương 12: Kính Hoa Thủy Nguyệt

Chương 13: Tâm Như Bàn Thạch

Chương 14: Nụ Hôn Động Trời

Chương 15: Lại Thêm Rắc Rối

Chương 16: Yêu Thần Xuất Thế

Hoa Thiên Cốt

Tác giả: **Fresh Quả Quả**

Thể loại: **Ngôn Tình, Kiếm Hiệp**

Ebook by Truyen368.com

Đọc truyện Hoa Thiên Cốt của tác giả Fresh Quả Quả bạn sẽ được bước dẫn dắt vào một câu chuyện mới đầy sức hấp dẫn, có những màn đấu kiếm, những chiêu thức võ hiệp. Có những chuyện tình lại có cả những gì huyền ảo mộng lung, có chút vui lại có chút buồn thêm một chút hồi hộp, tò mò, một truyện kiếm hiệp nhưng không hề nặng nề ngược lại nhẹ nhàng mà còn mang cả yếu tố truyện ngôn tình đầy cảm xúc.

"Tình yêu cao thượng? Đó đơn giản chỉ là lời đầu môi chót lưỡi? Hay là một thứ phải hiến dâng hạnh phúc của đời mình, hy sinh tất cả mọi thứ mới có được? Đời này ta sống vì Trưông Lưu, sống vì tiên giới, sống vì chúng sinh, nhưng chưa từng làm gì được cho nàng ấy. Ta không phụ Trưông Lưu, không phụ Lục giới, không phụ trời đất, nhưng cuối cùng lại phụ nàng ấy, phụ cả bản thân ta."

"Chàng là người dịu dàng nhất thế gian, cũng là kẻ vô tình nhất thiên địa. Ta cố gắng suốt bao năm cũng không thể hiểu được chàng, nhưng giờ thì đã không cần và cũng không muốn hiểu nữa rồi, chết hay sống, chàng đang nằm trong tay ta, ta muốn thế nào cũng được."

"Ta không có sư phụ, không có bạn bè, không có người yêu, không có con cái, trước kia ta tưởng rằng ta có cả thiên hạ, nhưng hóa ra tất cả đều là giả. Người yêu ta, vì ta mà chết, người ta yêu, một mực muốn ta chết. Người ta tin, phản bội ta, người ta nương tựa, ruồng bỏ ta. Ta không cần gì, cũng chẳng cầu chi, chỉ muốn sống thật đơn giản, nhưng ông trời bức ta, chàng cũng bức ta! Chàng tưởng rằng đến bây giờ ta còn có thể quay đầu lại sao?"

"Hoa Thiên Cốt bỗng nhớ lại lần đầu tiên gặp người ở Dao Trì năm ấy, hoa nở như biển, gió cuộn như sóng, Bạch Tử Họa bước từng bước về phía nàng, từng đóa sen nở rộ đằng sau gót người. Còn nàng, lạc cả hồn phách."

Trong tay người không kiếm nhưng lại như có kiếm. Ánh ảo dưới nước càng tỏa sáng rực rỡ, chúng bay lên vãn quanh Bạch Tử Họa. Thanh kiếm màu bạc như có như không trong tay người trên chỉ trời dưới chỉ đất. Bỗng nhiên tất cả nước sông đều ngừng chảy, con sóng cũng đọng lại thành hình, rồi nháy mắt dựng thẳng lên dưới chân người, dâng thành ngọn sóng lớn, Bạch Tử Họa chỉ dùng kiếm khí, con sóng lập tức tan thành từng mảnh nhỏ.

Bao nhiêu năm sau, Hoa Thiên Cốt thường nhớ lại hình ảnh sư phụ đứng trên dòng sông mùa kiếm dưới trăng cho nàng xem, đó là cảnh đẹp nhất mộng ảo nhất trong cuộc đời nàng. Nếu có thể, nàng nguyện không tiếc sinh mạng trao đổi, chỉ để một lần nữa quay trở lại làm hòn đá nhỏ bên cạnh người.

Liệu đoạn kết của truyện sẽ ra sao, còn điều gì chất chứa nữa, còn thứ gì khiến người ta phải trăn trở hay chăng, liệu có hay không chỉ là ảo mộng hư vô, mời bạn đón đọc truyện, và theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Kiếm Đạo Độc Tôn, Duyên Tới Là Anh...

---> [Cùng thảo luận truyện Hoa Thiên Cốt tại TRUYEN368.COM](http://Cungthảo luận truyện Hoa Thiên Cốt tại TRUYEN368.COM)

Chương 1: Thủy Quỷ Chặn Đường

Trời không sao cũng không trăng, tối đen như một vực sâu thăm thẳm, khiến người ta không phân biệt rõ đâu là trên đâu là dưới, giống như chỉ cần đi nhầm một bước thì sẽ rơi xuống đó.

"Nam Mô A Di Đà Phật, Nam Mô A Di Đà Phật..." Một đứa bé khoảng mười hai, mười ba tuổi một mình đi nhanh trên đường, tay phải cầm một chuỗi tràng hạt lấm lấm niệm, tay trái cầm một chiếc đèn lồng làm bằng giấy dầu.

Nói nàng đang đi chẳng thà bảo rằng đang chạy, bởi cái thứ vẫn luôn theo sau kia chỉ vì e ngại chuỗi tràng hạt mới không dám vào đến. Xung quanh tối đen như mực, chỉ có đốm lửa nhỏ giống đèn lồng đang bay lơ lửng giữa không trung. Khắp nơi yên tĩnh đến kỳ lạ, ngay cả tiếng nước chảy, tiếng chim chóc côn trùng cũng không thấy đâu.

Sắp tới thôn rồi, chỉ cần vào trong thôn là sẽ yên tâm, nàng không ngừng nhắc nhở mình dấu mặt đã trắng bệch, mồ hôi lạnh đầm đìa. Tay phải nàng liên tục kéo chiếc áo làm bằng da tằm con chó đen kín hơn để mùi của bản thân không tản ra nhiều.

Nhưng khi đến chiếc cầu đá đầu thôn, nàng liền dờ dẫm ở đó. Một người phụ nữ cầm ô giấy đứng trên cầu đối diện thẳng với nàng. Mặt ô thù hình hoa đào đỏ rực, bộ váy màu trắng cũng vậy. Chiếc ô che rất thấp, không nhìn rõ mặt người đó. Rõ ràng là oi bức đến mức không có một chút gió, nhưng làn váy kia lại bay phấp phật.

Nàng sợ tới mức cứng đờ tại chỗ, hai chân run rẩy. Xong, ma đưa lối quỷ dẫn đường rồi.

"Nam Mô A Di Đà Phật..." Nàng tiếp tục khế niệm, nghiêng người qua phía kia cầu, cúi đầu giả bộ không thấy ả. Nhưng chớp mắt một cái, ả đã đứng trước mặt nàng. Đôi giày màu trắng thù hình hoa đào dính đầy bùn đất, cạnh chân là một vũng nước, còn có các loại rong rêu xanh biếc cùng vỏ sò. Lúc này nàng mới nhìn rõ, thứ trên váy kia không phải hoa đào, mà là máu tươi thấm ướt.

Đột nhiên, ngọn đèn lồng ánh vàng dịu dàng trong tay nàng bắt đầu chuyển thành màu xanh rồi đỏ lên một cách kỳ lạ, giống như đang bị nhiễm máu vậy. Không khí tràn ngập mùi gậy của thịt rữa cùng mùi tanh hôi của máu.

"Nam Mô A Di Đà Phật..." Kiên trì giơ chuỗi tràng về phía trước, nữ quỷ kia lùi hai bước, nàng lại tiến lên hai bước.

Khi nàng sắp tới cuối cầu, một tiếng cười ghê rợn vang lên. Nữ quỷ trước mặt nứt toác ra, tứ chi đứt ra thành vô số đoạn, giống như bị chém nát, mặt đất đều là máu và giò bọ.

Nàng bị dọa suýt chút nữa ném chuỗi hạt trong tay và đèn lồng bỏ chạy, hai chân run lấy bầy.

Rồi nàng thấy có cái gì đó tròn tròn nhanh như chớp lặn ra từ dưới ô, mái tóc dài màu đen cuốn quanh, là cái đầu của nữ quỷ đó! Cả người nàng như bị đóng băng, không thể cử động. Một giọng nói không ngừng gào thét trong đầu, chạy đi chạy đi, nhưng chân không thể nhích nửa bước.

Cái đầu kia giống như một quả bóng da, lăn qua lăn lại theo hình vòng cung, cứ đụng vào thành cầu thì bắn ngược trở lại. Nó nhanh chóng cọt tới bên chân nàng, làm nàng sợ tới mức suýt ngã bệt xuống đất.

Yên lặng một lúc, nàng trừng mắt nhìn cái đầu đột nhiên bất động bên chân, tim sắp nhảy vọt khỏi họng. Bỗng nhiên, cái đầu kia lăn lại gần hơn, bây giờ nàng mới nhìn thấy mặt của ả. Trên mặt đó có hai hốc lớn đen sì, đôi mắt đã bị móc ra, một con mắt không biết đi nơi nào, một con mắt khác thì được mạch máu, dây thần kinh và các bộ phận liên kết dính nửa trên mặt, lúc ẩn lúc hiện, con mắt trắng dã hung ác đảo về phía trước trừng cô bé. Đôi môi ả như bị cá dưới sông cắn nát, run rẩy như muốn nói gì đó với nàng, nhưng lại chỉ phát ra tiếng lạch cạch giống tiếng gió thổi qua khe cửa gỗ.

Nàng cố nhịn cơn buồn nôn, vượt qua chiếc cầu chạy về phía trước, bất chấp việc giẫm lên phần tay trên mặt đất. Đột nhiên chân nàng bị chộp lấy, là một nửa cánh tay phải, ngón tay ngâm trong nước trương phình, thối rữa và trắng bệch. Những chỗ đứt của cánh tay còn nhìn thấy cả xương trắng.

Trong nỗi sợ hãi, nàng phát hiện cái đầu kia như đang bắn sang phía mình, nó há to miệng cắn phập vào cẳng chân phải của nàng. Cơn đau hòa lẫn với không khí âm u lạnh lẽo nháy mắt truyền khắp mọi góc ngách trong cơ thể.

Nàng quơ chuỗi hạt đánh về phía nữ quỷ, nghe thấy tiếng xèo xèo như thịt tươi đặt trên miếng sắt nóng đỏ, rất lâu sau cái đầu kia mới tróc ra. Nàng co cẳng bỏ chạy, lại đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó vỡ bụp một tiếng, thấy dưới lòng bàn chân lấm lấm. Vừa nhắc chân lên xem thì không ngờ lại là một con mắt khác của nữ quỷ kia vừa bị mình bắt cắn giẫm nát, mù và giò bọ đang tuôn ra ào ạt.

Nàng vừa nôn khan vừa chạy như bay khỏi cầu, chợt nhận ra cái tay kia vẫn đang nắm lấy chân mình, mà cái đầu kia vẫn còn lăn trên cầu, rằng trên răng dưới lập cập, gọi: "Tay, tay, tay..."

Tiếng gọi vừa thê thảm lại vừa khủng bố, nhưng nữ quỷ không thể xuống cầu, cũng không thể đuổi theo. Người chết thảm trong nước, linh hồn vĩnh viễn chỉ có thể tồn tại ở nơi đây.

Nàng cố hết sức kéo cánh tay kia ra khỏi chân mình rồi ném nó quay trở về cầu, sau đó xoay người chạy thực mạng. Gương mặt nàng sớm đã cắt không còn một giọt máu.

Người trong thôn lúc đó đều đã ngủ, yên tĩnh tới mức ngay cả tiếng gà chó kêu cũng không nghe thấy. Nàng điên cuồng chạy tới đập cửa tiệm thuốc, nhưng tất cả mọi người giống như đều chết trong mơ, không có lấy một chút phản ứng, không có lấy một nhà sáng đèn. Nàng liều mạng đập cửa một lúc lâu mới có người trả lời.

"Ai đấy...?"

"Trương đại phu, Trương đại phu, con là Tiểu Cốt! Mau tới cứu cha con, ông ấy sắp chết rồi!" Tiểu Cốt lòng nóng như lửa đốt hét to.

“Được, được, Tiểu Cốt, con đừng lo, đợi bác mặc quần áo và lấy đồ đã. Nhanh thôi, nhanh thôi...”

Không lâu sau, một ông cụ đã bạc nửa đầu mang theo hòm thuốc bước ra, vội vội vàng vàng chạy đến bên cạnh nàng.

“Sao con lại đi một mình trong đêm hôm khuya khoắt thế này! Đi đường không gặp thứ gì chứ?”

“Vừa nãy trên cầu có... Không còn cách nào khác, ba đột nhiên bệnh nặng...” Tiểu Cốt nắm chặt áo Trương đại phu, nấp phía sau ông, khập khiễng bước đi, người vẫn còn run lẩy bẩy. Khi đi đến gần tới cầu lên nhô đầu ra, lại thấy thi thể tàn tạ và con mắt mình giẫm nát lúc nãy bày đầy trên mặt đất đã biến mất. Giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Bát tự[1] của nàng rất hiếm, âm khí quá nặng, thiên sát cô tinh[2], trăm năm khó gặp. Lúc nàng ra đời cũng là lúc mẫu thân vì khó sinh mà mất, cả thành vờn một mùi hương lạ lùng. Rõ ràng là cảnh xuân tươi đẹp, ấy vậy mà chỉ trong nháy mắt trăm hoa úa tàn, vì thế nàng tên Hoa Thiên Cốt.

[1] Bát tự: Là một hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lý của Kinh Dịch với các thuyết can chi, âm dương, ngũ hành... căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch và giới tính.

[2] Thiên sát cô tinh: Sao chiếu mệnh của một người, tức nghĩa tất cả những người thân xung quanh sẽ gặp tai họa.

Phụ thân nàng là một tú tài thi rớt nhiều năm, vì mệnh tốt nên vẫn nuôi nấng được nàng đến bây giờ. Nhưng bởi vì thể chất Hoa Thiên Cốt rất dễ hấp dẫn yêu quái, mang đến cho thôn không ít phiền phức, nên họ đành phải ở trong một căn nhà gỗ bên con sông chảy qua thôn.

Hoa tú tài đã mời cao tăng tha phương đến xoa chữa sủng mệnh cho Hoa Thiên Cốt, song vị hòa thượng đó cũng chỉ lác đầu. Ngài cho Hoa Thiên Cốt một chuỗi tràng hạt đã mang bên mình nhiều năm và dùng da của tám con chó đen may thành áo khoác giấu đi mùi thơm lạ lùng mà chỉ yêu quái người được trên người nàng, lại còn dặn dò sau khi mặt trời lặn tuyệt đối không được ra khỏi nhà, thế nên Hoa Thiên Cốt mới sống bình an được đến năm mười hai tuổi.

Trương đại phu thương nàng tuổi còn nhỏ mà phải chịu nhiều tủi cực nên rất quan tâm đến hai cha con họ. Ông là thầy thuốc, tay nắm quá nhiều sinh mệnh, dính dáng tới sống chết của quá nhiều người, dương khí và sát khí tương đối nặng nên tiêu quỹ bình thường không dám tới trên chóc. Trương đại phu nắm tay Hoa Thiên Cốt về nơi hai cha con họ ở, trên đường không gặp bất cứ phiền phức gì.

Bệnh của Hoa tú tài rất nặng, sống bao năm với Hoa Thiên Cốt, không thể tránh khỏi một số loại tà khí quán thân, chưa tới bốn mươi mà lại già nua ốm yếu như người năm mươi, sáu mươi. Trương đại phu lắc đầu thờ dài, chỉ sợ đêm nay không qua khỏi.

Hoa Thiên Cốt chạy ra chạy vào đun nước, sắc thuốc, lau mồ hôi cho Hoa tú tài, không dám để mình rảnh rỗi. Có lẽ trong lòng nàng đã mơ hồ nhận ra cho nên luôn lo lắng sợ hãi. Thế gian này, nàng chỉ có cha là người thân duy nhất.

Hoa tú tài rớt cuộc không thể gượng được đến hừng đông, lúc hấp hối vẫn lo lắng sau khi mình chết Hoa Thiên Cốt chỉ còn một mình sẽ ra sao. Trương đại phu an ủi ông sẽ thu dưỡng chăm sóc Hoa Thiên Cốt, nhưng Hoa tú tài lại không muốn liên lụy tới Trương đại phu, cũng sợ đại phu không bảo vệ Hoa Thiên Cốt được lâu. Vì thế dặn Hoa Thiên Cốt sau khi ông mất thì lên Mao Sơn[3] bái sư học nghệ. Đợi đến khi thành tài sẽ không sợ yêu ma quỷ thần nữa.

[3] Mao Sơn: Mao Sơn được mọi người biết đến với uy danh đệ nhất khưu tà trừ ma. Mao Sơn phái có các đời tông sư rất nổi tiếng, qua nhiều thời, sáng tạo ra những pháp thuật xuất chúng, có ảnh hưởng rất lớn đến văn hóa đạo giáo Trung Hoa.

Hoa Thiên Cốt nắm chặt bàn tay đang lạnh dần đi của cha mình mà buồn bã hiu quạnh. Đến cả cha cũng đi rồi, một mình nàng đơn cô ở lại trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa? Nàng cố ép mình không được khóc, từ nhỏ đến lớn, việc cha nghiêm khắc nhất với nàng chính là không cho nàng khóc. Nàng biết một là vì mình khóc trời sẽ có chuyện lạ, hai là vì cha biết ông không thể ở bên nàng mãi, nên bắt nàng cố gắng học cách tự lập và mạnh mẽ.

Trương đại phu giúp nàng xử lý vết thương trên chân, lau sạch đồng máu đen đặc, vẩy chút tàn hương, thoa ít thuốc mỡ, băng bó lại. Chỉ là chút độc của xác chết, cũng không nghiêm trọng lắm.

Ngày hôm sau Trương đại phu và vài người nhiệt tình trong làng giúp nàng làm một tang lễ đơn giản. Trương đại phu cho rằng nàng còn quá nhỏ, không thể ở một mình bên ngoài được, ông muốn nhận nuôi nàng trước, ít nhất tới khi vết thương trên chân nàng lành lại. Nhưng nàng quyết định một mình ra đi, vâng lời cha lên Mao Sơn học tập. Trương đại phu không lay chuyển được nàng, đành phải giúp bán mấy món đồ có giá trong nhà lấy tiền, sau đó lại cho nàng thêm ít ngân lượng.

Đêm hôm sau, Hoa Thiên Cốt mặc áo da chó, nghe tiếng gió lùa và tiếng kêu khóc inh ỏi, nằm trên ván giường trong căn nhà gỗ trống trơn mở hai mắt thức trắng đêm. Trong đầu nàng đầy những âu sầu và băn khoăn về con đường tương lai. Sáng sớm tinh mơ, nàng chào từ biệt mọi người tiến lên Mao Sơn.

Trắc trở trên đường hơn hai tháng, vất vả lắm mới tới được chân núi, nàng nghỉ tạm một đêm rồi lại khởi hành. Có điều đi thế nào cũng không lên được đỉnh cao nhất, rõ ràng đã ở ngay trước mắt rồi song cuối cùng vẫn quay về chỗ cũ.

Chẳng lẽ ma làm? Nàng vốn là đứa mù phương hướng, dù người chỉ đường có giải thích cặn kẽ bao nhiêu, cho dù có cả bản đồ, nàng vẫn luôn lạc đường. Hơn nữa tối đến không thể đi, sáng lại bị ma ám, nên lâu như vậy mới đến được Mao Sơn.

Đi lòng vòng trên núi mấy ngày, từ Nhị Mao đến Tam Mao, hết hang này tới động kia, rõ ràng đỉnh núi đã ở trước mặt rồi nhưng nàng

lại không thể lên được.

Hoa Thiên Cốt trông ra xa, núi non trùng điệp xanh ngắt một màu, mênh mông không người ở. Đỉnh núi Mao Sơn cao ngắt giống như đỉnh đầu của chòm sao Thanh Long xanh biếc, đang bồng bênh trong biển mây mờ mịt.

Ài, thần tiên ơi, rốt cuộc các vị trốn ở nơi nào? Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn bầu trời lúc này còn nắng đẹp giờ đã âm u nhiều mây. Nàng vươn tay ra, chợt thấy những hạt mưa đang rơi lất phất. Xung quanh rậm rạp cây cối, nàng bồng hoang mang không biết đâu là hướng Bắc.

Hoa Thiên Cốt mặc chiếc áo khoác màu xanh đã sờn nhỏ đi của cha, tóc buộc cao giả nam, đầu đội nón, tay trái khoác hành lý, tay phải cầm gậy là cành cây lúc này vừa bẻ xong, vẫn mặc trên người chiếc áo da chó như hình vớ bóng, bên hông còn giắt một cái liềm cũ.

Mưa dần nặng hạt, chân nàng lấm lem bùn đất, càng đi càng khó khăn. Không xong rồi, mệt quá, Hoa Thiên Cốt ngồi dưới một gốc cây đại thụ nghỉ ngơi tránh mưa. Ngày tìm đường, tối vội vã tìm chùa chiền, nhà dân hoặc lán ngựa của nhà trọ đặt chân. Nếu tới nơi đồng không mông quạnh, cũng chỉ có thể tìm ngôi miếu đồ nát nào đấy, hoặc là trèo lên cây ngủ.

Mặc dù nàng đã gặp quỷ vài lần, còn bị bóng đè nữa, nhưng may nhờ có chuỗi phật châu và mấy lá bùa trong miếu bảo vệ nên không có chuyện gì xảy ra. Hơn nữa nàng cũng biết linh hồn của cha nhất định đang thăm bảo vệ mình. Chỉ có điều ma quỷ gặp gần đây càng ngày càng lợi hại, quả nhiên ngôi làng nhỏ của nàng vẫn còn kém xa. May mà Mao Sơn là nơi linh khí, nàng đi lòng vòng mấy ngày nay nhưng dù là ban ngày hay ban đêm đều không gặp trở ngại gì.

Nàng lấy màn thầu ra ngặm một miếng lớn. Trước giờ chỉ nghe người ta đồn đạo sĩ Mao Sơn trừ yêu diệt ma, cũng không biết có lợi hại như thế thật hay không. Nàng lại không mang nhiều ngân lượng bên người, không thể đóng nhiều tiền học phí. Mấy vị đạo sĩ ấy liệu có chịu nhận một con nhóc làm đồ đệ không đây?

Mưa tạnh dần, Hoa Thiên Cốt tiếp tục đi về phía trước, trong rừng thoảng một mùi hoa lá cây cỏ quyện với đất bùn. Bầu trời quang đãng, những giọt sương trên bông hoa ven đường ánh lên sáng ngời trong suốt. Hoa Thiên Cốt vui vẻ đứng lại, ngồi thụp xuống mở to mắt nhìn, cố gắng nhớ tên loài hoa này. Từ nhỏ nàng đã rất yêu hoa, nhưng những bông hoa chạm qua tay nàng đều héo úa trong nháy mắt rồi hóa thành tro bụi, thế nên nàng chỉ có thể nhìn chứ không thể đụng, buồn bực vô cùng.

Mỗi lần nhìn thấy hoa tâm trạng nàng đều thoải mái hơn rất nhiều, thật muốn miết những cánh hoa trắng muốt, muốn hôn lên nhụy hoa vài cái! Cúi đầu xuống, chun mũi ngửi, nàng chợt cảm thấy giờ phút ấy tất cả đều thơm ngát mùi hoa, tâm tình vui vẻ hẳn lên.

Nàng đứng phất dậy, nhưng không ngờ trời mưa đường trơn, bất cẩn ngã lăn xuống sườn núi. Tay theo phản xạ nắm lấy đám cỏ trên mặt đất, lá cỏ hình răng cưa sắc bén cứa lên tay nàng, máu tươi từng giọt thấm xuống đất, cả vùng hoa cỏ xanh tốt cháy đen trong chớp mắt. Hoa Thiên Cốt nhìn chuyện mình vừa gây ra, lòng chợt thấy buồn bã.

Dưới kia mặc dù không cao lắm, nhưng ngã xuống lùm cây chắc chắn vẫn sẽ bị thương khắp người. Nàng cố gắng bám vào mấy nhánh cỏ trèo lên phía trên. Chân vừa trượt một cái, bùn đất vốn xốp sụn hẳn xuống, Hoa Thiên Cốt luống cuống tay chân vừa may giẫm lên được thứ gì đó ở chỗ sườn dốc. Sau đó dồn hết sức bò về phía trước.

Phủi phủi bùn đất trên người đi, vừa quay đầu lại thì thấy thứ mình vừa giẫm lên nào phải tảng đá, mà rõ ràng là một chiếc xương ống chân trắng đục. Còn một số xương khác thì theo bùn đất rơi xuống lùm cây.

“A Di Đà Phật, A Di Đà Phật...” Trong bụng Hoa Thiên Cốt gió lạnh thổi vù vù, hài cốt kia có lẽ là của một người xấu số ở nơi hoang vu hẻo lánh này bị cướp giết hại rồi ném xác, sau đó bị dã thú ăn luôn. Mặc dù có hơi sợ, nhưng nàng vẫn từ từ trèo xuống sườn núi, thu thập từng chiếc xương rồi dùng một manh áo gói lại. Tiếp theo đào một cái huyệt không sâu lắm chôn cất, lấy một mảnh gỗ cắm lên mộ.

“Tên là gì? Thôi để là người vô danh đi. Ài... ta năng lực có hạn, cũng không có áo quan, chỉ có thể lấy áo mình táng người, tốt xấu gì có mộ rồi cũng không cần làm cô hồn dã quỷ nữa. Người có linh, hôm nay xin đừng trách tội vãn bối giẫm lên hài cốt của người, là ta bất cẩn. Bánh mỳ này hiểu kính dâng người dùng, ăn no rồi thì nhanh đi đầu thai nhé...”

Hoa Thiên Cốt lấy tiểu đao xiêu xiêu vẹo vẹo khắc vài chữ lên bia gỗ, sau đó bái lạy, xoay người tiếp tục tìm đường lên núi.

Nhưng cho đến tận khi trời sắp tối vẫn không tìm được đường, nàng đành phải quay lại hang động đã ở hai ngày trước. Nàng đốt một đồng lửa, gặm lương khô cứng ngắt, không khỏi nản lòng thoái chí, núi này thật sự có đạo sĩ và thần tiên? Vì sao mình tìm hoài mà không thấy? Ngay cả đỉnh núi cũng không thể đi lên! Haiizzz...

Dù đã lấy nhánh cây và bụi cỏ khô lấp kín cửa động nhưng đêm vẫn không sao ngủ ngon được. Chỉ cần có chút gió cũng sẽ hoảng sợ choàng tỉnh giấc. Mãi cho đến sau nửa đêm nàng mới mệt mỏi ngủ thiếp đi. Đang mơ màng thấy có người tiến vào, đứng ở ngay bên chỗ mình nằm, là một thiếu niên mặc theo lối đạo sĩ.

“A! Cuối cùng cũng tìm thấy rồi! Xin đạo trưởng hãy thu nhận con làm đồ đệ.” Hoa Thiên Cốt vội vàng quỳ xuống đất.

Người thiếu niên lắc đầu: “Mau đứng lên, ta hôm nay tới là có ý muốn cảm tạ người. Nếu không phải nhờ người, ta không biết mình phải phiêu đảng trên núi này bao lâu nữa.”

Hoa Thiên Cốt mặt trắng bệch phản ứng lại: “Người... người là thứ kia... buổi sáng thứ kia...”

Thiếu niên mỉm cười gật đầu: “Người đừng sợ, ta tới là để tạ ơn, mặt khác còn muốn nhờ người giúp một việc.”

“Giúp, giúp cái gì?”

“Ta muốn nhờ người chuyển lời tới sư phụ của ta, Phù Đồ đạo trưởng.”

“Ông ấy là đạo sĩ trên Mao Sơn sao?”

“Không, ta không phải đệ tử Mao Sơn, mà là môn hạ phái Lao Sơn. Tên ta là Lâm Tuy Ý. Vốn dĩ một tháng trước sư phụ sai ta tới Mao Sơn đưa vài thứ cho Thanh Hư đạo trưởng, nhưng không ngờ giữa đường lại bị đại ma đầu Xuân Thu Bất Bại chặn đánh, chẳng những cướp đồ còn dùng pháp lực hủy đi linh thể của ta. Ta hy vọng nếu người có thể tìm thấy Thanh Hư đạo trưởng thì hãy kể lại chuyện này cho ngài ấy, xin ngài ấy chuyển lời lại cho sư phụ ta, chắc bây giờ ông ấy đang sốt ruột chờ ta về lắm.”

“Được, được...” Hoa Thiên Cốt liên tục gật đầu. “Nhưng, phải làm thế nào mới gặp được Thanh Hư đạo trưởng? Ta đến đây đã nhiều ngày mà vẫn không tìm được đường lên núi.”

“Người đến Mao Sơn để bái sư?”

“Đúng vậy.”

“Một cô gái như người mà cũng muốn trăm yêu trừ ma sao? Ta chưa từng nghe thấy Mao Sơn thu nhận nữ đệ tử.”

“Không phải ta muốn trăm yêu trừ ma, chỉ muốn mấy thứ đó cách xa ta một chút, đừng tới tìm ta nữa là đã cảm ơn lắm rồi.”

“Mùi trên người người quả thực rất kỳ quái, nhưng pháp lực của ta vẫn còn thấp, không thể nhìn ra chỗ nào khác biệt.”

“Người có thể nói cho ta biết đường lên núi không?”

“Quả thực rất khó, người không có chút pháp lực nào, nên khó khai thông con đường bí mật ra được. Mà gần đây không biết tại sao các môn phái đều phòng ngự cẩn mật, Mao Sơn lại là nơi quan trọng nhất nên bảo vệ rất nghiêm ngặt, nơi nơi đều là bùa chú, cho nên ta loanh quanh ở đây một tháng vẫn không thể tới gần, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Ta đoán thứ sư phụ đưa ta mang lên đây có liên quan đến chuyện này, nhưng ông ấy không nói gì với ta cả. Hiện tại ta cũng không có cách nào giúp người lên núi.”

“Vậy không có ai đi xuống từ Mao Sơn ư?”

“Thỉnh thoảng cũng có, nhưng gần đây đến một người ta cũng không thấy. Không biết Cửu Tiêu Vạn Phúc cũng xảy ra chuyện gì, có thể các đạo trưởng đều phi thân, cư xử mây trực tiếp lên đỉnh núi.”

“Vậy ta phải làm gì bây giờ?”

“Ta cũng không biết, nếu không người thử đi Lao Sơn trước đi, tìm sư phụ của ta đề đạt, cũng có thể cầu xin ông ấy nhận người làm đồ đệ. Ông ấy yếu lòng lắm, thích ăn đậu phụ thối. Chỉ cần người không ngừng cầu xin ông ấy rồi lấy rượu cùng đậu phụ thối hối lộ, sợ gì ông ấy không đồng ý.”

“Oa, người thật khủng!”

“Ha ha, ta thích nhàn hạ, mỗi lần bị phạt đều hối lộ cho qua cửa như vậy, thế nên không học được nhiều. Sớm biết thế chăm chỉ hơn một chút, có lẽ sẽ không phải chết thảm dưới tay Xuân Thu Bất Bại như vậy...”

“Người, người đừng buồn, ta sẽ cố hết sức giúp người. Nhưng ta vẫn muốn tới Mao Sơn hơn, đây là lời cha ta đã dặn trước khi mất. Thật sự không còn cách nào khác sao?”

“Có, nghe nói trong thành Dao Ca cách đây không xa, có một nơi tên là Dị Hủ các. Tương truyền mỗi đời Dị Hủ Quân ở đó đều tinh thông bí thuật, chỉ cần người có thể trả một cái giá nhất định, thì có thể biết chuyện người muốn biết. Người đi tìm Dị Hủ Quân, chắc chắn ông ta có cách lên núi. Cứ ở đây đi loạn xạ giống ruồi nhặng cũng không phải là cách hay.”

“Thật sao? Tốt quá, mai ta xuống núi đi tìm ông ấy.”

“Được, vậy xin nhờ người...”

“Ừm, người cứ an tâm đi đi...” Hoa Thiên Cốt một tay lau mồ hôi một tay vẫy chào hân.

Nháy mắt thiếu niên đã không thấy đâu nữa, Hoa Thiên Cốt thở hắt ra, ngã xuống tiếp tục ngủ vui.

Hai ngày sau Hoa Thiên Cốt đứng giữa đường cái của thành Dao Ca, trợn mắt há mồm nhìn dòng người xếp thành hình chữ “chi[4]” kéo dài cả con phố. Hạng người gì cũng có, từ quan lớn hiển hách đến ăn mày đầy tớ, mỗi người đều cầm trên tay một rổ củ cải.

[4] Chữ “chi”: 之

Hoa Thiên Cốt không nói gì thêm, tò mò kéo tay một vị đại thúc miệng lệch hỏi đường đi tới Dị Hủ các như thế nào, đại thúc miệng lệch liếc mắt nhìn nàng.

“Vừa trông đã biết cô nương tới tìm Dị Hủ Quân giải quyết thắc mắc chứ gì? Cô cứ đi theo dòng người này, đến phía đầu quẹo một cái, tòa lâu ở cuối dòng người chính là nó.”

Cầm Hoa Thiên Cốt sụt rơi bộp xuống đất: “Tất cả mọi người ở đây đều là đến tìm Dị Hủ Quân hỏi chuyện sao?”

“Tất nhiên, trên đời này có bao nhiêu người gặp khó khăn cần giúp đỡ chứ! Cô tưởng rằng chỉ có một mình cô sao?”

“Vậy tại sao ai cũng cầm một củ củ cải?”

“Cô cho rằng ai muốn gặp Dị Hủ Quân đều có thể gặp được đấy à? Vậy ngài ấy chắc sẽ bận chết mất. Không những hỏi ngài phải trả giá, ngay cả gặp ngài cũng phải trả giá. Mà một giỏ củ củ cải chính là cái giá đó! Ta nói cho cô nương nghe! Mỗi lần muốn gặp, những thứ ngài ấy muốn đều khác nhau, lần trước là củ củ cải trắng, nhưng gần đây Dị Hủ Quân lại thích ăn củ củ cải, kết quả củ củ cải phạm vi trăm dặm gần đây đều cháy hàng! Tuy nhiên củ củ cải có thể làm vừa lòng Dị Hủ Quân lại không có mấy, người thấy ngài lại càng ít! Kê có tiền mang theo những củ củ cải tốt nhất từ khắp các nơi đổ hết về đây, không gặp được cũng đành ảo não quay về.”

“Chẳng lẽ không có ai bắt cóc lão hay lên vào gặp sao?”

“Cái đũa nhỏ này, cô tưởng rằng Dị Hủ các dễ xông vào vậy sao, dù là hoàng đế đến cũng phải ngoan ngoãn mang củ củ cải đứng xếp hàng ở đây! Cũng không biết vì sao, tất cả các môn phái trong thiên hạ đều kiêng kỵ Dị Hủ các.”

“À, vậy bây giờ cháu phải đi tìm củ củ cải rồi đến xếp hàng đúng không?” Hoa Thiên Cốt quay đầu lại đã thấy phía sau bọn họ rất nhiều người xếp hàng, dòng người chuyển động cũng rất nhanh.

“Phải, nhưng củ củ cải ngon gần đây đều đã bán sạch rồi. Cả loại dân ở đây tự trồng chắc cũng bị thu mua hết. Cô nương tới Di Hòa đường, nơi bán rau củ quả lớn nhất thành xem xem, có lẽ vẫn còn hàng, nhưng những củ củ cải còn lại chắc chắn không ngon, hơn nữa rất đắt, cô nương có mua cũng chỉ phí tiền.”

“Hóa ra là thế, ngọn núi cạnh đây có củ củ cải đại không ạ?”

“Muốn tự đi tìm sao? Cô nương còn nhỏ đừng chạy lên núi làm gì, gần đây dã thú nhiều lắm.”

“Không sao, cháu ba cái xương hai lạng thịt, hổ thấy chắc gì đã thèm xơi.”

“Cô nương đi về phía tây thành, núi bên đó có lẽ có.”

“A, vâng, cảm ơn chú.” Hoa Thiên Cốt đi được hai bước không nhận được lại quay đầu hỏi, “Chú ơi, chú muốn hỏi Dị Hủ Quân chuyện gì thế?”

“Ta? Ta muốn hỏi Dị Hủ Quân xem kẻ nào dám trộm con trâu duy nhất của nhà đi! Ta mà biết, ta xử đẹp hắn!”

Ặc, Hoa Thiên Cốt lau mồ hôi cười khan hai tiếng, sau đó xoay người đi, việc này đáng nhẽ phải tìm quan chứ? Dị Hủ Quân này quá thật đáng thương, mỗi ngày đều phải bận bịu như thế. Người sợ nổi tiếng, heo sợ béo, câu này thật không sai chút nào!

Đi loanh quanh khắp núi Tây, cuối cùng cũng tìm được mấy cây củ củ cải. Hoa Thiên Cốt đào thật cẩn thận, vì là củ củ cải nên hơi nhỏ, nhưng trắng mập, tiện tay chùi lên quần rồi bỏ vào miệng, vừa giòn lại vừa ngọt. Buồn cười nhất là nàng còn đào được một cây nhân sâm bé. Tưởng củ củ cải nên cần một miếng, ọ ọ ọ, ăn chẳng ngon tý nào, ném viu đi.

Ra suối rửa thật sạch, vì không có rổ nên nàng lấy áo bọc lại rồi chạy tới xếp hàng, lúc này trời đã tối, không còn mấy người.

Hoa Thiên Cốt nhìn thấy một cô gái mặc áo xanh ngồi ở cửa đang kiểm tra từng người một, lật đi lật lại củ củ cải trong rổ người ta. Sau đó bực mình phát tay, ý bảo không đạt yêu cầu, lần sau lại đến.

Khi tới lượt Hoa Thiên Cốt, nàng căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, cẩn thận lấy củ củ cải để trong vạt áo đưa cho người nọ.

Người kia không xem củ củ cải mà nhìn chăm chăm Hoa Thiên Cốt đánh giá hồi lâu, sau đó nói thầm gì với cô gái áo hồng đứng bên cạnh, nàng kia vội vàng chạy vào.

“Củ củ cải này có được không?” Hoa Thiên Cốt rụt rè hỏi, cô gái áo xanh này rất to cao, còn to hơn cả đàn ông bình thường, đôi chân bự có khi còn gấp đôi nàng, dáng dấp cũng không xấu, chỉ là hơi hung dữ.

“Sao lại nhỏ thế này? Đây là củ củ cải hay là tỏi thế?”

Hoa Thiên Cốt vội vàng biện giải: “Nhưng nó rất ngọt!”

Cô gái áo xanh cầm lên cẩn thận một miếng: “Người tự đào sao?”

“Đúng vậy, ở ngọn núi phía tây kia.”

“Người cũng thật lợi hại, chạy tới bãi tha ma tìm củ cải[5], tuy nhiên cây cải này được xác thịt người chết nuôi dưỡng nên cũng ngon đấy, người vào đi!”

[5] Theo quan niệm phương Đông, hướng Tây là hướng cực kỳ xấu, là nơi ma quỷ sinh sống. Bởi vậy người ta không bao giờ xây nhà, đặt bếp ở hướng Tây mà thường đặt chuông gia súc hoặc bãi tha ma ở hướng đó.

Hả? Hoa Thiên Cốt sợ tới mức ném hết củ cải xuống dưới đất. Đột nhiên có cảm giác muốn nôn hết ra.

Ngơ ngẩn đi lên phía trước không để ý đến những ánh mắt muốn giết người từ phía sau phóng đến. Nàng vốn tưởng rằng một Dị Hủ các đầy bí ẩn chắc phải ở nơi hẻo lánh ven hồ sâu núi cao nào đấy. Không ngờ chẳng những nó ở giữa phố xá sầm uất, hơn nữa lại cực kỳ tráng lệ. Bình phong, đình viện, hòn giả sơn, hành lang dài, nơi nơi u nhã thanh tao, lan can khắc hoa, hồ sen rực rỡ, Hoa Thiên Cốt từ trước tới nay chưa bao giờ thấy cảnh đẹp như vậy, không khỏi bước chậm lại, nhìn ngó xung quanh. Cô gái phía trước dẫn đường vội vàng nên cũng không để ý xem nàng có đuổi kịp được hay không. Đợi đến khi Hoa Thiên Cốt nhận ra thì bản thân đã lạc đường.

Xong rồi, sao mà ở đây lớn thế chứ, mình lạc tới đâu rồi? Hoa Thiên Cốt đứng ở hành lang cửa khúc[6] bất an dáo dác tìm người vừa dẫn đường cho mình. Nhưng ở một nơi lớn như thế này lại không có lấy một bóng người. Tất cả các phòng đều tối đen như mực.

[6] Hành lang cửa khúc: Hành lang trong nhà kiểu cổ của người Trung Quốc, tổng cộng có chín nhịp, hình zíc zắc.

Nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, tiến tới gần một tòa các xiêu vẹo giống tháp, phát hiện cửa lầu hai đang khép hờ, bên trong còn tỏa ra ánh sáng mờ ảo.

“Có ai không? Có ai ở đây không?” Nàng hét to, nhưng không có tiếng đáp lại.

Chậm rãi đi tới gần tòa các kia, đột nhiên cả người tê liệt như bị điện giật, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Cúi đầu thấy ánh huỳnh quang lóng lánh từ phía trên mặt đất, không ngờ lại là một trận đồ bát quái cực lớn mà bản thân nàng lại không cẩn thận giẫm vào. Một chân đứng ngoài một chân đặt trong chân chử một lát, thấy cơ thể không chịu nổi nữa, nên nàng tiếp tục đi vào trong.

Chẳng lẽ là Dị Hủ Quân, ông ta ở trên lầu?

Cố gắng đến trước các, nàng cẩn thận bắt đầu bước lên cầu thang, lầu các lâu năm không được tu sửa, mỗi bước đi đều phát ra tiếng kẽo kẹt giống như sắp sập đến nơi, tìm Hoa Thiên Cốt đập thành thịch.

Cuối cùng cũng tới trước cánh cửa kia. Hoa Thiên Cốt ho khan một tiếng, khẽ hỏi: “Có ai ở đây không?”

Vẫn không có ai trả lời.

Nàng lấy hết can đảm, đẩy cửa bước vào.

Sau đó là một tiếng thét chói tai xé ngang bầu trời đêm, còn đáng sợ hơn so với gặp quỷ!

Nàng nhìn thấy trong căn phòng đó, đâu đâu cũng là những sợi chỉ đỏ treo đầy lưới người!

Hoa Thiên Cốt gặp yêu ma quỷ quái nhiều rồi, nhưng dù có đáng sợ đẫm máu đến thế nào, cũng không kỳ dị đáng sợ như hình ảnh trước mắt.

Hàng nghìn hàng vạn cái lưới được buộc tơ hồng đang rủ xuống dưới, chênh lệch không đều, phủ kín đỉnh, giống như những thi thể bị treo. Mà ở đây lưới kiểu gì đều có cả, có to có nhỏ, có màu thắm có màu nhạt, có cái bị khô đến biến thành màu đen tựa một đóa hoa héo rũ, có lưới vẫn còn đỏ, đầu lưới khẽ rung dường như không cam lòng giãy giụa, muốn thoát khỏi vận mệnh bị dây tơ hồng buộc chặt, cái đầu bị chém đứt kia thậm chí còn đầy máu tươi, giống như vừa mới được rút từ miệng người ra.

Hoa Thiên Cốt bỗng thấy buồn nôn, cảm giác như có trăm ngàn con kiến đang bò trên người mình.

Vội vã xoay người chạy ra, bất ngờ lại va bộp vào một người, nàng sợ tới mức lại thét lên.

Hoa Thiên Cốt hồn bay phách lạc trọn mắt nhìn kẻ không biết là người hay là ma ở phía trước. Chiếc áo choàng đen rộng thùng thình giống như cánh dơi, phía trên có hoa văn chìm cùng một hình tam giác kỳ quái. Hắn đeo một cái mặt nạ quỷ đối cực kỳ dữ tợn, ánh mắt hung hãn, còn thè ra một cái lưỡi rất dài dính đầy đing.

“A Di Đà Phật, đừng ăn ta... A Di Đà Phật, đừng ăn ta...” Hoa Thiên Cốt cúi đầu, hồi trước nghe cụ già kể chuyện trong thôn bảo trong mười tám tầng địa ngục có một tầng tên là “Bạt Thiệt Địa Ngục[7]”, nơi đó có loài tiểu quỷ cực thích ăn lưới người.

[7] Bạt thiệt: Rút lưới.

Phật nói: Những kẻ thích uốn lưới gièm pha người khác, ác khẩu, nói xằng nói bậy hoặc kiêu căng phỉ báng kinh đạo, đố kỵ người tài, cậy thế khinh người, đều kéo xuống tầng đó.

Quý địa ngục sẽ dùng móc sắt đã đốt hồng cắt đứt lưỡi, hoặc là lấy kim kẹp đầu lưỡi, mạnh tay rút lấy, nhưng không phải là rút cho đứt, mà từ từ kéo ra. Sau đó lại dùng dao nhọn nung đỏ đâm thủng cổ họng, khiến người ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, nói không nên lời, vô cùng đau khổ, kéo dài hàng ngàn, hàng vạn năm.

Oa oa oa, hay là nàng đã xuống địa ngục rồi?

“Hử? Ta ăn người làm gì?” Đột nhiên một tiếng nói sắc sảo nhưng từ tốn truyền đến, kỳ dị tới mức không hề giống tiếng người một chút nào, Hoa Thiên Cốt nổi hết cả da gà.

Lại thấy kẻ mang dáng vẻ ác quỷ kia cúi đầu đi tới, từ từ ghé sát cổ nàng, sau đó hít sâu một hơi, cổ họng phát ra tiếng làu bàu tán thưởng gì đó, giống như là người thấy mùi thức ăn ngon.

“Ta không ăn được đâu! Người ngợm vừa bần lại vừa xấu, người đừng ăn ta mà! Ta chạy nhảy bao nhiêu ngày rồi mà đã tắm được lần nào đâu!”

Hoa Thiên Cốt nghiêng người muốn lên đi, bất đắc dĩ lại bị tên kia chặn mắt.

“Người dám phá trận xông vào nơi này, bí mật lớn nhất Dịch Hủ các đã bị người phát hiện, chẳng lẽ còn tưởng có thể đi như vậy sao?”

Hoa Thiên Cốt khóc không ra nước mắt, cái cảnh ghê tởm bao nhiêu lưỡi bị treo lủng lẳng như thế này thì ai muốn xem chứ!

Nàng lùi lại hai bước, nương theo ánh sáng nhạt trên tường, cúi đầu nhìn bóng của người đối diện dưới đất, may quá, may quá, không phải quỷ, không phải quỷ.

“Ta không cố ý đâu mà, ta thề sẽ không nói gì, ta đáng trí lắm, chỉ cần ra ngoài là sẽ không nhớ được bất cứ thứ gì đâu! Người tin ta đi!”

“À? Ta tin người, nhưng dựa vào cái gì mà phải tin người? Cái giá để ta tin người là gì?”

“Ta, ta thề! Nếu vi phạm, ta sẽ chết không được tử tế!”

Người trước mặt đột nhiên rút ra một con dao đưa tới trước mặt nàng.

“Ê! Không phải muốn giết người diệt khẩu đấy chứ?”

“Để một giọt máu của người lại.”

“Hả? Gì cơ?”

“Để một giọt máu của người lại.”

“Chỉ cần một giọt thôi sao, được, được, được.” Hoa Thiên Cốt cắn chặt răng, hạ quyết tâm cắt một đường ở ngón trỏ, ép giọt máu chảy ra, nhỏ vào thứ gì đó người kia vừa đưa tới.

“Vậy bây giờ ta đi được chưa?” Trên đầu nàng bây giờ đều là lưỡi người, trước mặt còn có một kẻ khủng bố như thế này, thật quá đáng sợ.

“Không phải người tới tìm ta để hỏi chuyện gì đó sao, còn chưa hỏi đã muốn chạy đi như vậy?”

Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên: “Người là Dịch Hủ Quân?”

“Đúng vậy!” Hai tiếng này kéo rất dài, có vẻ kỳ lạ. Hoa Thiên Cốt chưa từng nghĩ rằng Dịch Hủ Quân trong truyền thuyết lại mang dáng vẻ này, nhưng không còn sợ như vừa nãy nữa.

“Ông thích ăn củ cải à?” Đột nhiên không nhận được, nàng bèn hỏi.

Người đối diện ho khan hai tiếng, Hoa Thiên Cốt thấy hình như lão ta đang cười dưới lớp mặt nạ.

“Đây là chuyện người muốn hỏi ta sao?”

“A, không phải, không phải, chuyện kia quan trọng hơn chuyện này nhiều. Ta muốn hỏi, ta định lên Mao Sơn bái sư học nghệ, nhưng làm thế nào cũng không thể đi lên, có cách gì không?”

Dịch Hủ Quân trầm ngâm một lát.

“Trả lời cũng cần trả giá sao? Muốn máu à? Ta còn nhiều lắm.” Hoa Thiên Cốt anh dũng hiển thân vạch tay áo lên.

“Chuyện này rất đơn giản, người không cần phải trả bằng máu. Người chỉ cần nói cho ta biết ngày sinh tháng đẻ của người, cả danh tính, quê quán nữa, nói tóm lại càng cận kề càng tốt.”

Hoa Thiên Cốt nghi hoặc nhíu mày, đang tra hộ tịch đó hả? Nhưng nói cho ông ta biết chắc cũng chẳng sao đâu nhỉ, vậy nên nàng

thành thật nói ra.

Dị Hủ Quân gật đầu, đưa cho nàng một sợi dây chuyền trong suốt như giọt sương. Hoa Thiên Cốt nhận lấy sợi dây tinh xảo, trong suốt lấp lánh như nước mắt ấy. Bên trong nó còn có một vệt nhỏ màu đỏ máu, giống như đóa hoa ngưng tụ. Đó là giọt máu mình vừa nhỏ xuống ư?

“Cái này...”

“Tên nó là Thiên Thủy Tích, là nước mắt của phượng hoàng ngưng kết mà thành. Người đeo nó trên người thì sẽ vào được Mao Sơn.”

“A! Thật sao? Đơn giản thế thôi à? Cảm ơn ông!”

“Không cần nói lời cảm ơn, điều này là hiển nhiên. Thế gian không có gì không phải trả giá, cây cù cái là cái giá để người gặp được ta. Mà cho dù người muốn biết sự thật hay tin tức từ chỗ ta, đều phải trả một cái giá nhất định. Người trả thù lao ta, ta cho người lời giải, chẳng phải công bằng rồi đó ư?”

“Phải, phải, vậy ta muốn biết gì cũng được đúng không? Ông có thể xem hộ ta xem ta có thể bái s

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

[=> Xem mục lục](#)

Chương 2: Khi Còn Nhỏ

Hai kẻ gà mờ đi quanh khu rừng mấy lần nhưng vẫn không thể ra được. Mặt trời đã khuất núi, khắp nơi đều yên tĩnh.

Hoa Thiên Cốt bối rối: “Người đừng để ý tới ta nữa! Tự mình tìm đường đi, cứ thẳng hướng Bắc là có thể ra khỏi rừng. Ở cạnh ta, có đi thêm mấy vòng nữa cũng không ra được.”

Nàng nghĩ mình lại bị quỷ ám, nếu Hiên Viên Lăng đi một mình có lẽ sẽ ra ngoài được.

“Người thật ngốc, đây không phải ma quỷ mà là Thất Tinh mê trận do con rùa chết tiết kia bố trí, bên ngoài không thể vào, mà bên trong cũng không thể ra. Đồ khốn khiếp đó muốn giam ta tới lúc chết đói, làm sự phụ không thể tìm thấy. Ta đã đánh nó bị thương, lại có long khí hộ thể nên con rùa đó chỉ có thể nghĩ cách khiến ta phải khổ sở. Người cứ xem ta mà bắt được nó thì sẽ trả đũa thế nào!”

“Có cách gì phá trận pháp đó không?”

“Ta cũng không biết cách phá, trận pháp này có lẽ đồ khốn kia đã để mai rùa ở bên ngoài, trên đây là các loại trận pháp của ngũ hành bát quái, biến hóa hàng ngàn hàng vạn kiểu. Thật ra nó cũng không có gì lợi hại, chỉ dựa vào mấy trận đồ quỷ phá khắp nơi ấy mà. Nhưng sao người lại vào được đây?”

“Ta nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của người nên xông vào.”

“Thảm thiết cái con khỉ!” Hiên Viên Lăng tức điên, đánh bốp một cái vào đầu Hoa Thiên Cốt, “Ta chỉ kêu thử một chút để xem sự phụ có nghe thấy không thôi.”

Hoa Thiên Cốt vô tội sờ cái đầu rối tung rối bù của mình, đáng vẻ bản bản này của nàng có lẽ thật sự cũng giống ăn mày đầu đường xó chợ.

“Người tên Dị Hủ Quân đưa cho ta một thứ, người xem có phải nó mang ta vào không?” Hoa Thiên Cốt đưa Thiên Thủy Tích cho hắn xem.

Hiên Viên Lăng đặt Thiên Thủy Tích trong lòng bàn tay, giống như đang cảm một giọt lệ lạnh lẽo. Tơ máu bên trong từ từ xoay tròn, uốn lượn, phát ra ánh sáng như một vật thể sống.

“Mặc dù có pháp lực rất mạnh bên trong, nhưng sao ta chỉ cảm thấy nó là yêu vật nhỉ? Người đi tìm Dị Hủ Quân làm gì? Truyền thuyết nói hắn chuyên ăn lưỡi người đã chết, tinh tình giả dối, kỳ quái lại thất thường, là quái vật không hơn không kém.”

“Không phải! Tuy ông ta có chút đáng sợ, nhưng kỳ thật rất tốt, luôn đối xử bình đẳng với những người gặp khó khăn cần giúp đỡ hay muốn biết chân tướng chuyện gì đấy. Người trả thù này lại cho ta để ta lên núi!”

“Mẹ kiếp! Nói như người thì lão ta lấy việc giúp người làm niềm vui à?” Hiên Viên Lăng bất lực. Đã nhiều năm rồi, đối với hoàng cung đại nội mà nói, Dị Hủ các chính là một thế lực phản động còn khủng khiếp hơn cả yêu ma quỷ quái.

Bao án oan hành thích vua, bao tranh đấu lục đục, bao lần đổi trắng thay đen, ngay cả lịch sử cũng có thể bị sửa đổi, sự thật gì thiên tử cũng có thể một tay che trời. Nhưng Dị Hủ các, bởi vì có sự tồn tại của nó, không gì có thể hoàn toàn biến mất. Cho nên từ quan lại đến phi tần, từ thái giám tới cung nữ, chỉ biết ít nhiều chuyện quan trọng, lúc hạ táng đều bị phụ hoàng cho người tới cất lưỡi.

Khi hắn còn bé, lúc kéo chân không cho phụ hoàng đến gần di thể của mẫu thân, người chỉ nói: “Bí mật sở dĩ gọi là bí mật, bởi vì không thể để cho người thứ ba biết. Lãng, đến lúc con trưởng, phụ hoàng đã chết đi rồi, cũng phải nhớ cất lười thiêu thành tro. Đây là gia huấn tổ tông đời đời truyền lại, đừng nên hỏi vì sao.”

Hắn không hiểu lắm, nhưng từ ngày ấy đã quyết định, đời này nhất định phải trở thành một nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, tấm lòng trong sạch. Không có gì phải che giấu hay tránh né, sau khi chết cũng chẳng phải sợ kẻ nào tới cất lười mình.

Đã là bí mật, nhất định không phải chuyện gì tốt, cho nên hắn không cần!

Hoa Thiên Cốt hoàn toàn không để ý tới suy nghĩ rối rắm của hắn, chỉ lấy lại Thiên Thủy Tích rồi đeo lên cổ, lầm bầm: “Chẳng sao cả, cảm giác mạch bảo ta ông ấy không phải là người xấu, sẽ không hại ta, bằng không ông ấy việc gì phải giúp ta.”

“Người đã đưa gì cho ông ta?”

“Hả?”

“Ta hỏi người đã đưa gì cho ông ta? Ông ta là loại người chỉ thích trục lợi.”

“Không gì cả, chỉ nói cho ông ấy biết tên và bát tự thôi.”

Hiên Viên Lãng chau mày, càng cảm thấy không ổn: “Sau này không được nói bát tự cho người khác, nếu gặp phải kẻ có tà thuật cao siêu, sẽ giết hoặc khống chế người rất dễ dàng.”

“Ừm, ta biết rồi.” Hoa Thiên Cốt sờ bụng, đói quá, đi không nổi.

“Cho dù thế nào, người lên được Mao Sơn thì hãy ném ngay thứ này đi, không nên mang theo, hiểu không?”

“Được, được, được...” Hoa Thiên Cốt bắt đắc dĩ gạt đầu, người này đúng là quen ra lệnh cho người khác.

“Dù sao cũng không ra được, hay là chúng ta nghỉ tạm ở nơi này một đêm đi, ta đói rồi.”

“Được, nhóm lửa trước đã, người qua bên kia kiểm ít củi về đây. Ta đi xem có thỏ hoang hay gà rừng gì đó ăn được không.”

“Nhưng bên kia tối lắm, nhớ có quỷ thì sẽ bị ăn thịt đấy...” Hoa Thiên Cốt do dự, nằng sợ bóng tối nhất, đêm đến không bao giờ dám chạy lung tung.

“Nói hươu nói vượn, quỷ chứ có phải là yêu quái đâu, ăn thịt người làm gì?! Đứng thẳng lên, nhìn cái dáng vẻ run như cày sậy của người thật chẳng giống nam nhân gì cả!”

“Ta vốn dĩ có phải nam nhân đâu...” Hoa Thiên Cốt nhỏ giọng nói thảm, nhưng cũng lười giải thích. Trương đại phu dặn một mình ra ngoài phải chú ý đề phòng, giả nam tử sẽ an toàn hơn một chút. Ông còn đặc biệt nhấn mạnh rằng nam hay nữ cũng giống nhau, không phải vì mình là con gái mà cần người khác chăm sóc nhiều hơn.

Hoa Thiên Cốt có chút giận, nhưng chốc lát sau đã thấy Hiên Viên Lãng bắt được mấy con gà rừng.

Bởi vì hai năm nay màn trời chiếu đất đi theo Hà Đông, Hiên Viên Lãng từ lâu đã không còn tính kiêu căng nữa.

“Cho người nếm thử món tử của ta.” Hắn nhanh nhẹn vặt sạch lông, cho gia vị và hương liệu vào bụng gà, sau đó bọc lá cây, vùi xuống đồng lửa.

Hoa Thiên Cốt đứng một bên thèm rỏ dãi, hai tháng nay nằng ăn gió nằm sương, không được nếm thứ gì ngon lành.

Đêm ở Mao Sơn đẹp và tĩnh mịch, bên cạnh có người nên nằng không phải lo lắng hay sợ hãi như trước. Hoa Thiên Cốt vốn không quen nhiều người, sau khi cha mất lại càng thêm cô độc, nhưng mãi cũng thành quen. Từ nhỏ nằng không có bạn bè, lũ trẻ cùng thôn vắng lời cha mẹ không dám đến gần Hoa Thiên Cốt vì sợ gặp phải điềm xấu. Lớn lên trong sự cô độc như thế, nằng không biết cách ở bên cạnh người khác, chỉ cần người tốt với ta, ta tốt lại với người là được, nhưng không nên quá thân cận vì có thể làm hại đối phương, hơn nữa sẽ khiến bản thân trở nên yếu đuối, vướng bận. Dù sau cuối cùng số kiếp nằng vẫn chỉ gắn liền với hai chữ cô đơn mà thôi.

Thế nhưng nhìn thiếu niên tính khí trẻ con này, không biết tại sao Hoa Thiên Cốt lại vô cùng an tâm, cảm giác tin cậy một người như vậy nằng chưa từng biết tới.

“Con yêu tinh kia có khi nào lại trốn ở đâu đó quanh đây định hại người không?”

“Nó chưa đủ khả năng, thậm chí còn không đủ tư cách chạm tới một sợi lông của ta. Sở dĩ bấy ta ở đây là muốn sự phụ phải đi khắp nơi tìm ta, nó sẽ có cơ hội trốn xa hơn, để ta có ra được ngoài thì cũng không thể nào đuổi theo kịp, bởi vậy giữ chân ta được ngày nào hay ngày ấy.”

“Lúc nào cũng phải tiếp xúc với mấy thứ này, còn phải giết chúng nó, người không sợ sao?” Hoa Thiên Cốt chẳng hề biết nếu làm đạo sĩ sẽ phải trừ yêu diệt ma như thế, nằng chỉ mong có một cái phòng nho nhỏ để hàng đêm không có tiểu quỷ đến làm phiền, được yên giấc là tốt lắm rồi. Tuy không có nghĩa khí, nhưng nằng ước mơ đơn giản vậy thôi.

“Nói thật, lúc đầu đương nhiên sẽ sợ. Từ nhỏ tới lớn ta đều có người bảo vệ, chẳng cần quan tâm đến bất cứ điều gì, vì vậy lúc gặp nguy hiểm hoảng đến nỗi không biết phải làm sao. Khi ấy ta không hiểu nỗi khổ tâm của cha, ông đuổi ta ra khỏi nhà hơn nửa hai năm chẳng thèm đoái hoài, lẽ nào ông không sợ ta chết ở bên ngoài sao? Nhưng sau đó dần dần ta hiểu ra, có lẽ nơi đó mới là chỗ nguy hiểm nhất. Ông ấy hy vọng khi ta trở về đã đủ mạnh, không còn gì phải sợ nữa.”

Hoa Thiên Cốt nhìn đôi mắt lấp lánh như sao của hắn, gương mặt như ẩn hiện sự cao quý và khí phách. Khi đó nàng vẫn chưa biết cái gọi là khí chất vương giả, nhưng rất nhiều năm sau, khi nàng nhìn lại đôi mắt kia, bằng cảm giác rung động và thần phục không nói nên lời, nàng biết hẳn hoàn toàn có thể dựa vào thực lực bản thân nắm giữ cả một thiên hạ. Càng đáng quý và khiến nàng nể phục chính là sự kiên định không đổi cùng tấm lòng sắt son của hắn.

“Ừm, ta lên Mao Sơn cũng là hy vọng có một ngày không nhát gan như vậy nữa. Cha ta nói làm người phải không sợ thứ gì, phải tôn trọng người khác. Người cố gắng trừ yêu diệt ma, tự rèn luyện bản thân như vậy, sau này nhất định sẽ trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.”

“Phải không sợ thứ gì, phải tôn trọng người khác sao?” Hiên Viên Lăng thì thào tự nói, gắng sức gạt đầu, nhìn Hoa Thiên Cốt kiên định nói: “Đến lúc đó ta sẽ tới Mao Sơn tìm người.”

“Ha ha, được, nói không chừng khi đó ta rất lợi hại rồi đó!” Hoa Thiên Cốt nhìn lên trời cao, không hề biết thế gian này mọi sự khó lường.

“Trăng thật đẹp! Mao Sơn cao lắm à? Sao trăng lại to được như vậy nhỉ? Ta đói lắm rồi, không biết đã ăn được chưa?”

“Chắc là được rồi.” Hiên Viên Lăng lấy gà nướng từ trong đồng lửa ra, mùi thơm tỏa khắp nơi.

Nước miếng Hoa Thiên Cốt chảy ròng ròng: “Có mấy miếng bánh mì, cùng nướng ăn đi.”

Hai người vừa ăn ngấu nghiến vừa kể cho nhau nghe những lần mình gặp quý, cười đến sái quai hàm.

“Thật không ngờ lại có người dễ bị quý ám như người, ha ha ha.”

“Đúng thế, lần đó con quý dúi ám trên người ta ba ngày ba đêm, có làm thế nào cũng không chịu bỏ đi. Gần như trong nhà có gì ta đều ăn sạch, cả một vại cơm lớn đấy, suýt chút nữa bị chết vì bội thực. Sau đó cha ta cầm sáu bảy vỏ rượu tới cho ta uống, uống xong say bất tỉnh nhân sự, hòa thượng mới tới đuổi con quý đi. Hại ta tặng vài cân liền, từ đó ta có một tật xấu, uống rượu sẽ say, ăn no xong là buồn ngủ.”

Hoa Thiên Cốt ngáp một cái: “Cho nên khi ăn cơm ta chỉ ăn gần no, không dám ăn cố, nhưng hôm nay gà người nướng thật sự quá ngon...”

Nói xong lão đà lão đảo ngã sắp xuống, nàng ngủ khi, trong tay vẫn cầm cánh gà, miếng thịt vừa cắn còn chưa kịp nuốt xuống, thò một nửa ra ngoài.

Hiên Viên Lăng cười đau cả bụng, ngồi xồm xuống nhìn cái miệng bóng nhẫy của nàng, vẻ mặt sung sướng hạnh phúc vì được ăn no, nơi ấm áp nào đó trong lòng như tan ra.

Lấy thịt gà từ trong miệng ra, hắn không chút ngại ngần dùng tay áo mình lau miệng và mặt cho nàng, một gương mặt búp bê trắng nõn hiện ra.

“Thật giống một tiểu cô nương.” Hiên Viên Lăng nhìn bộ dạng giả nam, lại thấy nàng một lòng muốn lên Mao Sơn tu đạo, liền nhận định đây hẳn là một cậu nhóc.

Lấy cánh gà trong tay nàng ra tiếp tục gặm, lưng tựa vào gốc cây, sợ Hoa Thiên Cốt ngủ không thoải mái, hắn đặt đầu nàng gối lên chân mình. Nhìn phía cuối trời xa xôi dưới ánh trăng vàng vạc, Hiên Viên Lăng từ từ đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, đang nửa mê nửa tỉnh, hắn bị đá một cú ngã thẳng xuống đất.

“Đừng làm ồn, để ta ngủ tiếp...” Hiên Viên Lăng quay cuồng trên đất hai vòng rưỡi, sau đó ôm lấy vật thể mềm mại bên người tiếp tục ngủ.

Sau lưng lại bị đá thêm cái nữa, còn có một tiếng gầm như sét đánh.

“Tên nhóc chết tiệt, sao người có thể ngủ ngon như thế hả? Mau đứng lên cho ta!”

Hiên Viên Lăng miễn cưỡng mở mắt, phát hiện mình không biết từ khi nào đã ôm Hoa Thiên Cốt vào trong lòng, sợ tới mức giật bản mình, xoay người lại chợt nhìn thấy vị sư phụ mình nhớ mong điên cuồng hai ngày nay.

“A! Hà Đông! Cuối cùng người cũng tìm thấy ta rồi!” Tên kia kích động nước mắt ầng ậng.

Nam tử hán tóc vàng trước mặt lại phi lên, linh hoạt né sang một bên.

“Ta đã nói bao nhiêu lần phải gọi là sư phụ rồi cơ mà! Có hiểu thế nào là tôn sư trọng đạo không hả? Ta thật không hiểu Lạc Hà

Đông ta sao có thể dạy dỗ ra được một đệ tử không chịu thua kém ai như người, thế nên mới bị một con yêu tinh vợ vẫn lừa cho. Chuyện này mà truyền ra ngoài xem như mặt mũi ta mất hết!”

Đột nhiên lão thấy có gì đó không đúng, bèn đá đá vật thể dưới chân.

“Này, đây là cái gì thế?”

Hiên Viên Lãng vội vàng bảo vệ Hoa Thiên Cốt, “Cậu ta không phải là ta, người đừng tùy tiện như vậy, nhớ đá hồng luôn người ta thì sao. Aiz, sao tên này ngu như lợn vậy, bị đập thế còn không tỉnh!”

Cơ thể khổng lồ của Hà Đông ngồi xổm xuống, lão cao gấp đôi Hiên Viên Lãng, hết như một ngọn núi nhỏ.

Vạch mí mắt của Hoa Thiên Cốt lên xem, lão bắt mạch: “Không sao đâu, chẳng qua là mất chút tinh khí, hơi suy nhược.”

Hiên Viên Lãng sợ hãi: “Làm sao có thể! Ta ở bên cậu ta cả đêm, không thấy có yêu nghiệt nào quấy phá.”

“Không phải yêu nghiệt, là sợi dây chuyền trên cổ cậu ta.” Lạc Hà Đông chỉ vào Thiên Thủy Tích.

“Ta biết cái này không phải là thứ gì tốt mà, lại còn hút máu người nữa!” Hiên Viên Lãng hỗn hản hỗn hản vận công định phá nát Thiên Thủy Tích.

“Đừng, đừng, đừng!” Lạc Hà Đông vội vàng kéo tay hắn, “Nhất định không được phá hủy, đây là thứ tốt, chỉ hút chút tinh khí mà thôi, không chết đâu. Này này, tỉnh đi!”

Hoa Thiên Cốt cảm thấy một bàn tay lớn đang vỗ mặt mình, bèn mơ màng mở mắt ra. Thật thoải mái, lâu lắm rồi mới có một đêm ngủ ngon như vậy.

A, ai đang ở trước mặt thế này? Chẳng nhẽ lại là quý?

Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt hung thần ác sát kia mà sợ hãi lui lại hai bước, người run bần bật. Lạc Hà Đông tóc màu vàng, còn để râu quai nón, lông mày lười mác, mắt như chuông đồng, mở miệng ra giống như sư tử đang gầm, quả thật khiến người ta vô cùng sợ hãi. Cho nên rất nhiều yêu ma quỷ quái bình thường nghe thấy tiếng, nhìn thấy bóng lão đều sợ tới mức tè ra quần.

“Đừng sợ, đây là sư phụ của ta.” Hiên Viên Lãng ôm nàng vào trong lòng. Hoa Thiên Cốt gầy như vậy, đột nhiên hắn rất muốn giữ nàng bên cạnh để bảo vệ.

“Sư phụ, người cũng biết dáng vẻ Thần Chung Quỷ[1] của mình là thế nào mà, đừng đến gần dọa người khác được không? Cậu ấy chính là người đã cứu ta hôm qua, bằng không ta còn bị con yêu tinh đáng chém ngàn lần kia treo trên cây! Hừ, đợi đấy, xem ta có tìm thấy cái đồ rùa rụt cổ nhà hắn không!”

[1] Thần Chung Quỷ: Là một môn thần có hình dáng rất dữ tợn trong truyền thuyết dân gian Trung Quốc. Nghe nói ông có thể trăm yêu trừ ma, do đó người dân đều thích treo tranh vẽ ông ngay cửa, để đuổi quỷ trừ tà.

Lạc Hà Đông ném bộp một vật xuống dưới đất.

“Chờ đến khi ông nội người ra được thì không biết hắn đã chạy tới nơi nào trên biển Đông hưởng phúc rồi!”

“Oa, mai rùa!” Hiên Viên Lãng nhặt thứ như cái vung từ dưới đất lên, vuốt ve từng chút, từng chút một kinh văn cùng trận đồ bát quái trên bề mặt.

“Người bắt được nó sao?”

“Ta mà không tóm nó thì sao tìm thấy người được. Tiểu tử người sau này nếu lại lỗ mãng như vậy thì cứ để yêu quái ăn thịt cho xong, đừng nói là đồ đệ của ta, mất mặt lắm. Mấy năm nay coi như công cốc dạy người!”

“Ta vốn định tự tay bắt nó báo thù! Xem như con yêu quái kia may mắn!” Hiên Viên Lãng cầm cái mai kia gõ đồng gõ tày.

Lạc Hà Đông lại bay lên đá một phát vào hông hắn: “Tiểu tử chết tiệt! Cái tốt không học, học toàn cái xấu! Nhất là miệng lưỡi thô tục, bộ dáng không coi ai ra gì, người nói ta mang người về báo cáo kết quả công tác với ông già nhà người như thế nào đây?” Lạc Hà Đông bắt lực hồi trời xanh, không biết do cách dạy của mình có vấn đề hay đồ đệ này không ra gì, tại sao chỉ trong hai năm ngắn ngủi từ một thái tử cao quý sống nội tâm lại trở thành một thằng nhóc nhà quê hiếu thắng? Lúc về không bị ông già nhà nó giết hơi phí.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

“Ồi dào, sau này ta sẽ chú ý là được. Đúng rồi, sư phụ, tên cậu ta là Hoa Thiên Cốt, muốn tới Mao Sơn bái sư. Người viết cho cậu ta một bức thư giới thiệu đi, để Thanh Hư đạo trưởng nhận cậu ta làm đồ đệ!”

“Phải, phải.” Hoa Thiên Cốt đứng bên cạnh rậm rập gật đầu, cảm kích nhìn lão.

“Mẹ kiếp, người là heo à? Ngoài vẽ bùa ra người có thấy sư phụ người viết chữ bao giờ chưa? Ngay cả tên mình ta còn không biết viết, giới thiệu cái con khỉ!”

Hiên Viên Lãng và Hoa Thiên Cốt nhìn nhau, không biết nói gì hơn.

“VẬY LÀM SAO BÂY GIỜ?”

“CÓ CÁCH KHÁC, CẬU TA ĐÃ CỨU NGƯỜI MỘT MẠNG, TA CŨNG GIÚP MỘT CHÚT VẬY.” Sau đó lão lấy một vỏ ốc bươu từ trong ngực ra, gõ hai cái, hét lớn.

“Thanh Hư đạo trưởng, Lạc Hà Đông ta muốn gửi một đồ nhi cho người! Người không muốn nhận cũng phải nhận! Gần đây bận bịu, lần sau tới tìm người uống rượu!”

Hoa Thiên Cốt và Hiên Viên Lãng bỏ tay bịt tai xuống, về mặt bất đắc dĩ.

“Đây là ốc truyền âm, người đưa cho Thanh Hư đạo trưởng là ông ta sẽ biết.”

“Sư phụ, này, này...”

“Mẹ kiếp, sao cả người cũng giả vờ nũng nịu ngại ngùng thế hả, có rắm thì mau thả đi!”

Hiên Viên Lãng nhìn Hoa Thiên Cốt đang sung sướng cầm ốc truyền âm: “Chúng ta đã đến đây rồi thì tiện đường đưa cậu ta lên Mao Sơn luôn đi.” Không biết vì sao đột nhiên hắn cảm thấy rất luyến tiếc.

“Không được!” Lạc Hà Đông nhíu mày. “Ông già người hôm qua gửi thư khẩn tới, bảo chúng ta mau mau quay về. Gần đây thiên hạ xảy ra nhiều chuyện lạ, không biết trong cung có phải cũng xảy ra chuyện gì không! Chúng ta phải khởi hành ngay lập tức!”

Hai năm ông ấy không hề hỏi thăm gì, hôm nay lại vội vã như thế, chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

Hiên Viên Lãng cầm tay Hoa Thiên Cốt nói: “Ta và sư phụ phải quay về gấp, không thể đưa người lên núi, người phải cẩn thận một chút. Nếu xảy ra chuyện gì, cứ mang mảnh ngọc kia đến gặp quan phủ, hoặc là bảo họ gửi thư nói muốn tìm ta, hiểu không?”

“ĐƯỢC.” Hoa Thiên Cốt vô cùng cảm kích nhìn hắn, “Người yên tâm, từ trước tới nay đều là ta tự đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

“Đáng tiếc người lại là nam...” Hiên Viên Lãng cúi đầu thì thào.

“Thật ra ta là...”

“Bằng không ta sẽ lấy người làm vợ.” Hiên Viên Lãng chònh gheo nói.

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức nửa câu sau nghẹn ứ trong cổ họng, không dám nói tiếp.

“Người bái ta làm huynh đi.” Hắn chưa bao giờ thử qua cảm giác vừa gặp đã như thân quen thế này, cố gắng muốn dùng thứ gì đó duy trì sự ràng buộc giữa hai người.

“ĐƯỢC! Lãng ca ca!” Hoa Thiên Cốt không tức giận nữa, vui vẻ cười. Không kiềm được mà cầm chặt tay Hiên Viên Lãng, cuối cùng nàng cũng có được một người thân rồi ư?

Lạc Hà Đông đứng bên cạnh khẽ nhíu mày nhưng không nói gì, chỉ lên tiếng thúc giục.

“ĐƯỢC RỒI, CÁO BIỆT XONG THÌ ĐI THÔI!”

“Ừ, Thiên Cốt, sau này gặp lại.”

“Sau này gặp lại.”

Hoa Thiên Cốt tròn mắt nhìn Lạc Hà Đông lấy hồ lô bên người xuống rồi biến nó ra thật lớn, lơ lửng giữa không trung, kéo Hiên Viên Lãng ngồi lên rồi sau đó hai thầy trò bay đi mất.

Hiên Viên Lãng nhìn chiếc bóng càng lúc càng nhỏ vẫn đang cố gắng vẫy tay với mình, trong lòng lại thấy xót xa. Mặc dù mới quen biết một ngày, nhưng không hiểu tại sao hắn lại cảm thấy cậu nhóc đó rất quan trọng.

“Chờ ta xong chuyện sẽ tới Mao Sơn tìm người! Người đợi ta đấy!” Hiên Viên Lãng hét to.

“ĐƯỢC!” Hoa Thiên Cốt trông hắn càng lúc càng xa khuất tầng mây. Nàng buồn bã nhìn ốc truyền tin trong tay, sau đó chuẩn bị tiếp tục hành trình của mình. Ha ha, Mao Sơn ở ngay trước mắt rồi! Nàng sắp thành đạo sĩ rồi! Sau này cũng có thể bay giống Lãng ca ca và sư phụ hắn!

“Tiểu tử, đừng dính líu nhiều với nàng, sẽ rất bất lợi cho người!” Lạc Hà Đông đã sớm nhận ra Hoa Thiên Cốt là một cô nương, nhưng không nói gì.

“Tại sao?”

“Nàng sinh ra đã mang điềm xấu trong người, tốt nhất sau này không gặp lại!”

Hiên Viên Lăng nhìn mây bay trên trời, lạnh nhạt nói: “Ta không quan tâm, thiên hạ nằm trong tay ta, còn sợ không dịch chuyển được cái Càn Khôn nhỏ bé này?”

Lạc Hà Đông giật mình, quay đầu nhìn Hiên Viên Lăng, vui mừng khôn xiết. Hiên Viên Thương à, xem ra người không phí công giao con trai mình cho ta rồi!

Đường lên núi vô cùng thuận lợi, tới mức khiến Hoa Thiên Cốt sợ hãi. Nàng chưa từng thấy ngọn núi nào như vậy, chẳng những yên tĩnh tuyệt đối, trong không khí còn mang theo áp lực nặng nề khó lòng chịu nổi.

Đừng nói người, ngay cả một bóng chim cũng không thấy.

Điều khác lạ giữa một vùng cỏ cây đó là màu xanh biếc phản chiếu từ đỉnh Mao Sơn kia đậm như thể mực trong tranh bị rơi xuống, khiến người ta cảm thấy gợn gợn.

Không biết tại sao, Hoa Thiên Cốt luôn loáng thoáng trong mình một dự cảm bất thường, nhưng lại không giống cảm giác gặp quỷ trước kia.

Thềm đá lên đỉnh núi uốn lượn quanh co, nhìn xuống sâu hun hút, vươn tay là có thể chạm tới mây bay bên người.

Càng đi lâu Hoa Thiên Cốt càng sợ hãi, bởi nàng nhận ra ngọn núi này là một ngọn núi chết, dường như không có lấy một sinh linh tồn tại.

Sao lại như vậy? Chẳng lẽ tiên cảnh trong truyền thuyết đều thế này ư?

Cuối cùng cũng tới trước đại điện của Cửu Tiêu Vạn Phúc cung, khắp nơi đều yên lặng tới mức tiếng thở cũng trở nên rõ ràng.

“Có ai không? Đệ tử tới Mao Sơn cầu đạo! Xin hỏi có ai không?” Trả lời nàng chỉ có vài tiếng vọng đứt quãng trong không khí.

Kiên trì đi vào trong đại điện, lại phát hiện bên trong nguy nga lộng lẫy, khói lửa chưa tàn nhưng không có lấy một bóng người.

Nghe nói Mao Sơn có rất nhiều đệ tử tục gia, phần đông cũng tự đi khắp nơi rèn luyện, ít khi tu hành trong núi, hẳn số người ở lại cũng không nhiều. Nhưng tuyệt không thể ngay cả một người gác cổng cũng chẳng có! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ tất cả đều xuống núi trăm yêu trừ ma?

Hoa Thiên Cốt bắt đầu nôn nóng, càng lúc càng cảm thấy Mao Sơn âm u đáng sợ.

“Có người không? Có ai ở đây không?”

Hu hu hu, đừng mà, nàng vất cả lên núi như thế, lẽ nào lại không gặp được ai?

Bước vào trong, Hoa Thiên Cốt không nhận được mà thường thức kiến trúc hùng vĩ nơi đây, nàng vừa đi vừa nhìn ngang ngó dọc, chốc lát đã tới quảng trường của Vạn Phúc cung. Ở giữa khu đất rộng rãi có một hồ cực lớn, giống như Vạn Phúc cung hùng vĩ đã bị thiên thạch tàn phá vậy.

Không có một chút gió, Hoa Thiên Cốt căng thẳng đến mức nóng rần người. Nàng lau mồ hôi trên trán, hơi thở hỗn loạn không hiểu vì sao, mùi máu tanh thông qua mũi khếch tán đến từng tế bào cơ thể.

Nàng không dám bước thêm, linh cảm có chuyện không hay đã xảy ra, nhưng cuối cùng vẫn không kiềm được từ từ tiến tới trước hồ đó.

Mùi máu tanh nồng nặc còn mang theo hơi nóng nháy mắt bao phủ nàng, Hoa Thiên Cốt hét lớn một tiếng chói tai, sợ hãi cực độ, sau đó ôm mặt quỳ trên đất.

...

Địa ngục trần gian!

Những cảnh tượng tanh tưởi nàng từng thấy đều không đáng sợ như nơi này.

Vô số thi thể bị nhồi thành từng lớp trong hồ, tất cả đều mặc áo đạo sĩ, già trẻ lớn bé mấy trăm người. Hợn nửa trong đồng xác ấy, đại đa số đã cụt chân cụt tay, bị ngâm trong máu. Ruột, mắt, ngón tay, chỗ nào cũng có... Thật thê thảm!

Nhưng bốn phía đều không có dấu vết quần áo, những người này có lẽ đều bị một chiêu đoạt mạng.

Hoa Thiên Cốt vừa nôn vừa dịch người tránh xa. Loáng thoáng có tiếng gì đó, tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng. Chẳng lẽ vẫn còn người sống sót?

Cố gắng quay đầu lại, nàng nhìn thấy một ông lão râu tóc bạc phơ nằm trên đồng thi thể. Cánh tay ông đã mất, giữa ngực có một lỗ hồng lớn, tim phổi đều bị moi ra, thế nhưng vẫn còn tiếng rên rỉ yếu ớt.

Hoa Thiên Cốt bất chấp là lặn hay trôi, gắng sức trượt xuống cái hố, gian nan leo lên đồng xác. Tay vừa chạm đến máu và dịch thể nhớt nháp, nàng liền nôn ra cả mặt, nhưng vẫn liều mạng tới trước ông lão kia.

“Ông... ông ời... ông có sao không?” Hoa Thiên Cốt chưa từng thấy ai bị thảm như vậy, nghẹn ngào sắp khóc đến nơi.

Nàng cố gắng kiềm nén, rồi ngồi ngay ngắn không dám động vào, sợ chỉ động một cái ông ấy sẽ gục xuống ngay lập tức.

Làm gì bây giờ? Phải làm sao đây? Ai nói cho nàng biết nàng phải làm gì đi!

Hai mắt ông lão nhắm chặt, trên mặt còn có dòng huyết lệ, dường như đôi mắt cũng đã bị lấy đi, nhưng gương mặt vẫn mỉm cười không có lấy một chút đau đớn.

“Vị thiếu chủ này là?”

Hoa Thiên Cốt không ngừng run rẩy: “Con... con là Hoa Thiên Cốt, bởi vì bất tự không tốt, từ nhỏ đã bị quỷ theo, con vốn... vốn muốn lên Mao Sơn bái Thanh Hư đạo trưởng học đạo. Nơi này... rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta chính là Thanh Hư, đều tại bản đạo vô năng, khiến cả Mao Sơn bị tàn sát... Bây giờ, bây giờ sợ không thể giúp thí chủ được...”

“Thanh Hư đạo trưởng, ngài đừng nói như vậy, tại sao nơi này lại trở nên như thế? Là môn phái phân tranh? Hay yêu nghiệt quá quấy phá? Sao có thể tàn nhẫn sát hại nhiều người như vậy! Con... con có thể làm gì không? Thương thế của ngài phải làm thế nào đây?”

“Nội đan của bản lão đã bị phá, mất hết nguyên khí, không thể cầm cự được lâu nữa. Chỉ tại bản đạo có mắt như mù, không nhận ra đại đệ tử Vân Ất đã sớm nhập ma! Hắn muốn cướp đoạt thần khí từ thời thượng cổ, xích Thuyền Thiên, nội ứng ngoại hợp với yêu ma, khiến ngàn năm cơ nghiệp của Mao Sơn sụp đổ chỉ trong chốc lát. Thí chủ, xin hỏi người năm nay bao nhiêu rồi?”

“Tuổi mụ là mười hai ạ.”

“Thí chủ lên núi bằng cách nào? Tên nghiệt chướng kia đã tạo phù chú xung quanh đây, pháp thuật bình thường không phá giải được. Bản đạo đã tập trung tụ nguyên khí một ngày một đêm, cuối cùng vẫn không thể truyền tin tức ra bên ngoài.”

“Ban đầu con cũng không lên được, sau đó đi tìm Di Hủ Quân, ông ấy cho con Thiên Thủy Tích, sau đó trên đường lên Mao Sơn lại gặp được một người tên là Hiên Viên Lăng và sư phụ Lạc Hà Đông của huynh ấy. Lạc lão tiên bối đưa một con ốc truyền tin, bảo con chuyển cho ngài, ngài sẽ nhận con làm đồ đệ.”

Thanh Hư đạo trưởng sắc mặt tái nhợt, cười: “Thì ra đã gặp lão già kia! Thí chủ gỡ hai lần lên cái vân thứ ba của nó xem.”

Hoa Thiên Cốt gỡ cạch cạch hai cái, đột nhiên trong ốc truyền ra tiếng thét như sư tử của Lạc Hà Đông.

“Thanh Hư đạo trưởng, Lạc Hà Đông ta muốn gửi một đồ nhi cho người! Người không muốn nhận cũng phải nhận! Gần đây bận bịu, lần sau tới tìm người uống rượu!”

Lão đạo trưởng run run nở nụ cười: “Thật là tốt, trước khi chết còn có thể nghe thấy giọng cổ nhân, tiếc là không còn cơ hội cùng nhau uống rượu.”

“Thanh Hư đạo trưởng...” Mũi Hoa Thiên Cốt cay cay, “Chỉ tại ông ấy đột nhiên có chuyện gấp phải quay về, nếu không đã lên núi rồi!”

“Gần đây thiên hạ đại loạn, ông ta trở về chắc cũng vì chuyện phong ấn. Tiểu thí chủ, có thể nhờ người làm giúp một việc vô cùng gấp không?”

“Xin ngài cứ nói, con nhất định sẽ làm được!”

“Mười ba tháng sau, xin thí chủ hãy giúp ta tham gia Quần Tiên yến ở Côn Luân, báo cho chúng tiên nhân chuyện Mao Sơn bị đệ tử bản môn cướp xích Thuyền Thiên. Hiện giờ ma giới, yêu giới đều hỗn loạn, nhiều nơi phong ấn đã bị phá giải, yêu ma thoát ra. Mong rằng chúng tiên nhân sẽ bảo vệ thật tốt mười lăm môn thần khí thượng cổ khác, nếu không ngộ nhờ Yêu Thần xuất thế, sợ rằng không có cách khống chế, trăm họ lầm than.”

Hoa Thiên Cốt hoang mang gật đầu.

“Tuy rằng đệ tử bản môn chết thảm, nhưng Mao Sơn vẫn chưa bị diệt. Thí chủ, ta tạm truyền chức chưởng môn cho người, khi tham gia Quần Tiên yến hãy dùng Mao Sơn lệnh, tập hợp tất cả đệ tử bên ngoài quay về núi, chấn chỉnh bốn môn, đoạt lại xích Thuyền Thiên.”

“Con? Con...”

“Không sao, nếu lúc đó tiểu thí chủ không thích thì giao lại chức chưởng môn cho người trong phái, tiểu đệ tử Vân Ất của ta là người có thể tin cậy.”

Hoa Thiên Cốt gật đầu: “Con sẽ nói cho Vân Ất, để huynh ấy đoạt lại xích Thuyền Thiên, chấn chỉnh môn phái.”

Thanh Hư lão đạo gạt đầu, một tay kết ấn điểm lên mi tâm Hoa Thiên Cốt, ấn ký của chưởng môn chọt lóe lên rồi biến mất. Nàng cảm thấy một luồng nguyên khí và nội lực mãnh liệt chảy ào ào vào người mình.

“Thanh Hư đạo trưởng...”

“Bản đạo truyền tất cả đạo hạnh còn lại vào người thí chủ, coi như tổ chút lòng cảm tạ.”

“Sư, sư phụ...” Hoa Thiên Cốt quỳ xuống chuẩn bị dập đầu, ý của ông ấy là muốn nhận nàng làm đồ đệ sao?

“Thí chủ mau đứng dậy, ta là người sắp chết, không thể dạy con thứ gì, hãy tới chỗ khác tìm thầy đi. Thiên hạ rộng lớn, chẳng thà chọn Trường Lưu trên thiên giới. Nếu con có thể được Tử Họa đích thân dạy dỗ, coi như là đại phúc, cũng không uổng phí duyên phận của ta và con nơi đây.”

“Bái một sư phụ khác?”

“Phải, Trường Lưu thượng tiên, Phong Sương Nhất Kiếm Bạch Tử Họa, người có đạo hạnh cao nhất thiên giới hiện nay. Đưa ốc truyền âm đây, ta sẽ giao con cho hắn, nhưng tính hắn vô cùng nghiêm túc, không biết có chịu nề mặt bản đạo không. Hơn nữa cũng thông báo một chuyện quan trọng khác, nhờ hắn xử lý tàn cục giúp bản đạo.”

Nói xong, Hoa Thiên Cốt thấy Thanh Hư đạo trưởng lảo đảo, âm phù từ miệng bay ra, chui vào ốc truyền tin, cũng không biết là nói gì.

Xong xuôi đâu vào đó, đuôi ốc hơi đỏ lên.

“Con có thấy cung vũ bên hông ta không?”

Hoa Thiên Cốt lúc này mới thấy một sợi lông chim trắng thuần không dính chút máu, nhưng vừa nãy rõ ràng đâu có. Hay tại bây giờ nàng có chút pháp lực rồi?

“Thấy ạ.”

“Con lấy nó xuống, bảo quản cẩn thận. Đây là tín vật của chưởng môn. Ngoài ra dưới lư hương trong đại điện có hai bản bí tịch, một là “Tinh túy đạo pháp” Mao Sơn truyền lại cho chưởng môn đời sau, một là “Lục giới toàn thư” do ta biên soạn, con giữ lấy, có chuyện không hiểu thì cứ tra là được. Việc sau này đều nhờ con, cuối cùng bản đạo cũng có thể nhắm mắt rồi.”

“Thanh Hư đạo trưởng!”

“Con đi đi, Côn Luân, Quần Tiên yến, tìm Bạch Tử Họa!”

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới từ từ bò ra khỏi chiếc hố, sau đó có một đốm lửa bùng lên từ người Thanh Hư đạo trưởng, nhưng lại không nóng chút nào.

Tất cả mọi thứ trong hố dần hóa tro, vô số những vật hình cầu phát quang chầm chậm bay lên trời.

Đó là nguyên đan của kẻ tu hành ư? Đạo hạnh cao, nguyên đan chưa bị tổn hại hẳn có thể sống lại, thấp thì chắc cũng được đầu thai chuyển thế. Không biết Thanh Hư đạo trưởng ra sao?

Hoa Thiên Cốt quỳ trước hố lạy hai lạy. Trời đột nhiên đổ mưa xuống, rửa sạch máu đọng trên người nàng. Không khí vẫn nặng nề như trước, nhưng Hoa Thiên Cốt lại cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, sức khỏe cũng trở nên vô cùng dồi dào.

Chưa báo sư, cũng không phải đệ tử Mao Sơn, nhưng đột nhiên lại trở thành Mao Sơn chưởng môn, thật khiến người khác phải khiếp đảm. Hoa Thiên Cốt gói kĩ hai quyển bí tịch kia cất vào trong ngực rồi bắt đầu xuống núi.

Mục tiêu kế tiếp rất rõ ràng, đến Côn Luân tham dự Quần Tiên yến, thông báo việc Mao Sơn bị phản đồ cướp mất xích Thiên Thiên, truyền chức chưởng môn cho tiểu đồ đệ Vân Ân của Thanh Hư đạo trưởng, sau đó cầu xin Bạch Tử Họa – Bạch lão tiên bố thí nhận nàng làm đồ đệ, cuối cùng theo về Trường Lưu Sơn chăm chỉ rèn luyện...

Có mục tiêu là có động lực! Hoa Thiên Cốt xuống Mao Sơn, hỏi đường tới Côn Luân, đi hai ngày thẳng về hướng Tây. Điều đáng kinh ngạc là tới đến chẳng có ma quỷ nào tới gần nàng, không biết do tác dụng từ Thiên Thủy Tích của Dị Hủ Quân hay là câu ngọc Hiên Viên Lăng tặng nữa. Nhưng đường đi ngày càng gặp nhiều tiểu quái, ngay cả những nơi đông đúc như trong thành đôi khi cũng có một, hai kẻ hình dạng kỳ lạ đi tới đi lui.

Những người bình thường không thể nhìn thấy, Hoa Thiên Cốt cũng học được cách tàng lờ chúng đi. Nhưng thỉnh thoảng có vài con rất thích mùi của nàng, nhảy lên vai khiến Hoa Thiên Cốt sờn cả da gà, đành làm bộ lơ đãng gạt đi.

Thấy người quá bản, khi qua rừng lại phát hiện một con suối nhỏ, Hoa Thiên Cốt liền vui vẻ nhảy vào. Dòng suối chảy qua tảng đá nhẵn bóng rồi đổ về hồ nước xanh biếc.

Hoa Thiên Cốt cởi quần áo, vui vẻ bơi qua bơi lại như con cá nhỏ, gội đầu tắm tấp. Nàng cảm thấy Thiên Thủy Tích trước ngực hơi nóng lên. Gần đây nó hay phát sáng và tỏa nhiệt khiến nàng thấy rất kỳ lạ, nhưng cũng chẳng có gì không ổn nên vẫn đeo trên người.

Mình trần chạy ra khỏi nước, Hoa Thiên Cốt thoải mái ngồi phơi nắng dưới mặt trời. Đang chuẩn bị thay bộ quần áo sạch sẽ, đột nhiên có một tiếng “A!” truyền đến.

Chết cha, có người! Nàng còn tưởng nơi rừng thiêng nước độc này...

Hoa Thiên Cốt vội vàng ôm quần áo che đi cơ thể nhỏ nhắn. Bên cạnh dòng suối, một người dáng vẻ thư sinh đưa lưng về phía nàng, có lẽ lúc lẩy nước lờ nhìn thấy.

“Xin lỗi, thành thật xin lỗi...” Người nọ liên tục giải thích, ngữ khí kích động, “Ta không ngờ ở đây lại có người...”

Hoa Thiên Cốt không nói gì vội vàng mặc quần áo vào. Tuy nàng giả nam trang nhưng chỉ cần nhìn mái tóc rối tung, gương mặt đỏ rục cũng có thể biết được đây là một cô gái.

Hoa Thiên Cốt thu dọn đồ chuẩn bị rời đi, không ngờ thư sinh khoác trên vai một cái giỏ kia cũng vội vàng chạy đến.

“Khổng Tử dạy: Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe. Ta, ta quả thực không cố ý...”

Hoa Thiên Cốt chưa từng thấy giọng nói nào dịu dàng và hay đến thế, không nhìn được quay đầu nhìn hấn một cái. Dáng vẻ bình thường nhưng lại có khí chất bất phàm, đôi mắt phượng trong trẻo mang theo ý cười, đem đến cảm giác thân thiết khó tả.

Hiên hiên thiều cử

Trác trác lãng lãng

Như kiến bạch lộ vị hi.[2]

[2] Dịch nghĩa: Thanh tao hơn người, tỏa sáng rực rỡ, như thể sương sớm ban mai.

Bình ổn tao nhã, chỉ cần nhìn một cái đã khiến người ta thật thoải mái, hoàn toàn cam lòng phục tùng.

“Không sao...” Hoa Thiên Cốt ngẩn ngơ, rất lâu sau mới giật mình tỉnh lại, tiếp tục cầm cổ chạy.

Người nọ lại đuổi theo sau, bước chân lảo đảo, dáng vẻ có chút ngốc nghếch.

“Sao lại không sao? Cơ thể cô nương đều đã bị ta nhìn thấy hết, nếu không chịu trách nhiệm, há chẳng phải uổng công đọc sách thánh hiền? Cô nương quý danh là gì, ngụ ở nơi đâu? Chờ ta đỡ tiến sĩ rồi sẽ thành thân với nàng!”

Đầu Hoa Thiên Cốt chảy mấy vạch đen dài. Nàng mới mười hai tuổi, còn chưa dậy thì, ngực không ra ngực mông chẳng ra mông, phẳng lì thế này, dù bị hấn nhìn thấy thì sao chứ? Mồ hôi nàng chảy ròng ròng...

< p>

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

=> [Xem mục lục](#)

Chương 3: Côn Luân Dao Trì

Hoa Thiên Cốt vẫn đi thẳng về hướng Tây, tốc độ nhanh gấp đôi bình thường. Dọc đường vì có Đường Bảo bầu bạn nên vui vẻ hơn rất nhiều, khi buồn có người nói chuyện cùng nàng, khi nghỉ có người cùng nàng chơi. Khách bộ hành qua lại luôn cho rằng nàng có bệnh, toàn tự lảm bảm một mình, thật ra nàng đang nói chuyện với Đường Bảo trong lỗ tai.

“Đường Bảo! Không được gọi mẹ nữa! Người khác sẽ hiểu lầm mất! Gọi Thiên Cốt đi!”

“Nhưng mẹ là mẹ của con mà?” Đường Bảo ù xiu chui vào trong lỗ tai của Hoa Thiên Cốt, ngực còn ôm một mẩu bánh mì làm gối.

“Chậc, nhưng không nên gọi thế khi có mặt người ngoài.”

“Vậy con gọi mẹ là Cốt Đầu nhé, con thích xưng.”

“Người là sâu chứ có phải chó đâu mà thích xưng?”

“Con không phải sâu, chờ khi linh lực tăng cao, con sẽ biến thân.”

“Biến thân? Biến thành gì? Bướm sao? Thế còn không phải sâu?”

“Ờm... con cũng không biết. Nhưng khi đó con sẽ bay được! Không cần ngày nào cũng phải bò tới bò lui nữa.”

“Đúng vậy, quá chậm, nếu giống người, kiếp sau ta cũng chẳng tới Côn Luân được.”

“Yên tâm, chúng ta sắp tới rồi. Ngày mai hẳn có thể đến chân núi Côn Luân, ba ngày nữa mới có Quần Tiên yến. Con biết đường,

nhất định sẽ đến kịp.”

“Sao ngươi biết?”

“Con là yêu tinh của Dị Hủ các, chuyên phụ trách tìm hiểu và truyền tin tức, sao có thể không biết được!”

“Thật lợi hại.”

“Ha ha, đương nhiên.”

“Đúng rồi, nếu ta báỉ Bạch Tử Họa lão tiên bối làm thầy, nhờ ông ấy muốn bắt ngươi thì phải làm thế nào? Ta có nên giấu ngươi đi không?”

“Không cần, con đâu phải là yêu tinh tà thuật, hơn nữa lại không có pháp lực. Tiểu yêu tinh tốt bụng như con sẽ khiến người ta thương yêu lắm, không tiên nhân nào nỡ bắt đâu. Cây cối, sông núi cũng có tinh linh bảo hộ của mình mà!”

“Thế thì tốt rồi, trước kia ta cứ nghĩ yêu ma quỷ quái đều là kẻ xấu.”

“Chỉ là hình thái tồn tại khác nhau thôi, sao có thể phân rõ thiện ác. Mẹ Cốt Đầu, con đói bụng!”

“Sao cả ngày cứ ăn rồi ngủ thế, rốt cuộc ngươi là sâu hay heo đấy?”

“Con mới sinh ra, cơ thể rất yếu ớt.”

Hoa Thiên Cốt tiện tay ngắt lấy một chiếc lá nhét vào bên tai trái: “Ôm lấy này!”

“Hê hê, vừa hay có thể làm giường ngủ cho con.”

Ngày hôm sau hai người tới chân núi.

“Đường Bảo, liệu lần này ta có bị cản lại giống ở Mao Sơn không?”

“Không phải mẹ có Thiên Thủy Tích đấy sao? Mẹ muốn tiến vào kết giới hay trận pháp nào cũng được.”

“Thật à? Nhưng lần trước ta và Lãng ca ca làm cách nào cũng không thể thoát khỏi trận đồ của con yêu quái kia!”

“Con cũng không biết, có thể vì kết giới chỉ dùng bùa chú cố định, còn trận pháp lại biến hóa không ngừng, cách vào khác cách ra, hiện tại Thiên Thủy Tích vẫn chưa đủ mạnh để phá bỏ tất cả. Hơn nữa trận pháp của Vương Bát Tinh là lợi hại nhất trong đám yêu quái.”

“À, thật phức tạp.”

Nàng từ từ đi lên núi, cảnh sắc nơi này khác hẳn với Mao Sơn. Núi non hùng vĩ uốn lượn mềm mòng, có rất nhiều hồ, mỗi khoảnh hồ đều giống như một viên trân châu rơi xuống vậy. Nước hồ xanh biếc như nhung, trong vắt. Hình ảnh núi non trùng điệp đảo ngược dưới mặt hồ, giống như một bức tranh đang lăn tăn gợn sóng. Chim trời tụ họp, hoặc liệng trên mặt hồ hoặc đùa giỡn trong sóng nước. Xung quanh còn có mây trắng mờ mờ, huyền ảo như mơ, thật đúng là tiên cảnh. Gió nhẹ đìu hiu, không khí mát lạnh, trời trong mây rạng, hồng quang dịu dàng ấm áp, một cảnh sắc tràn ngập những điều tốt lành.

Mà đỉnh Ngọc Hư, Ngọc Châu kia cao sừng sững, tuyết phủ trắng xóa. Nơi núi cao mây trôi lượn lờ đó là thánh địa của bao nhiêu người hành hương tu luyện.

Đường Bảo thấy Hoa Thiên Cốt nhìn chăm chú không rời mắt, quên hẳn mình đang ở chỗ nào, bèn giục nàng đi mau.

“Rất nhiều con sông ở nơi này bắt nguồn từ núi Côn Luân, sông cổ không chảy về hướng Nam, xích thủy chảy về Đông lại nhập nguồn cũ, dương thủy theo hướng Tây Nam rồi vào đầm lầy; hắc thủy theo hướng Tây Bắc chảy ra biển lớn. Truyền thuyết kể suốt Côn Luân thẳng Sáu có tuyết rơi, cũng là nơi Tây Vương Mẫu lấy nước để ủ rượu ngon. Chỗ chúng ta cần tới là Dao Trì, tuy đã không còn Tây Vương Mẫu nhưng vẫn còn hội bàn đảo. Quần Tiên yến mỗi năm một lần, theo dân gian thì cử hành ở trong này. Lúc đó chúng tiên đều tới, Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương nhất định cũng đến, lần này hẳn sẽ bàn luận chuyện Yêu Thần xuất thế là chính. Chúng ta không có tiên thiếp, đi vào bằng cửa chính nhất định sẽ bị thiên binh thiên tướng chặn lại, Tứ đại thiên vương đều là những kẻ ngu ngốc, không hiểu lí lẽ, cho nên cách tốt nhất là trà trộn vào.”

“Hả? Trà trộn? Trà trộn bằng cách nào? Ngươi thì tốt rồi, bé xíu đầu ai chú ý, nhưng ta lớn thế này chắc chắn không thể vào được! Sao Thanh Hư đạo trưởng không đưa tiên thiếp cho ta?”

“Mẹ không có tiên tịch, nếu đưa thì mẹ cũng đâu vào được. Gần đây yêu ma hoành hành, trong tiên giới nơi nơi đều bảo vệ cực kì nghiêm ngặt, huống chi là sự kiện Quần Tiên yến hệ trọng để thương thảo đối sách của chúng tiên này. Nhưng chỉ cần đổi hình thái, trên người chúng ta không có tà khí, trà trộn vào chắc cũng dễ thôi. Núi Côn Luân này đâu đâu cũng có yêu thú quý hiếm, không bằng mẹ hóa sâu giống con rồi vào đi.”

“Biến thành sâu? Làm như thế nào? Ta có phải Tôn Ngộ Không đâu!”

“Con sẽ vào Bàn Đào viên trước, ở đó chắc hẳn có nhiều kì trân dị quả, con trộm ra một ít, mẹ ăn vào là biến thân được ngay.”

“Chờ người đi ra thì Quần Tiên yến xong từ lâu rồi.”

“Chết mất, tuy thân sâu nhưng con cũng là linh trùng, trong cấp bậc của yêu quái cũng cao chứ bộ! Mẹ đừng xem thường con nữa có được không? Con không phải chỉ biết bò! Dùng nội lực tuy sẽ tổn hao nguyên khí, nhưng cũng chẳng đáng ngại. Được rồi, bây giờ chúng ta ở đây, thác nước có thể che mùi và tiếng, sẽ không dễ dàng bị phát hiện đâu. Dù sao bây giờ mẹ vẫn là người, một con người chạy tới tiên giới cực kì nguy hiểm. Con đi trộm quả, mẹ chờ ở đây nhé.”

Đường Bảo ôm một cái lá cây, miệng lẩm nhẩm gì đó, sau đó lá cây như một chiếc thuyền bay lên bầu trời.

Hoa Thiên Cốt ngồi chờ mà lòng nóng như lửa đốt, vừa sợ sâu nhỏ bị tiên nhân phát hiện, vừa sợ nó bị yêu thú ăn thịt.

Một nén nhang sau, Đường Bảo trở lại.

“Sao rồi? Sao rồi?” Nàng mở bàn tay làm bển đổ cho chiếc thuyền lá của Đường Bảo.

“Hê hê, đương nhiên là không sao rồi. Chẳng những con hái được hoa Lục Tu, còn tiện thể trộm được quả Khai Minh, Phẩm Thảo và Sa Đường. Đáng tiếc Bàn Đào viên quá lớn, con mang nhiều, bay giữa không trung sợ người ta phát hiện.”

“Những thứ này là gì?” Hoa Thiên Cốt nhìn Đường Bảo đang cực kì đắc ý.

“Ăn hoa Lục Tu có thể biến thành bất cứ dáng vẻ nào mà mình muốn, thời gian duy trì phụ thuộc vào pháp lực của bản thân và mức độ khó của vật thể. Tuy mẹ không có pháp lực, nhưng làm một con sâu thì cũng có thể duy trì khá lâu. Nếu ăn quả Khai Minh, trong một thời gian nhất định có thể nhận biết đâu là lời nói dối. Phẩm Thảo ăn vào có thể giải trừ mọi mệt. Sa Đường phòng được tai nạn liên quan đến nước, ăn vào có thể hô hấp dưới nước bình thường như trên cạn, lặn lâu cũng không chết. Tuy rằng tạm thời chưa cần dùng đến, nhưng tương lai không chừng lại có ích.”

“Ừm!” Hoa Thiên Cốt gật đầu, “Chắc người mệt lắm, Đường Bảo!”

Đường Bảo uể oải nép vào lòng bàn tay nàng, lặn qua lộn lại.

“Đương nhiên rồi! Mệt chết đi mất! Sâu quen bò rồi, làm gì biết bay!”

“Chắc, Đông Phương Úc Khanh nói máu của ta có thể làm tăng linh lực cho người, muốn uống thử xem thế nào không?”

Mắt Đường Bảo tức thì biến thành hình trái tim.

“Muốn!” Nói xong nó ôm lấy ngón tay cái của Hoa Thiên Cốt, cắn một lỗ nhỏ rồi mút giống như bú sữa.

“Mẹ Cốt Đầu, mẹ có đau không?”

“Không đau, hơi nhói thôi. Người uống đi, uống no còn có sức đưa ta bay vào Dao Trì nữa!”

Đợi Đường Bảo ăn uống no đủ xong, bụng phình ra, Hoa Thiên Cốt không nhịn được chọc chọc cái bụng núc ních của nó, muốn bóp quá.

“Chúng ta vào trước đi, không lâu nữa yến hội sẽ bắt đầu, phải thừa dịp ít người để trà trộn. Mẹ ăn Phẩm Thảo và hoa Lục Tu đi!”

Hoa Thiên Cốt có chút luyến tiếc, cẩn thận cất quả Khai Minh và Sa Đường vào trong ngực, rồi cầm hoa Lục Tu và Phẩm Thảo đưa lên miệng, đây chính là tiên quả đấy!

Hoa Lục Tu thế mà chẳng thơm gì cả, Phẩm Thảo ăn lại giống hành tây. Nhưng quả thực nàng thấy thể lực sung mãn, không mệt mỏi chút nào!

“Nguy rồi!”

“Nguy cái gì?”

“Ta sắp biến thành sâu, mấy thứ này phải làm sao bây giờ? Còn quần áo nữa! Lúc biến trở lại liệu có trần như nhộng không?”

“Mấy thứ này để trong khư đỉnh của con là được. Quần áo bên ngoài cũng sẽ biến hóa theo nên mẹ đừng lo.”

“Khư đỉnh là cái gì?”

“Bình thường người tu đạo đều có một cái khư đỉnh, có thể biến hóa thành lớn hay nhỏ. Nó tồn tại trong suy nghĩ và tinh thần người sử dụng, dùng để cất bảo bối, người bình thường không thể trộm được. Mẹ xem đến cả tim phổi của Thanh Hư đạo trưởng đều bị moi ra đấy, chắc ông ta để xích Thuyên Thiên ở trong khư đỉnh, chết cũng không chịu giao ra. Yêu ma tà thuật cao cường có thể thông qua luyện hóa tâm phé lấy đồ trong khư đỉnh của người khác.”

“À, nói vậy Đường Bảo cũng có thể giấu ta trong khư đỉnh nhỉ?”

“Mẹ tưởng pháp lực của con cao lắm à?! Có thể giấu mấy thứ này đã rất khó rồi! Hơn nữa theo lời kể thì khu đỉnh thông với quy khu, nếu những sinh vật như con người vào có thể sẽ bị nhốt bên trong không thoát ra được. Cụ thể thế nào con cũng không rõ, con đã thử bao giờ đâu!”

“A! Cơ thể ta hình như đang thu nhỏ lại!”

Đến khi Hoa Thiên Cốt phục hồi lại tinh thần thì nàng đã biến thành một con sâu giống hệt Đường Bảo.

“Ồi! Chúng ta giống hệt nhau này!”

“Bởi vì lúc biến thành sâu mẹ tưởng tượng đến con đấy mà. Được rồi, mau lên đây, chúng ta xuất phát thôi.” Đường Bảo vươn cái chân nhỏ nhỏ kéo Hoa Thiên Cốt lên lá cây, hành trang đều đặt bên trong khu đỉnh.

“Đi thôi.”

Chiếc lá bay lên, Hoa Thiên Cốt reo hò tung tăng. Thân mình con sâu béo múp míp cứ đưa qua đưa lại, đây là lần đầu tiên nàng được bay! Dù trong lồng một con sâu cũng thật thích!

Nàng nhìn xuống dòng thác bên cạnh, những giọt nước bắn lên đọng trên lá, thiếu chút nữa làm nghiêng chiếc thuyền lá nhỏ, xa xa ngoài kia, bầu trời xanh có cầu vồng bảy sắc vắt qua.

Chỉ chốc lát sau, lá cây bắt đầu lướt qua nhưng đám mây. Hoa Thiên Cốt vươn cái chân bé tí ra bắt, không ngờ mây lại mềm hệt như kẹo bông.

Đang chơi vui vẻ, đột nhiên Đường Bảo hét lên: “Không ổn rồi!”

Một bóng ma thật lớn bao trùm hai người.

Cái gì vậy? Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn, một con chim to giống hệt như ong bắp cày đang bay nhanh về phía bọn họ!

Hu hu hu, chim ăn sâu!

“Giữ chặt vào!”

Đường Bảo tập trung tinh thần điều khiển chiếc lá lên cao xuống thấp trong làn gió, tránh sự tập kích của con chim. Nhưng con chim đó lại rất lợi hại, miệng thét lên the thé, trên đuôi còn có một cây kim cực lớn. Nó vỗ cánh lao về phía này, chờ bọn họ ngã xuống là sẽ há miệng ăn luôn.

“Cốt Đầu! Nắm lấy!” Mắt thấy Hoa Thiên Cốt dần dần trượt xuống, Đường Bảo vội vàng lái lá cây vào mây.

Bỗng nhiên một tiếng kêu du dương vang lên, nghe như tiếng phượng ngâm. Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo ngẩng đầu, thấy phía chân trời có con chim lớn bay đến, lông màu lửa đỏ tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

“Thuần Điểu! Được cứu rồi!” Đường Bảo cười đắc ý.

Hoa Thiên Cốt trợn mắt há mồm nhìn con chim vừa đuổi theo bọn họ giờ lại cấp đít chạy trốn, thế nhưng tốc độ không nhanh bằng Thuần Điểu, liền bị nó tạt mắt.

Con chim đỏ rực như lửa liếc mắt nhìn bọn họ, kêu một tiếng, sau đó nghiêng người bay đi.

Hoa Thiên Cốt vẫn chưa hoàn hồn, ngửa mặt nằm trên lá cây, tất cả những chân sâu trên mình đều cứng ngắc.

Làm sâu cũng thật khổ, không những bị chim bắt nạt, suýt tí nữa còn bị ăn luôn. Hu hu hu...

“Nguy hiểm thật!” Đường Bảo lau mồ hôi vã như tắm, “Loài chim đuổi theo chúng ta tên là Khâm Nguyên, bình thường chim chóc bị nó đê ý đều không có cách nào thoát chết, nếu thích cây cối nào thì loài cây đó cũng lập tức chết héo, người gặp phải nó lành ít dữ nhiều. Còn con chim to đỏ rực như Phượng Hoàng đã cứu chúng ta kia tên là Thuần Điểu, thiên địch của Khâm Nguyên!”

Lúc này nàng mới phát hiện một nơi tựa tiên cảnh như Côn Luân hóa ra cũng đầy rẫy nguy hiểm.

“Tới rồi!” Đường Bảo hưng phấn hô to.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, Dao Trì rộng lớn, nơi nơi tràn ngập ánh sáng, nước ngũ sắc lọt vào tầm mắt, tỏa ánh sáng màu sắc rực rỡ, đẹp đến nao lòng. Phía Đông Dao Trì là rừng đào ngàn năm, hoa nở sum suê tươi tốt, nặng trĩu níu cành nghiêng nghiêng, tầng tầng lớp lớp nổi thành một mảng phấn hồng kéo dài đến tận chân trời, cánh hoa chao liệng như mây, tạo nên từng lớp sóng lớn trong làn gió nhẹ.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

“Đẹp, đẹp quá!” Đường Bảo để thuyền lá dừng trên một đóa đào. Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn bầu trời màu hồng phấn, còn có cả

trận mưa hoa không ngừng rơi xuống, vui vẻ ôm lấy Đường Bảo. Đường Bảo lấy một cánh hoa bắt đầu gặm, đưa một cái khác cho nàng.

“Cốt Đầu, mẹ cũng ném thử đi.”

Hoa Thiên Cốt cắn cánh hoa giờ trông to hơn bao nhiêu lần so với trước kia, chợt cảm thấy vô cùng thơm mát, dòng nước ngọt lành thấm vào yết hầu, ngon hơn hẳn bánh hoa đào.

Cúi đầu nhìn về phía tiên ty đã sắp đặt xong bàn ghế, ai cũng hoạt bát, dung mạo đoan trang.

Đường Bảo đột nhiên nghe thấy từng hồi chuông vang lên, gió thổi tiếng cười của chúng tiên bên tai.

Quần Tiên yển sắp bắt đầu rồi

“A! Đường Bảo, ta vừa phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng!” Hoa Thiên Cốt đột nhiên kinh ngạc nhìn đóa hoa mình đang ôm trong tay, kích động đến mức suýt nữa nước mắt chảy thành sông...

“Hả, gì cơ?” Đường Bảo bò vào trong nhụy liếm nước mật của đóa hoa đào, vị ngọt say đắm lòng người.

“Ta có thể chạm vào hoa! Ta có thể chạm vào hoa! Hoa không tàn, không tàn một chút nào!” Hoa Thiên Cốt bỗng nhiên nhận ra, hai tay run rẩy ôm lấy đóa hoa còn to hơn cái mình núc ních đầy thịt, cọ đi cọ lại lên mặt, cánh hoa đào mềm mại, óng ả đẹp như tơ lụa. Nàng sung sướng lăn qua lăn lại, coi cánh hoa như chân mà vùi mình vào, thơm quá, thật là thoải mái.

“Trước kia mẹ không thể chạm vào hoa sao?”

“Đương nhiên, bằng không sao lại có cái tên Hoa Thiên Cốt được, từ nhỏ ta đã là khắc tinh của hoa rồi. Chưa từng có một đóa hoa nào bình an trong tay ta. Tại sao? Tại sao chứ?”

“Con nghĩ điều này chắc có liên quan đến Thiên Thủy Tích hoặc câu ngọc. Đặc biệt là câu ngọc, thoạt nhìn có vẻ bình thường, nhưng linh lực lại mạnh hơn Thiên Thủy Tích rất nhiều lần. Trên người mẹ vốn có một mùi cực kì hấp dẫn yêu quái, nhưng đều đã bị miếng ngọc ấy che lấp hết rồi.”

“Thảo nào từ lúc từ biệt Lãng ca ca đến nay, không còn nhiều tiểu quỷ đáng ghét đến bám lấy tay ta như trước đây nữa.” Hoa Thiên Cốt sung sướng bỏ hết đóa hoa này đến đóa hoa khác.

Trong rừng người tới dần nhiều hơn, trên bàn bày đầy rượu ngon, cao lương mỹ vị, tiên quả, Đường Bảo nhìn mà nước miếng ròng ròng.

“Mẹ nói xem nếu còn thả người bay xuống đúng mâm đào trên bàn, liệu có thể bị phát hiện không?”

“Chẳng những sẽ bị phát hiện, nói không chừng còn bị chúng tiên ăn vào bụng ý.” Hoa Thiên Cốt cười ngặt nghẽo, “Không biết có bao nhiêu tiên nhân tới nhỉ? Sao lại đặt nhiều chỗ ngồi như thế?”

“Thế gian này có rất nhiều tiên nhân kể cả nổi tiếng hay vô danh, nhưng số có thể tham dự yến tiệc này không nhiều. Ngoại trừ chưởng môn các tiên phái nhất định phải tới, Tây Vương Mẫu cũng đã gửi thiệp mời một số tán tiên danh tiếng vang dội. Hiện giờ ở Côn Luân, tất cả mọi người bao gồm cả Tây Vương Mẫu, có lẽ là bốn, năm trăm người.”

Chốc lát sau tiếng chuông càng dồn dập, tiên nhạc nổi lên, dòng chúng tiên dài dằng dặc bắt đầu tiến vào chỗ ngồi.

Tiên nhân dáng vẻ nào cũng có, có siêu phàm thoát tục, có xinh đẹp tuyệt trần, có tiên phong đạo cốt, có già yếu lợm khộm, có hung ác dữ tợn, nhất thời Hoa Thiên Cốt nhìn đến hoa cả mắt. Ngoài Ngọc Hoàng và Vương Mẫu ngồi cao nhất có thể phân biệt được, thì những người khác nàng không biết một ai.

Đường Bảo giới thiệu từng người cho nàng.

“Ngồi bên kia là Bồng Lai tam tiên, Phúc Lộc Thọ tam tinh. Kẻ mặc đồ đỏ, để ria mép, bản mặt háo sắc chỉ nhìn chăm chăm chúng tiên nữ, cười đến là dâm dăng kia là Thần Tài, người say mê vui đùa vào bầu rượu kia là Phúc Thần, râu tóc bạc phơ, bên cạnh có một đồng tử là thọ tinh Nam Cực tiên ông.”

“Bên kia lần lượt là chưởng môn các phái Lao Sơn, Thiên Sơn, Thái Bạch Sơn, Vương Ốc Sơn. Tiếc là Thanh Hư đạo trưởng của Mao Sơn đã mất rồi...”

“Người nào là chưởng môn Lao Sơn?” Hoa Thiên Cốt vươn cổ nhìn, đột nhiên nhớ ra phải chuyển lời giúp Lâm Tuy Ý tới sư phụ hần.

“Dưới gốc cây kia kia, người tóc bạc, mày nhíu chặt, đang nhắm mắt ngồi yên đấy, mẹ thấy không?”

“Ừm, thấy rồi.”

“Bên kia nên biết kĩ hơn, phần lớn là các vị bồ tát của Phật môn, mặc áo trắng, đầu bóng lưỡng là mười tám vị La Hán, phía sau là mười tám chùa Mỹ Âm, Phạm Âm, Thiên Cổ, Tụng Đức, Quảng Mục... Mẹ chú ý nhìn Diệu Thán kia kia, nàng là tiên nữ xinh đẹp nhất ở đây, giống như Hằng Nga vậy, kẻ có dáng vẻ kỳ quái nhất kia là Lôi Âm.”

“Mấy bàn ở phía Đông kia là Nhị Thập Chư Thiên, Nhật Thiên, Nguyệt Thiên, Đại Phạm Thiên, Đế Thích Thiên, Diêm Ma La Vương... tiên pháp của bọn họ đều thuộc hàng lợi hại bậc nhất, tính tình cũng vô cùng nóng nảy, người thường không dám trêu chọc.”

“Đang đánh cờ ở bên kia chính là sáu Nam Đẩu Tinh Quân và bảy Bắc Đẩu Tinh Quân. Mười ba người này mà có dịp tụ hội là lại chơi cờ chẳng quản ngày đêm, hơn nữa còn liên minh lại đo hơn thua rất ác liệt. Mỗi quân cờ của họ đều là một vì tinh tú trên bầu trời, có thể rên ra binh khí tốt nhất thế gian.”

“Phía huyền não âm ĩ như đang cãi nhau kia là Tứ Hải Long Vương.”

“A? Không ngờ lại có một người phụ nữ! Thật tuyệt!” Hoa Thiên Cốt nhìn nhiều gương mặt tiên nhân kinh thế hãi tục, bắt đầu cảm thấy thương thức cái đẹp thật mê, nhưng vẫn cảm thấy sững sờ trước vị nữ Long Vương tóc hồng đang cười sáng khoái lại không mất đi sự quyền rũ nữ tính kia.

“Phải, tửu lượng khá nhất, lợi hại nhất, cũng xinh đẹp nhất, Bắc Hải Long Vương mới nhậm chức.”

“Đằng trước là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn.”

“Người cầm phát trần màu trắng là ai?”

“Đạo Đức Thiên Tôn, cũng chính là Thái Thượng Lão Quân. Lão là kẻ dối trá, biết nhiều chuyện nhất nhưng lời của lão chỉ tin được một nửa.”

“Bên kia là Nam Cực Quan Âm ở phía Nam, Sùng Ân Thánh Đế ở phía Đông, ba vị khác có lẽ bận trấn áp yêu ma tác quái nên vẫn chưa tới.”

“Quan Âm Bồ Tát á?”

Hoa Thiên Cốt nhìn vị Bồ Tát cứu khổ cứu nạn ngồi ngay ngắn trên đóa sen tím, thiếu chút nữa chạy ra quỳ xuống vái hai vái.

Xung quanh Quan Âm Bồ Tát bao phủ điềm lành, gương mặt người đại từ đại bi. Trong vầng sáng nhạt thần thánh, gương mặt ấy không ngừng biến ảo khiến người ta cảm thấy không thực, làm Hoa Thiên Cốt chợt nhớ tới người mẹ số khổ chưa từng biết mặt, bỗng chốc tràn đầy xót xa.

“Mẹ đừng nhìn nữa, Quan Âm Bồ Tát ngàn mắt ngàn tay, nhìn nhiều sẽ bị rơi vào ảo giác.”

“Những người bên kia chắc mẹ cũng biết, rất nhiều người đắc đạo xong được Ngọc Đế sắc phong địa vị cao. Nhị Lang Thần, Cự Linh Thần, Thái Bạch Kim Tinh, Xích Cước Đại Tiên, Văn Khúc Tinh và Vũ Khúc Tinh, Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ, Phong Bá, Vũ Sư, Lôi Công, Điện Mẫu. Đang múa trước đài chính là Thất tiên nữ, Hằng Nga tiên tử đang rót rượu cho chúng tiên, mỹ nhân lạnh lùng nghiêm túc ở góc đằng kia là Cửu Thiên Huyền Nữ.”

Nàng mở to mắt nhìn, ở cái tuổi này không biết thương thức cũng chẳng thể lý giải được bao nhiêu ý nghĩa từ xinh đẹp, giống như chỉ biết Cửu Thiên Huyền Nữ rất hay, nhưng lại không thể nói hay chỗ nào, khác âm nhạc của thế gian ra đâu. Hoa Thiên Cốt chỉ thấy giữa không gian từng đám tường vân trôi bồng bềnh, trong màn trời màu chàm, bảy tiên nữ, bảy sắc xiêm y hát hay múa khéo, bàn chân đẹp như ngọc, chiếc lác tinh xảo đeo trên mắt cá không đếm được đính bao nhiêu chiếc chuông bạc, uyển chuyển như mộng, lụa màu tung bay, sa mỏng cùng múa.

Mà Hằng Nga tiên tử và Cửu Thiên Huyền Nữ, một người quyền rũ khuynh thành, một người lại lạnh lùng cao quý. Hai người đẹp tới mức khiến Hoa Thiên Cốt hoài nghi không biết mình có phải là con gái hay không.

“Kẻ toàn thân tóe ra lửa không ai dám đến gần kia là Liệt Hỏa Tinh Quân, tính khí nóng nảy, ở tiên giới không ai dám trêu chọc.” Hoa Thiên Cốt nhìn kĩ, không ngờ lại là một thiếu niên chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi.

“Anh chàng vừa rắn rỏi, vừa đẹp trai bên kia chính là Thanh Long Mạnh Chương Thần Quân, cô gái xinh xắn dễ thương bên cạnh là Chu Tước Thần Quân. Bạch Hổ và Huyền Vũ vẫn chưa tới, họ đã bắt hòa với tiên giới lâu rồi. Có lời đồn bọn họ hay gặp gỡ, quan hệ mật thiết với yêu ma, có vẻ định làm phản. Thần binh bọn họ nắm trong tay rất đông nên Ngọc Đế thực sự rất đau đầu vì chuyện này.”

“Oa, Đường Bảo, người thật lợi hại!”

“Hê hê, tiểu yêu tinh của Dị Hủ các chuyên môn thu thập tìm hiểu tin tức, vì cung cấp tin tức mà tồn tại, mà con chính là kho tin tức cực kì lớn đằng sau Dị Hủ các!”

Hoa Thiên Cốt vừa nghĩ tới những điều Đường Bảo biết quá nửa là do đồng lười treo trên nóc nhà kia kể lể thì không khỏi rùng mình một cái.

“Dị Hủ các chẳng những chuyện hoàng cung, mà ngay cả chuyện tiên giới cũng biết rõ ràng vậy sao?”

“Đương nhiên, chuyện của Lục giới đều có sử kí.”

“Thế Dị Hủ Quân có cách nào ức chế Yêu Thần xuất thế không?”

“Con không rõ lắm, pháp lực con còn yếu, chuyện biết cũng có hạn, chỉ có thể kết nối đến cơ sở dữ liệu tầng một của Dị Hủ các.”

“Ừm, thật hâm mộ những vị tiên nhân đó! Không biết ta báai sư rồi phải học bao lâu mới có chút thành tựu. Đúng rồi, sao vẫn chưa thấy Bạch Tử Họa lão tiên bối nhỉ? Lẽ nào ông ấy không đến đây?”

“Con cũng không biết, có lẽ là đi chậm. Hiện giờ nội bộ tiên giới đang vô cùng rối loạn, hai phe phật đạo minh tranh ám đấu gay gắt để giành quyền khống chế, các môn phái muốn phát triển lớn mạnh hơn cũng không từ mọi thủ đoạn, thiên binh thiên tướng cũng vì chút lợi nhỏ nhoi mà người chết ta sống. Ngọc Hoàng và Vương Mẫu có danh nhưng không có thực quyền, Phật Tổ và Bồ Tát lại ít để ý chuyện thế sự. Hiện nay trên tiên giới, tính ra chỉ có Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa là có đạo hạnh và danh vọng cao nhất, chúng tiên cũng coi quyết sách của ông ấy như Thiên Lôi chỉ đầu đánh đó. Một chuyện lớn như thương thảo bàn việc Yêu Thần xuất thế, ông ấy không thể không đến.”

Hoa Thiên Cốt không tài nào hiểu nổi mấy chuyện rắc rối như thế, tại sao thành tiên rồi mà vẫn còn lục đục mâu thuẫn. Thảo nào Đông Phương Úc Khanh lại ghét tiên nhân!

“Người kia là Đông Hoa thượng tiên, quan hệ rất tốt với Bạch Tử Họa, nhưng mặt khác hai thượng tiên này lại có tính cách vô cùng khác biệt, đến cả Thiên Yển hầu như hẳn cũng chẳng thèm tham gia.”

Nàng kinh ngạc nhìn nam tử siêu phàm như gió kia, khoe miệng lúc nào cũng cong lên tạo thành một nụ cười như có như không, tuấn tú nho nhã, lại mang vẻ mỏng manh tựa như chỉ cần gió thổi cũng bay.

“Còn rất nhiều du tiên và tán tiên, cô gái có mái tóc xoăn giống rắn kia là Nghịch Thủy Thiên Phạm Thanh Thủy Anh, người đeo sa che mặt đang nói chuyện với nàng chính là Huyền Tịch Nhan, thân phận có chút thần bí. Ông lão bụng to như Phật Di Lạc kia là Ngũ Nhạc Tán Nhân, người bị ông ta bám theo không ai không sợ hãi vì phải nghe cảm râm. Kẻ mang gương mặt đau khổ đứng cạnh ông ta là kẻ kiệt xuất trong ngàn quân Nam Lĩnh Hàn, trước kia vốn là một trong Ngũ Tôn, nhưng sau vì tranh đấu với anh ruột, bao che cho yêu nữ nên bị đuoải tới man hoang, trong lúc giận dữ bỏ đi khỏi điện Cửu Tiêu làm du tiên.”

“Đường Bảo đã nghe danh Hoan Hỉ Thiên Ưu Lạc Hà Đông chưa?”

“Đương nhiên nghe rồi, đạo hạnh của người đó cực kì đáng sợ, nhưng tính tình còn đáng sợ hơn. Tuy rằng năm nào cũng phát thiếp nhưng ông ta ghét lễ nghi phiền phức và kiêu giả mù sa mưa của Tiên giới nên chưa từng đến, Tiên giới có rất nhiều người vô cùng căm ghét ông ta. Đặc biệt là Tứ tiên nữ của Thất tiên nữ, không biết ông ta đắc tội thế nào mà khiến nàng ấy hận thấu xương, vừa thấy mặt đã đòi chém đòi giết.”

“Còn mười hai nguyên thần Tý, Sửu, Dần, Mão,... hai mươi tám linh thú, ba mươi sáu thiên phân tán ở các nơi khác nhau con sẽ không chỉ hết cho mẹ. Năm nay đông người tới hơn năm ngoái, có rất nhiều người con không biết. Nếu mẹ trở thành đệ tử của Bạch Tử Họa, dù có tiên tịch hay không, không chừng có thể quang minh chính đại theo ông ta tham dự Thiên yển, con cũng có thể đường hoàng đi theo mẹ ăn uống. Ha ha ha! Đường Bảo vừa tưởng tượng nước miếng đã chảy ròng ròng.”

Hoa Thiên Cốt mặc dù chưa biết chuyện đời, nhưng từ nhỏ đã là một người ít dục vọng, chẳng buồn cũng chẳng vui. Trong mắt phần lớn người phạm, thần tiên đều xinh đẹp tuyệt trần, hoàn mỹ vô song, nhưng nàng nhìn mãi cũng quen. Nếu xét về kỳ dị, chẳng mấy ai so được với Dị Hủ Quân. Bàn về diện mạo, đâu mấy người sánh được Hiên Viên Lăng. Luận về khí chất và tiên tư, ít ai bì được với Đông Phương Úc Khanh. Còn nếu nhìn vào vẻ ngoài dữ dằn, không mấy người bằng Lạc Hà Đông.

Nhưng dù có đau đớn như khi cha qua đời, nàng cũng cố nhịn không ứa ra một giọt nước mắt. Đẹp trai như Hiên Viên Lăng hay Đông Phương Úc Khanh, nàng cũng chỉ kinh ngạc trong khoảnh khắc. Dữ dằn như Lạc Hà Đông hay vô số yêu ma quỷ quái, nàng có sợ cũng sẽ kiên trì đến cùng.

Không có nhiều tư dục, cũng không có nhiều tâm sự, nàng có lập trường của mình, nhưng vẫn luôn thuận theo tự nhiên, không biết chối từ người khác.

Khi Đường Bảo đang hưng phấn quan sát chúng tiên để thu thập tin tức tình báo thì sự tò mò của Hoa Thiên Cốt đối với Bạch Tử Họa đã vượt qua sự hứng thú của nàng với Dao Trì.

Cuối cùng, “Trường Lưu thượng tiên đến...”

Nàng nghe thấy bên ngoài hô một tiếng, mọi người đứng dậy.

...

Đó là người sắp trở thành sư phụ của nàng.

...

Đạp gió cưỡi mây, từ từ bay từ trên không xuống.

...

Biển hoa tỏa hương, dòng nước ngũ sắc của Dao Trì kẻ bên rùng hoa đào dập dờn, vạn năm không đổi. Làn gió cuốn bay tầng tầng sóng phấn, hoa rơi là tả, bông bành tựa mưa.

Hoa Thiên Cốt hơi hoang mang, một ánh sáng dịu dàng như ánh trăng u tĩnh, dường như từ rất xa xuyên thẳng đến trước mặt nàng, sáng ngời lấp lóa khiến nàng không thể mở mắt ra được.

Bạch Tử Họa ở phía kia bầu trời từ từ đi về phía nàng, bước chân hoa nở như biển, phong thái như sóng dạt dào.

Quanh người có một vầng sáng màu bạc mờ mờ bao phủ, trên vạt chiếc áo choàng trắng thuần thêu hoa văn lưu động màu bạc, cực kì khéo léo, tinh xảo vô cùng. Đầu vai Bạch Tử Họa có một, hai cánh hoa đào bay xuống, vài sợi cung vũ trong suốt theo gió bay múa bên hông, càng tô đậm thêm vẻ phiêu dật xuất trần. Chiếc tua màu trắng lộng lẫy trên thân kiếm rủ xuống đất, theo từng nhịp bước mà lay động như dòng nước, không trung dường như cũng nổi lên gợn sóng nhỏ. Mái tóc đen nhánh dài đến đầu gối tao nhã vắt sang một bên để lộ thân ảnh.

Chúng tiên bốn phía ai cũng tuân thủ quy tắc, cung kính cúi người về phía ngài. Ngay cả biển hoa đào kia cũng bay lên thành từng lớp sóng, đi theo bước chân, tương xứng nhịp cao thấp tung bay, dường như nổi thành hình đám mây hồng nhạt ở dưới chân ngài. Mà mặt có ngài đi qua, từng bước từng bước lại nở ra những đóa sen trắng tinh khiết.

Hoa Thiên Cốt bỗng dưng cảm thấy bối rối, há miệng hít vào, sợ mình quên mất mà hít thở không thông, còn mắt nàng vẫn chẳng thể nào rời khỏi bóng trắng không vương bụi trần trong bầu trời phủ đầy màu hồng kia.

Mọi thanh âm đều ngừng lại, giống như nơi này ngay từ đầu đã không phải Quần Tiên yến, không còn tiên, chỉ có bức tranh vẽ người, người bước nhanh ra từ bức tranh, ngàn vạn đám mây hồng vây quanh, một mình làm tâm điểm vạn vật.

Trong dung mạo kinh động thiên nhân, đôi mắt không giấu được vẻ thanh cao ngạo mạn, đôi môi mỏng không tươi tắn như người thường, giữa mi tâm là ấn ký churong môn đồ sẫm, ánh mắt thản nhiên mà lãnh đạm, lưu động như nước như trăng, tiến sâu vào trái tim Hoa Thiên Cốt. Bất giác nàng lại cảm thấy nhói lòng? Vì sao đây?

Không thể dùng bất kì từ nào để miêu tả Bạch Tử Họa, dù miêu tả người thế nào cũng không phải người.

Thanh nhã như vậy, lạnh lùng như vậy, ánh mắt tựa băng, sâu bên trong cũng toát ra vẻ đạm mạc, ngăn cách người với thế giới bên ngoài, thần thánh đến mức khiến người ta không dám si tâm vọng tưởng, không dám tới gần dù chỉ một chút.

Ngọc đẹp khẽ bay, hương thơm khẽ thoảng. Gió mang mùi hương dịu nhẹ lướt qua chóp mũi rồi tràn vào tận đáy lòng.

Thế gian, một màu trắng bạc...

Thế gian, một màu đen nhánh...

Thế gian, một màu vàng óng ả...

Thế gian, một ánh sáng phản chiếu trên mặt nước yên ả dập dờn...

Bạch Tử Họa, đường xuống suối vàng, trong dòng Vong Xuyên, bên đá Tam Sinh, đầu cầu Nại Hà, ta đã gặp chàng ở đâu?

Hoa Thiên Cốt ngây ngô rất lâu mới phát hiện người ấy ngồi ngay dưới tàng cây của mình.

Gió to thổi qua, cả cây hoa đào giống như đang nhảy nhót. Nàng bỗng dưng bị thổi lên không trung, nhất thời lọt giữa hàng ngàn hàng vạn cánh hoa bay, cảnh đẹp tuyệt trần.

Nhẹ nhàng bay giữa không trung mấy vòng, Hoa Thiên Cốt thấy Đường Bảo đang hốt hoảng nhìn mình. Nàng chẳng hiểu gì nên quay đầu lại, đến khi kịp phản ứng đã thấy đóa hoa dưới thân mình bay xuống tàng cây.

Bông hoa tựa như cánh bướm, lượn lờ xoay chuyển trong không trung. Sau đó không ngờ lại rơi thẳng vào chén rượu của Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt đờ đẫn nằm trên cánh hoa như một chiếc thuyền lá, dập dềnh trong chén rượu, mùi rượu tinh khiết khiến nàng có chút mơ màng say.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt kinh ngạc, khóe miệng khẽ nhếch dường như là nét biểu cảm duy nhất của ngài.

Cả người Hoa Thiên Cốt run rẩy, còn thấy đáng sợ hơn tất cả những lần gặp quỷ kinh khủng trong đời mình.

Bạch Tử Họa nhìn chú sâu nhỏ tình cờ rơi vào trong chén, hiếm khi có hứng thú vươn hai ngón tay kẹp vào cái mình nho nhỏ của nàng xách lên.

Ta muốn chết, ta muốn chết...

Hoa Thiên Cốt nhắm chặt mắt lại thì thào.

Không ngờ Bạch Tử Họa lại dùng ngón tay chạm vào cơ thể nàng, chẳng đợi đến khi hấn xuống tay, tim nàng cũng vì đập mạnh quá mà chết mất.

Đặt sâu nhỏ trong lòng bàn tay trái, Bạch Tử Họa cẩn thận nhìn, thấy nàng trong sáng lại hoạt bát khả ái, không khỏi có chút thương

yêu, bèn vươn ngón trở thon dài khẽ vuốt ve hai cái lên người nàng.

Hoa Thiên Cốt cắn chặt môi, toàn thân run rẩy, ngay cả hồn phách cũng hoảng loạn. Cảm nhận được độ ấm và sự dịu dàng ở đầu ngón tay Bạch Tử Họa, từ thân thể đến tâm hồn nàng như sắp tan thành nước. Một luồng tê dại và rung động kỳ quái không nói nên lời từ nơi sâu kín nhất trào dâng, tuôn ra như lửa, chiếm lấy từng góc ngách trong thân thể và linh hồn. Nàng không nhìn thấy bất cứ cảnh vật gì trước mắt nữa, nhưng chính cảm giác thoải mái này lại khiến nàng suyt chút nữa không nhận được hét ra tiếng.

Quá đáng sợ! Nếu chết được thì tốt biết bao...

Chăm chú nhìn gương mặt Bạch Tử Họa ở khoảng cách gần, chớp mũi người dường như kề ngay bên. Hoa Thiên Cốt hoàn toàn không nghe thấy tiếng tim mình đập nữa, cũng không còn cảm giác máu mình đang chảy nữa.

Bạch Tử Họa xoa bóp tứ chi cứng ngắc của nàng, đột nhiên không nhận được mím cười.

Phút chốc, thời gian vạn vật đều yên lặng.

Hoa Thiên Cốt không ngờ một người như vậy cũng có thể cười. Con người đang triu mến nhìn mình kia tựa như ánh sao vĩnh hằng tỏa sáng, như chiều hôm ngập hoa ngày sao băng, như pháo hoa rực rỡ tuyệt đẹp, như mùa hoa đỗ mi, rực rỡ chói lọi đến mức khiến nàng không thể không sa vào.

Tất cả lo lắng bất an trong lòng được an ủi, nụ cười dịu dàng mà từ bi như vậy đánh thẳng vào nơi mềm mại nhất trong tim nàng, như sấm sét cuộn cuộn, như sóng to gió lớn trong cơn mưa hoa đào bay đầy trời, quấn quanh nàng, tạo thành kiếp nạn của cả một đời.

“Không cần thận bị rơi xuống sao?” Người mở miệng, giọng thanh thúy như tiếng ngọc vỡ.

Nói xong nâng chén, uống một hơi hết tất cả rượu trong chén bạc, nhưng bên trong vẫn còn cánh hoa đào đang dập dờn kia.

Nàng đờ đẫn nhìn chén rượu không còn thừa một giọt, chẳng thấy sắc hồng kia đâu nữa.

Bạch Tử Họa cúi đầu, khẽ thổi một luồng tiên khí về phía nàng, mùi thơm của rượu Vong Ưu bay tới.

Hoa Thiên Cốt như bị hút hồn, nhìn khóe môi người còn hơi ướt, đột nhiên rất muốn lên liếm.

Chẳng lẽ chỉ người cũng say sao?

Thân mình bắt đầu từ từ bay lên, tự dưng nàng không muốn rời khỏi lòng bàn tay ấm áp của người, cố gắng vươn chi ra muốn níu lấy, nhưng càng lúc càng bay cao.

Nhìn người dưới tàng cây dần dần cách mình xa hơn, đột nhiên nàng lại thấy đau đớn.

Lúc an ổn lại nàng đã quay trở về cành cây, nằm trong một đóa hoa đào, không ngờ vừa trải qua giấc mộng cả đời.

Hoa Thiên Cốt, đã không còn là Hoa Thiên Cốt nữa.

“Cốt Đầu! Mẹ không sao chứ?”

Đường Bảo rút cuộc thờ phào bò đến bên cạnh Hoa Thiên Cốt, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trông đờ đẫn cả người ra kia, không phải là quá hoảng sợ đấy chứ? May mà gặp Bạch Tử Họa, nếu là Liệt Hỏa Tinh Quân hay các vị tinh khí dữ dằn khác, nàng đã sớm bị bóp chết rồi.

“Ta...” Hoa Thiên Cốt mở miệng nói chuyện, bỗng thấy cơ thể này giống như không phải của mình, yết hầu cũng không phải của mình, rất lâu nói không ra lời. Nàng cố gắng thu hết ba hồn bảy vía về, cuối cùng ánh mắt cũng có thể tập trung, thấy rõ ràng Đường Bảo đang đứng trước mặt chứ không phải vị tiên vừa mỉm cười khuyh thành với mình kia.

“Đường Bảo, hình như ta bị say. Khó chịu quá...” Mí mắt Hoa Thiên Cốt chùng xuống.

“A! Cốt Đầu, mẹ không được ngủ, nếu say rượu Vong Ưu sẽ ngủ liền một giấc ba, bốn năm, con không thể gọi dậy đâu!” Nói xong nó bắm mạnh mấy cái lên người khiến nàng đau đến mức rửa thắm.

Cố gắng lắc đầu, cố gắng định thần lại, nàng còn chuyện quan trọng cần giải quyết, không thể cứ ng

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

=> [Xem mục lục](#)

Chương 4: Nước Ao Tam Sinh

“Trường Lưu Sơn có tám ngàn đệ tử, chủ chương là Tôn thượng, chủ chương Tuyệt Tinh điện. Sư huynh của Tôn thượng cũng là sư phụ của huynh, Ma Nghiêm, quản lý mọi chuyện to nhỏ trên Trường Lưu Sơn, chủ chương Tham Lam điện. Tiểu sư thúc Sênh Tiêu

Mặc tính tình lười biếng, chấp chường Tiêu Hồn điện, nhưng rất ít khi để ý đến chuyện trong phái.”

“Vâng.” Hoa Thiên Cốt gật đầu, hết nhìn đông lại nhìn tây. Đại điện hùng vĩ tráng lệ, cao mà trống trải, lớp lớp màn hoa màu tím, sàn đều lát loại bạch ngọc tốt nhất, thậm chí có thể phản chiếu bóng người. Cột trụ cực lớn mấy người mới ôm hết, phía trên được khảm dạ minh châu.

Lạc Thập Nhất đi lên phía trước, hai tay đút trong túi áo, nghĩ thầm: Tiểu cô nương này ăn mặc rách rưới, lại không có chút căn cơ và pháp lực nào, cũng không thấy tiên tư, chẳng lẽ Tôn thượng lại tiện tay nhặt từ nhân gian? Trong mười tiên ban chắc nên xếp nàng vào ban cuối cùng. Nhưng dù sao cũng là người Tôn thượng đích thân đưa về, còn dẫn theo một linh trùng không rõ lai lịch, không tuý tiện qua loa được. Thật là, Tôn thượng cũng không bảo phải sắp xếp thế nào, làm khó hấn quá.

Haiz, thôi thì vẫn làm như bình thường đi, nếu không cũng thật khó ăn khó nói với sư phụ.

“Thiên Cốt, đệ tử mới nhập môn chưa bái sư phụ chia làm mười tiên ban: Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý. Đệ tử các tiên ban ở đẳng trên phần lớn là được các phái khác đưa đến, hoặc tiên tư cực cao hoặc pháp lực cực mạnh, muội có thể sẽ không theo kịp. Huynh sắp cho muội vào lớp Quý nhé? Lớp này phần nhiều là phạm nhân và người mới tu luyện, tiến độ tương đối chậm, muội không cần quá cố sức.”

“Được.” Hoa Thiên Cốt gật đầu, thầm nghĩ không biết liệu Tôn thượng có đích thân dạy bọn họ không?

Hai người đi qua một cái hành lang gấp khúc thật dài, thỉnh thoảng gặp vài vị tiên nhân mỗi người mặc một màu áo, trên người có chuông, có hoa, vẻ mặt lãnh đạm gật đầu hành lễ với Lạc Thập Nhất. Tuy rằng phong thái thanh nhã, nhưng so với Bạch Tử Họa mà nói, tất cả những người này đều rất tầm thường, nàng trông cũng chẳng mấy lưu luyến.

Đột nhiên Hoa Thiên Cốt nhớ ra cung vũ của chưởng môn Mao Sơn còn ở trong ngực mình. Vương Mẫu đã đồng ý giúp nàng triệu tập đệ tử Mao Sơn, đến lúc đó chắc hẳn Vân Ân sẽ tới đây tìm nàng ấy nhỉ? Khi đó trả lại cung vũ và hai quyển sách kia cho hấn là được rồi. Những thứ khác nàng không hiểu, vừa không có tư cách lại không có năng lực, đâu giúp được gì. Nhưng dù sao hai chuyện Thanh Hư đạo trưởng và Lâm Tuy Ý nhờ cũng coi như sắp xếp ổn thỏa, vậy là đã vô cùng may mắn rồi.

Nhưng hiện tại nàng đã tới Trường Lưu Sơn, nếu Lãng ca ca tới Mao Sơn không tìm thấy nàng liệu có lo lắng không? Cả Đông Phương Úc Khanh nữa, không biết về nhà xử lý chuyện ra sao rồi? Còn Trương đại phu trong thôn nữa, có nên nghĩ cách gửi thư về báo cho họ biết mình đã tìm được chỗ an toàn để nương thân không? Nghĩ tới nghĩ lui, nàng chợt nhận ra thế gian này người mình quen biết, nhớ mong ít ỏi chừng này thôi.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Đi theo Lạc Thập Nhất ra sau đại điện, có rất nhiều ánh mắt chăm chăm soi mói nàng, nàng cúi đầu nhìn mình, cả người lồi thối bần thiu, thậm chí bên hông còn giắt một chiếc liềm, trông thật giống ăn mày đầu đường xó chợ, chẳng hề hợp với Trường Lưu Sơn, một nơi đến cả không khí cũng được chất tiên này.

“Đúng rồi, Thiên Cốt.”

“Dạ?”

“Muội vừa tới không biết rất nhiều thứ, có thể từ từ học, nhưng nhất định phải nhớ kĩ, tôn ti cấp bậc ở Trường Lưu Sơn rất nghiêm khắc, rất nhiều quy định. Muội bây giờ là người nhập môn muộn nhất, tất cả mọi người trong sư môn muội đều phải gọi là sư huynh, sư tỷ, trước mặt tiểu sư thúc thì không sao, nhưng ở trước mặt sư phụ của huynh thì nhất định phải chú ý đến lời ăn tiếng nói, hành động cử chỉ. Trong sư môn, chưởng môn là Tôn thượng, sư phụ của huynh là Thế tôn, tiểu sư thúc là Nho tôn, thấy ai đều phải quỳ xuống thi lễ. Không thể tùy tiện xuống núi hay xuống biển, cũng không được lên Tam Điện, rừng cấm phía sau núi lại càng không được vào. Mỗi đêm phải nghỉ ngơi vào giờ Hợi, giờ Mẹo phải dậy sớm thần tu. Nơi ở của môn nhân trong núi có mười hai thiên điện: Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Ty, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi. Muội ở Hợi điện, người dạy lớp Quý là Hủ Mộc Thanh Lưu, lát nữa huynh mang muội đi gặp cậu ta, đến đó sẽ thu xếp chỗ ăn ở và việc học hành cho muội. Không biết gì có thể hỏi cậu ta.”

“Vâng, sau một năm bái sư cũng sẽ vậy sao?”

“Người đắc đạo thường ngồi thiền, không cần phải ăn hay ngủ. Nhưng nơi này là Trường Lưu Sơn, hơn phân nửa là người phạm và tiên nhân có pháp lực rất thấp. Sau khi bái sư, phần lớn thời gian đều đi theo bên cạnh sư phụ của mình, mỗi sư phụ có cách dạy dỗ, quản lý và thái độ khác nhau.” Trong lòng Thập Thất thầm than một câu, đừng bái phải sư phụ nghiêm khắc như hấn là tốt rồi.

“Sư huynh có thể bái Thế tôn là sư phụ, hấn là rất lợi hại?”

“Thật ra lợi hại hay không không thể nói rõ, nhưng huynh làm việc chắc chắn, đáng tin khiến người rất hài lòng, lại kể một số chuyện vặt vãnh của chúng đệ tử, nịnh nọt sư phụ.”

Hoa Thiên Cốt sững sờ không cất nổi bước.

Lạc Thập Nhất quay đầu lại mỉm cười với nàng: “Sư muội còn quá nhỏ, tâm hồn trong sáng, nhưng nếu muội đã tới đây thì huynh phải nhắc nhở một chút. Muội vừa không có gia thế, vừa không có pháp lực, lại vừa không có quyền tước, khó tránh khỏi bị bắt nạt. Hơn nữa muội là người Tôn thượng mang về, rất nhiều đệ tử đã nhìn thấy, chắc chắn sẽ có người gây khó dễ. Nếu quá đáng quá, muội có thể tìm huynh hoặc Thanh Lưu nhờ giúp đỡ. Nhưng trong phái có rất nhiều chuyện, không thể chuyện gì cũng quan tâm được, nên phần lớn đều phải dựa vào chính bản thân mình.”

“Phức tạp thế sao?” Hoa Thiên Cốt hoang mang nhìn hắn.

“Đương nhiên, chờ muội thích ứng một thời gian rồi sẽ biết.”

Hai người lại tiếp tục đi, tới một tòa điện hùng vĩ nhưng khác hẳn đại điện lộng lẫy, đột nhiên một đám mây đỏ phóng tới.

Hoa Thiên Cốt hoa mắt, còn chưa nhìn rõ đã bị búng một cái vào trán.

“Hỏa Tịch, đệ lại nghịch ngợm rồi.” Lạc Thập Nhất thở dài.

“Đâu mà sư huynh, từ xa đệ đã ngửi thấy mùi đồ tốt, sợ bị Thanh La cướp mất nên phải đến đánh dấu trước!”

Đám mây đỏ kia cứ thế chuyển động, tụ lại thành hình, hóa ra lại là một thiếu niên tầm mười bảy, mười tám tuổi. Người đó mặc một bộ áo đỏ rực như lửa, lưng thắt đai ngọc, bên hông giắt một đóa hoa cung đỏ tươi màu máu, trông cao sang lộng lẫy, lộ ra cả ngạo khí và tà khí.

Hoa Thiên Cốt thấy trán mình như ngứa, xoa xoa, trừng mắt nhìn thiếu niên đang đứng giữa không trung.

“Người mới sao? Chính là người về núi cùng Tôn thượng?”

“Ừ, đệ đừng bắt nạt ma mới như thế, muội ấy không biết gì đâu. Huynh đang định mang muội ấy tới ao Tam Sinh.”

“Ừm, bản như thế phải tắm cho sạch.” Hỏa Tịch từ không trung bay xuống, Hoa Thiên Cốt thấy chân hắn như có ngọn lửa đang cháy, không nhìn được tặc lưỡi.

Hắn đi một vòng xung quanh Hoa Thiên Cốt, con ngươi chuyển động nhanh như chớp, nói năng đura đầy rồi đột nhiên dựa vào người Lạc Thập Nhất, không biết thăm thì với hắn điều gì.

Lạc Thập Nhất lắc đầu, tỏ vẻ không biết. Hỏa Tịch vươn tay ra định cầm Thiên Thủy Tích trên cổ Hoa Thiên Cốt, thì bất ngờ có ánh chớp lóe lên, ngón tay tê liệt.

Hỏa Tịch ừ rừ quay đầu đi, bỗng thấy một con sâu trong suốt đang bò trên vai Hoa Thiên Cốt, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, hai cái râu trên trán còn tóe lên ánh chớp.

Có nhầm không, một con sâu bé tí mà dám phóng điện đánh hắn. Hỏa Tịch vươn tay định xách nó lên, Hoa Thiên Cốt vội vàng lùi xuống, trốn phía sau Lạc Thập Nhất.

Lạc Thập Nhất không nén nổi, cười ranh mãnh: “Đừng đùa nữa, tên nàng ấy là Hoa Thiên Cốt, sau này là đệ tử của lớp Quý. Thấy Thanh Lưu đâu không?”

“Không, hắn lúc nào mà chả xuất quỷ nhập thần. Hê hê, Thiên Cốt, sau này vui rồi. Đệ lượn trước, nếu thấy Thanh La thì tuyệt đối đừng nói là đã gặp đệ nhé.” Hắn còn chưa nói xong đã bay đi mất.

Lạc Thập Nhất lắc đầu cười, tiếp tục đi về phía trước.

“Đó là ai thế?” Hoa Thiên Cốt tò mò hỏi.

“Hỏa Tịch, đệ tử của tiểu sư thúc, trời sinh tính nghịch ngợm, sư thúc không quản được đệ ấy, hay nói chính xác hơn là không thèm quản. Vũ Thanh La đệ ấy vừa nhắc cũng là đệ tử của tiểu sư thúc, sư muội của Hỏa Tịch. Đó là đôi đờ hơi hay gây chuyện khiến người khác đau đầu ở Trường Lưu Sơn. Hơn nữa hết lần này đến lần khác lại được tiểu sư thúc bao che, mọi người đều bất lực với bọn họ.

“Thế tôn và Nho tôn có rất nhiều đồ đệ sao?”

“Không đâu, sư phụ của huynh chỉ nhận ba đệ tử, thật ra huynh không phải lão đại, nghe sư thúc bảo trước kia từng có một người nữa nhưng đã bị trục xuất khỏi sư môn. Hiện tại sau huynh còn hai đồ đệ, Hồ Thanh Khâu và Thượng Thượng Phiêu. Tiểu sư thúc chỉ có hai đồ đệ là Hỏa Tịch và Vũ Thanh La.”

“Tôn thượng không có ai sao?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Có lẽ vì có quá nhiều việc, nhiều ràng buộc.” Lạc Thập Nhất trầm tư nói.

Hoa Thiên Cốt không hiểu lắc đầu lên tiếng: “Muội muốn bái Tôn thượng làm thầy.”

Lạc Thập Nhất kinh ngạc, quay đầu lại nhìn nàng.

Thấy nàng vô cùng kiên định lập lại: “Muội muốn bái Tôn thượng làm thầy.”

Hắn đột nhiên không nhận được phì cười, cúi người nói nhỏ bên tai nàng: “Thật ra trước kia ta cũng muốn như thế...”

Đầu Hoa Thiên Cốt bị hấn gõ vài cái.

“Muốn làm đồ đệ của Tôn thượng còn khó hơn lên trời, nhưng muội cứ cố gắng đi!”

“Tôn thượng nói nếu một năm sau có thể làm người vừa lòng thì sẽ suy nghĩ chuyện nhận muội.”

“Thật sao?” Mặt Lạc Thập Nhất nháy mắt nhìn như ăn phải quả hồng thối, nghẹn họng trân trối không thể tin được.

“Thật mà! Cho nên một năm này muội nhất định phải cố hết sức.” Hoa Thiên Cốt vung nắm tay nhỏ lên không trung.

Hắn nhướn mày. Tôn thượng lại nói những lời như thế sao? Hê hê, kiểu này là có trò hay để xem rồi. Bằng không ở Trường Lưu Sơn xa rời thế tục này quả thực nhàm chán đến vô cùng!

“Đúng rồi sư huynh, sao Hỏa Tịch sư huynh và những người khác lại mặc áo khác màu nhau thế?”

“À, phải rồi, chờ sau một năm nữa, muội xác định được hướng tu luyện ngũ hành của mình, mỗi hệ là một màu áo. Nếu như hệ kim là màu vàng, thì hệ mộc lại là màu xanh biếc, hệ thủy màu trắng, hệ hỏa màu đỏ, hệ thổ màu đen. Cũng không bắt buộc phải theo quy định mà tùy theo sở thích từng người. Nhưng cung linh, cung hoa, cung ngọc trên người nhất định phải có màu theo thể chất và pháp lực tương ứng.

Hoa Thiên Cốt ngộ ra gật đầu, thảo nào cung vũ của sư phụ là màu trắng, cung hoa của Hỏa Tịch lại là màu đỏ, nhìn cung ngọc bên hông Lạc Thập Nhất, là kì lân màu đen.

“Muội bái sư rồi mới có thể đeo cung linh đúng không?” Hoa Thiên Cốt thấy kì lân đẹp như vậy, không nhận được chạm ngón tay vào.

“Tuy rằng điều này phụ thuộc vào pháp lực, nhưng nếu muội trở thành đệ tử của chưởng môn thì chắc là được.”

“Vâng, vâng.” Hoa Thiên Cốt vui vẻ gật đầu.

Lạc Thập Nhất liếc mắt nhìn Đường Bảo một cái, thấy nó lại bò vào tai Hoa Thiên Cốt say giấc nồng, không khỏi buồn cười.

“Tớ rồi, đây là ao Tam Sinh.”

Lạc Thập Nhất chỉ vào ba cái ao khác thường kia nói: “Đó là nước thánh của Tam điện, muội tắm ở mỗi ao một ít, rửa sạch bụi trần và chướng khí của phàm thai, nước Tham Lam điện gạt bỏ tính tham, nước Tiêu Hồn điện rửa sạch ham muốn, còn nước của Tuyệt Tình điện cắt đứt si mê. Tắm càng lâu càng minh mẫn ra nhiều, đây chính là lễ rửa tội và là nghi thức quan trọng nhất để trở thành đệ tử bản môn.”

“Vâng...” Hoa Thiên Cốt có chút hoang mang giữa làn hơi nước.

Lạc Thập Nhất chỉ chỗ quần áo sạch sẽ đặt bên cạnh: “Tắm rửa đi. Ta ra ngoài chờ muội, tí nữa muội tự ra nhé!”

“Dạ.”

Đi được nửa bước, hắn lại do dự quay đầu, nói: “Có thể sẽ hơi đau đớn, nếu thật sự không thể chịu nổi thì đừng miễn cưỡng, không sao đâu.”

Hoa Thiên Cốt nửa hiểu nửa không gật đầu.

Nàng cúi đầu nhìn mặt ao trong suốt, bên trên có vài đóa hoa màu trắng dập dờn, ba con rồng trên tường phun ra nước xanh. Nàng nhảy ùm một cái vào ao rồi lay tỉnh Đường Bảo trong lồng tai, nó bị sặc nước.

“Đường Bảo, người là nam hay nữ? Không phải, là cái hay đực mới đúng. Nếu là đực thì không thể nhìn ta tắm! Ta phải tìm sợi dây bịt mắt người vào mới được.”

Đầu Đường Bảo chấy vô số vạch dài đen sì.

“Con là yêu tinh, còn chưa biến thân nữa, không biết là đực hay cái. Mẹ thì có gì đâu mà phải sợ người khác nhìn. Hê hê, con cũng muốn tắm!” Nói xong nó cũng nhảy tồm xuống, vẩy vũng đập nước bằng cách bơi của sâu.

Hoa Thiên Cốt cười, từ từ cởi quần áo bước vào ao, không thấy có gì không ổn.

Gạt tham, bỏ dục, tuyệt si sao? Hay thật.

Tắm xong rồi Hoa Thiên Cốt lại nhảy vào nước của Tiêu Hồn điện, cứ như suối nước nóng vậy, thoải mái lại khiến tinh thần khỏe khoắn, tâm trạng và đầu óc trở nên vô cùng minh mẫn.

Cuối cùng là nước của Tuyết Tinh điện, vừa mới thả chân xuống, một cảm giác tê dại truyền từ đầu ngón chân đến từng lỗ chân lông, nàng vội vàng rút lại.

“Làm sao vậy? Mẹ Cốt Đầu?” Đường Bảo chơi đến vui vẻ ở ao bên cạnh, yêu khí trên người nó sau khi gột rửa đã hoàn toàn dung hợp được với tiên khí ở đây, không còn cảm thấy khó chịu nữa.

“Không sao.” Hoa Thiên Cốt nghi hoặc lại thả chân xuống, không có cảm giác gì. Lẽ nào lúc này nàng bị chuột rút?

Nàng nhìn hình ảnh của chính mình trong nước, đột nhiên phát hiện ra giữa mi tâm có một chữ “Hòa” màu đỏ thoát ẩn thoát hiện. Sao lại thế này? Lấy nước lau mãi mà không sạch.

Nhất định là ẩn kí tên Hỏa Tịch mặc đồ đỏ vừa này để lại trên trán mình! Đáng ghét, sao rửa mãi không hết? Lát nữa ra hỏi Thập Nhất sư huynh vậy.

Đắm mình dưới nước, trong lớp màn che bằng lụa mỏng, lò xông hình con tì hưu vàng ở trong góc phòng chứa đầy đàn hương, thôi thúc người ta đi vào cõi mộng. Hoa Thiên Cốt thoải mái đến mơ màng, không biết thiếp đi tự bao giờ.

Lạc Thập Nhất chờ bên ngoài thấp thỏm lo âu. Nước Tam Sinh có công hiệu thanh lọc lòng người, nhưng nếu người có chấp niệm quá sâu đi vào sẽ khổ không tả xiết, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng. Cho nên có rất nhiều người dựa vào pháp lực hoặc là tránh một chiếc ao nào đấy không tắm là qua được khảo nghiệm. Ngay cả tiên nhân cũng chẳng thể vứt bỏ được tham, dục, si, huống chi là phàm thai tục thế? Nhưng chỉ cần chấp niệm không quá sâu, hẳn vẫn luôn mắt nhắm mắt mở cho qua.

Cơ mà người bình thường đi vào dù là ai cũng sẽ thét lên, Hoa Thiên Cốt này đi vào lâu như thế rồi mà ngay cả một tiếng vọng cũng không có. Xem ra tuổi nàng còn quá nhỏ, chấp niệm không sâu hay là chạm vào nước đau quá nên ngất đi rồi?

Đang mơ màng ngủ say, nàng đột nhiên cảm thấy có gì đó đang vỗ lên mặt mình.

“Đường Bảo, đừng linh tinh...” Hoa Thiên Cốt nghĩ rằng Đường Bảo đang bò lên mặt bèn lấy tay quơ quơ.

Nhưng vẫn bị vỗ không ngừng.

“Thiên Cốt, Thiên Cốt, muội không sao chứ?” Một giọng lo lắng truyền đến.

Hoa Thiên Cốt mấy ngày gần đây bồn ba quá mệt nhọc, vất vả tỉnh lại từ trong mơ.

Một con hạc giấy! Nàng sợ quá nhảy dựng lên.

“Thiên Cốt, muội ở trong có ổn không? Trả lời huynh.”

Hoa Thiên Cốt tập trung nghe, rõ ràng là tiếng Lạc Thập Nhất nhưng lại phát ra từ một con hạc. Con hạc kia giống như sinh vật sống, hai mắt là hai chấm son, cánh không ngừng đập lên mặt Hoa Thiên Cốt, tuy rằng không đau, nhưng cảnh tượng này vẫn không thấy bình thường.

“Muội, muội không sao!” Nàng cuống quýt bắt lấy con hạc, để trên bậc thềm bạch ngọc.

Nghĩ kĩ lại, chắc là sư huynh thấy mình lâu rồi vẫn chưa ra, lại không tiện xông vào, đành phái con hạc giấy vào xem thế nào.

Nàng tìm Đường Bảo, thấy nó đang lười biếng nằm ngủ trên một phiến lá cây nổi bập bênh. Bị xách ra, lay hai ba cái cho tỉnh, Đường Bảo tìm cánh hoa cọ mình vào, sau đó lấy một miếng khác ra gặm. Cánh hoa bị nhấm thành hình thù kỳ quái, Đường Bảo lại nhả tơ dính chúng vào với nhau, không ngờ tạo thành một bộ áo lót và váy. Bộ váy mặc trên cơ thể màu xanh biếc trong suốt, còn có vật tròn tròn điệu đà bó quanh cái mông của nó nữa, đáng yêu không chịu được.

Hoa Thiên Cốt tức cười khoác quần áo vào, trông không khác gì đệ tử trong phái. Bộ trang phục đơn giản rộng rãi, nhưng vô cùng mềm nhẹ, sờ vào rất thích, chất vải quý này nàng chưa bao giờ được mặc. Lúc mới mặc còn hơi rộng, nhưng nó dựa theo vóc dáng cơ thể nàng mà dần dần thu nhỏ lại, vừa vặn cực kì.

Nàng tấm tắc khen kì diệu.

Đường Bảo không phục dầu môi nói: “Sao đẹp bằng váy hoa đào của con được!”

Khi hai người ra ngoài, Lạc Thập Nhất vốn bình tĩnh chín chắn như thế đã chờ đến mức trở nên thấp thỏm lo âu.

“Cái này chắc là của huynh?” Hoa Thiên Cốt trả con hạc giấy lại cho hắn.

Lạc Thập Nhất nhận lấy: “Ướt rồi.” Nói xong lấy một chiếc khăn trắng từ trong ngực ra, cẩn thận bọc con hạc lại rồi cất vào. Khi nhìn thấy bộ quần áo của Đường Bảo, hắn ngây ngẩn cả người, sau đó quay đầu đi, lấy một chiếc khăn trắng khác lau lau chỗ nào đó trên mặt, rồi lại nhanh chóng nhét vào trong tay áo.

“Khụ khụ, sao chậm thế? Huynh còn tưởng muội xảy ra chuyện gì rồi.”

“Phiền sư huynh quá, muội ngủ quên mất.”

“Ngủ? Muội có nhầm không? Đối với phần lớn người tới đây mà nói, ao Tam Sinh là nơi vô cùng đáng sợ, muội lại ngủ quên trong đây?”

“Sao vậy? Tắm rất thoải mái, muội không thấy có chút đáng sợ nào.” Hoa Thiên Cốt ngồi thấy người mình nơi nào cũng thơm ngát, mùi hương rất dễ chịu.

“Nước ao này dùng để lọc đệ tử nhập môn, là lễ rửa tội cũng coi như là khảo nghiệm, bình thường người có tà niệm hoặc chấp niệm quá nặng, không hợp tu tiên, không thể động vào nước Tam Sinh. Bản môn dùng nước này để phân biệt xem người tới có phải tà ma ngoại đạo hay có tiên tư hoặc tiên duyên không. Dù sao chỉ cần là người thì cũng sẽ có ít nhiều tham niệm, dục niệm và si niệm, nhưng chỉ cần không quá nặng, chịu đau đớn gột rửa là có thể qua được.”

“A! Lợi hại như vậy sao?”

“Chỉ cần tâm ngay thẳng thì đương nhiên không sợ, nhưng phần lớn đệ tử tắm xong chỉ còn nửa lớp da thôi.”

“Nhưng muội có sao đâu?”

Rất ít người xuống ao mà không có chút cảm giác nào, cho dù là kẻ đã thành tiên ít nhiều cũng sẽ có chấp niệm. Nước này đối với người ngay thẳng có thể lọc bỏ tạp niệm, còn có công dụng chữa lành vết thương rất mạnh. Nhưng đối với tà ma ngoại đạo, lại giống như một liều kịch độc.”

“Đáng sợ như vậy ư?”

“Trong môn phái có một đại hình là tắm nước Tam Sinh. Đối với người bị trừng phạt có chấp niệm nặng, hình phạt này đau đớn hơn bị đánh nhiều, toàn thân như bị lột da. Ta từng tận mắt chứng kiến một đệ tử phạm giới luật cưỡng hiếp phụ nữ phạm trần, bị phạt kéo vào ao Tiêu Hồn, nước ao ăn mòn đến tận xương cốt hần, không chữa lại một mẩu.”

Trần Hoa Thiên Cốt mồ hôi chảy như mưa, vừa rồi dạo ở Quỷ Môn quan lâu thế mà chẳng hề nhận ra. Nàng đi theo Lạc Thập Nhất, cảm giác quanh người thoải mái như đang bay trên mây, nhưng bụng lại rất đói.

Đi đến ngoài cửa đại điện, lúc mới tới vì căng thẳng quá nên nàng đầu gối nhìn kĩ, bây giờ mới ngó nghiêng xung quanh, thu hết tất cả vào mắt.

Nơi bọn họ đang đứng là điện cao nhất trong núi – Trường Lưu đại điện, có lẽ phải cao gấp đôi Cửu Tiên Vạn Phúc cung của Mao Sơn, màu đỏ thẫm, xám đậm và vàng kim thấp thoáng đan xen, vừa trang nghiêm vừa lộng lẫy, khiến người ta trông thấy chỉ muốn quỳ xuống. Trường Lưu Sơn trôi nổi trên biển, thừa thãi ngọc thạch, dường như tất cả sản, ngay cả thêm đá ở quảng trường đều dùng những loại bạch ngọc khác nhau tạo thành. Tam điện bằng bích phía trên, lại giống như thủy tinh cung tỏa ra ánh sáng nổi bật trong rặng mây đỏ mênh mông.

Lạc Thập Nhất nói cho nàng nghe: “Trường Lưu Sơn có một chính điện, ba thánh điện, chín các, mười hai thiên điện. Chính điện phần lớn dùng để tổ chức hiến tế hoặc xử lý chuyện lớn trong núi. Ba thánh điện trên kia, do Tôn thượng, Thế tôn, Nho tôn lần lượt chưởng quản. Chín các do các vị tiên lão đức cao vọng trọng của Trường Lưu Sơn chưởng quản, có Giới Luật các, Tàng Thư các, Phong Ma các, Y Dược các, Lễ Nhạc các, Thư Hương các... Chuyện lớn trong núi không phải chỉ Tôn thượng quyết định mà cần bàn luận với Tam điện, Cửu các. Huỳnh đã phái người đi tìm Thanh Lưu, một lát nữa huỳnh ấy sẽ tới. Thanh Lưu là tiên đạo của lớp Quý, sẽ đưa muội đi đăng tịch ở Thư Hương các trước, lấy được số tiên rồi sẽ đưa muội về Hội điện nghỉ ngơi, xong xuôi là ngày mai có thể lên lớp Quý học. Có gì không hiểu muội cũng có thể hỏi huỳnh ấy.”

Hoa Thiên Cốt nhìn phía hành lang xa xa, quả nhiên có một nam tử đi tới. Dáng hần cao gầy, lại khom nửa người xuống đi đứng xiêu vẹo, thật giống như một kẻ say rượu mất trí. Bên hông hần giắt một đoản đao, tóc rối bù, có vài sợi màu trắng, chắc là nhuộm. Quần áo mặc lưng thùng lại lòi thối, nhất là cánh tay lộ ra ngoài kia còn có một hình xăm cổ quái. Gương mặt lún phún râu, nhếch nhác mà tang thương. Hần đến trước mặt hai người, sụp mắt xuống, giọng thảng vai dậy.

“Gọi ta đến có chuyện gì?” Thanh Lưu nhức đầu, phờ phạc ngáp một cái.

Lạc Thập Nhất bắt đầu dõ dạc: “Huỳnh thế này mà bị Tôn thượng nhìn thấy chắc cũng chẳng sao, nhưng sư phụ của ta mà thấy lại trách phạt đó. Đây là đệ tử Tôn thượng mới mang về núi, được phân đến lớp của huỳnh, nàng chưa biết gì, huỳnh để ý đến nàng một chút.”

Hủ Mộc Thanh Lưu lúc này mới hoàn toàn mở mắt, đánh giá Hoa Thiên Cốt rồi thở dài nói: “Người lại ném đứa trẻ có thể chất như vậy cho ta, đúng là thêm phiền toái mà.”

“Muội sẽ cố gắng, chắc chắn không làm phiền huỳnh đâu!” Hoa Thiên Cốt đột nhiên mở miệng cam đoan.

Hủ Mộc Thanh Lưu cười đến gập cả lưng, vươn tay néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhìn thẳng mình.

“Được rồi, được rồi, tên chết tiệt này, biết rõ ta không thể chống cự nổi nét đáng yêu của mấy tiểu cô nương. Đi thôi, đi thôi, ta đưa người đi báo danh.”

Lạc Thập Nhất vẫy tay về phía nàng, bảo nàng đi theo người kia. Hoa Thiên Cốt nhìn hần gật đầu, vẫy tay một cái tạm biệt rồi đi theo Hủ Mộc Thanh Lưu.

Chuyện còn lại cũng đơn giản, mấy việc như đăng tịch Hủ Mộc Thanh Lưu đều giúp nàng sắp xếp thỏa đáng. Hoa Thiên Cốt nhận mấy thứ linh tinh, còn có sổ tiên, viết bằng loại chữ mà nàng chẳng biết, khắc vào một khối gỗ trừ tà hình dáng kỳ lạ, là căn cứ xác minh thân phận. Nàng sợ làm mất, cẩn thận giắt vào bên hông.

Đi đến trước Họi điện, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn, ước chừng cao chín tầng. Ở cùng nàng phần lớn cũng là người vừa mới trở thành Trường Lưu đệ tử. Những người đã bá sư thì đi theo sư phụ ở điện khác hoặc là ra ngoài chơi.

Nàng ở tầng trên cùng, đi cầu thang mệt gần chết. Vừa mở cửa ra đã thấy một cô gái xấp xỉ tuổi mình đang đọc sách, xiêm y màu xanh biếc, đầu tết mấy bím tóc cầu kì. Cô bé quay đầu lại, mắt ngọc mây ngái, da trắng như tuyết, vô cùng xinh đẹp. Hoa Thiên Cốt giật mình, cô bé kia cũng sợ run.

Hủ Mộc Thanh Lưu bước vào, gọi cô bé kia: “Khinh Thủy, đây là tiểu sư muội mới nhập môn, cũng học lớp Quý, sau này các người sẽ ở với nhau.”

Khinh Thủy gật đầu, mỉm cười đi tới nhận hành lý trên tay Hoa Thiên Cốt, giúp nàng đặt chúng lên chiếc giường nhỏ, “Tên mình là Khinh Thủy.”

“Mình là Hoa Thiên Cốt.”

Hủ Mộc Thanh Lưu nói: “Thiên Cốt còn rất nhiều thứ chưa biết, người từ từ giúp nàng làm quen, ngày mai đưa nàng đi học. Ta đi đây, con sâu rươi lại ngựa ngáy rồi.” Nói xong ngáp dài lên chân đi xa.

Lần đầu tiên ở cùng một cô gái trạc tuổi, Hoa Thiên Cốt hơi bối rối, không biết phải nói gì, may mà Khinh Thủy khá hoạt bát, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng liến thoắng nên hai người làm quen rất nhanh. Đường Bảo ăn no rồi ngủ cũng lười biếng chui ra khỏi lỗ tai Hoa Thiên Cốt, quan sát bốn phía, thấy căn phòng nhỏ sạch sẽ thì rất hài lòng. Khinh Thủy sợ sấu, nhưng thấy Đường Bảo đáng yêu như vậy, cũng to gan vuốt ve khiến nó cười khúc khích không ngừng.

Thấy bụng Hoa Thiên Cốt sôi ùng ục, Khinh Thủy đưa nàng đi phòng bếp ở mỗi tầng tìm ít đồ ăn. Bởi vì nàng quá đói nên ăn rất no, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau mới tờ mờ sáng Hoa Thiên Cốt đã bị Khinh Thủy gọi dậy, còn Đường Bảo đang ở bên gối ngủ say sưa nên tiếp tục để nó ngủ. Nàng cầm vài cuốn sách vừa nhận ngày hôm qua đi theo Khinh Thủy.

Địa điểm học là ở Ngọ điện, cũng cao chín tầng, nhưng kiểu dáng và phong cách không giống Họi điện.

Theo lời Khinh Thủy, nàng đại khái cũng biết hoàn thành việc học phải theo trình tự nào. Cơ bản nhất có môn Thể dục rèn luyện cơ thể dẻo dai, Lí luận dạy về hệ thống tiên thuật và đạo pháp, rồi môn Lịch sử của Lục giới, cả môn Ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, xong lại còn các môn Thực hành như cưỡi ngựa bắn cung, đánh kiếm, phòng thủ, bay lượn, vân vân...

Thời gian học các môn không giống nhau, sư phụ từng lớp cũng không giống. Phần lớn các lớp đều học chung. Hoa Thiên Cốt muộn một tháng, cho nên trình độ kém hơn người khác rất nhiều, cần cố gắng bù lại. Còn không đến một năm là khóa học sẽ chấm dứt, mỗi đệ tử đều vô cùng nỗ lực, hy vọng bộc lộ được tài năng trong Đại hội Kiếm Tiên, tìm sư phụ giỏi.

Hiện tại các nàng đang đi học môn Lịch sử. Bởi vì tới khá sớm nên trong lớp chỉ có vài người, Hoa Thiên Cốt ngồi lên đệm, ghé vào bàn, cực kì mệt mỏi. Từ trước tới nay nàng chưa bao giờ dậy sớm như vậy.

Khinh Thủy thật sự có tiềm chất trở thành nữ hoàng buồn dựa lê, mỗi một người tiến vào, dù là lớp mình hay lớp khác, nàng đều vô cùng vui vẻ giới thiệu cho Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt mệt mỏi mở mắt, nhìn những người này già trẻ gái trai đều có, nhưng phần lớn đều xấp xỉ hai mươi tuổi, người nhỏ nhất khoảng sáu, bảy tuổi.

Trong phòng học có ba lớp, ngồi giữa là Giáp, phải là Đinh, còn Quý ngồi bên trái. Đệ tử lớp Giáp vừa trông đã thấy rất tài giỏi, hình như họ không muốn học cùng lớp bét.

“Vào được lớp Giáp quả thực không dễ dàng, bọn họ đều là những đệ tử tiên tư rất cao, trước khi nhập môn đã có pháp lực không tồi. Hơn nữa phần lớn đều là con cái của chưởng môn phái khác hoặc là của các trưởng lão đức cao vọng trọng, thân thể là tiên cốt chứ không phải phàm thai, được đưa đến Trường Lưu tu luyện. Vì vậy cả đám đều vô cùng ngạo mạn, không nên chọc vào.”

“Tại sao không ở lại môn phái của mình mà tu luyện? Đưa đến Trường Lưu Sơn làm gì? Hơn nữa tiên nhân cũng có thể sinh con sao?” Hoa Thiên Cốt ngắt tở te.

“Ngốc, đạo gia có thuật song tu mà! Hơn nữa ngoài thiên đình có quy tắc riêng, phần lớn tiên nhân đều có thể tự do yêu đương. Thật ra thành tiên, ngoài pháp lực ra thì cũng giống người trần cả thôi. Bây giờ người ta tu đạo, chỉ lo nâng cao pháp lực của mình, về đức hạnh và tâm hồn thậm chí còn dơ bẩn hơn người phàm nhiều.”

“Không đâu, Tôn thượng rất tốt.” Hoa Thiên Cốt ngắt người nhớ lại bóng dáng không nhiễm chút bụi trần kia.

“Bọn họ có thể so được với Tôn thượng sao, toàn bộ Tiên giới từ trên xuống dưới đều vô cùng kính trọng ngài ấy. Đúng rồi, cậu có thấy cô gái mặc đồ đỏ vừa vào cửa đã bị mọi người vây quanh kia không?”

“Có.” Hoa Thiên Cốt nhất thời kinh ngạc, không ngờ trên đời này lại có người xinh đẹp đến vậy, còn nhỏ mà nhan sắc đã tuyệt trần.

Tuy rằng ngày ấy ở yến tiệc nàng đã thấy Thất tiên nữ, Hằng Nga, so ra khí chất của nàng ta không bằng bọn họ, nhưng dần dần theo thời gian, nhất định sóng sau sẽ xô sóng trước.

“Đó là Nghê Mạn Thiên, con gái của đảo chủ Bồng Lai Đảo, một trong những người có tiên tư nhất trong chúng đệ tử. Rất nhiều nam sinh thích xoay xung quanh nàng ta, nhưng nàng ta lại hống hách, thích gây chuyện thị phi. Nữ sinh các lớp khác rất ghét, lại không dám chọc vào. Từ nhỏ nàng ta đã bắt đầu tu luyện, pháp thuật vô cùng lợi hại.”

Khinh Thủy nói xong lại quay đầu đi giới thiệu Hoa Thiên Cốt với người cùng lớp ngồi trên. Bởi vì phần lớn đều xuất thân từ người phạm nghèo khổ nên cởi mở hơn rất nhiều, rất nhanh đã làm quen.

Một lát sau thầy giáo tiến vào, đó là một ông lão khó tính có bộ râu bạc dài đến tận đất. Những người đến muộn đều bị ông ta phạt đứng ngoài.

“Hình như hôm qua tớ có gặp ông ta.” Hoa Thiên Cốt nhớ ngày hôm qua có nhìn thấy ông ta đi ra từ Thư Hương các, Lạc Thập Nhất còn hành lễ với ông ta. Thấy bên hông ông ta có thứ gì đó màu vàng, chắc hẳn thuộc hệ Kim, nhưng lại không đoán ra đang đeo cái gì, bèn hỏi Khinh Thủy.

“Cung mộc đó, môn lễ nhạc đã từng nhắc đến. Bình thường cấp bậc của tiên nhân đều dựa vào cung vật mà phân biệt. Chưong môn là cung vũ, từ Phương Hoàng đến Ma Tưốc, màu sắc không giống nhau, Trường Lưu Sơn chỉ có Tôn thượng được mang. Tiếp theo là cung thạch, không phải đá thường mà là mấy loại như thủy tinh, mã não, hổ phách gì đấy, người mang có Thế tôn, Nho tôn và các trưởng lão. Sau đó là cung mộc, gỗ Liễu, gỗ Hoàng Dương. Đào ông sư tôn mang gỗ Đào; là nguyên lão tạo thành cửu các, vô cùng tôn quý. Dưới nữa là cung ngọc, cung hoa, cung đá[1] và cung linh. Tổng cộng bảy cấp, nhưng vài phái ít người, có thể thiếu hai cấp.”

[1] Đá: Sợi dây thất lưng.

“Cung vũ, cung thạch, cung mộc, cung ngọc, cung hoa, cung đá, cung linh... thì ra Lãng ca ca đã nói với tớ vài cái.”

Mơ màng mở quyển sách trên tay, trong đó viết lịch sử giản lược của Lục giới, sơ sài hơn rất nhiều so với quyển Thanh Hư đạo trường cho nàng, hơn nữa còn rất khác. Đặc biệt là có cực kỳ nhiều lỗi sai về Tiên giới cũng như bệ công sự thật. Mà về Thần giới, hầu như không nhắc tới một chữ, Lục giới giờ rõ ràng chỉ còn Ngũ giới. Hơn nữa đối với hai giới Yêu, Ma cũng là thêm thắt bớt xén, yêu ma quỷ quái đều viết theo kiểu tội ác tày trời cần tiên nhân đi hàng phục gì đó.

Ông lão ở trên bục giảng nói thao thao bất tuyệt, Hoa Thiên Cốt nghe mà đầu xoay vòng vòng. Chẳng có tác dụng gì cả, không bằng đi đọc sách của Thanh Hư trường lão, hơn nữa nàng không được ngủ đủ giấc, bất tri bất giác gục xuống bàn ngủ gật.

Đột nhiên có ai đẩy bả vào mặt nàng, Hoa Thiên Cốt vội vàng ngẩng đầu lên, giật mình thấy ông lão đang đứng trước mặt. Khinh Thủy ngồi bên cạnh ra sức nháy mắt.

“Người mới sao? Trước kia chưa từng thấy người, tên là gì?”

“Hoa, Hoa Thiên Cốt...” Chết chắc rồi, ngày đầu tiên đi học lại ngủ gật trong lớp, nếu đến tai Tôn thượng...

“Tục ngữ nói cần cù bù khả năng, người ở lớp Quý mà không có chút tự giác nào. Người ta là người lớp Giáp còn chăm chú nghe giảng, người lại đi ngủ. Xem ra những điều ta giảng người đã biết hết rồi, vậy ta sẽ kiểm tra người, nếu không trả lời được thì chép lại quyển sách này hai mươi lần cho ta.”

Chòm râu bạc của Đào ông run lên, gương mặt lại hồng hào, rất giống quả đào chín có cái lá dài màu trắng, có điều vỏ quả đào này nhiều nếp nhăn quá, trông vô cùng buồn cười.

Nếu là bình thường Hoa Thiên Cốt còn muốn nghiên cứu một chút, nhưng lúc này nàng chẳng có tâm trạng nào nữa. Bao nhiêu ánh mắt tràn đầy hứng thú đang nhìn chăm chăm, mà phần lớn còn có ác ý muốn thấy nàng bẽ mặt, cảm giác này thật giống như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

A Di Đà Phật, cầu trời phù hộ, chỉ cần nàng không gây phiền toái gì tới tai Tôn thượng là được. Biết thế hôm nay mang Đường Bảo theo, có nó ở trong tai thì còn sợ gì nữa!

Đào ông cũng không phải người xấu, chỉ là tính thích nghe lời nịnh hót, lời ngon tiếng ngọt của đệ tử. Chuyện hôm qua Tôn thượng tự mình đưa một đệ tử về rất nhanh đã lan truyền khắp núi, tình cờ lại gặp ở Thư Hương các, ông thấy Hoa Thiên Cốt vừa gầy vừa nhỏ, lại nghèo, trong lòng vốn đã không thích. Thế mà hôm nay lại dám ngủ gà ngủ gật trong lớp, không thèm để ông vào mắt. Nhưng dù sao cũng là người mới tới, lại là phạm nhân, chưa biết gì, nếu cố tình gây khó dễ cho nàng chỉ sợ miệng lưỡi thế gian. Trước hết cứ hỏi những thứ cơ bản nhất đi, nếu nàng không trả lời được, mình càng có lý do để dạy dỗ.

Vì thế ông ngửa mặt lên trời, khoanh tay rung đùi đắc ý hỏi: Người thử liệt kê thứ tự cung vật dựa theo cấp bậc tiên nhân xem nào.”

Hoa Thiên Cốt và Khinh Thủy ở bên cạnh cùng thở phào một hơi, đây không phải là chuyện vừa mới nói sao, vẫn còn đang ở họng đây này. Ha ha ha, trời đất phù hộ nàng rồi!

Hoa Thiên Cốt rất nhanh kể ra bảy vật kia.

Đào ông thấy không làm khó được nàng, bèn nói: “Xem ra người cũng biết nhiều, kể ra vài vị tiên, nêu rõ cấp bậc tiên giới, xếp hạng, môn phái của họ đi.”

Khinh Thủy nghe xong, nảy ra ý viết đáp án lên đùi Hoa Thiên Cốt, lại bị Đào ông trừng mắt, tưởng ông già hồ đồ rồi, mắt mờ rồi hả?

Hoa Thiên Cốt nhớ lại những điều Đông Phương Úc Khanh, Hiên Viên Lăng đã từng nói với mình, không chút hoang mang kể lại, sau đó lại nhớ tới những tiên nhân gặp ở Quần tiên yến, nói thao thao bất tuyệt.

Xung quanh bắt đầu xì xào, ngay cả Khinh Thủy cũng tròn tròn mắt, những người Hoa Thiên Cốt kể có rất nhiều người nàng chưa từng nghe tên, nhưng Hoa Thiên Cốt lại nói như thật sự đã gặp rồi vậy.

Đào ông đã không nén nổi giận, hừ lạnh nói: “VẬY ta lại hỏi ngươi, thượng cổ thần khí là cái gì?”

Nơi nơi đều yên tĩnh, vấn đề này căn bản không được dạy, hơn nữa bởi vì thần khí là vật phong ấn, vốn bị cấm kỵ, số người biết rất ít. Đào ông rõ ràng cố ý gây khó dễ.

Hoa Thiên Cốt lau mồ hôi, may mà hôm trước mình giờ “Lục giới toàn thư” tìm xích Thuyền Thiên, nhân tiện xem những món thần khí khác.

“Có kiếm Hiên Viên, chuông Đông Hoàng[2], búa Bàn Cổ, hũ[3] Luyện Yêu, tháp Hạo Thiên, đàn Phục Hi, vạc Thần Nông, ấn Không Động, kính Côn Luân, ngọc Câu Lan, tiêu Đoạt Hồn, châu[4] Phù Trầm, chuông Thôi Lệ[5], ô Huyền Thiên và xích Thuyền Thiên...”

[2] Chuông: Nguyên văn “Đông Hoàng chung”, “chung” là chuông được đúc dày, ngày nay vẫn thường được sử dụng trong các đình, chùa. Tiểu kêu trầm, vang, hình dạng to lớn khác hẳn với “chuông” trong “chuông Thôi Lệ” được nhắc tới bên dưới.

[3] Hũ Luyện Yêu: Nguyên văn “Luyện Yêu hồ”, “hồ” là hồ lô.

[4] Châu:

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

=> [Xem mục lục](#)

Chương 5: Chơi Xấu

Chuông vang lên, đã đến giờ tan học...

Nghê Mạn Thiên tức giận ném kiếm xuống rồi bỏ đi, mấy người hay bám theo nàng cũng đi theo. Lạc Thập Nhất vung tay, tất cả kiếm bay vào trong giá.

“Thiên Cốt, cậu đang nhìn gì thế?” Khinh Thủy hỏi.

“Không có gì. Chúng ta đi thôi.” Hoa Thiên Cốt quay mặt đi.

Đẩy cửa phòng ra, Đường Bảo bay vù lên mặt Hoa Thiên Cốt, ôm mũi nàng khóc nức nở.

“Sao mẹ nở bỏ con ở đây?”

“Ngươi ở đây có ổn không...”

“Con không biết, con không biết, mẹ Cốt Đầu đi đâu con cũng muốn theo đến đấy.”

“Được rồi, được rồi, ta thấy ngươi ngủ say quá mà chúng ta phải đi học rất sớm, chẳng lẽ lại gọi ngươi dậy sao?”

Khinh Thủy tìm một cái hộp đựng trang sức rất đẹp làm ổ cho Đường Bảo, sợ buổi tối nó ngủ với Hoa Thiên Cốt không cẩn thận bị đè chết. Hơn nữa nàng còn vỗ lưng vui vẻ khâu cho nó một cái gối nhỏ, một cái chăn be bé và một bộ quần áo.

Hoa Thiên Cốt cảm những thứ này mà dở khóc dở cười.

Đêm đến Khinh Thủy ngủ rất say, Hoa Thiên Cốt vẫn ngồi chong đèn đọc sách như mọi ngày. Thời gian không còn nhiều, nàng phải nhanh chóng bổ sung kiến thức bị hỏng mới được.

Đường Bảo nằm trong ổ mới trên bàn, vui vẻ lăn qua lăn lại. Lúc ngủ dậy vẫn thấy Hoa Thiên Cốt đang học.

“Cốt Đầu ơi đi ngủ đi, muộn lắm rồi.” Đường Bảo ngáp một cái, đáng vẻ vẫn còn buồn ngủ, Hoa Thiên Cốt không nhận được vương ngón tay út ra vuốt ve nó.

“Ngươi ngủ trước đi, ngoan. Đúng rồi, quyển ‘Lục giới toàn thư’ kia ngươi đã đọc xong rồi đúng không?”

“Tất nhiên.”

“Vậy là được rồi, ta đã đưa quyển sách đó cho Tôn thượng.”

“Tại sao?”

“Người cũng biết ta không thể bảo vệ được những vấn đề quan trọng viết trong đó, nhờ bất cẩn thì chết, giao cho Tôn thượng là yên tâm nhất.”

“Làm vậy cũng tốt. Còn quyển ghi chép lại tất cả bí quyết và tinh túy của đạo thuật phái Mao Sơn mẹ giữ lấy rồi tu luyện đi. Về cơ bản Thanh Hư đạo trưởng đã truyền tất cả tiên lực và đạo hạnh ông ấy còn lại cho mẹ, nhưng mẹ chưa tu đạo bao giờ, cho nên không thể vận dụng. Bây giờ với một người phàm như mẹ mà muốn vượt qua những người khác nhất định phải cực kì cố gắng. Mẹ nhập môn đạo pháp của Mao Sơn trước, sau đó học đạo pháp của Trường Lưu Sơn thì sẽ dễ hơn nhiều.”

“Thì ra là vậy, đúng rồi Đường Bảo, ta phát hiện ra mình càng ngày càng tinh mắt, trí nhớ cũng ngày càng tốt, đây là vì người phàm tắm nước ao Tam Sinh, hay là vì Thanh Hư đạo trưởng?”

“Có lẽ do cả hai nguyên nhân trên, tiên lực truyền vào người mẹ dù không vận dụng được, nhưng vẫn khiến năm giác quan trở nên nhanh nhạy hơn.”

Những ngày sau vẫn bình thường như thế, Hoa Thiên Cốt mất mười mấy ngày thức khuya dậy sớm đọc hết sách rồi nhớ toàn bộ, trước hết phải xong lý thuyết đã.

Sau đấy, mỗi khi đêm khuya buông xuống, nàng đều vào rừng sau Hối điện tu luyện đạo thuật của Mao Sơn, rồi sáng hôm sau lên lớp, thế nên ngày nào cũng ngủ gật trên lớp.

May mà Đường Bảo luôn nằm trong lỗ tai nàng, giúp nàng ứng phó tất cả rắc rối. Ví dụ như trước khi tôn sư đến thì gọi nàng dậy, nói nhỏ đáp án cho nàng khi bị hỏi bài.

Nhưng có vài vị tôn sư rất ngứa mắt nàng, cố ý làm khó, không làm khó được nàng lại bắt nàng trả lời đủ loại vấn đề.

Kết quả bỗng dưng Hoa Thiên Cốt trở nên nổi tiếng. Lớp khác cũng nghe ngóng được rằng lớp Quý có một đệ tử tên là Hoa Thiên Cốt, tuy tiên tư cực kém nhưng chuyện gì cũng biết.

Có điều Nghê Mạn Thiên vẫn khinh thường nàng như trước, Đại hội Kiếm Tiên so thực lực chứ không phải thi viết, nhưng nàng ta vẫn coi Hoa Thiên Cốt như cái gai trong mắt. Hơn nữa Nghê Mạn Thiên còn từ từ nhận ra Lạc Thập Nhất dường như vô cùng để ý đến Hoa Thiên Cốt, nhiều hôm đã tan học rồi mà vẫn ở lại dạy cho nàng, trong lòng lại càng khó chịu.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Ngũ hành là một trong những môn rất quan trọng, phân thành năm nhóm. Hủ Mộc Thanh Lưu phụ trách nhóm thủy, Vũ Thanh La phụ trách nhóm kim, Hỏa Tịch phụ trách nhóm hỏa, nhóm mộc do trưởng lão đức cao vọng trọng Khuất Mộc giảng dạy, người dạy nhóm thổ chính là nhị đệ tử của Thế tôn, Hồ Thanh Khâu.

Các môn như tiên dược, kỳ môn độn giáp nàng vẫn có thể theo kịp, hơn nữa còn khá hơn người khác rất nhiều. Nhưng môn ngũ hành nàng lại không biết phải làm sao, thể chất của nàng không thể hòa hợp với một nhân tố nào, dường như không thuộc hệ nào cả.

Nghê Mạn Thiên hình như luôn nhìn nàng chằm chằm. Có một lần Hỏa Tịch cố ý “lỡ tay” đốt rất nhiều tóc nàng trong giờ học. Cái tên Hỏa Tịch chết tiệt kia luôn trêu chọc nàng, không tính việc luôn giở trò rồi máng nàng ngốc ngay trước mặt mọi người, hẳn gây ra nhưng không bao giờ giúp dập lửa, chỉ lo ôm bụng cười. Thật là không có tí đạo đức nào, làm nàng tức gần chết!

Có điều ác nhân đã có ác ma trị, chỉ cần thấy sư muội Thanh La là y như rằng hấn hiên như bụt. Vì có mấy lần Hoa Thiên Cốt tình cờ thấy cảnh hấn bị xách tai, nên những ngày về sau Hỏa Tịch càng tra tấn nàng thâm thiết hơn. Nàng rất hay bị hấn bắt ở lại học thêm, vừa chạy bộ vừa chép sách, phạt đứng đun nước, thậm chí cả xoa bóp đám lưng nữa, y hệt một nha hoàn.

Mà cứ hôm nào có tiết của Hủ Mộc Thanh Lưu thì y như rằng cả lớp hôm đấy sực nức mùi rượu. Đệ tử nào làm không tốt sẽ bị phạt uống nước, rồi lại uống nước, uống nước không ngừng. Kết quả mỗi lần Hoa Thiên Cốt học xong đều mang cái bụng to như có bầu về phòng.

Ông lão Khuất Mộc kia rõ ràng cùng một giuộc với Đào ông, bọn họ thông đồng, luân phiên thay đổi cách hành hạ nàng. Vừa đến đã bắt nàng vào rừng lấy tay chặt cây, chặt được rồi còn phải bỏ thành từng khúc, sau đó lại phạt nàng chép sách bằng cách dùng móng tay viết lên mặt gỗ. Nàng không thể tụ khí nên mười đầu ngón tay đều đâm đĩa máu chảy, lâu dần ngón tay nàng kết thành từng lớp sẹo, chai lại, lấy nước ao Tam Sinh gột hết đi, nhưng gột hết rồi lại kết. Đường Bảo đứng bên cạnh chứng kiến lòng đau như cắt, nước mắt đầm đĩa hết lần này đến lần khác. Hoa Thiên Cốt cắn răng chịu đựng tiếp tục cố gắng.

Càng ngày độ khó càng cao, nàng phải vót và khắc trên gỗ Hải Hiên. Hoa Thiên Cốt đã học được cách tụ khí, ngày qua ngày, bất giác đôi tay trở nên vô cùng linh hoạt, bẻ vàng sắt ngọc, chém sắt như chém bùn, quá trình tu luyện xem ra có chút thành tựu.

Ba đệ tử của Thế tôn, Lạc Thập Nhất chín chắn, Thượng Thượng Phiêu ngây thơ, Hồ Thanh Khâu lại đúng là chân truyền của Thế tôn, một cô gái xinh đẹp, nhưng nghiêm túc và bảo thủ hệt như bà ni cô già. Mọi người đều không thích nàng, nàng lại càng không thích mọi người.

Nhưng Hồ Thanh Khâu lại đối xử hoàn toàn khác với những đệ tử có tư chất thông minh như Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong, đôi khi

còn có thể nở một nụ cười. Nàng chẳng thèm quan tâm đến lớp Quý, với Hoa Thiên Cốt thì càng không để ý, Hoa Thiên Cốt tất nhiên cũng không dám mơ mộng.

Tiết nàng thích nhất chính là tiết của Vũ Thanh La, tuy tính tình Vũ Thanh La nóng nảy, nhưng không ra vẻ bề trên, đi học tan học đều tụ tập với chúng đệ tử, ngựa mắt cũng lấy chân đá luôn. Hơn nữa khi giảng bài lại giảng vô cùng đơn giản, không chút dư thừa vô nghĩa. Phần lớn đệ tử học hệ kim thành tích đều rất tốt, Hoa Thiên Cốt cố gắng lắm cũng theo kịp tiến độ.

Nhập môn hơn năm tháng, các đệ tử khác đã sớm học được cách điều khiển kiếm bay, bọn Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong còn có thể cưỡi mây cưỡi gió. Còn nàng chỉ có thể điều khiển kiếm bay không quá hai thước, cũng không thể để thân kiếm đứng thẳng hơn ba giây.

Đêm hôm nay Hoa Thiên Cốt lại vào rừng học cách điều khiển kiếm, nửa năm qua nàng đã nỗ lực rất nhiều, nàng phải cắn răng tiếp tục cố gắng hơn nữa. Chỉ cần nghĩ tới Đại hội Kiếm Tiên đang tới gần, nàng lại càng sốt ruột hấp tấp, không ngừng ép bản thân, tinh thần và thể trạng đã sớm vượt qua sức chịu đựng của người thường.

Sóc Phong ngồi trên cây cao ở phía xa tò mò nhìn nàng hết lần này đến lần khác ngả từ trên kiếm xuống. Kiếm bay càng cao, ngã càng đau. Trên người đầu đầu cũng có vết thương, xương chác cũng gãy mấy cái, nhưng vẫn cố chấp không chịu từ bỏ.

Đường Bảo nằm úp sấp bên cạnh lá cây lặng lẽ khóc, mấy tháng nay Hoa Thiên Cốt ép mình đến phát điên rồi, lại cố chấp như trâu, nói gì cũng không chịu nghe, ngả nhiều tới mức nó cũng không nở nhìn, thật không biết vì cái gì mà mẹ Cốt Đầu phải liều mạng như vậy.

Hoa Thiên Cốt lại ngả từ trên cao xuống một lần nữa, dù đã cố gắng tụ khí quanh người, Đường Bảo cũng sử dụng pháp lực còn sót lại để giảm xóc, nhưng nàng vẫn bị va đập rất mạnh, rốt cuộc không thể di chuyển được nữa. Lau vết máu trên khóe miệng, nàng nằm trên cỏ ngựa đầu nhìn bầu trời đầy sao, nhìn cả Tuyệt Tình điện dưới những ngôi sao ấy, đột nhiên có chút chán nản.

Bỗng nhiên nàng nghe thấy thanh âm đầy đau lòng của Đường Bảo: “Thiên Cốt, mẹ có nhớ lúc mình mới lên Mao Sơn không? Ước nguyện ban đầu khi mẹ cầu tiên là gì, chúng ta nhất định phải báỉ Bạch Tử Họa làm thầy mới được sao?”

Hoa Thiên Cốt nhất thời sùng sốt, mệt mỏi cười. Đúng vậy, từ đầu nàng chỉ muốn một cuộc sống đơn giản không tranh đấu, không bị quý ám, cũng không mang tai họa đến cho người khác, ăn no mặc ấm, chẳng cần bôn ba nơi này nơi nọ. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, nàng một lòng liều mạng cố gắng để có thể báỉ Bạch Tử Họa làm thầy. Tại sao giờ đây lòng nàng lại có chấp niệm sâu đến vậy?

Nếu như ước nguyện vẫn như ban đầu, có lẽ mỗi ngày đều vô cùng đơn giản. Nàng sẽ sống những ngày mình muốn ở Trường Lưu Sơn, vừa vui vẻ lại nhàn nhã. Nàng tự hỏi, mọi chuyện nàng đều không muốn kém ai, muốn đứng hạng nhất, nhận lấy những ánh mắt ghen tị của người khác, không phải chỉ vì muốn bản thân trở nên mạnh mẽ, nếu người biết liệu có vui không?

Một khi nàng đã muốn gì, muốn làm chuyện gì, thật sự không có cách nào từ bỏ được.

Nàng muốn tới gần người hơn, gần hơn một chút, một chút. Chỉ cần có thể nhìn thấy người, ở bên cạnh người là nàng đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi, ít nhất cũng không phụ ân tình người đưa mình về Trường Lưu Sơn.

Nghĩ vậy nàng lại cố gắng đứng dậy, tiếp tục luyện tập.

Hôm sau là môn của Lạc Thập Nhất, Hoa Thiên Cốt vừa ngồi trên cỏ ngựa đầu nhìn chúng đệ tử quần áo đủ màu bay qua bay lại trên trời, vừa cố nắm cách giữ thăng bằng của người khác.

Khinh Thủy đã có thể bay rất tốt, đứng ở trên thân kiếm, lao về phía Hoa Thiên Cốt, sau đó nhẹ nhàng dừng lại, vươn tay ra.

“Thiên Cốt, tớ đưa cậu lên chơi.”

“Không cần đâu.” Hoa Thiên Cốt vội vàng xua tay, “Cậu cứ luyện tập đi.”

“Người vẫn chưa biết điều khiển kiếm hả? Không phải người rất giỏi sao? Ha ha ha!” Giữa không trung vọng đến một tiếng cười, Nghê Mạn Thiên đập mây bay tới.

“Nếu sợ thân kiếm quá hẹp, ta đưa người đi!” Nói xong vươn tay ra kéo Hoa Thiên Cốt lên mây, sau đó bay vụt lên cao.

“Đường Bảo!” Người Hoa Thiên Cốt vẫn chưa ổn định, Đường Bảo đang ngủ say trong tai lập tức trượt ra ngoài, rơi thẳng xuống dưới, mà vẫn ngủ say sưa không biết gì.

Lạc Thập Nhất kinh hãi bay qua, kịp thời đón được vào tay. Đường Bảo mơ mơ màng màng tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy đám mây dưới chân Nghê Mạn Thiên đột nhiên tan ra. Nàng ta cưỡi gió bay giữa không trung, giả bộ kéo Hoa Thiên Cốt nhưng thực ra không phải, Hoa Thiên Cốt liền rơi xuống.

Lạc Thập Nhất vừa đỡ Đường Bảo ở bên kia nên chắc chắn không kịp cứu nàng, Khinh Thủy cố gắng cưỡi kiếm bay qua nhưng tốc độ lại không đủ.

Kiểm của Sóc Phong đột nhiên rung lên, cậu cố kiềm nén thân thể đang giật giật muốn bay đi cứu Hoa Thiên Cốt, vẫn giữ vẻ lạnh lùng thờ ơ như trước.

Hoa Thiên Cốt quá sợ hãi quên không tự khí, rơi cực nhanh xuống dưới, nàng vội vàng nhắm chặt mắt, nghĩ bụng, xong rồi, xong rồi, lần này gãy tay gãy chân là cái chắc.

Đột nhiên nàng cảm thấy mình ngừng rơi, được ai đó ôm vào lòng.

Thân thể lạnh như băng, không có chút cảm giác nào giống như đang được ôm, khi người thấy mùi thơm quen thuộc kia đầu óc nàng lập tức mờ ra.

Rất lâu sau Hoa Thiên Cốt mới dám mở mắt, quả thật là Tôn thượng nửa năm không gặp.

Người một thân trắng như tuyết, vẻ mặt bình thản ôm nàng bay từ trên không xuống, còn tưởng Hoa Thiên Cốt quá sợ hãi nên cơ thể mới run bần bật như vậy.

Bạch Tử Họa nhẹ nhàng buông nàng ra, Hoa Thiên Cốt tay chân mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt hắn, rất lâu không dám ngẩng đầu lên.

Nghê Mạn Thiên cũng vội vàng bay xuống, quỳ rạp dưới đất. Mọi người phía sau lúc này mới kịp phản ứng, nhón nháo cùng quỳ xuống, miệng hô: "Tham kiến Tôn thượng!"

Bạch Tử Họa khẽ nhíu mày, có chút khó hiểu, rõ ràng mình có thể định Hoa Thiên Cốt lại trên không rồi từ từ hạ xuống, nhưng sao trong lòng lại sợ hãi, đến khi tỉnh táo lại đã ôm nàng bay xuống rồi.

"Là đệ tử sai, vốn định dạy Thiên Cốt sự muội bay trên kiếm, lại không đủ sức, nhất thời mắc lỗi, mong Tôn thượng trách phạt!" Nghê Mạn Thiên không ngờ đột nhiên Tôn thượng lại xuất hiện, sợ đến trắng bệch mặt.

Bạch Tử Họa tuy không vui nhưng cũng không nói gì, thấy Hoa Thiên Cốt trước mặt cao hơn hồi xưa nhiều, mái tóc rối bù xù cũng được búi lại thành hai búi xinh xinh, giống dáng vẻ một thiếu nữ hơn trước nhiều. Nhưng vẻ mặt nàng lại tái nhợt tiêu tụy, khi ôm vào lòng nhẹ như một cọng lông chim, hơn nữa vừa chạm vào đã thấy hết nội thương, ngoại thương trên người, không biết vì sao lại thế. Nếu hôm nay hắn không dẫn người đến gặp Hoa Thiên Cốt, chẳng phải nàng lại bị thương nặng thêm một chỗ nữa sao? Huống chi lại ngay trước mặt người này, thật sự là khiến Trường Lưu mất hết thể diện.

"Đệ tử báii kiến chươgng môn!" Đột nhiên có một người quỳ xuống, cũng hướng về phía Bạch Tử Họa. Mọi người đều ngạc nhiên tròn mắt nhìn, thấy người đó mặc bộ quần áo màu xanh lơ, diện mạo tuấn nhã, vẻ mặt cực kì kích động, nhưng lại quỳ trước mặt Hoa Thiên Cốt, cảnh tượng này thật buồn cười.

Hoa Thiên Cốt căng thẳng ngẩng đầu, người đứng trước mặt nàng như đang mím cười, dung mạo xuất trần, quanh thân dường như có ráng mây ngũ sắc bao quanh, khiến người ta có cảm giác thật ấm áp.

Hoa Thiên Cốt đỡ đỡ, ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa gật đầu ý bảo nàng đứng dậy.

Nàng cố gắng chống người thẳng dậy, chân vẫn hơi run, người trước mặt vẫn chưa chịu thu lễ. Nàng vội vàng chạy sang một bên, nhất định là người kia quỳ sai hướng rồi, nàng đâu nhận nổi cái vái này.

"Mao Sơn đệ tử Vân Ân báii kiến chươgng môn!" Không ngờ người đó lại xoay về phía nàng, cúi người thật thấp xuống hành lễ.

Nhất thời mặt Hoa Thiên Cốt cứng ngắc, vội vàng vươn tay đỡ người đó dậy, vừa tới gần đã ngửi thấy một mùi hương tao nhã.

"Vân Ân, ngươi làm nàng sợ, có chuyện gì vào đại điện rồi nói." Bạch Tử Họa mở miệng.

Vân Ân lúc này mới vịn tay nàng đứng dậy, ánh mắt trong veo vui sướng dừng lại trên người nàng như có rất nhiều điều muốn nói, rồi lại lập tức nhận ra mình thất lễ bèn cúi đầu, cung kính làm một động tác mời.

"Mẹ Cốt Đầu!!!" Lúc này Đường Bảo mới bay ra từ trong tay Lạc Thập Nhất, khóc lóc âm ỉ bám chặt lấy vai Hoa Thiên Cốt, thật hù chết nó.

Hoa Thiên Cốt cười chọc người nó, lặng lẽ làm một dấu tay ý bảo Khinh Thủy đừng lo lắng. Sau đó nàng đi theo Bạch Tử Họa và Vân Ân vào nội điện.

Mọi người bắt đầu xôn xao, kẻ phàm nhân thoát nhìn vô cùng bình thường, không có chút pháp lực cùng gia thế kia, chẳng ngờ lại là chươgng môn một phái.

Nghê Mạn Thiên nắm chặt tay đến nỗi vang lên tiếng răng rắc, xem ra nàng đã quá coi thường con nhóc đó, càng lúc càng cảm thấy đây là một mối họa lớn.

Vào đại điện rồi Hoa Thiên Cốt mới nhận ra Thế tôn, Nho tôn đều có mặt, Đường Bảo vội vàng chui vào trong lỗ tai của nàng. Bởi vì có người ngoài ở đây nên Sinh Tiêu Mặc phá lệ ngồi nghiêm chỉnh, nhưng vẻ mặt vẫn lơ đãng như thế. Còn Ma Nghiêm xem ra vẫn canh cánh trong lòng chuyện lần trước, không chút hòa nhã nhìn nàng.

"Đệ tử báii kiến Thế tôn, Nho tôn." Hoa Thiên Cốt quỳ xuống cung kính cúi đầu.

Bống nghe thấy Ma Nghiêm hừ lạnh một tiếng: “Chúng ta sao nhận nổi, chưởng môn phái Mao Sơn.” Mỗi từ đều mang ý châm chọc. Hoa Thiên Cốt sừng sốt, mặt đỏ bừng như lửa đốt.

Sênh Tiêu Mặc bắt đắc dĩ nói: “Đại sư huynh, Hoa Thiên Cốt chẳng qua bị người nhờ vả lúc lâm nguy.”

Ma Nghiêm phát tay đáp: “Thân là đệ tử Trường Lưu, còn làm chưởng môn của phái khác, thật nực cười. Trường Lưu chúng ta không thể chứa nổi vị quý nhân này đâu. Người nên sớm về Mao Sơn làm chưởng môn của người ta đi!”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe thấy thế lòng chùng hẳn xuống, nàng vội vàng ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, người hờ hững buông tách trà trong tay nhưng không nói gì.

Vân Ân nhủ chặt mày, cũng thuận thế nói: “Sau khi nhận được tin báo từ Thanh Điều, sứ giả của Tây Vương Mẫu, đệ tử lập tức quay về Mao Sơn xử lý mọi chuyện. Bởi vì biết chưởng môn đi theo Tôn thượng về Trường Lưu nên tương đối yên tâm, trong phái lại có quá nhiều chuyện cần giải quyết gấp, đệ tử cũng không muốn đưa chưởng môn về ngay lúc đó để đối mặt với bao sự phức tạp và phiền toái. Huống chi nghe nói chưởng môn đã bái nhập Trường Lưu môn, ngày ngày chăm chỉ rèn luyện, cho nên không dám quấy rầy. Nửa năm qua đệ tử vẫn nghe ngóng tin tức của chưởng môn qua Tôn thượng. Hiện tại mọi việc trong phái đã chấn chỉnh xong, chỉ chờ chưởng môn về chủ trì đại cục. Cho nên lần này Vân Ân đặc biệt tới để đón chưởng môn về núi!”

Hoa Thiên Cốt khó hiểu nhìn Vân Ân, đáng nhẽ ra hẳn phải biết nàng chỉ là một người phạm chú? Trước lúc lâm chung Thanh Hư đạo trưởng bắt đắc dĩ mới nhờ vả, chuyện trước đây không hề liên quan đến nàng. Hoa Thiên Cốt hiểu rõ mình không thể giúp hẳn được gì, nếu làm chưởng môn ở Mao Sơn, cho dù tất cả quyền lực vẫn nằm trong tay hẳn, trên hình thức vẫn phải xin chỉ thị từ nàng, tất nhiên sẽ có nhiều điều không tiện. Hơn nữa, Hoa Thiên Cốt không có năng lực tự bảo vệ mình, lỡ có gì bất trắc, Mao Sơn vốn đã bị tổn hại nặng nề, chưởng môn lại xảy ra chuyện, đương nhiên không thể gượng dậy nổi, tình thế vô cùng bất lợi. Mặt khác nếu để nàng trong phạm vi Trường Lưu, hẳn muốn làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều.

Nếu hiện giờ phái Mao Sơn đã tu chỉnh xong, thì nàng trả ản tín của chưởng môn và cung vũ cho hẳn là được, đâu cần quay về Mao Sơn làm gì cho rách việc. Hơn nữa thời gian ngày càng gấp gáp, dựa vào trình độ kém cỏi của nàng bây giờ, sợ rằng đến đài thí của Đại hội Kiếm Tiên cũng không trèo lên được. Nàng toàn tâm toàn ý muốn làm đồ đệ của Bạch Tử Họa, đâu muốn làm chưởng môn phái Mao Sơn gì đó.

“Ta ngu dốt, không biết làm chưởng môn thế nào. Người đến đúng lúc lắm, ta truyền lại chức chưởng môn cho người, vừa khéo hoàn thành lời nhờ vả trước lúc lâm chung của Thanh Hư đạo trưởng.”

Vân Ân lắc đầu: “Đệ tử hiểu ý của gia sư, cũng biết thân phận hiện tại làm chưởng môn khó xử. Nhưng hiện nay phái Mao Sơn thù trong giặc ngoài, nếu đệ tử nhậm chức chưởng môn, tư cách xử lý mọi chuyện không những không thay đổi, mà thậm chí một số kẻ xem đệ tử như cái gai trong mắt còn có thể nhân cơ hội làm loạn, cho nên chỉ có thể tiếp tục nhờ Thiên Cốt cô nương đảm nhận vị trí chưởng môn. Cô nương được gia sư chính miệng nhờ vả, lại có đại ân với phái Mao Sơn, thế mới được mọi người kính phục. Đợi đến khi thời cơ chín muồi, nếu cô nương không muốn làm chưởng môn nữa, chúng ta sẽ nghĩ cách khác, được không?”

Tâm trạng Hoa Thiên Cốt chùng xuống, dù sao thì nàng vẫn còn nhỏ, lại chỉ là một người phạm, không đủ năng lực. Ý của Vân Ân là để Hoa Thiên Cốt làm con rối sau màn, hẳn sẽ đứng đằng trước thao túng hết thảy, như vậy mới có thể giải quyết mối nguy của Mao Sơn. Hoa Thiên Cốt không khỏi bội phục hẳn.

Vân Ân nói hợp tình hợp lý như thế, nàng há có thể không giúp. Vì thế nàng gật đầu, sau cùng bỏ thêm một câu nữa, “Nhưng dù thế nào ta vẫn là đệ tử của Trường Lưu Sơn.”

“Đệ tử hiểu.” Vân Ân cúi người nói, “Mấy ngày nữa là đại lễ của Mao Sơn, tất cả đệ tử đi ngao du đây đó đều quay về núi, chưởng môn buộc phải tham dự, nếu không sẽ là một đả kích cực lớn đối với sĩ khí, đệ tử đến đây chủ yếu là vì chuyện này. Chỉ vài ngày thôi, sau đó đệ tử nhất định sẽ đưa chưởng môn về Trường Lưu Sơn.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa, người khẽ gật đầu tỏ vẻ ngầm đồng ý.

“Được, ta về Mao Sơn một chuyến với người.”

Trăng sáng nhô lên cao, trong rừng, Hoa Thiên Cốt thấp hương, đốt giấy, bái hai bái, sau đó ngồi yên dưới tàng cây ngắm người nhìn ngọn lửa. Trường Lưu Sơn chẳng những thừa thãi ngọc thạch, đến cả hương liệu cũng quá nhiều. Mùi hương này không biết pha thêm gì mà mang đến một cảm giác khác biệt so với các loại hương khác. Nó chứa đựng một mùi lo âu và bi ai nồng đậm. Sự ngột ngạt ngột ngạt, khiến con người chìm đắm mê say.

Nàng nửa đêm lén trốn ra ngoài, bởi vì hôm nay là sinh nhật của nàng, cũng là ngày giỗ của mẹ.

Người bình thường vào sinh nhật hẳn sẽ vui vẻ vô cùng, chỉ có nàng coi ngày này là ngày đau thương nhất.

Luôn mang đến bất hạnh cho người bên cạnh, vậy nên vĩnh viễn nàng chỉ có thể ở một mình. Cô đơn, lạnh lẽo.

Ngày mai sẽ phải về Mao Sơn với Vân Ân, đã cáo biệt nhân gian nửa năm, không biết khi trở về có khác gì hay chẳng?

“Một mình ở đây làm gì?”

Giọng nói đột nhiên vang lên khiến cái mạng nhỏ này của nàng bị dọa chỉ còn một nửa, chưa kịp ngẩng đầu nhìn người tới đã vội

vàng quỳ xuống.

“Bái kiến Tôn thượng!”

Đầu cúi thấp, chỉ nhìn thấy vạt áo màu trắng của người trên mặt đất, vương vài chiếc lá vàng, đột nhiên nàng muốn vươn tay phủi cho người.

“Ta đến Hội điện tìm người nhưng không thấy, bỗng người thấy mùi hương ở bên này nên thử qua tìm, quả nhiên là người ở đây. Sao lại đốt vàng mã thế này? Hôm nay là ngày giỗ của ai?”

“Của mẹ con.” Hoa Thiên Cốt buồn bã nói.

“Hóa ra là thế, hãy nén đau buồn...” Bạch Tử Họa trước nay không nói nhiều, càng không biết an ủi người khác như thế nào, chỉ nhìn thân hình gầy guộc của Hoa Thiên Cốt run rẩy quỳ trong gió thu.

Đưa bé này, sao lại sợ hãi như vậy?

“Người đứng lên đã rồi nói.”

Hoa Thiên Cốt đứng dậy, vẫn không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

“Tôn thượng tìm con là vì chuyện ngày mai trở về Mao Sơn sao?”

Bạch Tử Họa gật đầu đáp: “Ngày mai người trở về nhất định sẽ có muôn vàn gian truân, phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Vì sao? Không phải chỉ là tham gia một đại lễ thôi?” Cũng đâu phải quay về đó đánh giặc?

“Đám người Vân Ế và Xuân Thu Bất Bại có thể sẽ tìm đến hại người. Mao Sơn vốn đã tổn thất nặng nề sẽ càng thêm không gượng dậy nổi. Số người muốn tranh đoạt chức chưởng môn phái Mao Sơn lại không phải là ít, đương nhiên sẽ không dễ dàng để người trở về. Dù Vân Ân có cố hết sức bảo vệ, nhưng chắc chắn sẽ có lúc không trở tay kịp. Ta vốn định đi cùng các người, nhưng lại có quá nhiều chuyện ràng buộc, hơn nữa thân phận không tiện lộ diện. Cho nên người phải toàn sức ứng phó, chớ để mất mặt Trường Lưu Sơn cũng như Mao Sơn.”

“Đệ tử đã rõ.”

Bạch Tử Họa ngừng một lát rồi hỏi: “Người vẫn chưa biết điều khiển kiếm?”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, vừa bất an lại vừa xấu hổ gật đầu. Nàng thầm nghĩ chắc Tôn thượng thất vọng về mình lắm, không khỏi phiền muộn khó chịu.

Đột nhiên Bạch Tử Họa vung ngón tay lên, một tia sáng màu bạc như ánh chớp từ hông người vụt thẳng lên trời cao, xoay mấy vòng rồi đứng ở giữa không trung. Thân kiếm mỏng như cánh ve, sáng lung linh như ngọc, ánh ngũ sắc hoa lệ tỏa dọc theo thân kiếm.

“Ta dạy cho người.”

Nói xong người vươn tay về phía Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt khiếp sợ ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng diên đảo chúng sinh của Bạch Tử Họa, phút chốc liền cảm thấy ánh trăng sau lưng người bỗng trở nên lu mờ. Nàng đỡ người ra đó, đầu óc trống rỗng, ngờ ngác vươn tay ra, để mặc người nắm lấy, vẫn lạnh lẽo như nước. Cả người nàng tựa như đắm trong dòng nước vậy, không thể hô hấp, cũng không có lối thoát. Nàng bỗng thấy, có lẽ cả đời này cũng không thể trốn được.

Bạch Tử Họa nhìn cô bé: “Đừng quên khẩu quyết và tâm pháp, quan trọng nhất là phải hợp thành một thể với kiếm, cho rằng nó chính là một phần cơ thể của người, muốn bay đi đâu thì bay đến đó, tự nhiên sẽ không rơi xuống.”

Nói xong giống như thiên ngoại phi tiên, dắt Hoa Thiên Cốt nhẹ nhàng thong thả nhảy lên, bay đến trên thân kiếm. Cây kiếm chỉ dài có ba thước, nhưng vì vóc dáng Hoa Thiên Cốt nhỏ nhắn, nên cũng không chật.

Khi Hoa Thiên Cốt lao đảo sắp ngã thì chợt cảm thấy Bạch Tử Họa ở đằng sau giúp đỡ mình, khiến nàng bình tĩnh không ít.

“Điều chỉnh hô hấp, đừng sợ, bây giờ giao cho người khống chế kiếm.”

Người đang nói thì kiếm bỗng nhấp nha nhấp nhồm trên không, sau đó liền rơi xuống dưới.

A, Hoa Thiên Cốt hét lớn trong lòng, sẽ bị đập vào một cây đại thụ mất! Nàng vội vàng nhắm mắt, nhưng đột nhiên lại nhớ tới Tôn thượng ở ngay sau mình, bèn háp tấp tập trung tụ khí, cố gắng kéo thanh kiếm sang một bên, lá cây sượt qua người, đầu nàng ứa đầy mồ hôi.

“Tốt lắm, bây giờ cố gắng làm kiếm ổn định, từ từ bay lên.”

Hoa Thiên Cốt chỉ thấy đường kiếm bay trong không trung vòng vèo không có phương hướng, lúc cao lúc thấp, cách mặt đất không

quá hai thước, thật sự là quá nguy hiểm. Tuy nhiên nàng làm được như thế này đã rất tốt rồi, thứ nhất vì thanh kiếm kia cưỡi lên vô cùng thoải mái, thứ hai là sự xuất hiện của Tôn thượng đối với nàng giống như một liều thuốc an thần vậy.

Bay qua bay lại quanh gốc đại thụ, nguy hiểm quá, Hoa Thiên Cốt tập trung nhìn mặt trăng, trong lòng không ngừng kêu gào tiến lên phía trước, tiến lên phía trước. Cuối cùng vụt một cái bay thẳng lên, thoát khỏi cánh rừng, kiếm chờ hai người tiến về phía ánh trăng trong như nước.

Luồng gió đối diện Hoa Thiên Cốt như muốn nâng nàng lên, kiếm dần dần bay một cách vững vàng.

Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu, mùi hương hoa cỏ hòa quyện nhau trong không khí thật khiến người ta thoải mái. Hóa ra đây là cảm giác được bay, mà cánh của nàng, không phải kiếm, lại là Tôn thượng.

Hoa Thiên Cốt chậm rãi nắm giữ bí quyết, bay mấy vòng trên không. Nàng phát hiện mình đã bay rất cao, thậm chí có thể nhìn thấy toàn bộ Trường Lưu Sơn và Tam điện.

Cuối cùng nàng từ từ đáp kiếm xuống. Kiếm tự động bay về bên hông Bạch Tử Họa, thu vào trong vỏ.

“Bay rất khá.” Bạch Tử Họa gật đầu khen ngợi, Hoa Thiên Cốt thấy còn ngọt ngào hơn cả ăn mật. Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nàng bèn hỏi:

“Tôn thượng, yêu khí trên người con vẫn còn nặng như trước sao? Người đi tới đâu cũng người thấy? Cũng tìm được con?”

“Đó không phải là yêu khí, mà là một mùi thơm rất kì lạ, dễ dàng cuốn hút yêu ma. Hiện giờ người mang câu ngọc theo bên mình, giấu đi rất nhiều, yêu ma và người thường không người thấy, nhưng ta vẫn có thể.”

Nói xong người đưa bội kiếm cho nàng: “Ta thấy người và thanh kiếm này có duyên phận, tặng cho người.”

Hoa Thiên Cốt sợ hãi: “Sao thế được? Đa tạ Tôn thượng quan tâm, Thiên Cốt không dám nhận.”

“Yên tâm, đây không phải Hoàn Thương kiếm, chỉ là một bội kiếm bình thường tên là ‘Đoạn Niệm’, nhẹ mà tinh xảo, thích hợp với phái nữ. Không phải người vẫn chưa có binh khí sao? Đoạn Niệm mặc dù không nổi tiếng, nhưng tuyệt đối là một thanh kiếm kiệt xuất, hơn nữa còn có linh tính, lúc gặp nguy hiểm có thể bảo vệ người. Chẳng phải hôm nay là sinh nhật của người ư? Coi như quà là được rồi. Người có gắng luyện tập, đừng phụ lòng thanh kiếm tốt này.”

“Tạ ơn Tôn thượng, đệ tử hiểu rồi.”

Hoa Thiên Cốt run rẩy quỳ xuống nhận thanh kiếm kia, giọng nói cũng run lên, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên có người tặng quà sinh nhật cho nàng. Bởi vì mẫu thân, nên cha cũng tránh đề cập, đừng nói gì đến chúc mừng.

Một dòng nước ấm áp từ tận đáy lòng nàng dâng lên, tâm tư đầy cảm động cùng nỗi lòng xót xa, không nói nên lời.

Nhưng sao Tôn thượng lại biết hôm nay là sinh nhật nàng? Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn, Bạch Tử Họa thấy khuôn mặt trẻ con nhẹ nhàng lác lác trong gió đêm như nhành hoa bồ công anh chưa muốn phiêu tán đi, tựa như hiểu nàng muốn hỏi gì, bèn đáp: “Dựa vào tướng mạo của người là có thể tính ra.”

Ngừng một lát rồi nói tiếp: “Thuật điều khiển kiếm của Mao Sơn nổi danh thiên hạ, bây giờ người biết điều khiển kiếm, sau này gặp chuyện gì cũng có thể ứng phó được, không thể tất cả mọi chuyện đều dựa vào Vân Ẩn. Được rồi, đêm đã khuya, người mau về nghỉ ngơi đi, mai còn phải khởi hành sớm.”

Hoa Thiên Cốt cảm động không biết nói gì cho phải, hóa ra Bạch Tử Họa cố tình đến dạy mình ngự kiếm, còn tặng kiếm là có ngụ ý này. Chắc người lo mình là chưởng môn Mao Sơn mà vẫn phải dựa vào Vân Ẩn điều khiển kiếm hoặc cưỡi mây, tất không thể khiến đệ tử quy phục. Hơn nữa nếu gặp kẻ cố ý gây khó dễ cũng có thể nói được, gặp yêu ma mà Vân Ẩn không tiện để ý cũng có phương pháp chạy trốn. Người đứng là vì nàng mà nghĩ đến cả những điều rất nhỏ này, bảo nàng không nguyện thịt nát xương tan sao cho được?

Nhìn bóng dáng Bạch Tử Họa càng lúc càng xa, nàng vui vẻ vô cùng. Ôm thanh kiếm kia, Hoa Thiên Cốt bắt chợt muốn khóc.

Sáng sớm hôm sau Hoa Thiên Cốt đi cùng Vân Ẩn về Mao Sơn, đương nhiên cũng mang theo Đường Bảo.

Lạc Thập Nhất tiễn bọn họ ra bức màn bảo vệ, sau đó mới về. Hoa Thiên Cốt lần đầu tiên bay cao như thế, giẫm chân lên kiếm, không dám cúi đầu nhìn biển rộng phía dưới, chỉ sợ sẽ ngã xuống.

Đường Bảo ôm cái gì trắng trắng xoay đi xoay lại trên vai, nàng chỉ sợ nó sẽ bị gió lớn thổi bay mất.

“Bảo Bảo, người làm cái gì mà vui thế? Hay vào trong lỗ tai rồi ngủ đi nhé? Gió lớn bên ngoài dễ bị cảm lắm.”

“Ha ha ha, Thập Nhất sư huynh cho con kẹo.” Đường Bảo ngoạm một miếng, hạnh phúc hiện rõ trên mặt.

“Mẹ Cốt Đầu cũng ăn đi!” Nó bẻ “một miếng rở to” cố gắng giơ cao lên.

Hoa Thiên Cốt quay đầu lại, Đường Bảo đút vào miệng nàng, chỉ ném thấy vị ngọt, chẳng đủ nhét kẽ răng.

Vân Ân luôn bay phía sau nàng, duy trì một khoảng cách phù hợp, nàng bay nhanh hẳn cũng bay nhanh, nàng bay chậm hẳn cũng chậm lại, giống như sợ nàng sợ sẩy ngã xuống. Tuy phía dưới là biển, nhưng nếu tư thế không đúng, rơi từ năm mươi thước trở lên thì mặt nước còn cứng hơn đá cẩm thạch, đầu nở hoa ngay tại chỗ.

Nhìn Trường Lưu Sơn nhỏ dần từ từ khuất khỏi tầm mắt, trong lòng nàng có chút luyến tiếc. Nửa năm nay, nàng đã coi nơi đây như nhà của mình.

Hoa Thiên Cốt đột nhiên nhớ ra thanh kiếm dưới chân này do Tôn thượng đích thân tặng cho, nàng bỗng thấy vừa cảm động vừa kích động.

Dọc đường Vân Ân kể hết mọi chuyện trong Mao Sơn cho nàng nghe, mỗi việc Hoa Thiên Cốt đều cẩn thận ghi nhớ. Sợ thể lực Hoa Thiên Cốt không chịu nổi, cứ cách một lúc Vân Ân lại đề nghị tạm nghỉ giữa không trung. Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, tốc độ không nhanh lắm. Hoa Thiên Cốt sợ sẽ làm mất thời gian, luôn từ chối nói không sao, tiếp tục đi thôi. Vân Ân không giằng co nữa, nhưng lên không chế Đoạn Niệm kiếm, giảm bớt gánh nặng cho Hoa Thiên Cốt.

Đến được Mao Sơn đã là ba ngày sau, Hoa Thiên Cốt nghĩ tới lúc nàng theo Tôn thượng đi từ Dao Trì đến Trường Lưu Sơn, đường xa gấp đôi nhưng cũng chỉ mất có nửa ngày.

Trở về Mao Sơn, trước kia Hoa Thiên Cốt chưa từng ngờ rằng mình cũng có ngày bay từ trên không xuống như thần tiên hạ phàm. Quả chuông lớn giữa đại điện gỗ liên tiếp mười hai hồi, Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn, hàng ngàn đệ tử quỳ chặt cứng trước Cửu Tiêu Vạn Phúc cung, đôi chân đứng trên kiếm không khỏi nhún ra, đây là cảnh tượng gì thế này?! Cái hồ to trước quảng trường đã được san lấp. Nhưng vừa nghĩ tới cảnh tượng tàn sát máu me bê bết trước kia, nàng vẫn không nhịn được cảm giác buồn nôn.

Đường Bảo ngủ no xong trèo lên đỉnh đầu Hoa Thiên Cốt cực kì kích động nhìn dòng người phía dưới, đặc ý như thể bọn họ đang bái nó vậy.

Tiếng chuông vừa dứt, đột nhiên một tiếng vang rất to từ phía dưới vọng lên: “Cung nghênh chưởng môn về núi.” Giọng nói như sét đánh vang dội, thiếu chút khiến nàng sợ hãi trượt khỏi kiếm. Hoa Thiên Cốt cố gắng ổn định lại tâm trạng, dáng vẻ tiếp đất cũng xem như tao nhã, bên cạnh đột nhiên có một đệ tử đứng dậy đỡ nàng.

Vân Ân dẫn nàng vào thẳng trong đại điện Vạn Phúc cung, Hoa Thiên Cốt nhìn ghế vàng của chưởng môn ở tít trên cao kia, thảm nhủ lần này coi như đánh cược. Nàng chân chừ ngồi nghiêm nghị ở phía trên, nhìn từ trong điện ra toàn bộ quảng trường ngoài kia, đầu óc cứ ong ong.

Người tham kiến kéo đến không ngừng, từ các sư thúc trưởng lão của Mao Sơn đến các vị khách thuộc môn phái khác được mời đến tham dự đại lễ.

Hoa Thiên Cốt thật sự không thể nhớ được ai là ai, tên là gì, mặt mũi như thế nào, chỉ cứng ngắc cười một cái xem như chào hỏi.

Nàng thậm chí còn không có thời gian nghỉ ngơi, tiếp theo là nghi lễ chính thức tiếp nhận chức vị chưởng môn. Hoa Thiên Cốt có chút lo lắng nhìn Vân Ân, hẳn chỉ cười an ủi nàng.

Một đệ tử cầm chiếc mâm vàng to trống không quỳ trước mặt nàng, Hoa Thiên Cốt chờ người không biết làm gì cho phải, Đường Bảo thì thầm nhắc nàng đặt cung vũ vào chiếc mâm đó.

Hoa Thiên Cốt vội vàng lấy một bọc từ trong ngực ra, mở khăn, đặt sợi lông chim nhỏ vào trong.

Nghi thức lấy cung vũ là do trưởng lão có thân phận cao quý nhất, Thanh Hoài đạo trưởng râu tóc bạc phơ, chủ trì. Hoa Thiên Cốt làm theo những gì Đường Bảo nói nên không sơ suất khâu nào cả.

Bước cuối cùng là quỳ gối giữa đại điện, bái ba bái với liệt tổ liệt tông của Mao Sơn. Thanh Hoài đạo trưởng tự tay đeo cung vũ cho nàng, sau đó niệm tâm pháp. Hoa Thiên Cốt thấy vô số văn tự cùng tranh vẽ hiện lên giữa không trung, sau đó toàn bộ tập trung lên ngón cái bàn tay phải đang giơ lên của ông ấy,

Sau đó Thanh Hoài đạo trưởng nhanh chóng kết lại thành ấn pháp, điểm chỉ vào giữa mi tâm của nàng.

Nàng bỗng thấy rùng mình, có thứ gì đó đang tuôn trào ào ạt trong cơ thể, ấn tín chưởng môn màu đỏ như hoa mà lại không phải hoa trước đây Thanh Hoài đạo trưởng để lại giữa mi tâm đột nhiên lại hiện ra, tôn thêm v

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

=> [Xem mục lục](#)

Chương 6: Phong Nhai Vô Biên

Mò mẫm đi tìm con đường nhỏ lần trước Vân Ế mang mình ra ngoài, chẳng biết vì sao tìm nàng lại đập nhanh như vậy. Nàng chỉ đi gặp bạn thôi mà, đâu phải lén lút hẹn hò với người yêu, việc gì phải căng thẳng thế này chứ? Thật là!

Đêm đến gió trên đỉnh núi càng lớn, đường sâu hun hút, bốn phía tối đen, chân Hoa Thiên Cốt hơi lảo đảo, hồi hận sao mình lại sót ruột chườn ra ngoài mà không đem theo cái áo khoác nào.

Đường Bảo nằm bò trên đầu nàng, hưng phấn nhìn khắp mọi nơi. Thân nó phát ra huỳnh quang, tuy yếu nhưng lại có thể chiếu xa, đường đi trước mặt cũng có thể xem như là rõ. Hoa Thiên Cốt cười bất đắc dĩ, nàng không biết Đường Bảo lại có nhiều công dụng như thế, còn làm cả đèn lồng được nữa.

Mãi đến lúc đi tới chỗ lần trước bị lừa xuống núi rồi gặp Vân Ân, hai người vẫn không thấy bóng dáng Đông Phương Úc Khanh đâu.

“Người đâu? Đường Bảo?”

“Đi tiếp về phía trước, ở gần đây thôi.”

Hoa Thiên Cốt tiến vào rừng rậm, thấy thân cây lần trước Hiên Viên Lăng bị treo. Nhớ tới dáng vẻ chật vật lại già mòm của hắn, nàng đột nhiên lại buồn cười. Chớp mắt nửa năm đã qua, ca ca ở nơi đâu, không biết có tới Mao Sơn tìm nàng không?

Đang thất thần, đột nhiên Hoa Thiên Cốt đụng vào ngực một người, sau đó bị đối phương ôm chặt.

Đường Bảo vội vàng che mắt, rồi lại cười trộm nhìn lên qua kẽ hở.

A ha, cha và mẹ đang ôm nhau.

Hoa Thiên Cốt ngửi thấy một mùi hương thanh nhã, nhìn bộ áo màu xanh lơ kia, không cần ngẩng đầu cũng biết chắc là Đông Phương Úc Khanh. Nàng bỗng thấy ngược ngùng muốn đẩy hắn ra, lại bị hắn ôm chặt không thể cử động.

“Đông Phương?”

“Thiên Cốt, ta rất nhớ nàng.”

Đột nhiên nghe thấy lời thổ lộ vừa kích động vừa thâm tình, vừa cô đơn lại dịu dàng như nước, hoàn toàn khác dáng vẻ lưu manh lúc đầu đòi lấy nàng bằng được của hắn, Hoa Thiên Cốt có phần khó xử, đành để hắn ôm.

Thật ra trong lòng Hoa Thiên Cốt cũng rất nhớ hắn, dù sao trên đời này không có mấy người đối xử tốt với nàng. Hơn nữa lúc nào Đường Bảo cũng lái nhái cha thế này cha thế nọ bên tai nàng, muốn không nhớ hắn cũng khó.

Ngoài cha ra, đây là lần đầu tiên có người ôm nàng thân mật như thế, đương nhiên lần được Tôn thượng đón khi bị rơi xuống đất thì không tính rồi. Cái ôm của Đông Phương Úc Khanh thật ấm áp, khác hẳn với cảm giác lạnh như băng của Tôn thượng. Cái ôm vững vàng và thoải mái như thế, thật khiến một kẻ mệt mỏi rã rời lâu nay như nàng muốn tựa vào lòng hắn ngủ một giấc.

“Chà!” Đường Bảo vui vẻ gọi, vươn tay ra muốn Đông Phương Úc Khanh ôm, dừng chỉ để ý đến mẹ mà quên nó chứ!

Đông Phương Úc Khanh nhón tay bắt nó đến trước mặt hôn một cái.

“Bé cưng, có ngoan ngoãn nghe lời mẹ con không đấy?”

“Có ạ!” Đường Bảo ôm lấy ngón cái của hắn cọ đi cọ lại vô cùng thân thiết.

“Sao huynh lại tới đây?” Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn hắn, vẫn là gương mặt thư sinh thanh nhã ấy, nhưng mỗi khi cười sẽ khiến cả đất trời điên đảo, làm cho trong mắt đối phương chỉ có nụ cười dịu dàng của hắn. Hừ, thật không thể hiểu nổi, nửa năm nay nàng rõ ràng cao lên rất nhiều, sao vẫn lùn hơn hắn bao nhiêu như vậy?

Đông Phương Úc Khanh cúi đầu nhìn nàng, sắc mặt nàng tốt hơn nửa năm trước nhiều lắm, luồng khí màu đen dơ bẩn luôn quán quanh cũng đã biến mất, đôi mắt to tròn đen láy sáng lấp lánh nhìn hắn, đôi môi nhỏ hơi chu lên. Nàng mặc trang phục nữ nhi, lại còn bới tóc thành hai chiếc bánh bao đáng yêu. Hắn không nhìn được vươn tay ra nghịch nghịch, cố ý xoa cho nó rối hết cả lên.

“Sao không nói gì cả? Huynh tới đây làm gì, còn tới lúc khuya khoắt thế này nữa? Một thư sinh như huynh nhớ trên đường gặp chuyện gì nguy hiểm thì phải làm thế nào? Dù không bị đạo tặc cướp của thì trên núi này cũng còn thú dữ, huynh mà bị thương thì làm sao đây?”

Đông Phương Úc Khanh cười: “Đừng nói là Mao Sơn, chỉ cần được gặp nàng, núi đao biển lửa ta cũng nguyện đến.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng cúi đầu, điều nàng ghét nhất chính là nụ cười của hắn, mỗi khi hắn cười nàng như bị mất hồn, ngay cả những lời ngon tiếng ngọt linh tinh vợ vẫn kia cũng không kiếm được mà tin là thật.

“Đừng đùa nữa, ta đang nói nghiêm túc đấy! Một mình huynh đi tới đây rất nguy hiểm, gần đây những khu vực cạnh Mao Sơn có nhiều yêu ma hoạt động, mau về đi!”

Đông Phương Úc Khanh bày ra vẻ mặt đáng thương: “Nửa năm không gặp, nàng không nhớ ta mà còn nặng nạch đuổi ta đi nữa.”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu nói: “Đâu mà, thấy huynh ta rất vui.”

Đông Phương Úc Khanh cười sung sướng, giọng hân hoan dịu dàng hơn: “Đường Bảo vẫn thường liên lạc với ta, nó vừa bảo hai người về Mao Sơn, ta bèn vội vàng giải quyết xong mọi chuyện rồi chạy tới đây. Cũng may là nàng ra khỏi Trường Lưu Sơn ta mới có cơ hội gặp hai người, nếu không thì có chút phiền phức. Mao Sơn không thể sánh bằng Trường Lưu Sơn, hơn nữa thân phận của ta có nhiều chỗ bất tiện. Ta vốn muốn đến thăm nàng sớm hơn, nửa năm qua một mình ở Trường Lưu Sơn bái sư học nghệ nàng chắc chắn rất vất vả. Đường Bảo có kể lại tình hình của nàng với ta, cho nên ta mới an tâm để nàng ở lại nơi đó. Nếu nàng không muốn ở lại đó thêm một ngày nào nữa thì hãy nói với Đường Bảo, ta sẽ tự mình đến đưa nàng về. Biết chưa?”

“Yên tâm đi, ở Trường Lưu Sơn ta rất vui vẻ, không khổ tí nào. Ta còn học được rất nhiều thứ, điều khiển kiếm này, bay lên trời này, sau này có gặp hổ, cướp hay yêu ma huynh không phải sợ. Ta sẽ bảo vệ huynh!”

Đông Phương Úc Khanh nhìn Hoa Thiên Cốt bất giác nắm lấy Đoạn Niệm kiếm, vô cùng kinh ngạc, gương mặt bỗng cứng đờ, ánh mắt trở nên phức tạp và sâu xa, sâu xa đến mức Hoa Thiên Cốt không thể nhìn rõ được. So với Tôn thượng, Vân Ân tỷ tỷ hay Nho tôn, Lạc Thập Nhất sư huynh, hẳn là người khiến nàng cảm thấy khó hiểu nhất.

©ST.E.NT

Hắn rốt cuộc còn bao nhiêu bộ mặt mà nàng không biết? Hắn dịu dàng, hắn vô lại, hắn bảo thủ, hắn ngốc nghếch, hắn cơ trí, hắn rớt mật vào tai nàng, hắn không gì không biết... Rốt cuộc ai mới là hắn thật sự?

Tuy rằng không rõ, nhưng nàng không thấy bất an một chút nào. Hắn có khả năng khiến người khác cảm thấy bình yên, sự quan tâm và trân trọng của hắn khiến nàng thấy chân thật và ấm áp, kim lòng không được mà ngậy ngồ tin tưởng hắn như trước kia, cho dù hắn là ai chẳng nữa.

“Thiên Cốt, ta hiểu trong lòng nàng có sự cố chấp và kiên trì riêng, nhưng ta cũng biết nơi nào mới là thích hợp nhất cho quá trình trưởng thành của nàng. Ta hy vọng sẽ không có ngày hối hận vì quyết định để nàng tới Trường Lưu Sơn.”

Hoa Thiên Cốt không hiểu hắn có ý gì, mông lung gật đầu.

Đông Phương Úc Khanh thở dài, đột nhiên khôi phục lại dáng vẻ vốn có, cười nói: “Đến khi nàng học thành tài, chúng ta phải chạy nhanh về bái đường thành thân đấy nhé! Ha ha!”

“Thành thân đi, thành thân đi!” Đường Bảo vui vẻ xoay đi xoay lại trong lòng bàn tay Đông Phương Úc Khanh.

Hoa Thiên Cốt đã quen, không thêm để ý đến trò vô liêm sỉ của hắn, nhìn trời than: “Không biết liệu ta có được như ước nguyện, bái Tôn thượng làm thầy không?” Nàng biết yêu cầu này đối với mình quả thực rất xa vời, nhưng không thử thì vĩnh viễn cũng không biết được.

“Huynh đi suốt đêm để tới đây chắc giờ mệt lắm rồi? Đường Bảo vẫn chưa nói cho huynh biết chuyện ta sẽ ở lại Mao Sơn thêm nửa tháng nữa sao, huynh đâu cần phải đến vội thế.”

“Ta chỉ muốn được nhìn thấy nàng sớm hơn một chút thôi.” Đông Phương Úc Khanh dựa vào gốc cây ngồi xuống, ôm Hoa Thiên Cốt vào lòng.

Hoa Thiên Cốt tựa lưng vào ngực hắn, ngáp một cái, thật khó cho nàng quá.

“Huynh liên lạc với Đường Bảo bằng cách nào? Ta chưa thấy nó viết thư bao giờ cả.”

“Ha ha, bí mật.” Đông Phương Úc Khanh và Đường Bảo liếc mắt nhìn nhau.

Trong cánh rừng rậm tối đen, Hoa Thiên Cốt từ từ chìm vào giấc ngủ trong lòng Đông Phương Úc Khanh, Đường Bảo cũng nằm trong lòng bàn tay hắn thiếp đi.

Đông Phương Úc Khanh giơ cánh tay còn lại lên, bàn tay vốn trống không nay lại xuất hiện một tấm lụa mỏng màu trắng, hắn đắp lên người Hoa Thiên Cốt. Nhìn gương mặt say ngủ ngây thơ của nàng và Đường Bảo, hắn khẽ bật cười, phải chăng đây chính là hạnh phúc?

Sáng sớm hôm sau, Hoa Thiên Cốt tỉnh lại trong lòng Đông Phương Úc Khanh, vừa mở mắt ra liền thấy hắn mỉm cười nhìn mình. Tim đập loạn nhịp, nàng cuống cuống đứng lên, giả vờ vờn vai.

“Đề lên huynh sao? Tối qua ngủ có ngon không? Tay chân đau à? Tê hết rồi phải không? Ta đỡ huynh dậy.”

“Không sao, nàng chỉ nhẹ như cọng lông chim thôi.” Đông Phương Úc Khanh vẫn nhìn nàng, cả đêm qua hắn không ngủ, chỉ nhìn nàng như thế. Hôm nay phải từ biệt, thật không biết bao lâu nữa mới được gặp lại.

“Ta phải quay về, nếu không Vân Ân tới, không thấy ta sẽ sót ruột lắm.”

“Ừ.” Đông Phương Úc Khanh gật đầu, gương mặt khó nén được buồn bã.

“Huynh phải chăm chỉ đọc sách đấy, học rộng tài cao như huynh nhất định có thể đỗ Trạng Nguyên.”

Đông Phương Úc Khanh không nhịn được bật cười, ra sức gật đầu.

“Đường Bảo, cha đi rồi, phải chăm sóc mẹ cho tốt nghe không? Có chuyện gì phải nói luôn với cha. Phải nghe lời mẹ con nữa.”

Đường Bảo ôm chặt lấy Đông Phương Úc Khanh khóc nức nở không chịu buông: “Đường Bảo không muốn xa cha, Đường Bảo không muốn cha đi!”

Hoa Thiên Cốt đỡ khóc đỡ cười túm lấy nó đặt lên vai. Đông Phương Úc Khanh hôn nhẹ Đường Bảo, xoa đầu Hoa Thiên Cốt, dặn đi dặn lại mấy chuyện vặt vãnh, nào là phải ngoan ngoãn ăn cơm, khi ngủ không được đá chăn, lè nhè hồi lâu mới xoay người đi.

Hoa Thiên Cốt lưu luyến dõi theo bóng lưng của hắn, mãi đến khi không nhìn thấy nữa, mới buồn bã trở về. Đường Bảo vừa khóc vừa bò lên lỗ tai nàng ngủ. Hoa Thiên Cốt nghiêng đầu lắc lắc, một tay che lỗ tai lại, mờ hé một kẽ để nước trong tại chảy ra, Đường Bảo lộn mảy lông ở bên trong, rồi lăn quay ra ngủ như heo.

Lúc nàng về phòng ngủ may mà Vân Ân vẫn chưa tới. Dù có đệ tử khác hầu hạ nhưng Vân Ân vẫn muốn tự tay mình làm, từ việc chủ trì hội nghị đến việc ăn, mặc, ở, đi lại của Hoa Thiên Cốt, hắn đều sắp xếp đầu ra đấy.

Có thể Vân Ân thấy Hoa Thiên Cốt ban ngày luyện tập quá vất vả, cạn hết sức lực, nên muốn cho nàng ngủ thêm một lát.

Nàng cởi áo khoác chui vào ổ chăn, bỗng cảm thấy chiếc chăn lụa mềm mại này không thoải mái lắm áp bằng vòng tay của Đông Phương Úc Khanh.

Cuối cùng cũng đến ngày về Trường Lưu Sơn. Dù sao nàng cũng đã chính thức trở thành chưởng môn, không thể đơn giản như lúc đến được, để tránh biến cố có thể xảy ra trên đường, ngoài Vân Ân còn có Tứ Sát trong Thất Sát của Mao Sơn đi theo bảo vệ nàng.

Lúc này khả năng điều khiển kiếm của Hoa Thiên Cốt đã khá hơn trước rất nhiều, đạo hạnh và pháp lực còn có điểm tiến bộ hơn. Vừa nghĩ đến việc sắp về Trường Lưu Sơn, lòng nàng lại thấy hưng phấn và vui sướng.

Dọc đường đi cũng bình an, hiện giờ thần khí Mao Sơn bảo hộ đã bị cướp, nên so ra an toàn hơn các phái khác rất nhiều.

Khi nhìn thấy Trường Lưu tiên sơn trên biển, bỗng nàng có cảm giác khó thốt nên lời. Lạc Thập Nhất đang đứng chờ ở ngoài vách sáng, thấy bọn họ liền đón vào.

Đường Bảo vui vẻ bò lên bờ vai hắn, phấn khích kể lại những chuyện hay ho khi đi cho hắn nghe.

Biết Lạc Thập Nhất muốn đưa bọn họ tới gặp Tôn thượng, Hoa Thiên Cốt có chút lo lắng. Tới đại điện, Bạch Tử Họa vẫn mang dáng vẻ như thiên tiên đó, lạnh lùng và hờ hững, chỉ hỏi vài câu đơn giản về chuyện sau khi đến Mao Sơn.

Vân Ân kể lại tỉ mỉ, ngay cả chuyện Hoa Thiên Cốt bị bắt cóc, chuyện gương mặt Vân Ế giống hắn như đúc đều kể lại rõ ràng rành mạch, còn dặn sau này nếu có người giống hắn như đúc muốn vào Trường Lưu Sơn, nếu không đưa ra được vật chứng minh thân phận thì đừng có tin.

Bởi vì sợ ở bên ngoài quá lâu, Mao Sơn không có người làm chủ, mấy người Vân Ân vội vàng từ biệt. Bạch Tử Họa cũng không giữ lại, bảo Lạc Thập Nhất đưa bọn họ ra ngoài.

Trong đại điện đột nhiên chỉ còn nàng và Tôn thượng, tìm Hoa Thiên Cốt đập tình thích, vội vàng cúi người muốn xin lui.

Bạch Tử Họa chậm rãi đi từ ghế xuống dưới, quan sát kiểu đầu bánh bao của Hoa Thiên Cốt, khoe miệng hơi nhếch lên.

“Xem ra chuyến đi tới Mao Sơn này làm ngươi tiến bộ không ít, có dùng được Đoạn Niệm không? Nếu nó thật sự không chịu nghe lời, ta sẽ sai người chế tạo thanh kiếm khác.”

“Đa tạ Tôn thượng, con rất thích Đoạn Niệm, dần dần sẽ điều khiển được nó.”

“Thích?... Thích, cũng không phải là chuyện tốt, kiếm này tuy có linh tính, không phải vật chết, nhưng chung quy vẫn là vật ngoài thân, nếu có chút cảm tình, không thể phát huy hết khả năng của kiếm chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là khi đối đầu với kẻ thù, nó sẽ trở thành vật cản.”

“Nhưng nếu không có tình cảm thì sao có thể cùng kiếm tương thông, hòa thành một với nó? Vậy chẳng phải càng không thể phát huy uy lực của nó sao?”

“Tiểu Cốt, ngươi phải biết, điều tối kỵ khi tu tiên chính là thất tình lục dục, bao nhiêu người đều vì tình niệm mà gặp khó khăn, đạo hạnh không có cách nào tăng lên. Tuy tiên giới nhiều năm trước vì nhiều chuyện nên Ngọc Đế đã đại xá thiên quy, hiện giờ những người thành tiên yêu đương lập gia đình đã là quá bình thường, nhưng đệ tử chưa thành tiên vẫn không được vọng động phạm tâm. Trường Lưu Sơn sở dĩ xây Tam điện này, cốt là để nhắc nhở các đệ tử phải tuyệt tham, tuyệt dục, tuyệt tình. Nếu ngươi không thể ngộ ra điều này, thì vĩnh viễn không thể tu thành chính quả. Mạng người mang số mệnh kỳ lạ, suy vận liên tục, hoa đào đoạn tuyệt, hơn nữa còn không ngừng mang bất hạnh đến cho người bên cạnh. Những thứ như tình cảm, đối với người cũng như người khác là một gánh nặng. Người phải đạt đến cảnh giới trong lòng không có tình cảm riêng tư. Với kiếm hay với người đều tuyệt đối không thể có chấp niệm. Ta tặng Đoạn Niệm cho ngươi, thứ nhất là vì nó có thể giúp đỡ ngươi, thứ hai là để lúc nào cũng nhắc ngươi nhớ phải tuyệt tình đoạn niệm. Người phải biết, dù vật trong tay ngươi là gì, là Đoạn Niệm hay một thanh kiếm bình thường, là binh khí hay cây cỏ đều không quan trọng, quan trọng là người, là lựa chọn và năng lực của người. Tiểu Cốt, đến một ngày ngươi có thể nhìn mọi vật trên thế gian này bình đẳng như nhau, không có chấp niệm, không có ràng buộc, không có yêu hận, thì đó chính là lúc ngươi có thể chân chính

thoát khỏi số mệnh, tu thành chính quả. Người hiểu không?”

Hoa Thiên Cốt ngây thơ gật đầu, nhìn đôi mắt huyền ảo như xuyên thấu hết tương lai kia, con tim không khỏi rung động.

Bạch Tử Họa khẽ thờ dài, xoay người đưa lưng về phía nàng nói: “Tiểu Cốt, chúng thần không thể tan biến, người nào nắm giữ vận mệnh của người đó, đó chính là thế giới của thần... Nhưng thần, chỉ làm chuyện mình nên làm mà không phải chuyện mình muốn làm.”

Vậy làm thần còn ý nghĩa gì nữa? Hoa Thiên Cốt muốn hỏi, nhưng không dám mở miệng. Đây là lần đầu tiên nàng thấy Tôn thượng nói nhiều như vậy, nhưng chẳng hiểu được mấy, chỉ có thể ghi nhớ trong lòng.

“Được rồi, người lui đi, quay về nghĩ ngơi cho tốt.”

“Dạ, đệ tử xin cáo lui.”

Hoa Thiên Cốt mới đi được vài bước, đã thấy Bạch Tử Họa gọi lại: “Khoan đã.”

Nàng quay đầu lại, đột nhiên thấy Bạch Tử Họa đứng trước mặt mình vung tay lên, ngón tay giữa điểm chỉ lên trán nàng. Hoa Thiên Cốt giật mình, vội vàng lui ra phía sau mấy bước.

“Dù sao người cũng là đệ tử mới nhập môn của Trường Lưu Sơn, ấn tín Mao Sơn chưởng môn này ấn đi vẫn tốt hơn. Chỉ còn ba tháng nữa là đến Đại hội Kiếm Tiên, người phải chuẩn bị cho tốt, nếu có chỗ nào không hiểu thì đi hỏi Thập Nhất hoặc Thanh Lưu.”

“Đệ tử đã rõ, tạ ơn Tôn thượng.”

Hoa Thiên Cốt đi thẳng về Hội điện, Kinh Thủy vẫn đang đi học, Đường Bảo bám theo Lạc Thập Nhất tiễn bọn Vân Ân vẫn chưa trở về. Nàng ngồi trước bàn gương đánh giá kiêu đầu bánh bao của mình, bỗng cảm thấy lòng lạnh buốt.

Khi Tôn thượng tặng bội kiếm bên người cho nàng, nàng vui sướng biết bao. Nhưng bây giờ xem ra, cho dù có là kiếm quý như Đoạn Niệm được Tôn thượng mang theo sớm chiều, đối với người mà nói, vẫn chẳng khác gì những thanh kiếm bình thường khác. Cho nên đừng nói là tặng cho người khác, dù có ném luôn đi, sợ là trong lòng người cũng chẳng thấy có gì tiếc nuối.

Nhưng không thể nói là Tôn thượng bạc tình, từ trước tới nay người vô tình. Giống như việc người có thể thẳng tay ném Đoạn Niệm đi, liệu ở trong mắt Tôn thượng, nàng cũng chẳng khác gì những đệ tử khác?

Cho nên nàng phải cố gắng nhiều hơn nữa! Phải cố gắng để trở thành đồ đệ của người! Dù cho sau này, trong mắt người, nàng chỉ có một chút khác biệt với mọi người cũng tốt rồi.

Mấy tháng sau, Hoa Thiên Cốt càng nỗ lực luyện tập, tinh thần phấn đấu quên mình kia thường làm Đường Bảo sợ nhưng không ngăn được, đành ở bên coi sóc nàng cả ngày lẫn đêm, trông mà thất ruột thất gan.

Hoa Thiên Cốt dần dần phối hợp nhịp nhàng được với Đoạn Niệm, trên cơ bản việc phòng thủ không còn là vấn đề, mà quan trọng chính là thuật ngũ hành, cho nên lực công kích rất yếu. Vì sợ rắc rối nên bình thường nàng không mang theo Đoạn Niệm, chỉ tối mới luyện tập cùng nó trong rừng.

Chả mấy chốc nữa là đến Đại hội Kiếm Tiên, trong giờ thực chiến của Lạc Thập Nhất, bọn họ phân thành mấy nhóm so tài điều khiển kiếm. Cuối cùng loại đi chỉ còn tám người, Hoa Thiên Cốt và Nghê Mạn Thiên bị chia thành một nhóm.

Đó là lần xung đột trực tiếp đầu tiên giữa hai nàng, Kinh Thủy đứng bên cạnh lo lắng, Lạc Thập Nhất lại vô cùng tò mò muốn xem thành quả bao công cố gắng của Hoa Thiên Cốt liệu có thể so với Nghê Mạn Thiên hay không.

Hoa Thiên Cốt biết đây được xem là vòng đấu thử trước Đại hội Kiếm Tiên, mà Nghê Mạn Thiên chính là trở ngại lớn nhất, dựa vào gia cảnh và tiên tư của nàng ta, nàng quả thật không có tư cách cạnh tranh.

Đứng trên cây kiếm làm bằng gỗ Hải Hiên bay trên không trung, Hoa Thiên Cốt thoát ẩn thoát hiện tránh những chiêu thức ác liệt của Nghê Mạn Thiên. Rõ ràng chỉ là cuộc thử sức giữa đồng môn, vậy mà nàng ta lại ra tay độc ác như vậy, mỗi chiêu đều là đòn chí mạng.

Nghê Mạn Thiên am hiểu pháp thuật hệ thủy, hơi nước trong không khí liên tục bị nàng ta ngưng kết thành băng, bắn về phía Hoa Thiên Cốt như ám khí. Hoa Thiên Cốt dựa vào khả năng điều khiển kiếm, chỉ có thể gắng hết sức né tránh, tranh thủ sơ hở lúc nàng ta tấn công mà đánh trả.

Người công ta thủ, hai người đánh nhau liên tục hai canh giờ mà vẫn bất phân thắng bại.

Pháp thuật của Nghê Mạn Thiên tuy mạnh, nhưng Hoa Thiên Cốt liên tục né, kéo dài thời gian chiến đấu. Dù gì Nghê Mạn Thiên cũng là lá ngọc cành vàng, không giống nàng phải chịu nhiều khổ sở, sức lực từ từ tiêu hao hết, tốc độ chậm đi rất nhiều.

Hoa Thiên Cốt nhân cơ hội phản công, cũng dùng lực đánh bay nàng ta khỏi thân kiếm, sau đó tập trung kết ấn. Một thân cây lớn phát triển cực nhanh như cái hòm trời chặt Nghê Mạn Thiên lại bên trong, dù nàng ta có dùng hỏa công hay thủy công, đấm đá thế nào cũng không thể thoát ra được.

Sóc Phong đứng một bên nhìn mà buồn cười, xem ra kẻ quyết chiến trong Đại hội Kiếm Tiên, sẽ là cậu ta và Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt vốn nghĩ bình thường mình phải chịu bao khổ sở uất ức, nay phải giam nàng ta thật lâu, nhưng dù sao cũng là đồng môn, nàng không muốn kết oán quá sâu, vì thế chẳng mấy chốc đã thả nàng ta ra.

Nghê Mạn Thiên tức giận đến mức mặt mày xanh lét, thấy Lạc Thập Nhất tán dương nhìn Hoa Thiên Cốt lại càng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nàng chưa bao giờ ngờ một Hoa Thiên Cốt nhỏ nhỏ mà pháp lực lại tiến bộ nhanh như thế. Quả nhiên là mỗi họa lớn nhất căn nàng bái Tôn thượng làm thầy. Sớm biết thế đã loại bỏ nó trước, nếu trong Đại hội Kiếm Tiên nàng lại bị mất thể diện như thế này thì còn mặt mũi nào gặp cha mẹ nữa!

Oán niệm trong lòng sóng sau vỗ mạnh hơn sóng trước, thanh kiếm Hải Hiên lại bị nàng bẻ gãy.

“Khinh Thủy, Đại hội Kiếm Tiên là như thế nào?” Hoa Thiên Cốt nằm trên giường mãi không ngủ được. Hai ngày sau là Đại hội Kiếm Tiên, mấy ngày nay Trường Lưu Sơn xuất hiện rất nhiều người, chường môn và đệ tử các môn phái khác, có cả người thân của đệ tử, các đại diện đều đã đến kín chỗ, vô cùng náo nhiệt. Hoa Thiên Cốt vừa kích động lại vừa nôn nóng.

“Tớ cũng không biết, đã tham gia bao giờ đâu.” Khinh Thủy ngồi ở đầu giường, nương theo ánh sáng tỏa ra từ dạ mình châu may quần áo cho Đường Bảo đi dự Đại hội Kiếm Tiên.

Đường Bảo nằm trong gian phòng bé nhỏ đặt trên bàn của mình, trong tay cầm quả bóng co dãn màu xanh lục mà Lạc Thập Nhất cho nó chơi.

“Đại hội Kiếm Tiên rất đơn giản, chỉ là một đại hội luận võ, nhưng tất cả đệ tử đều phải tỉ thí trên không, ai rơi xuống trước thì người đó thua.”

“Vậy các môn phái đều tỉ thí sao?”

“Đệ tử Trường Lưu chiếm phần lớn, các môn phái khác thường chỉ cử đại diện ra mấy người. Người mới nhập môn phân thành một nhóm để tỉ thí, người đã bái sư thì thành một nhóm khác, những người sẽ đấu với hai người đều là người mới, không quá lợi hại. Thập Nhất sư huynh cũng sẽ tỉ thí, năm ngoái trong nhóm đã bái sư, Thập Nhất sư huynh là người đứng đầu. Mấy hôm nữa con muốn đi cỗ vũ cho huynh ấy!”

“Thế còn nhóm người mới thì sao? Năm ngoái ai đứng nhất?”

“Năm ngoái là đệ tử của Thế tôn, Thượng Thượng Phiêu, năm kia hình như là Vũ Thanh La, năm kia chắc là Hòa Tịch, đệ tử của Thế tôn và Nho tôn, đều là người đứng đầu nhóm người mới.”

Hoa Thiên Cốt khẽ run trong lòng, bản thân còn không nắm chắc vị trí đầu tiên, nào có tư cách làm đồ đệ của Tôn thượng?

“Sao Tôn thượng không nhận đệ tử nhỉ?” Khinh Thủy hỏi, vẻ mặt sùng bái: “Nếu tớ có thể bái Tôn thượng làm thầy, trời ạ, có chết cũng cam lòng.”

“Không biết, nhưng mấy năm gần đây Thế tôn đều bắt người nhận đồ đệ, dù sao Tôn thượng cũng là chường môn! Khả năng năm nay Tôn thượng nhận đồ đệ là rất lớn đấy!”

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, nàng nghĩ sở dĩ Tôn thượng không muốn nhận đệ tử, có thể do đã quen cô độc, không muốn bên người có phiền toái và ràng buộc nào.

“Phải bái sư như thế nào? Thắng thì sẽ có tư cách chọn làm đệ tử của ai à?”

Đường Bảo thử bò lên quả bóng, nhưng sau nhiều lần thất bại liên tiếp bèn lăn xuống dưới: “Sao có thể, trên đời này chỉ có chuyện sư phụ chọn đồ đệ, làm gì có chuyện đệ tử chọn sư phụ. Vậy nên đương nhiên là do sư phụ chọn rồi, cho dù mình không thắng, nhưng nếu thể hiện được mặt nổi trội thì không lo không có sư phụ nào để ý. Sau khi sư phụ chọn xong người vừa ý, những đệ tử không ai chọn có thể thử xin bái sư người mình ngưỡng mộ, nếu vẫn bị từ chối thì phải nghe theo sự sắp xếp của Sư Hương các.”

“Nhận đồ đệ có cần điều kiện gì không?”

“Đương nhiên là có, chỉ những người cấp bậc từ cung hoa trở đi mới có thể nhận đồ đệ, cung đá hay cung linh thì không thể. Sư phụ cấp bậc cao, đồ đệ đương nhiên sẽ có cấp bậc tương ứng. Cho nên bái được thầy tốt là một chuyện rất quan trọng.”

Khinh Thủy thì thào: “Tất cả mọi người đều muốn làm đồ đệ của Thập Nhất sư huynh hoặc Hòa Tịch, còn ta chỉ cần chủ nhiệm lớp để ý đến là mãn nguyện lắm rồi.”

“Hả? Khinh Thủy, cậu không biết huynh ấy cả ngày say khướt không có chút dáng vẻ người tốt nào sao?” Hoa Thiên Cốt khó hiểu, dù con người Hủ Mộc Thanh Lưu rất tốt, nhưng cả ngày lúc nào cũng say. Nếu bái một người thầy như vậy, chẳng phải ngày nào cũng sẽ dạy mình Túy quyền[1] sao? Có điều ở cùng huynh ấy quả thật rất thoải mái vui vẻ, không phải chú ý nhiều điều, giống như bạn bè vậy. Bái Tôn thượng thì quá khó, bái Thập Nhất sư huynh thì lắm rắc rối, vậy nên mỗi ngày vui vẻ bên cạnh chủ nhiệm lớp là tốt nhất, Khinh Thủy nghĩ kĩ lắm rồi.

[1] Chơi chữ. Túy có nghĩa là say.

Buổi tối ngủ được khoảng hai, ba canh giờ, Hoa Thiên Cốt lại cố gắng dậy, vào rừng luyện kiếm như lúc trước. Lúc dậy thấy Đường Bảo vẫn ngủ say, không nở gọi nó dậy. Tính Đường Bảo vốn ham ngủ lại phải thường xuyên thức đêm cùng nàng, cũng thật khổ cho nó.

Trời đêm nay không trăng cũng không sao, Hoa Thiên Cốt ra khỏi cửa, nhẹ nhàng nhảy từ tầng cao nhất Hối điện xuống. Tuy rằng pháp lực của nàng vẫn chưa đủ mạnh đến cảnh giới không cần kiếm mà vẫn có thể bay vút lên trời cao, nhưng cũng đủ bay nhanh được qua cánh rừng.

Rất nhanh đã tới khoảng đất trống ở sâu trong rừng nàng thường luyện kiếm, bỗng có một người áo váy rực rỡ tung bay, khoanh tay đứng trên cành cây. Là Nghê Mạn Thiên xinh đẹp quyến rũ tuyệt trần.

"Ta nghe nói người luôn luyện kiếm một mình ở đây? Quả nhiên, thảo nào tiến bộ nhanh như thế. Thật là, biết vậy làm trước vẫn hơn..."

Hoa Thiên Cốt trầm nghĩ không ổn, mi tâm của Nghê Mạn Thiên sát khí rất mạnh, sợ là tới chẳng có ý tốt. Trong lòng nàng nghĩ vẫn không nên xung đột trực tiếp, phải chạy mau mới được.

Bỗng Nghê Mạn Thiên rút bội kiếm bên hông ra, sắc bén lạnh thấu, làm nổi bật nụ cười tàn nhẫn kỳ lạ trên mặt nàng ta, vừa lộng lẫy lại hoang dại như ma như quỷ.

Trường Lưu có cơ nghiệp hơn một ngàn ba trăm năm, Đại hội Kiếm Tiên được cử hành không bao lâu sau khi lập phái. Từ đầu, đây vốn chỉ là dịp các đệ tử trong phái cọ xát, mười năm cử hành một lần. Sau đó, đệ tử ngày càng nhiều, rút ngắn xuống còn năm năm. Hơn nữa, Yêu Thần sắp xuất thế, ma quái lộng hành, thần tiên lác đác có vài người nên không kiếm soát nổi, các môn phái bắt đầu ra sức tuyển chọn đệ tử. Trước kia đề cao việc tự học đắc đạo, nay lại biến thành các lớp tu tiên cấp tốc, mà những đệ tử này ngay cả bán tiên cũng không thể với tới, càng ít người đạt đến cảnh giới đặng đường, nhưng để trừ ma vệ đạo thì cũng có hiệu quả rõ rệt.

Mấy năm nay Đại hội Kiếm Tiên lại giống Quần Tiên yến, rút ngắn từ năm năm xuống tổ chức thường niên, hơn nữa ngoài đệ tử bốn phái, đệ tử các phái khác cũng được tham gia.

Đệ tử tham gia chia thành hai nhóm, đã bá sư và chưa bá sư. Những người đã bá sư mà có đệ tử rồi như Hồ Thanh Khâu, Hỏa Tịch thì không được tham gia nữa.

Trường Lưu Sơn thoạt nhìn có vẻ đồng lòng, nhưng Tam điện, cửu các, trên có Tam tôn, dưới có cửu đại trưởng lão, quan hệ rắc rối, phe phái biệt lập. Thời gian Tam tôn quản lý Trường Lưu còn ít, mới chỉ hơn bảy mươi năm, nhưng trưởng lão thế hệ trước, ngoài những người không ở trong núi đã đoạn tuyệt thế gia ra ngoài tiên du, thì còn ngoài bốn mươi người. Hơn nữa phe phái phía sau của cửu đại trưởng lão, mỗi người theo một sự phụ, lại luyện hệ pháp thuật kim mộc thủy hỏa thổ khác nhau, cho nên chia thành không ít phe cánh.

Còn trong Tam tôn, Sinh Tiêu Mặc biếng nhác, tất nhiên không muốn có nhiều đệ tử, Hỏa Tịch và Thanh La cũng là do chán quá nên nhận cho vui, dạy được vài ngày lại thấy phiền, không muốn thu nạp thêm nữa. Ma Nghiêm phải quản lý mọi việc lớn nhỏ trong Trường Lưu Sơn, tất cả mọi chuyện đều phải đích thân giải quyết, may mà có Lạc Thập Nhất giúp, nhưng hẳn vẫn bận tới mảy mòi, không muốn nhận thêm đồ đệ. Bạch Tử Họa thì khỏi cần nói, dù Ma Nghiêm lái hải thuyền nhận đồ đệ bên tai mấy chục năm nay vẫn không có động tĩnh gì.

Cho nên đồ đệ trực hệ của Tam tôn đã ít lại càng ít hơn, tuy rằng được tất cả mọi người chú ý, nhưng muốn bá sư còn khó hơn lên trời. Phần lớn đệ tử cũng chỉ được những đồ đệ của đồ đệ của đồ đệ của một vị trưởng lão đức cao vọng trọng nào đấy thu nhận.

Đại hội Kiếm Tiên lần này, ai chưa bá sư đều có thể tham gia, trừ phi bản thân đã tìm được thầy hiền, không muốn tranh đấu thì có thể từ bỏ quyền lợi. Ngay cả nhóm đã bá sư cũng ngầm xung đột, tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán.

Nhưng đệ tử phái khác đến dự thì lại không vậy, chuyện thắng thua liên quan đến danh dự của bốn phái. Hơn nữa dù là đệ tử đồng môn đấu nhau, nhưng cũng có xung đột giữa các bè phái, sợ làm mất mặt sự phụ mình. Cho nên những đệ tử được cử tới dự thi đều là nhân tài kiệt xuất để giành vinh quang về cho bốn phái.

Sân đấu của Đại hội phân ở năm nơi: Đồng cỏ, trong rừng, đại điện luận võ, miệng núi lửa đang hoạt động ở Trường Lưu và trên mặt biển.

Khi thi không thể vượt qua phạm vi sân đấu đã xác định, cho dù là ở đâu cũng không được chạm xuống đất. Nơi thi sắp xếp theo bốc thăm. Bởi vì năm sân khác nhau có lợi thế ngũ hành khác nhau, nếu người dự thi tu hành hệ mộc mà bốc được sân đấu ở trong rừng thì đương nhiên sẽ chiếm ưu thế.

Vì có quá nhiều người nên Đại hội Kiếm Tiên tiến hành trong mười ngày, thi năm sân cùng một lúc. Năm vị trưởng lão đức cao vọng trọng bình thường không ở trong núi sẽ làm trọng tài. Hai nhóm thi đều áp dụng quy chế đấu loại, rút thăm quyết định tuyển thủ. Nhóm đã bá sư nếu có mặt trong mười sáu người đứng đầu năm ngoài, thì được đặc cách vào thẳng đội hạt giống. Còn nhóm người mới, bốn người đứng đầu lớp Giáp, Ất, Bính, Đinh cũng đặc cách vào thẳng vòng trong.

Nói cách khác nếu Hoa Thiên Cốt muốn vào chung kết, thì phải thắng gần mười trận.

Đường Bảo lặng lẽ nhìn trời cầu nguyện, hy vọng một năm chăm chỉ vất vả của nàng sẽ được hồi báo.

Sắc mặt Hoa Thiên Cốt từ sáng đã tái nhợt nhưng vẫn giữ yên lặng, nó nghĩ chắc nàng quá lo lắng, bèn nằm trong lòng tai kể chuyện cười an ủi nàng.

Khinh Thủy vô cùng hưng phấn ngó nghiêng khắp nơi. Mấy ngàn đệ tử Trường Lưu cộng thêm đệ tử môn phái khác đều tập trung ở quảng trường lớn nhất Trường Lưu Sơn, đâu đâu cũng đông nghẹt người, cảnh tượng thật hoành tráng. Trên trời thỉnh thoảng có ánh kiếm sắc màu rực rỡ đỏ, tím, xanh đan cài vào nhau, giống như cầu vồng mới lên, trông cực kì tuyệt mỹ. Những ánh sáng đó đều là người khác phái vừa tới hoặc tiên nhân đến xem thi đấu.

Hoa Thiên Cốt có thể nhận ra vài người đã từng gặp ở thiên yến.

Chợt nàng thấy bóng Nghê Mạn Thiên bay lên cao, vui vẻ chạy đến bên một đoàn người. Nàng cố gắng nhìn, dẫn đầu là một nam tử trung niên cười sư tử vàng, mày kiếm mũi thẳng, hai mắt như sấm, rất mạnh mẽ. Người phụ nữ cười mây bảy màu bên cạnh đoan trang xinh đẹp, nụ cười hòa ái dễ gần. Hai người họ chính là chương môn của Bồng Lai tiên đảo, vợ chồng Nghê Thiên Trượng và Tô Nhị, cũng là cha mẹ Nghê Mạn Thiên.

Nàng ta nũng nịu rất lâu trong lòng hai người, đệ tử của Nghê Thiên Trượng rất chiều chuộng Nghê Mạn Thiên, đều vây quanh che chở cho sư muội lâu ngày xa cách.

Hoa Thiên Cốt nhìn nụ cười vui vẻ của Nghê Mạn Thiên, lòng chợt thấy xót xa. Nếu cha mẹ nàng còn sống, đừng nói là một mình cầu đạo tu tiên, có cho nàng làm Ngọc Hoàng nàng cũng không muốn làm. Chỉ cần có thể làm con của cha mẹ, hiểu thuận nhiều hơn nữa, hưởng thụ những ngày vui vẻ bên tình thân là được rồi.

Bồng Lai Đảo ở đầu Đông Hải, Trường Lưu Sơn ở cuối Bắc Hải, đều là danh môn đại phái trong cõi tiên. Bồng Lai Đảo chủ lần này lại đặc biệt đưa con gái độc nhất tới Trường Lưu Sơn tu hành, có thể thấy rõ quan hệ hòa thuận giữa nhiều thế hệ của hai phái. Dù đều là núi tiên trên biển nhưng thực lực của Bồng Lai Đảo hơi yếu, đệ tử của Nghê Thiên Trượng lại không có ai nổi trội, nếu bị yêu ma xâm phạm, nơi có thể dựa dẫm nhất chính là Trường Lưu. Hơn nữa hai phái trước nay vẫn có quan hệ tốt. Nghê Mạn Thiên bá khí nhập Trường Lưu môn có chút thủ đoạn ngoại giao, nếu suy nghĩ toàn cục cho Trường Lưu, nhận Nghê Mạn Thiên làm đệ tử trực hệ của Tam tôn là việc tất nhiên. Trước có Thượng Thượng Phiêu, nữ huyền tôn[2] của chương môn Thiên Sơn, vị trí đứng đầu năm ngoái của nàng vẫn là dùng ít mảnh khố mà có được. Bởi vậy cũng khó trách các đại môn phái khác đều muốn dựa thế Trường Lưu.

[2] Huyền tôn: Hậu duệ đời thứ tư.

Rất nhiều cỗ lơ lửng trôi trên không, trường lão trong phái cùng chúng tiên các phái đều ngồi bên trên, cùng đợi nghi lễ trước khi bắt đầu Đại hội Kiếm Tiên.

Tiếng chuông vang lên trong đại điện hùng vĩ, cách xa cả ngàn dặm vẫn có thể nghe thấy rõ ràng. Hoa Thiên Cốt đứng trong hàng lớp Quý, ngẩng đầu lên nhìn, thấy Tam tôn bay vút từ Tam điện xuống pháp đàn, tay áo phiêu diêu xuất trần, phong thái áp đảo, tất cả mọi người ở đây đều bị hấp dẫn.

Hoa Thiên Cốt đứng ở trong đám người, cảm thấy bản thân mình thật nhỏ bé, lại bị phủ trong bụi mờ. Nàng hơi hoảng sợ, sợ vĩnh viễn chỉ có thể đứng từ xa như thế nhìn người, Tôn thượng.

Sau nghi thức mở đầu là thịnh yến long trọng, đến chiều, bảng bốc thăm phân cặp đấu đã được dán lên.

Khinh Thủy vui vẻ lay Hoa Thiên Cốt: “May quá, nếu hai chúng ta có thể thuận lợi vượt qua các vòng thì tới gần cuối mới phải gặp Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong. Nhưng trước khi chúng ta gặp nhau thì tớ đã bị Sóc Phong loại rồi, ha ha ha. Thiên Cốt, cố lên nhé! Chúng ta nhất định phải lọt được vào mười sáu người đứng đầu!”

Hủ Mộc Thanh Lưu không biết từ lúc nào đã đứng trước hàng lớp Quý, hiếm khi thấy hắn ăn mặc chỉnh tề như thế này, cũng không có vẻ say rượu chút nào, chắc là đã bị ai máng, không cho làm mất mặt Trường Lưu Sơn.

“Tất cả chuẩn bị xong chưa? Phải cố gắng, đừng khiến lớp Quý xấu hổ! Các em là những người giỏi nhất! Đánh gục lớp Giáp cho ta!”

Bổng chốc cả lớp sục sôi khí thế, bẻ tay răng rắc.

Hoa Thiên Cốt bắt đấm nhìn trời, thà rằng huynh ấy uống rượu còn khá hơn.

“Thiên Cốt, sao thế? Không có việc gì chứ? Cậu...”

“Tớ không sao, ha ha, tớ nhất định sẽ cố gắng! Chiều nay tớ có trận trên biển, giờ qua đó xem trước, Khinh Thủy, cậu cũng phải cố lên đấy! Đường Bảo, người đi theo ta hay là chạy theo Thập Nhất sư huynh hả?”

“Đương nhiên là đi cùng mẹ Cốt Đầu rồi! Thập Nhất sư huynh được vào thẳng vòng trong mà.”

“Hừ! Thế nếu ta và sư huynh đấu cùng một lúc thì sao? Người sẽ cổ vũ cho ai?”

“Hi hi, đương nhiên là mẹ Cốt Đầu rồi, Thập Nhất sư huynh không cần con cổ vũ cũng chiến thắng.”

Hoa Thiên Cốt tạm biệt Khinh Thủy và Thanh Lưu, lập tức đi tới sàn đấu.

Tuy rằng Đại hội Kiếm Tiên nghiêm cấm đệ tử dự thi ác ý tổn hại nhau, càng không cho phép có người dùng pháp thuật lường bại câu thương liều mạng, một khi xuất hiện tình huống nguy hiểm, các trưởng lão sẽ lập tức ngăn lại, nhưng dù sao đao

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

=> [Xem mục lục](#)

Chương 7: Đại Lễ Bái Sư

Trước kia cha nàng thường dạy “Có công mài sắt có ngày nên kim”, nhưng đôi khi có những chuyện chỉ dựa vào sự cố gắng của bản thân thôi cũng không thay đổi được. Nổi xót xa trong lòng dâng trào tới đỉnh điểm, nàng có lỗi với sự tận tình dạy bảo của Vân Ân, Thanh Lưu, Vũ Thanh La, càng có lỗi với Tôn thượng.

“Mẹ Cốt Đầu, mẹ đã cố hết sức rồi, đừng đau lòng nữa.” Đường Bảo hôn nhẹ lên vành tai nàng, khẽ an ủi. Thật dọa nó chết khiếp rồi, nó chẳng quan tâm đến chuyện bái sư gì đó, chỉ cần mẹ Cốt Đầu của nó không sao là được.

Máu ở miệng vết thương đã ngừng chảy, quả nhiên thuật hồi phục của Trường Lưu Sơn cực kì cao minh, an dưỡng một thời gian ngắn hẳn sẽ không có trở ngại gì. Nhưng vì trận đấu này, nàng đã vắt kiệt chân khí, nguyên khí bị đại thương, sợ là một năm tới không thể vận công hành khí được.

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, nhìn Nghê Mạn Thiên được cha mẹ cứu chữa sớm đã tỉnh lại ở phía đối diện, vênh vác cười đắc ý nhìn nàng. Vết thương của nàng ta không nặng, chỉ là hao tổn quá nhiều sức. Để trận tỉ thí giữa nàng ta và Sóc Phong công bằng nên thời gian đã được lui lại sau cùng. Hiện tại đang là trận đấu giữa nhóm đã bái sư.

Hoa Thiên Cốt không dám ngược lên nhìn Tam tôn cùng chúng tiên, cũng không dám xem trận tỉ thí đang diễn ra, nhưng được Vân Ân tận tình giúp đỡ, nàng nhanh chóng bình ổn lại, thua thì thua, ít nhất nàng cũng phải tự bay trở về mặt đất mà không cần ai dìu đỡ.

Bên nhóm kia, Lạc Thập Nhất dễ dàng giành được vị trí đứng đầu. Sau đó là trận tỉ thí giữa Nghê Mạn Thiên vốn đang bị thương và Sóc Phong, không ngờ Sóc Phong lại bị đôi song kiếm của Nghê Mạn Thiên bức ra khỏi giới hạn cho phép. Tuy biết rõ Sóc Phong cố ý nhường, nhưng chúng tiên chỉ để trong lòng mà không nói toạc ra.

Lúc này Hoa Thiên Cốt đã không còn đủ sức suy nghĩ xem có phải Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong cùng một giuộc với nhau hay có thỏa thuận ngầm gì không. Nàng chỉ thầm muốn trở về thật nhanh, không bao giờ gặp Tôn thượng và mọi người nữa.

Nhưng chẳng còn cách nào, nàng vẫn phải tham gia đại hội bái sư mà nàng không muốn thấy nhất.

Tất cả mọi người quay về trước đại điện Trường Lưu, đệ tử mới quy theo vị trí giành được trong Đại hội Kiếm Tiên chờ tới nghi thức bái sư nhận cô thơm. Hoa Thiên Cốt vẫn luôn cúi đầu không nói nửa lời, cũng không dám ngẩng đầu nhìn về mặt của Bạch Tử Họa. Là nàng phụ ước hẹn một năm của hai người, chắc người thất vọng lắm?

“Sư đệ, đệ lại đây, ta có vài lời muốn nói.” Ma Nghiêm nhũm mày đi vào trong đại điện, Bạch Tử Họa lưỡng lự một lát rồi cũng vào theo.

“Chuyện Đoạn Niệm kiếm là như thế nào?” Ma Nghiêm nghiêm túc hỏi.

Bạch Tử Họa biết chuyện hẳn muốn hỏi chắc chắn là chuyện này, lạnh nhạt đáp: “Đương nhiên là đệ tặng cho nàng.”

“Đệ...” Ma Nghiêm tức giận, “Đó không phải là thanh kiếm khi người bái sư, sư phụ đã truyền cho người sao? Thanh kiếm đã mang theo bên mình hơn một trăm năm sao có thể tùy tiện tặng cho người khác? Lại còn là một kẻ mới nhập môn gốc gác không rõ ràng!”

Bạch Tử Họa xoay lưng lại nói: “Sư huynh đã là người đắc đạo, cần gì phải câu nệ vật ngoài thân như thế?”

“Người...” Mặt Ma Nghiêm xanh mét, phát tay áo nói: “Thôi, được rồi, giờ người là chưởng môn, ta không nói được, người thích làm gì thì làm, nhưng việc thu nhận đồ đệ có liên quan đến cơ nghiệp của Trường Lưu Sơn, dù thế nào cũng không thể qua loa cho xong. Ta thấy Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong tiên tư hơn người, người chọn đứa nào cũng được.”

Bạch Tử Họa không đáp.

Ma Nghiêm dẫn cơn tức lại, sâu xa nói: “Ta biết người không thích những việc khách khí như thế, Trường Lưu Sơn chúng ta cũng không cần phải nể mặt Bồng Lai Đảo, nếu người coi trọng thực lực không muốn nhận Nghê Mạn Thiên làm đồ đệ, thì Sóc Phong kia cũng được, cũng tránh lời ra tiếng vào khi ở riêng cùng với một nữ đệ tử. Dù sao danh dự của Trường Lưu Sơn mới là quan trọng nhất. Nhưng người phải nhớ chừa chút mặt mũi cho Nghê Thiên Thượng mới được.”

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng chuông, đại lễ bắt đầu.

“Ra ngoài thôi, người không cần phải đeo bộ mặt nặng nề ấy, có gì chờ ta nói trước. Dù sao cũng làm chưởng môn bao nhiêu năm rồi, ta biết người không thích, nhưng ở vị trí này đừng việc gì cũng chờ ta tới nhắc nhở, ta có lúc lo không xuể.”

Bạch Tử Họa nhìn về mặt không giấu nổi mệt mỏi và bất lực của Ma Nghiêm, làm sao không biết tuy Ma Nghiêm thường ngày nghiêm

khắc, làm việc độc đoán dứt khoát, luôn bất đồng ý kiến với mình, nhưng tất cả cũng đều vì tốt cho Trường Lưu.

Hai người ra đại diện, lên đài cao, nghi thức bái sư bắt đầu.

Hoa Thiên Cốt cùng quý với bọn Sóc Phong, Nghê Mạn Thiên, trong lòng khó chịu vô cùng. Đoạn Niệm kiểm cảm nhận thấy tâm trạng buồn bã của nàng nên hơi rung động. Lúc này chỉ lo đánh nhau, không có thời gian suy nghĩ, giờ nàng mới thấy vô cùng khó hiểu, sao Đoạn Niệm lại bay tới mà không có sự điều khiển của nàng?

Mấy người Lạc Thập Nhất hiểu nhầm rằng nàng và Đoạn Niệm đã đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, nhưng chỉ có mình nàng biết, nàng mới dùng Đoạn Niệm được một thời gian ngắn, sao có thể đạt tới cảnh giới đó nhanh đến vậy. Hướng chỉ chủ nhân trước của Đoạn Niệm lại là Tôn thượng, nếu bây giờ muốn nó dễ dàng đổi chủ, đâu dễ làm nó chịu nghe một con nhóc miệng còn hôi sữa đến bán tiền cũng chẳng phải này.

Có lẽ nào...

Hoa Thiên Cốt ngẩng mạnh đầu lên, nhìn về phía Bạch Tử Họa. Quả nhiên là Tôn thượng...

Nhận ra điều này, Hoa Thiên Cốt càng khó chịu cúi đầu xuống, thật muốn quý trước người, suốt đời không đứng dậy. Nàng có tài đức gì mà được người quan tâm đến thế, rồi cuối cùng lại phụ sự nâng đỡ của người.

Sóc Phong và Vân Đoan quý ở hai bên của nàng, thấy nàng run bần bật, tưởng là nàng bị thương quá nặng.

Vân Đoan nói: “Nếu không chịu nổi thì ra ngoài nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không có việc gì, ta không sao.” Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, Ma Nghiêm và Tôn thượng, còn cả Nghê Thiên Trượng và chúng tiên xung quanh đều có thể nghe rõ mồn một.

“Chường môn sư đệ, đệ chọn trước đi.”

Dường như Bạch Tử Họa còn đang cân nhắc, nhìn trời bấm đốt tay tính toán, dù cho có thử bao nhiêu lần vẫn ra cùng một kết quả, nhất thời không thể ra quyết định: “Các người chọn trước đi.”

Ma Nghiêm gạt đầu phẩy tay, nghi thức nhận đồ đệ bắt đầu. Nghi thức thật ra rất đơn giản, lấy cỏ thơm trên đàn về, đưa cho ai thì đó chính là đệ tử của mình. Các trưởng lão hầu như đã không còn nhận đồ đệ nữa, phần lớn những người nhận đồ đệ đều còn khá trẻ.

Chỉ chốc lát sau, bọn Vân Đoan, Chuy Uyên và các đệ tử khác đều được nhận cỏ thơm từ sư phụ. Mặc dù có người trong lòng không thích nhưng chẳng có mấy ai đủ can đảm ra mặt từ chối.

Lạc Thập Nhất nhấp nhòm không yên chờ Bạch Tử Họa lên tiếng, đợi người nhận Nghê Mạn Thiên hoặc Sóc Phong rồi thì hẳn mới có tư cách trao cỏ thơm cho Hoa Thiên Cốt. Nhóc con kia đã cố gắng đến mức ấy lại bị ý trời trêu người, thua trận nên chắc giờ trong lòng đang khó chịu lắm?

Bổng Hủ Mộc Thanh Lưu đi tới trước mặt Hoa Thiên Cốt, trong tay có một bó cỏ thơm. Lạc Thập Nhất nhất thời luống cuống, bất chấp tất cả lướt qua người Ma Nghiêm, thuận tay hái một nhúm cỏ thơm trên đàn rồi chạy đi.

“Thiên Cốt, làm đồ đệ của ta nhé?” Hoa Thiên Cốt cúi đầu trông thấy bó cỏ thơm đưa tới trước mặt kia thì vô cùng kinh ngạc. Ngẩng đầu nhìn Hủ Mộc Thanh Lưu, liếc mắt thấy Bạch Tử Họa đang đứng trên đài cao cũng nhìn chăm chú về phía này, lại vội vàng cúi đầu xuống.

Mà Kinh Thủy ở phía sau thấy thế, cũng nhụt chí cúi đầu. Nàng cũng rất cố gắng, nhưng cố lắm cũng chỉ chen vào được ba mươi hai người đứng đầu mà thôi, chủ nhiệm đương nhiên sẽ không nhận nàng làm đồ đệ rồi. Tuy rằng trước đó nàng đã nhiều lần ám chỉ nguyện vọng muốn làm đồ đệ của hắn, nhưng không biết một người luôn say khướt như hắn nghe có hiểu hay không.

Hoa Thiên Cốt vẫn không nhúc nhích quý ở đó, trong lòng rối loạn, nhất thời không biết làm thế nào.

Rõ ràng không muốn bái Hủ Mộc Thanh Lưu làm thầy, nhưng nếu mình từ chối, Thanh Lưu nhất định sẽ rất xấu hổ. Đây cũng là lần đầu tiên hắn nhận đồ đệ, sao nàng có thể phụ tấm lòng cất nhắc và tận tình chỉ bảo của hắn. Hơn nữa, tuy nàng không thể trở thành đồ đệ của Tôn thượng, thì chẳng lẽ sẽ không bao giờ bái sư nữa? Làm sao bây giờ... Nhưng thật ra trong tâm trí nàng, nàng chỉ muốn Tôn thượng làm sư phụ mà thôi!

©ST.E.NT

Dường Bảo biết suy nghĩ đó, sợ nàng cố chấp lại chui đầu vào ngõ cụt, vội vàng nhỏ giọng khuyên nhủ: “Mẹ Cốt Đầu, còn nhớ vì sao chúng ta muốn lên Mao Sơn và Trường Lưu không? Mấu chốt là phải dựa vào chính bản thân mình, sư phụ là ai thì có gì quan trọng chứ?”

Hoa Thiên Cốt càng mâu thuẫn, mình rốt cuộc vì cái gì mới tới Trường Lưu? Là vì bản thân, hay là vì điều gì khác nên mới cố gắng như thế?

Không thể lựa chọn ngay lập tức, lo đến mức hỏa công thấu tim, nàng đau suýt ngất. Sóc Phong quý bên cạnh đột nhiên lại cầm tay nàng dưới tay áo bào rộng thùng thình, chân khí thuần túy cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong người khiến Hoa Thiên Cốt nhất thời

tỉnh táo hơn nhiều. Nàng kinh ngạc quay đầu sang nhìn cậu ta, cậu ta lại làm bộ như không có gì xảy ra tiếp tục nhìn về phía trước.

Đúng lúc này, một bó cỏ thơm lại xuất hiện trước mắt, Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, hóa ra là Lạc Thập Nhất, nàng càng đau đầu hơn.

Lạc Thập Nhất ung dung nói: “Thanh Lưu, huynh không thể tranh với ta nhé, lúc Hoa Thiên Cốt vừa tới đây đã bị ta chọn rồi.”

Hủ Mộc Thanh Lưu lộ vẻ bất đắc dĩ: “Thập Nhất à, người cần gì phải tới tranh với ta? Muốn uống rượu chứ gì, lần sau ta cho người được chưa? Nhiều năm như thế, khó khăn lắm ta mới ưng một người, có lòng muốn nhận người ta làm đồ đệ, người không thể giúp ta lần này sao?”

Lạc Thập Nhất uất ức nói: “Đây cũng là lần đầu tiên ta nhận đồ đệ mà, huynh lại nhiều tuổi hơn ta, đáng nhẽ ra nên nhường cho ta mới phải.”

Thanh Lưu buồn bực: “Người ta muốn bá sư nên mới thí, chẳng nhẽ hai chúng ta nhận đồ đệ mà cũng phải phân cao thấp để đồ đệ lựa chọn sao?”

Đường Bảo nằm trong tai Hoa Thiên Cốt hưng phấn lãn lộn: “Chọn Thập Nhất sư huynh, chọn Thập Nhất sư huynh, Cốt Đầu, mẹ chọn Thập Nhất sư huynh được không?”

Hủ Mộc Thanh Lưu lập tức nói: “Đường Bảo, ta nghe thấy hết đấy! Người không được xen vào, để tự Thiên Cốt chọn! Nếu người cứ thiên vị giúp Lạc Thập Nhất như thế, sau này ta có món gì ngon sẽ không bao giờ cho người nữa!”

Đường Bảo bất đắc dĩ im lặng.

Tuy rằng không phải chưa có chuyện sư phụ tranh đồ đệ, nhưng lần này lại là Lạc Thập Nhất, Hủ Mộc Thanh Lưu còn có Hoa Thiên Cốt vừa mới đây cưới Đoạn Niệm nên vô cùng thu hút ánh mắt người xem, tất cả đều vây xung quanh, chờ diễn biến tiếp theo.

Nghê Mạn Thiên tức đến nổi mặt mày tái mét, tuy mong muốn của cha mẹ là nàng bá được Tôn thượng làm thầy, nhưng nàng lại hy vọng trở thành đệ tử của Thập Nhất sư huynh. Thật không ngờ Lạc Thập Nhất lại muốn nhận nha đầu kia, làm nàng tức gần chết!

Đang lúc giằng co, Hoa Thiên Cốt rất khó xử, muốn giả bộ ngất đi để cho qua chuyện, đột nhiên lại thấy người mình bay lên.

Sao lại thế này? Người xung quanh đều lùi lại mấy bước, nhìn nàng bay càng lúc càng gần phía đài cao. Hủ Mộc Thanh Lưu vội vàng nắm lấy tay nàng, Hoa Thiên Cốt không hiểu ra sao, hết nhìn đồng nhìn tây, rồi lại nhìn hẳn.

Lạc Thập Nhất nhíu mày bắt lấy tay phải của hắn, sau đó khẽ lắc đầu.

Hủ Mộc Thanh Lưu tuy không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn buông tay ra. Thân hình bé nhỏ của Hoa Thiên Cốt bay qua đầu mọi người, tới thẳng phía đài cao. Trên người nàng phát ra một ánh sáng nhạt màu bạc.

“Sư đệ!” Nàng nghe thấy tiếng Thế tôn giận dữ quát lên, còn nghe thấy tiếng hừ lạnh của Nghê Thiên Thượng, cùng với tiếng xì xào bàn luận phía dưới.

Nàng bỗng giật mình, ngẩng đầu thấy Bạch Tử Họa cao cao đứng trên đài. Mà nàng đang bay về phía người, càng lúc càng gần.

Gương mặt người vẫn mang vẻ lạnh lùng như băng, sợi tua lông lấy treo trên bội kiếm chường môn tuôn xuống đất, mái tóc dài bình thường để thả bay, lúc này được buộc cao, đôi mắt thâm sâu không thấy đáy càng tôn thêm vẻ cao quý uy nghiêm. Ông tay áo màu trắng bay phấp phới, giống những đóa mây hoa trong biển trời.

Hoa Thiên Cốt ngây ngẩn cả người, cơ thể dần dần bay đến trước mặt người, khuôn mặt nàng tái nhợt, mỏng manh trong suốt, như chỉ cần chạm vào là sẽ vỡ.

Sau đó nàng thấy Bạch Tử Họa đưa tay về phía mình, đốt tay mịn như ngọc, trắng nõn thon dài, góc cạnh rõ ràng, đẹp vô cùng.

Mà nàng, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, quên hết tất cả trần thế, nhẹ nhàng đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay người, rồi từ từ tiếp đất.

“Quý xuống.” Bạch Tử Họa mở miệng, thanh âm trong trẻo như tiếng ngọc vỡ.

Không ai có thể nói gì trước tình huống này, không cần phải suy nghĩ, Hoa Thiên Cốt khom chân quý xuống, nhẹ nhàng cúi đầu trước người, giống như người này chính là vị thần nắm trong tay cả thế giới, nắm trong tay cả vận mệnh của nàng.

Hai quả chuông bạc nhỏ được đưa tới trước mặt nàng.

“Sư đệ!” Ma Nghiêm quát, mặt tái mét không còn chút máu, hẳn thật không ngờ người Bạch Tử Họa chọn lại là nàng. Tuy vừa rồi hắn đã được chứng kiến thực lực và sự cố gắng của Hoa Thiên Cốt, nhưng ngay cả hắn cũng nhìn ra số mệnh đáng sợ của nàng, Bạch Tử Họa há lại không thấy, thế mà sao vẫn khăng khăng làm theo ý mình?

“Nàng, kể từ hôm nay, là đồ đệ của Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa.” Bạch Tử Họa thản nhiên nói, giọng không lớn, nhưng rành rọt vang bên tai hơn nghìn người trước quảng trường.

Vốn dĩ Bạch Tử Họa không hề cho Hoa Thiên Cốt cơ hội chọn lựa, ngay cả nghi lễ nhận cỗ thơm cũng bỏ qua, đeo luôn cung linh. Mọi người ở đây đều vô cùng kinh ngạc. Chỉ có Sênh Tiêu Mặc phe phẩy cây quạt cười tủm tỉm, bắt đầu từ giây phút Đoạn Niệm kiểm xuất hiện, hẳn đã biết đồ đệ của nhị sư huynh nhất định là Hoa Thiên Cốt.

Ma Nghiêm tức nghẹn thở nhìn Bạch Tử Họa, thấy sự kiên định trong mắt hắn, biết hẳn bình thường không thích hỏi nhiều, nhưng chỉ cần đã quyết định, thì cho dù mình có làm thế nào cũng không thể thay đổi được, đành phải phát tay oán hận cho qua.

Bạch Tử Họa nhìn về phía Nghê Thiên Trọng và chúng tiên xung quanh: “Chư vị ai có điều dị nghị?”

Tay Nghê Thiên Trọng nắm chặt thành quyền, lạnh lùng đáp: “Ngay cả Đoạn Niệm kiểm cũng đã truyền, thì ra đệ tử của chưởng môn được quyết định từ trước rồi, còn mở Đại hội Kiểm Tiên làm gì nữa. Nhưng đây vốn dĩ là việc của Trường Lưu Sơn, Tôn thượng muốn nhận ai thu ai, chúng ta dị nghị có tác dụng gì sao?”

Bạch Tử Họa gật đầu: “Tất nhiên là không.”

Sênh Tiêu Mặc phì cười, nhị sư huynh đừng có cái kiểu bình thường nói năng thận trọng, đến lúc máu chốt lại trở mặt hài hước như thế được không?

Hoa Thiên Cốt rất lâu sau mới hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng vẫn dờ dẩn quỳ ở đó, cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Đường Bảo ở trong lỗ tai sung sướng tới mức suýt nữa thì lăn ra ngoài, vội vàng nhắc nhở nàng: “Cốt Đầu ngu ngốc, mẹ ngây người ra đấy làm gì? Mau tới nhận chuông bạc đi!”

Hoa Thiên Cốt vội vàng giơ tay lên cao, nhận hai quả chuông kia. Nàng kích động đến mức nước mắt sắp trào ra. Không phải đang mơ, Tôn thượng thật sự nhận nàng làm đồ đệ! Nhưng nàng đã thua trong tay Nghê Mạn Thiên! Vô số câu hỏi tràn ngập trong đầu, có điều nàng biết bây giờ không phải lúc để hỏi.

Nghi thức nhận đồ đệ của những người khác vẫn tiếp tục, Lạc Thập Nhất và Hủ Mộc Thanh Lưu cũng chán, không muốn nhận đồ đệ nữa. Kinh Thủy thấy đây đúng là cơ hội tốt, vội vàng quỳ xuống trước mặt Hủ Mộc Thanh Lưu. Hủ Mộc Thanh Lưu biết nàng bình thường biết quan tâm chăm sóc lại lạnh lợi thông minh, nghĩ đi nghĩ lại, đồng ý nhận.

Ma Nghiêm thấy mọi việc đã đến nước này, không thể thay đổi, đành phải giảng hòa nói: “Sư đệ, tư chất của Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong cũng rất tốt, hay người nhận cả ba làm đồ đệ đi.”

Nghê Thiên Trọng nghe thấy thế mờ cờ trong bụng, vội vàng nhìn về phía Bạch Tử Họa.

Chẳng qua Bạch Tử Họa không thềm nề tình, đáp: “Bạch Tử Họa ta đời này chỉ có một đồ nhi.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, đầu óc trống rỗng. Nàng rút cuộc phải thiệt nát xương tan thể nào mới có thể báo đáp ân tình của Tôn thượng đây?

Nghê Thiên Trọng tức đến nổi mặt mày tái mét, tính ông ta vốn nóng nảy, giờ thấy Bạch Tử Họa không nề mặt mình chút nào, phát tay áo định bỏ đi.

Ma Nghiêm vội vàng ngăn ông ta lại: “Chưởng môn sư đệ bận nhiều việc, sợ là không có thời gian dạy dỗ đồ nhi. Một đệ tử có tiên tư ưu tú như vậy, không bằng về môn hạ của ta?”

Sắc mặt Nghê Thiên Trọng lúc này mới tốt hơn một chút. Đường đường là hòn ngọc quý của chưởng môn Bồng Lai Đảo, đâu phải không ai cần, tội gì đưa đến Trường Lưu Sơn này để chịu uất ức?

Đột nhiên Nghê Mạn Thiên chen ngang nói: “Bẩm Thế tôn, đệ tử vô cùng vinh hạnh được vào môn hạ của Thế tôn, nhưng Thế tôn ngày đêm phải vất vả làm việc, không bằng để đệ tử trở thành đồ đệ của Thập Nhất sư huynh, để Thập Nhất sư huynh dạy thay người, chẳng biết thế có được không?”

Vừa nói dứt lời, Lạc Thập Nhất và Nghê Thiên Trọng cùng sững sốt, vậy chẳng khác nào bái Thế tôn làm sư tổ, thấp hơn Hoa Thiên Cốt hẳn một bậc.

Ma Nghiêm gật đầu, sau đó nhìn Nghê Thiên Trọng trưng cầu ý kiến của ông ta. Nghê Thiên Trọng không biết trong đầu nàng nghĩ gì, nhưng nếu con gái cưng đã đề nghị, lại còn là môn hạ trực hệ của Tam tôn, thì cũng tốt thôi.

Có điều Lạc Thập Nhất lại cực kì khó chịu, hẳn nhận đồ đệ mà sao hắn không được chọn, cũng không có ai hỏi ý kiến của hắn chứ?! Nghĩ lại Nghê Mạn Thiên tuy kiêu căng lại có tính tiểu thư, nhưng vẫn là nhân tài đào tạo được, hẳn cũng chỉ có thể đồng ý, lại không ngờ chọc Đường Bảo nổi trận lôi đình, một thời gian dài không thềm nề ý đến hắn.

Vì thế mọi chuyện cơ bản đã được quyết định, Nghê Mạn Thiên và Sóc Phong cùng bái Lạc Thập Nhất làm thầy. Tiếp đó là đại lễ bái sư.

Năm ngoài các phe phái có mâu thuẫn, thế nên sau khi hoàn thành nghi thức, chuyện bái sư mãi sau mới kết thúc. Nhưng năm nay bởi vì chưởng môn nhận đồ đệ, nên nghi thức đương nhiên long trọng hơn hẳn.

Hoa Thiên Cốt không biết mình đã nổi tiếng vì chuyện trước kia xông vào Quần Tiên yến, còn nhỏ đã là chưởng môn Mao Sơn, lần này

thắng bao trận trong Đại hội Kiếm Tiên, lại còn huyết hỷ Bích Lạc, đạo hạnh phi thăng, tự nghĩ ra kiếm pháp, cưỡi Đoạn Niệm kiếm của Bạch Tử Họa, còn là môn đồ trực hệ của thượng tiên Trường Lưu Sơn, từ nay về sau vang danh thiên hạ.

Quý gối trước đàn tể, mỗi một tiếng chuông vang lên lại càng khiến lòng nàng sáng tỏ.

Bạch Tử Họa cầm một chiếc ly bạc trong tay, vẩy vài giọt lên người Hoa Thiên Cốt. Sau đó lại đổi lấy chiếc ly vàng đệ tử vừa dâng lên, vẩy tiếp vài giọt. Tiếp lại thay một chiếc bằng ngọc lưu ly, vẩy vài giọt, nhưng khác hai lần trước, lúc này Hoa Thiên Cốt lại co rúm người giật bắn lên.

Nàng lập tức biết đó là nước ao Tam Sinh, dường như đau hơn lần trước.

Bạch Tử Họa khẽ chau mày, nhưng không nói gì, đốt mấy nén hương, đưa cho Hoa Thiên Cốt ba nén, mình cũng cầm ba nén.

Người phẩy tà áo trắng, quý xuống nhìn trời. Đệ tử trên quảng trường, Thế tôn và Nho tôn cũng quý xuống, khách mời được miễn.

Hoa Thiên Cốt chưa bao giờ thấy vẻ mặt Bạch Tử Họa uy nghiêm như thế.

“Liệt tiên Trường Lưu trên cao, đệ tử Bạch Tử Họa, cai quản Trường Lưu Sơn tám mươi ba năm, không có đức cho thế gian, không có công cho bổn phái, nay nhận Hoa Thiên Cốt làm đệ tử đời thứ một trăm hai mươi bảy. Không mong nàng có thể trả thù ma, được vào tiên ban, không mong nàng có thể nổi danh muôn đời, chấn hưng bổn môn. Chỉ mong nàng yêu thương thiên hạ, từ bi phổ độ chúng sinh, sống đường đường chính chính, không thẹn với lòng. Nếu có làm đường lạc lối, cũng là do đệ tử không biết dạy. Trường Lưu liệt tiên xin chứng giám!”

Nói xong, cúi người vái ba vái rồi dâng hương.

Hoa Thiên Cốt nghe ý trong lời ngài nói, lòng lại càng hưng phấn, cung kính dập đầu vài cái, nói: “Liệt tiên Trường Lưu trên cao, đệ tử Hoa Thiên Cốt, mệnh số kỳ lạ, sinh ra đã là người mang điềm xấu, được Tôn thượng giúp đỡ, hết lòng dạy dỗ, nhận con làm đồ đệ. Đệ tử chắc chắn làm một người đường đường chính chính, không thẹn thiên địa, không thẹn Trường Lưu, không thẹn Tôn thượng. Sau này sinh vì tôn sinh, tử vì tôn tử. Tuyệt không cãi lời thầy nửa câu. Thiên địa làm chứng!”

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn nàng, mái tóc đáng yêu hình bánh bao, vóc người lại nhỏ nhắn, trên mắt là một tầng mi rậm, giống như một lớp màn che bằng lụa mỏng, còn dính vũ châu, phủ một lớp hơi nước khê lay động, ý trong lời vô cùng kiên quyết, giống một lời thề độc.

Bạch Tử Họa khẽ thở dài, cho dù hần tính thế nào, cũng không nhìn ra nỗi thiên cơ này. Tuy biết đệ tử làm đồ đệ sẽ không có kết quả tốt dù là đối với mình hay là với Trường Lưu nhưng cuối cùng vẫn nhận. Trời cao đã định, sao có thể tránh? Hần không tin mình không thay đổi được số mệnh của nàng.

Hoa Thiên Cốt giống như đang trải qua một giấc mộng xa xăm kéo dài, trong mộng có vô số chiếc lưới kỳ lạ mang màu sắc tươi tắn, diễm lệ, như chiếc lưới đồ tươi của con rắn phun về phía nàng, mềm mại, dính dính liếm lên mặt. Bụng nàng trào ra dòng máu tươi màu xanh lá, nhỏ xuống biển rộng, cả vùng biển xanh dương biến thành màu xanh lá, cá chết hàng loạt, giống như cánh hoa héo rũ trong tay nàng vậy. Vô số yêu ma quỷ quái vây quanh, cào xé đầu, chân tay nàng, cười dữ tợn muốn xé xác nàng ăn tươi nuốt sống. Sau đó nàng bị chặt ra thành mấy khúc, phần đầu trong lúc tranh đoạt bị rơi xuống hầm mộ. Bên cạnh đều là máu tươi và nội tạng, nàng trợn tròn mắt nhìn những vị thần tiên đạp kiếm bay tới bay lui trên trời, bao sắc kiếm đan vào nhau trông rất đẹp. Nàng muốn mở miệng cầu cứu, nhưng không có cổ, không có họng nên không nói được. Một gương mặt quỷ lại hiện ra trước mặt, há to cái miệng đồ lòm cấn vào đầu nàng.

Nàng hét lên thảm thiết rồi bật dậy, mông lung mờ mắt, cúi đầu gọi: “Phụ thân, con lại gặp ác mộng.”

Căn phòng im phăng phắc, không có ai đáp lại.

Trầm mặc ngồi yên một lúc lâu mới nhớ ra phụ thân mình đã mất, mà nàng giờ cũng đã có năng lực tự bảo vệ mình, không phải sợ yêu ma quỷ quái nữa. Kí ức trong một năm kéo đến ào ào như thủy triều, từ Mao Sơn tới Côn Luân, từ Côn Luân tới Trường Lưu, mặc dù rất gian khổ, nhưng nàng vẫn cố gắng đi tiếp.

Phụ thân, con đã hoàn thành được nguyện vọng cuối cùng của người, còn bái thần tiên lợi hại nhất, nhân ái nhất, từ bi nhất, vĩ đại nhất thế gian này làm sư phụ, người ở dưới suối vàng có thể ngậm cười rồi.

Ngẩng đầu nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh, hình như không phải phòng mình? Nàng cố gắng chịu đựng xong nghi thức bái sư, sau đó bụng dạ đói rã, thế nên cùng Khinh Thủy, Vân Ân mở tiệc ăn mừng, vừa vui vẻ nhấc đôi đũa lên, còn chưa kịp ăn miếng nào đã ngất đi, rồi ngủ luôn từ đó.

Phòng rất lớn, trang trí tinh tế nho nhã, lư hương trên án tọa làn khói lượn lờ. Cách bày biện xung quanh vô cùng đơn giản, đơn giản tới mức có chút mệnh mông trống trải, giường lại quá to, phía dưới hình như có huyền băng vạn năm, nằm ở trên đó đến xương cũng lạnh toát, thảo nào mà nàng lại mơ thấy ác mộng.

Tại sao nàng lại ở đây? Đường Bảo đâu rồi? Đột nhiên nàng thấy bối rối, nhảy xuống giường mở cửa chạy ra ngoài.

Vừa bước chân ra đã ngửi thấy mùi hoa đào lan tỏa khắp đình viện, ngọn núi nhỏ cách đó không xa thấp thoáng một màu xanh đậm như tranh. Đột nhiên nàng cảm thấy cảnh sắc này có chút quen thuộc, nhưng không nghĩ ra đây là đâu. Hoa Thiên Cốt chạy vội qua đình viện, trước mặt hiện lên một toà điện lộng lẫy nguy nga nhưng nhỏ hơn Trường Lưu điện rất nhiều, dưới ánh mặt trời cả toà kiến

trúc thi thoảng hiện lên sắc cầu vồng, khác hẳn Trường Lưu đại điện sơn son thếp vàng.

Rốt cuộc đây là đâu, nàng tăng tốc độ chạy qua đại điện trống trải hoang vắng. Dọc đường đi đến một bóng người cũng không có, Hoa Thiên Cốt không nhớ lại cảnh tượng đáng sợ trước kia từng thấy ở Mao Sơn, người lạnh toát.

Cuối cùng cũng đi qua cửa chính đại điện, một luồng gió lạnh phả vào mặt nàng. Cảnh tượng hùng vĩ trước mắt khiến Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu.

Phía dưới là núi tiên Trường Lưu trôi nổi trên mặt biển, mà tiểu đảo nàng đang đứng lại là Tuyệt Tình điện, ở phía xa xa cũng nổi lơ lửng trên không trung còn có Tham Lam điện và Tiêu Hồn điện. Gió mang mây thi thoảng lướt qua người nàng, chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm được. Đại điện Trường Lưu cùng hơn mười tòa thiên điện cùng lầu các dưới núi non mây phủ vẫn có thể nhìn thấy rất rõ. Biển trời càng trở nên bao la hùng vĩ, tuyệt vời xiết bao.

Hoa Thiên Cốt hưng phấn nhìn xuống dưới, cuối cùng nàng cũng đến được nơi mình mơ ước bấy lâu – Tuyệt Tình điện, thì ra toàn bộ Trường Lưu Sơn nhìn từ trên cao mang dáng vẻ này, cảm giác hoàn toàn không giống như lúc cưỡi kiếm lên xem.

“Người tỉnh rồi.”

Đột nhiên nghe thấy giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, Hoa Thiên Cốt giật nảy mình. Ngẩng đầu lên, thấy Bạch Tử Họa đang đứng trên một tầng đá lớn cao vút, quan sát Trường Lưu Sơn và chúng sinh thiên hạ, tà áo trắng bay bay, giống như lúc nào cũng có thể cuốn theo gió.

Tim Hoa Thiên Cốt như nhảy bật ra ngoài, tuy biết rõ rằng không thể, nhưng vẫn lo lắng bóng dáng xa xôi mờ ảo của người không cần thận sẽ ngã xuống.

“Bái kiến Tôn thượng!” Hoa Thiên Cốt quỳ xuống dập đầu.

“Nên đổi thành sư phụ.”

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn nàng, giọng điệu bình thản mà xa xăm, chỉ vài chữ đơn giản, Hoa Thiên Cốt tự hỏi không phải mình nghe nhầm đấy chứ.

Mặt nàng đỏ bừng: “Sư phụ.”

Bạch Tử Họa gật đầu: “Ta biết người có nhiều chuyện muốn hỏi, ta trăm năm thanh tu, lại luôn ở một mình, quen kiệm lời. Nếu người chưa hiểu chỗ nào, cứ hỏi.”

Hoa Thiên Cốt ngập ngừng nói: “Tại sao Tôn thượng lại muốn nhận con làm đồ đệ? Rõ ràng con đã thua, lại phụ ước hẹn một năm của chúng ta.”

Bạch Tử Họa đáp: “Lúc ấy ta chỉ nói người khiến ta vừa lòng là được, không nói nhất định phải giành được vị trí đứng đầu, một năm nay người cố gắng đến trình độ này là ổn rồi.”

Vốn Hoa Thiên Cốt còn muốn hỏi chuyện Đoạn Niệm đột nhiên bay tới khi nàng đang thi đấu, nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào, đành lảng sang chuyện khác: “Sư... sư phụ, Đường Bảo đâu rồi? Nó không thể đi theo con vào Tuyệt Tình điện sao?”

“Vết thương quá nặng nên người bị ngắt, ta đưa người về Tuyệt Tình điện trị liệu. Đường Bảo thấy người ba ngày rồi vẫn chưa tỉnh nên quay về Hối điện giúp người thu dọn đồ đạc trước. Từ nay về sau, người sẽ ở lại Tuyệt Tình điện này.”

“Còn mấy người Vân Ân thì sao? Về hết rồi ạ?”

“Vì không biết chừng nào người mới tỉnh, nên thấy người không còn nguy hiểm gì là về ngay rồi.”

Hoa Thiên Cốt không biết vì sao khi mình đứng trước Bạch Tử Họa vẫn căng thẳng như thế, nhất thời không nghĩ ra chuyện gì để hỏi, bèn chỉ vào dòng nước như ở trên ngân hà chảy xuống chín tầng mây, rồi trút cuộn cuộn không ngừng xuống Trường Lưu Sơn hình thành nên một thác đồ rất lớn: “Sư phụ, Tam điện rõ ràng ở trên không, sao lại có dòng nước chảy mãi không cạn thế?” Chuyện này nàng đã thấy kỳ lạ ngay từ khi mới đến đây rồi.

“Mỗi điện trong Tam điện đều có một pho tượng do thượng cổ thần thú hóa thành, bao năm nay phun ra ba loại nước thánh, mà trong núi của Tam điện chứa nhiều loại đá kỳ lạ, có tác dụng tích mây và nước mưa lại, hai dòng hợp thành một, chảy vào Trường Lưu Sơn, hóa thành nước ao Tam Sinh. Hơi nước từ biển bốc lên lại ngưng tụ thành mây, cứ tuần hoàn như vậy. Còn về phần tại sao nước thánh được phun ra từ tam thú này ngàn năm vẫn không hết thì không ai biết.”

“Vâng.” Hoa Thiên Cốt hiểu ra gật đầu.

“Đường Bảo đã khá quen với môi trường xung quanh, nó về rồi có thể đưa người đi dạo. Tuyệt Tình điện không có cấm địa, ngoài hai thầy trò ra thì không còn ai khác, người cũng không cần phải câu nệ lễ tiết, muốn đi đâu cũng không cần hỏi ý ta.”

“Đệ tử biết rồi.”

Bạch Tử Họa nhìn Trường Lưu Sơn phía dưới, đột nhiên hỏi: “Nhìn từ trên này xuống, người thấy gì?”

Hoa Thiên Cốt bước lại gần, gió thổi mạnh đến mức nàng suýt bị cuốn bay theo. “Bẩm sư phụ, đệ tử ngu dốt, chỉ nhìn thấy mỗi Trường Lưu Sơn.”

“Trường Lưu Sơn lúc này và Trường Lưu Sơn lúc trước có gì khác nhau không?”

“Có ạ, càng thêm phần hùng vĩ nguy nga.”

“Đúng vậy, nhìn phong cảnh từ phía xa luôn có cảm giác nó thật hùng vĩ, dù không có gì đặc biệt cũng khiến người ta thấy không giống bình thường. Có điều, một tầm nhìn quá rộng ngược lại sẽ làm nổi bật nên sự chênh lệch giữa bản thân và thế giới. Cho nên dù có thể nào cũng không thể cảm nhận một cách rõ ràng rằng mình đang tồn tại. Tầm nhìn của người bình thường chính là cảnh vật mà mắt thấy, nhưng tầm nhìn của người tu đạo lại là những thứ mà lí trí nắm giữ được, những nỗi niềm rung động và nhớ nhung trong lòng. So với cuộc sống có thể trải nghiệm trong một không gian bé nhỏ như của người, thì Tuyệt Tình điện, Trường Lưu Sơn có lẽ là lòng chứa vạn vật, dung nạp toàn bộ thế gian rộng lớn, phải coi nó là thế giới mình đang sống, đồng cảm với nó, thấu hiểu nó, bảo vệ nó.”

Hoa Thiên Cốt hiểu ẩn ý trong lời Bạch Tử Họa nói, nhất thời thấy như toàn bộ biển trời đang trải rộng trước mắt, dường như không có góc ngách nào mà nàng không nhìn thấy, không có thanh âm nào mà nàng không nghe được. Nàng giống như một vị thần đang quan sát chúng sinh, nhìn thế gian sinh rồi diệt, như hoa nở rồi hoa lại tàn.

Chỉ có điều sao cảm giác này lại quạnh hiu đến thế, lạnh lẽo đến thế. Đó là Trường Lưu Sơn trong mắt sư phụ, đó là thế giới trong mắt sư phụ sao? Ngày nào cũng một mình đứng trên cao quan sát tất cả, cho dù không muốn cũng sẽ khó tránh khỏi nảy sinh một cảm giác, cảm giác đó chỉ có hai chữ: Xa xôi.

Nhìn ánh mắt trong trẻo nhưng vẫn lạnh lùng của Bạch Tử Họa, Hoa Thiên Cốt chợt cảm thấy dường như mình đã hiểu người hơn rất nhiều.

Nàng thắm mỉm cười, sư phụ, từ nay về sau, có Tiểu Cốt luôn đi theo người, ở bên cạnh người, người sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn nữa.

Đợi đến chạng vạng mà Đường Bảo vẫn chưa về, Hoa Thiên Cốt chạy tới chạy lui, lật đật qua lại, oán giận trong lòng, nhất định là chơi với Lạc Thập Nhất vui quá nên quên mất đường về rồi.

Không có, không có, sao ở đâu cũng không có?

Ngoại trừ tĩnh thất và phòng ngủ, phòng nào cũng bị Hoa Thiên Cốt bới tung mấy lần.

Lạch cạch, lạch cạch, Bạch Tử Họa bị quấy rầy, đi ra khỏi phòng.

“Đang tìm gì?”

“Sư... sư phụ, con đói bụng, đang tìm đồ ăn.” Hoa Thiên Cốt cúi đầu.

Bạch Tử Họa có chút kinh ngạc nhìn nàng, rất lâu sau vẫn không nói lời nào, giống như nhất thời không kịp phản ứng.

Mặt Hoa Thiên Cốt buồn như đưa đám, nàng thật sự rất đói, nếu không có gì ăn chắc nàng chết mất.

Bạch Tử Họa nghĩ một lúc, không ngờ mình lại hồ đồ quên khuấy chuyện này.

“Trong Tuyệt Tình điện không có đồ ăn.”

“Sao ạ?” Hoa Thiên Cốt tròn trĩnh mắt, không có đồ ăn?!

“Trước kia chỉ có mình vị sư ở đây, chưa bao giờ nghĩ tới mấy chuyện ăn uống.”

Hoa Thiên Cốt lúc này mới hiểu ra, sư phụ có thân thể của thần tiên, vốn dĩ không cần ăn ngũ cốc, nhưng thân thể nàng làm bằng thịt bằng xương, không thể không ăn. Hơn nữa đại thương chưa lành, càng cần bổ sung năng lượng chứ!

“Sau này người có thể mỗi ngày xuống Hối điện ăn uống.”

Hả? Nàng tham ăn như vậy, ngày nào cũng phải bay lên bay xuống chắc mệt chết mất?

“Sư phụ, con có thể mang thức ăn lên đây rồi tự nấu được không?”

Bạch Tử Họa lại sửng sốt một lúc, gật đầu: “Có thể.”

“Dạ được, vậy bây giờ con xuống kia tìm đồ ăn ngon, thuận tiện mang Đường Bảo về.” Hoa Thiên Cốt vui vẻ chạy ra ngoài.

“Từ từ đã.”

Hoa Thiên Cốt đứng lại quay đầu nhìn Bạch Tử Họa, đã thấy ngài đi tới trước mặt nàng rồi ngồi xổm xuống, ngón tay trắng nõn thon dài đưa tới trước ngực Hoa Thiên Cốt, tháo hai quả chuông năng đã cẩn thận đeo lên cổ xuống, sau đó cẩn thận buộc lại trên Đoạn Niệm kiếm.

“Sao lại đeo lên cổ giống cún con thế?” Mặc dù mặt Bạch Tử Họa vẫn không lộ ra vẻ gì, nhưng trong lời nói lại khó nén ý cười và sự cung chiều.

Hoa Thiên Cốt thấy lòng ấm áp, cúi đầu nói: “Con sợ bắt cẩn làm rơi mất.”

Đó là thứ sư phụ tự tay truyền cho nàng, là minh chứng cho việc bọn họ là thầy trò.

“Đi đi, từ từ thôi, đừng chạy, đừng trơn, cẩn thận kéo ngã.”

“Vâng, đệ tử cáo lui.” Hoa Thiên Cốt xoay người chạy đi, đời này nàng chưa từng vui vẻ như thế.

Đi tới gần thác nước, đột nhiên nàng nổi hứng, tung Đoạn Niệm, nhẹ nhàng nhảy lên, sau đó dùng nó làm ván, theo dòng nước xiết trượt thẳng xuống Trường Lưu, vô cùng thú vị mà không tổn chút sức nào. Bọt nước bay cao văng tung tóe khắp nơi như những dải cầu vồng rực rỡ trong không trung. Nhìn mặt trời đỏ từ từ chìm vào biển rộng, trong lòng nàng vui vẻ vô cùng.

Cuộc sống chung hạnh phúc của tiểu Cốt Đầu và sư phụ đại nhân bắt đầu rồi!

Hoa Thiên Cốt lăn lộn một đêm, vẫn không có cách nào thích ứng với chiếc giường lớn kỳ lạ này được. Còn Đường Bảo thì cực kì thích, chuyển căn phòng nhỏ của nó tới góc giường. Vạch một góc đệm lên, quả nhiên phía dưới là một khối huyền băng tự nhiên, tản mát ra sự tĩnh mịch, đẹp lạ lùng cùng làn khí lạnh thoang thoang. Đường Bảo hưng phấn lăn qua lăn lại, nói với Hoa Thiên Cốt đây là một bảo vật hiếm có, mang thuộc tính âm hàn, có lợi cho việc hấp thu linh khí trời đất của nàng, lại có tác dụng điều dưỡng trị thương.

Hoa Thiên Cốt cố gắng chịu đựng ngủ đến nửa đêm, lạnh đến mức môi tím thâm, trước kia nằm được ở đây là do nàng hôn mê, còn giờ sao chợp mắt nổi, cuối cùng đành phải ôm chăn xuống đất ngủ đến

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

[=> Xem mục lục](#)

Chương 8: Nàng Muốn Thành Tiên

Hai người chơi trên bờ cát đến tận khuya, đốt lửa trại nướng cá ăn. Hoa Thiên Cốt cho Sát Thiên Mạch thưởng thức tài nấu nướng tuyệt vời của nàng, vừa ăn vừa tán gẫu đùa giỡn. Hoa Thiên Cốt sợ Đường Bảo không tìm thấy mình sẽ lo lắng nên muốn về sớm, ai ngờ mãi vui ăn no quá nên ngủ quên. Sát Thiên Mạch lợi dụng cơ hội ôm nàng vào lòng cả đêm, vuốt ve tay chân, véo bụng véo mặt như đang chơi búp bê vải, còn nghịch hồng hết cả búi tóc của nàng nữa.

Hôm sau hai người lưu luyến không rời, Sát Thiên Mạch đưa nàng về Trường Lưu Sơn rồi nhì nhằng rất lâu mới chịu quay về. Hoa Thiên Cốt lên lút ra khỏi rừng cấm, cười kiêu bay về Tuyệt Tình điện, không ngờ vừa mới bay đã bị một giọt nước bắn từ phía dưới lên hất văng ra khỏi kiếm. Thương thế và chân khí của nàng vẫn chưa hồi phục hết, cho nên dù phát hiện ra cũng không thể né tránh. Hoa Thiên Cốt gắng gượng khống chế không để mình ngã lăn quay ra đất, nhưng đầu gối vẫn bị xước sát.

Xung quanh truyền đến tiếng cười trong trẻo như chuông. Hoa Thiên Cốt bắt đắc dĩ ngẩng đầu lên, quả nhiên là Nghê Mạn Thiên, còn cả Sóc Phong nữa, có lẽ hai người đó đang luyện tập pháp thuật hệ thủy bên dòng suối, tình cờ thấy Hoa Thiên Cốt bay qua nên đánh nàng ngã xuống dưới.

“Trong Đại hội Kiếm Tiên chẳng phải ngươi rất lợi hại đó ư? Sao giờ lại vô dụng thế? Ngay cả một giọt nước nhỏ mà cũng không tránh được, đừng có nói với ta rằng vết thương của ngươi vẫn chưa lành nhé?”

Hoa Thiên Cốt không để ý tới nàng ta, đứng dậy phủi bùn đất. Nhấc tay lên, Đoạn Niệm kiếm tự động bay về với nàng.

Nghê Mạn Thiên căm hận liếc mắt nhìn Đoạn Niệm, trước kia nàng không biết thanh kiếm này là Tôn thượng tặng cho Hoa Thiên Cốt, chỉ thương thay Bích Lạc của nàng. Tuy rằng làm đồ đệ của Lạc Thập Nhất vẫn luôn là mong muốn của Nghê Mạn Thiên, nhưng cũng không cam lòng bị Hoa Thiên Cốt cướp mất vị trí đệ tử chưởng môn, thù mới hận cũ, oán hận chồng chất.

“À, dấu sao cũng là trường bối, ta nên gọi ngươi một tiếng tiểu sư thúc mới phải, không thể thiếu lễ độ được! Làm đệ tử chưởng môn gần một năm rồi, hẳn là học được không ít từ Tôn thượng, có thể chỉ dạy sư đệ một hai chiêu không?”

Nói xong nàng ta liền vung kiếm tấn công, Hoa Thiên Cốt vội vàng tránh né, Sóc Phong lại thành thạo khoanh tay đứng bên cạnh xem kịch vui.

Hoa Thiên Cốt nóng vội trả chiêu, thế kiếm có hình nhưng không có thần, có lực nhưng không có khí, rõ ràng không phải là đối thủ của Nghê Mạn Thiên.

Đôi mắt đẹp của Nghê Mạn Thiên rất lạnh lùng, không gấp gáp giành phần thắng mà đánh liên tiếp mấy trăm chiêu như đang cố ý trêu ngươi, biểu diễn tất cả những gì Lạc Thập Nhất đã dạy cho Hoa Thiên Cốt xem. Nàng vốn thông minh bẩm sinh, hơn nữa nổi nhục

trong Đại hội Kiếm Tiên càng làm nàng chăm chỉ. Một năm này khi Hoa Thiên Cốt sống nhàn nhã thành thói, nàng ở Tham Lam điện không phút nào lơ lửng. Bất kể là sức lực hay tu vi đều tiến triển cực nhanh, gấp mấy lần năm đó. Còn Hoa Thiên Cốt ngoài đọc sách, ngủ, nấu cơm, chế thuốc, múa kiếm, đánh đàn, chơi cờ, ngâm thơ, vẽ tranh, thì còn ủ rượu, trồng rau, ướp hoa...

Xét về tu vi cũng chẳng tăng mấy nên nàng thua kém hơn Nghê Mạn Thiên rất nhiều, hơn nữa chân khí chưa khôi phục, đương nhiên bị Nghê Mạn Thiên dắt mũi dẫn đi.

Nghê Mạn Thiên cố ý làm nhục, cắt nát bươm quần áo nhưng không chạm vào da thịt nàng chút nào. Cuối cùng nàng ta bay vút lên cao đập Hoa Thiên Cốt một cước từ phía sau khiến nàng ngã rạp xuống đất, mặt dính đầy bùn.

"Tiểu sư thúc! Đứng dậy đi!" Nghê Mạn Thiên đắc ý vỗ tay, xoay người đi, miệng lẩm bẩm: "Chường môn đệ từ khi gì chứ, đúng là đồ vô dụng! Ha ha, vẫn là Thập Nhất sư phụ nhà ta lợi hại nhất!"

Hoa Thiên Cốt nhìn nàng ta từ từ đi xa, bực mình không chịu được. Có lợi hại hay không là chuyện của nàng, lấy có dưỡng thương ham chơi không muốn học cũng là nàng, liên quan gì tới sư phụ. Một năm nay ngoài đàn ra sư phụ không dạy điều gì khác, thế mà giờ nàng đã giỏi thế này rồi, nếu người dạy thì chắc chắn nàng sẽ lợi hại hơn! Hừ!

Phải nhận mấy trăm chiêu của Nghê Mạn Thiên, chân khí của Hoa Thiên Cốt còn chưa hoàn toàn phục hồi đã tổn hao rất nhiều, thật là mệt! Nàng nằm luôn dưới đất không chịu đứng dậy.

©ST.E.NT

Nàng vốn không có dã tâm, cũng không có ước mơ gì quá vĩ đại, nói nàng lười nhác cũng được, không có chí hướng cũng được, nàng vẫn nhớ ý nguyện ban đầu của mình, sống một cuộc sống bình thản không bị ma quỷ quẩn chân. Sau này nàng có thêm một nguyện vọng nữa, đó là làm đồ đệ của Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa. Ông trời thương tình nên thành toàn cho nàng, nàng không mong gì hơn, chỉ cầu ngày ngày đều vui vẻ bình yên là được. Cứ ép buộc bản thân phải mạnh hơn, giỏi hơn thì có ý nghĩa gì đâu, thần tĩnh tâm an, thuận theo tự nhiên mới đúng.

Nhưng lúc này Hoa Thiên Cốt mới nhận ra, không phải nàng chỉ có cuộc sống đơn giản như vậy, thân là đồ đệ của Bạch Tử Họa, đồng thời nàng còn gánh trên vai danh dự của người.

Người ta nhắc tới nàng, sẽ không nói là Hoa Thiên Cốt, mà chỉ nói là đồ đệ của Trường Lưu thượng tiên. Nếu nàng để sư phụ phải mất thể diện thì còn mặt mũi nào, tư cách nào mà làm đệ tử duy nhất của người nữa?

Nàng thảm hạ lời thề, sau khi trở về nhất định phải tranh thủ thời gian lấp hết lỗ hổng trong một năm qua, nàng không tin mình không thể đường đường chính chính đánh bại Nghê Mạn Thiên!

Đang mãi suy nghĩ, bỗng một bàn tay đưa ra trước mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt giật nảy mình, ngẩng đầu lên thì thấy Sóc Phong.

Nàng khó hiểu đưa tay ra để cậu ta kéo lên. Sóc Phong ngồi xổm xuống, không dùng tịnh thuật mà lấy tay phủi sạch từng chút bụi đất trên người nàng.

Hoa Thiên Cốt cả kinh lùi lại hai bước, hai người trước giờ đâu có thân thiết vậy. Sóc Phong đứng dậy, tuy là thiếu niên, nhưng còn cao hơn nàng cả một cái đầu. Một tay cậu đỡ lấy vai, một tay cẩn thận lau hết bùn trên mặt nàng đi. Trông cái mặt lấm lem tức cười đang dẫu môi của nàng kia!

Hoa Thiên Cốt nhìn gương mặt vẫn che kín như trước của cậu ta, ánh mắt kia rõ ràng là cười nàng, không kiềm được lại càng chu mỏ ra, thờ phỉ phò vuốt lại mái tóc rối! Hừ, đợi đến khi nàng thành tài sẽ đánh bại hết bọn họ! Sư phụ của nàng mới là người lợi hại nhất trên đời!

"Mau về đi thôi!" Sóc Phong vỗ vỗ đầu nàng, ánh mắt luôn lạnh như băng nay lại có phần ấm áp.

"Ừm... cảm... cảm ơn!" Hoa Thiên Cốt cười Đoạn Niệm kiếm bay về Tuyệt Tình điện, trong lòng trầm nghĩ, tuy Sóc Phong luôn ở cạnh Nghê Mạn Thiên, trông thì có vẻ cùng phe, nhưng cậu ta chưa bao giờ bắt nạt nàng, đối xử với nàng cũng không tồi, có lẽ là người tốt.

Trở lại Tuyệt Tình điện, Đường Bảo đang ở trong viện khóc vô cùng thảm thương. Vừa nhìn thấy Hoa Thiên Cốt nó bèn bay vội tới, nước mắt vãi khắp người nàng, nàng bất ngờ thấy Lạc Thập Nhất đang ở đây.

"Thập Nhất sư huynh?! Sao huynh lại tới đây?"

"Suyt, nhất định đừng để sư phụ của ta biết. Đường Bảo tìm muội cả đêm mà không thấy, khóc mãi không ngừng, huynh lên đây để an ủi nó. Xem này, ta đã bảo Thiên Cốt không đi xa đâu, sẽ về nhanh thôi, trông cái dáng vẻ bây giờ của người đi!" Lạc Thập Nhất cung chiều gõ gõ đầu nó.

Đường Bảo quệt nước mắt nước mũi lên áo Hoa Thiên Cốt: "Con dùng trí vi tìm khắp Trường Lưu Sơn mà vẫn không thấy mẹ... cũng không cảm nhận được chút mùi nào của mẹ, còn tưởng mẹ bị người xấu bắt đi rồi chứ. Rốt cuộc mẹ đã đi đâu hả? Cả quần áo của mẹ nữa, sao lại rách bươm thế kia, có phải là người xấu bắt mẹ không?"

Hoa Thiên Cốt biết Đường Bảo đã đạt đến cảnh giới tri vi, có khả năng cảm nhận trong phạm vi trăm dặm, đương nhiên sẽ không tìm thấy một người vừa ở ngoài phạm vi trăm dặm là nàng. Nhưng Lạc Thập Nhất đang ở đây, nàng không thể nói là mình và tỷ tỷ lên trốn ra ngoài được, bằng không sẽ gặp một đống phiền phức. Hơn nữa Nghê Mạn Thiên giờ là đồ đệ của Thập Nhất sư huynh, nàng không thể làm huynh ấy khó xử.

Vì thế nàng bịa bừa một lí do: “Hôm qua Vân Ân có việc gấp truyền tin đến, ta vội vàng ra ngoài tìm hắn, quên không nói với người. Xin lỗi nhé, làm người phải lo lắng rồi. Bộ quần áo bị rách khi Vân Ân dạy ta một chiêu kiếm tên là Vạn Thụ Lê Hoa, nhưng không bị thương chỗ nào cả, yên tâm đi, ha ha.”

“Vây là tốt rồi, mẹ Cốt Đầu, sau này không được bỏ mặc con rồi chạy lung tung nữa!”

“Rồi rồi, chẳng biết là ai bỏ ta đi chơi với người khác đâu nhá!” Nói xong nàng lườm Lạc Thập Nhất một cái.

Lạc Thập Nhất cười nhe nhớn, vươn đầu ngón tay ra lau nước mắt cho Đường Bảo.

“Bây giờ yên tâm rồi chứ? Ngoan, đừng khóc nữa, ta phải về rồi, lần sau sẽ mang đồ ăn ngon đến cho muội.”

Lạc Thập Nhất vừa đi, Đường Bảo liền lặn vào lòng bàn tay Hoa Thiên Cốt đánh một giấc, lo lắng cả một đêm nó mệt lắm rồi. Hoa Thiên Cốt đặt nó vào trong căn phòng riêng làm bằng hộp đựng trang sức, rồi lấy Thất Tuyệt Phổ ra đọc cẩn thận, đặc biệt lật đi lật lại phần tu thân luyện khí trong quyển Dược phổ không biết bao nhiêu lần, sau đó bắt đầu tự luyện tập.

Chuỗi ngày kế tiếp là những tháng ngày điên cuồng đọc sách luyện công, không quan tâm đến việc gì khác. Một tháng sau Bạch Tử Họa trở về núi, vừa bước vào Tuyệt Tình điện đã cảm thấy là lạ.

Hắn vội vàng chạy tới tháp thất, liền thấy Đường Bảo nôn nóng đứng bên ngoài, nói Hoa Thiên Cốt ba ngày ba đêm không đi ra. Nó sợ quá rầy sẽ khiến nàng bị tẩu hỏa nhập ma nên không dám xông bừa vào, chỉ có thể đứng ngoài tháp thỏm lo âu.

Bạch Tử Họa sốt ruột vào trong, đã thấy cả người Hoa Thiên Cốt lơ lửng trên không, quanh người có ánh sáng hình bông sen bảy cánh tỏa ra bốn phía. Hai mắt nàng nhắm nghiền, vẫn đang nhập định, nhưng vì luyện công quá hấp tấp nên sắc mặt tái nhợt, tâm thần không yên.

Bạch Tử Họa an ủi Đường Bảo rằng không có việc gì cả, bảo nó ra ngoài trước. Sau đó hắn bay lên, lặng lẽ ra phía sau Hoa Thiên Cốt, từ từ giúp nàng khai thông huyết đạo.

Hoa Thiên Cốt cả người cứng đờ lạnh băng, đột nhiên cảm thấy một dòng nước ấm như Trường Giang, Hoàng Hà đổ vào, tuôn về phía trước.

Bạch Tử Họa điểm mấy huyết lớn trên người nàng, thật ra thương thể của nàng sớm đã hồi phục, chỉ có điều đêm đến khi nàng đã ngủ say, hắn che lại nội lực của nàng, giúp nàng khai thông tịnh trục. Có lẽ nàng cảm thấy bất thường nên muốn phá bỏ, nhưng sức mạnh không đủ, bị phản phệ dẫn đến xá khí, không thu nguyên thần về được.

Nếu đã như vậy thì đã thông tiên mạch cho nàng luôn, sau này để nàng tự luyện tập là được rồi.

Bạch Tử Họa ngồi trong tháp thất với Hoa Thiên Cốt bảy ngày bảy đêm, chân khí của nàng luân chuyển chín chín tám mươi mốt vòng. Toàn thân được Bạch Tử Họa tẩy tủy một lần, rồi hắn cho nàng uống Phần Tiên hoàn do Dao Trì chế và một giọt Li Trần Lộ của Trường Lưu Sơn.

Đến khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại, chợt cảm thấy thân thể nhẹ bẫng như không phải của mình, mà giống một giọt nước trong suốt, một bông tuyết trắng phau, giống làn gió thoảng qua lại giống biển cả, giống như sông núi lại giống như sao trời.

Thiên địa nhất chỉ, vạn vật nhất mã.

Hoa Thiên Cốt không biết người khác phải tìm tiên tử xin duyên, tu đạo ngàn năm, mà nàng chỉ trong một sớm một chiều đã có được tiên lực ngàn năm của Bạch Tử Họa, qua một kiếp nạn lớn, đặc cách thăng thẳng lên cảnh giới tri vi, tu được tiên thân.

“Sư phụ?” Hoa Thiên Cốt vừa mở mắt ra đã nhìn thấy hắn, trong lòng vui mừng khôn xiết. Hai người đang từ từ xoay tròn theo trận đồ bát quái Huyền cơ trên đỉnh tháp.

Thấy hai mắt Bạch Tử Họa nhắm nghiền, trán đỏ mồ hôi, nàng lo lắng vươn tay qua lau giúp hắn. Bạch Tử Họa khẽ giật mình, môi hơi động đậy, nhưng không nói gì.

Khoảng một nén nhang sau, hai người từ từ hạ xuống.

“Sư phụ! Người không sao chứ?” Hoa Thiên Cốt cuống quýt chạy lại định đỡ hắn, Bạch Tử Họa lại phẩy tay, gật đầu nói: “Ta không sao, người thử vận khí xem đan điền còn đau không?”

“Đạ không, thưa sư phụ.”

Bạch Tử Họa gật đầu, đi ra ngoài tháp, Đường Bảo đợi bên ngoài đã gà gật, thấy bọn họ bước ra, cuối cùng cũng yên tâm. Hoa Thiên Cốt ôm lấy nó nhét vào trong lồng tai.

“Sư phụ, có phải con luyện công bị tẩu hỏa nhập ma không, là sư phụ trở về đúng lúc cứu Tiểu Cốt ạ?”

“Không phải, nhưng tu đạo nhất định phải tĩnh tâm, không thể vội vàng hấp tấp. Ta đã giúp ngươi tu thành tiên thân, một thời gian nữa ngươi học thuộc xong Thất Tuyệt phổ, ta sẽ dạy ngươi pháp thuật.”

“Oa! Thật sao? Quá tuyệt vời! Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt không nhịn được vui vẻ ôm eo Bạch Tử Họa từ phía sau làm nũng, Bạch Tử Họa sững sờ chờ người. Lúc này nàng mới chợt nhận ra, vội vàng buông ra chấp tay cười ngây ngô. Cuối cùng thì sư phụ cũng bắt đầu dạy nàng rồi, hừ, lần sau Nghê Mạn Thiên còn dám vén váo trước mặt nàng, nàng sẽ đánh nàng ta không tề ra quần không dừng lại.

“Sư phụ, tiên thân là cái gì? Bây giờ con đã thành tiên rồi sao?”

“Không, phải tự mình tu đạo, phi thăng thì mới chân chính thành tiên. Đạo hạnh của ngươi không đủ, chỉ đạt tới cảnh giới tri vi.”

“À, vậy tiên thân có tác dụng gì?”

“Đơn giản nhất, thực tế nhất chính là...” Bạch Tử Họa xoay người lại nhìn cô nhóc còn chưa cao đến ngực mình, “Trường sinh bất lão.”

“Ý của người là...” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc mở to mắt.

“Ừ, nếu ngươi không ngừng vận công thi pháp, ngươi có thể vĩnh viễn giữ được dáng vẻ này, không lớn thêm nữa.”

“Oa! Thật thần kỳ! Con biết rồi! Trước kia con có nghe chuyện Hằng Nga ăn vụng linh dược.”

“Phải, mới đầu nàng ấy cũng chỉ có tiên thân, không có pháp lực, sau mới tu đạo thành tiên. Ngươi cũng như thế, sau này tu luyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Con biết rồi ạ! Cám ơn sư phụ!” Hoa Thiên Cốt cười vui vẻ.

Bạch Tử Họa nhìn nụ cười tỏa nắng của nàng, miệng khẽ nhếch lên, chợt nói: “Hôm nay ta muốn ăn canh hoa đào.”

Hoa Thiên Cốt hơi sững sờ, rất lâu sau mới phản ứng lại, sung sướng đáp: “Vâng! Con đi làm ngay đây!” Nói xong xoay người chạy vụt tới bếp.

Đường Bảo ở trong lỗ tai nàng bất mãn lắm bả: “Tôn thượng cuối cùng cũng về rồi, lại có thể ăn cơm rồi. Người không biết đâu, những ngày người không có ở đây, mẹ Cốt đầu lười biếng không chịu nấu cơm, ngày nào cũng ngược đãi con, chỉ cho con gặm lương khô, hu hu hu...”

Bởi vì có tiên thân nên trí nhớ nàng tăng tiến rất nhiều. Hoa Thiên Cốt ở trong thư phòng đọc thuộc lòng cho Bạch Tử Họa nghe, có quá nhiều vấn đề nên người chọn bữa một chủ đề bất năng đọc, may mà nàng đã thuộc hết.

Hoa Thiên Cốt đọc lâu lâu, rất nhanh được cho qua, đang hí hửng thì không ngờ Bạch Tử Họa lại mang một đống sách ra. Tổng cộng có năm quyển, Hoa Thiên Cốt lật xem thử, là sách về ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Sách này không có tranh cũng không có tiếng, tất cả đều là những tâm pháp và khẩu quyết thâm ảo khó hiểu, chữ thì chỉ chít làm nàng váng mắt hết cả đầu.

“Sư phụ...”

“Ngươi xem sách trước đi, phải tự mình lĩnh hội được sự ảo diệu và hàm ý trong sách. Đọc một lần không hiểu thì đọc hai lần, đọc mười lần không hiểu thì đọc trăm lần, đừng tới hỏi ta, cũng không được hỏi Đường Bảo. Ngày đầu tiên luyện Kim thuật, ngày hôm sau luyện Mộc thuật, ngày thứ ba luyện Thủy thuật, cứ tiếp diễn như thế, năm ngày một vòng, lặp đi lặp lại, không được gián đoạn.”

“A đúng rồi! Sư phụ, Đại hội Kiếm Tiên năm nay...”

“Ngươi không cần tham gia.”

“Vâng, thế năm sau?”

“Năm sau cũng không cần.” Bạch Tử Họa đặt cây bút trong tay xuống, đưa tờ giấy vừa viết xong cho nàng. “Lúc nhập tự thì treo lên.”

Hoa Thiên Cốt cầm lấy mở ra xem, là hai chữ “Tọa vong” cực lớn. Nét bút cứng cỏi hữu lực, mộc mạc giản đơn.

“Vâng, thưa sư phụ.”

Hoa Thiên Cốt cung kính mang về treo lên, tự hỏi không phải bình thường trong tĩnh thất đều treo chữ “Tĩnh” sao? Sư phụ lại cho nàng “Tọa vong”, người muốn nàng “quên” cái gì chứ?

Đêm đến, Hoa Thiên Cốt nằm úp lên đệm, chống cằm nhìn hai chữ kia ngẩn người một lúc lâu.

Đường Bảo giờ một con hạc giấy lên, chặt vật mở ra, treo lên đầu nàng: “Cốt Đầu! Là thư của cha con gửi!”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ nhảy lên cầm lấy thư đọc với Đường Bảo, sau đó lấy bút hồi âm vào một góc. Đường Bảo nằm sõng soài lên giấy viết thư, còn vẽ một đường ranh giới, không cho Thiên Cốt lấn vạch. Viết xong vừa thả nó bay đi, Hoa Thiên Cốt đột nhiên nhớ ra một chuyện, không phải nàng cũng đạt tới cảnh giới tri vi rồi sao, làm thế nào mới sử dụng được?

Đường Bảo giải thích: “Có thể thông qua một số vật dẫn như gương, nước, nghĩ tới người mình muốn tìm, chuyện xảy ra, vân vân... Đường nhiên nếu đạo hạnh cao thâm thì chỉ cần bấm tay tính hoặc động linh tê là có thể biết được những chuyện xảy ra quanh đây ngàn dặm.”

“Oa, thế không phải mọi hành tung của chúng ta ở Trường Lưu Sơn sẽ bị người khác thấy hết sao?”

“Trường Lưu Sơn có vách bảo vệ, bên ngoài không thể do thám được. Hơn nữa dùng thuật kia cực kỳ tổn hại chân khí, không thể kéo dài quá lâu. Khoảng cách, sức mạnh của đối phương, địa điểm vị trí, đạo trường xung quanh, vân vân... đều có thể tác động đến nó, cho nên thường thì phải dùng bảo khí.”

“Hiện tại ta có thể làm được không? Đợi ta kiếm gương đã!” Hoa Thiên Cốt nghe xong cực kỳ hưng phấn, nếu nàng luyện giỏi thuật này, chẳng phải có thể nhìn thấy Đông Phương Úc Khanh và Vân Ân đang làm gì từ xa sao! Ha ha! Thật thú vị!

“Pháp lực của con hiện giờ cũng chỉ có thể cảm nhận được sự tồn tại của người khác. Mẹ làm thế nào được!” Đường Bảo hất cằm hừ lạnh.

“Ta là mẹ người cơ mà!” Hoa Thiên Cốt không tìm thấy cái gương nào đủ lớn, vì thế chạy đến bên ao sen trong hậu viện, làm theo lời Đường Bảo dạy. Nhưng nhìn mãi nhìn mãi, mặt ao trong vắt như gương ngoài bóng trăng lười liềm ra thì chẳng có gì khác.

“Mẹ đang nghĩ tới ai?”

“Ta muốn thấy Đông Phương.”

“Cha ở quá xa, đương nhiên mẹ không thể nhìn thấy. Mẹ nên thử ở khoảng cách gần trước. Đầu tiên là Tuyệt Tình điện, rồi đến Trường Lưu Sơn, sau đó mới là thế giới.”

“À! Vậy ta tìm sư phụ được không?”

“Được, ngài ấy ở trong Tuyệt Tình điện ngay gần mẹ, mẹ thử tìm xem người bây giờ đang ở đâu, có thể đoán được đại khái vị trí hiện tại đã là rất tốt rồi.”

Hoa Thiên Cốt nín thở tập trung, đầu óc trống rỗng, nhất thời Tuyệt Tình điện như co lại thành một mô hình nhỏ, mà đôi mắt thật lớn của nàng đang quan sát hết thảy từ trên cao.

Sư phụ, sư phụ đang ở đâu?

Trong phòng ngủ ư? Bỗng hình ảnh phòng ngủ của sư phụ hiện lên trong ao, nhưng hơi mờ và rung. Đường Bảo không thể tin nổi trợn trừng mắt, mẹ ơi, có nhầm không đấy?!

Không có trong phòng ngủ, chẳng lẽ là thư phòng? Phút chốc thư phòng xuất hiện, hình ảnh rõ ràng hơn trước rất nhiều.

Hoa Thiên Cốt từ từ điều chỉnh, dần dần nắm được bí quyết, lật tung mọi ngõ ngách trong Tuyệt Tình điện lên, nhưng vẫn không thấy sư phụ đâu.

“Thật kỳ lạ...”

Đường Bảo buồn bã thở dài, haizz, pháp lực hiện giờ của mẹ đã vượt qua nó rồi, sau này chắc bị mẹ bắt nạt suốt thôi, hu hu hu...

“Mẹ đừng tìm loạn lên thế, sẽ rất hao tổn nguyên khí. Đầu tiên mẹ phải dùng tâm để cảm nhận sự tồn tại của Tôn thượng, rồi vị trí tương đối của người, như vậy mới được!”

“A, thì ra là thế.”

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, dùng tâm cẩn thận tìm thêm lần nữa, cả người như hóa thành một luồng gió mát từ phía Đông Nam Tuyệt Tình điện thổi lên, lướt qua bờ cỏ, từ từ luồn vào từng ngõ ngách. Đột nhiên linh tê dịch chuyển, nàng mở choàng mắt, sung sướng hét: “Ta tìm được rồi!”

Cúi đầu nhìn vào ao, hình bóng Bạch Tử Họa hiện lên trên mặt nước dập dờn.

Chỉ, chỉ có điều...

Hoa Thiên Cốt ngờ ngẩn, cảm giác máu toàn thân sắp dội tới đỉnh, bốc thẳng lên trên, sau đó máu mũi phun ra ồ ạt.

“Ai?!” Bạch Tử Họa lập tức cảnh giác, xoay người ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén lạnh như băng xuyên qua mặt nước, nhìn thẳng về phía Hoa Thiên Cốt. Nàng sợ tới mức chân mềm nhũn, mồ hôi lạnh rơi lã chã lùi lại vài bước, cảnh tượng trong ao lập tức biến mất.

Đường Bảo cũng choáng, vẫn ngẩn người si mê nhìn đáy ao trong suốt, nước miếng chảy dài, làm hại lũ cá trong ao nuốt nửa trường

rằng con sâu ngu ngốc kia trúng tiếng sét ái tình với mình.

Hoa Thiên Cốt vẫn chảy máu mũi không ngừng, như nước sông cuộn cuộn xuôi dòng.

Má ơi, nàng đã nhìn thấy cái gì thế này?! Không phải nàng đang mơ hay mộng du đấy chứ?!

Dưới ánh trăng màu bạc, sư phụ đại nhân một mình tới nơi dòng nước tụ hội thành một thác nước nhỏ nhỏ như một dải lụa buông xõa để tắm. Đó là nhân gian tuyệt cảnh hiếm có thế nào chứ! Mẹ ơi, không ngờ nàng lại nhìn thấy tấm lưng trần của sư phụ!

Tuy rằng chỉ trong chốc lát, mái tóc dài của sư phụ vẫn tùy ý bay loạn phía trước, lộ ra đường cong tuyệt hảo của tấm lưng. Nàng không ngờ, thì ra lưng của một người đàn ông có thể đẹp kinh người đến thế.

Mà nguyên nhân chính là vì trước nay nàng chỉ nhìn thấy gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng bất khả xâm phạm của người, nhưng dưới ánh trăng, trong làn sương mỏng, bóng lưng của người vào lúc thăng hoa xuất trần lại quyến rũ tới tận xương tủy, trong tiên khí lại hỗn tạp chút yêu dã. Làn da trắng nõn, bóng mịn như ngọc quý, ánh trăng phản xạ xuống như kim châm bắn vào mắt Hoa Thiên Cốt, tim nàng như bị khoét đi, chỉ biết đập theo mỗi cử chỉ của người.

Cảnh đẹp vô hạn như tuyết trắng, như ánh trăng mê hoặc hoàn toàn Hoa Thiên Cốt. Ngay cả một người luôn tôn kính sư phụ tựa Bồ Tát là nàng, trong lòng cũng khó tránh có chút khác lạ, kích động khiến máu mũi lại tiếp tục chảy xuống. Chỉ một tấm lưng này mà thế giới của nàng háy mắt đã sụp đổ, tan thành tro bụi.

Mặc dù nàng chỉ là một đứa bé, nhưng học xong Thất Tuyệt phổ, mọi chuyện trên thế gian này hầu như đều ở trong đầu rồi, mặt nàng đỏ lựng như sắp nổ đến nơi. Tấm lưng trần kia không ngừng lấp ló trong đầu, máu mũi nàng cứ chảy ồ ạt không ngừng nghỉ. Nàng vừa chảy máu mũi vừa phi tang chứng cứ phạm tội, cuối cùng cũng về đến phòng ngủ, rất thoải mái ngã mình xuống chiếc giường lớn chảy nước miếng mơ một giấc mơ háo sắc.

Sáng sớm hôm sau, nàng cực kì tự giác giơ cao hai tay quỳ trong đại điện.

Bạch Tử Họa đi từ thư phòng ra, bắt đầu dĩ nhiên nàng: "Người ở trong này làm gì?"

"Sư phụ, đệ tử biết sai rồi..."

"Sai rồi? Biết sai cái gì? Nói đi... Người lại làm vỡ cái gì hay gây ra đại họa?"

Hoa Thiên Cốt nhăn nhó, cuối cùng bất chấp tất cả lớn tiếng nói: "Đệ tử sai rồi, đệ tử hôm qua không nên nhìn trộm sư phụ tắm!"

Bạch Tử Họa đột nhiên bị sặc, ho khò khè mãi không dứt. Về mặt mặc dù vẫn không có cảm xúc gì, nhưng lúc đỏ lúc trắng.

Hắn còn đang nghĩ trên đời này ai có pháp lực cao siêu đến mức phá được cả vách bảo vệ cùng trận pháp cực mạnh của Trường Lưu Sơn và Tuyệt Tình điện, dám nhìn trộm hắn, hơn nữa tới rất gần rồi hắn mới phát hiện được. Hóa ra lại là tiểu nha đầu này, bởi vì khoảng cách quá gần, tiên lực của nàng phần lớn lại là do hắn độ cho nên mùi rất giống nhau, hắn vốn không hề đề phòng nên cũng không nhận ra. Haiz...

Hoa Thiên Cốt thấy Bạch Tử Họa không nói gì, mặt mày nhú chặt, lạnh lùng như gió lộng sương ngưng, một bộ thần Phật bất khả xâm phạm, liếc mắt một cái như dừng dừng, khác hẳn bóng dáng tuyệt đẹp như sen như mộng nổi trên mặt nước hôm qua, trong lòng càng bất an. Hu hu hu, không phải sư phụ thật sự tức giận chứ?

"Sư phụ, tiểu Cốt biết sai rồi, tiểu Cốt không cố ý đâu, chỉ vì lúc luyện tri vi muốn biết sư phụ đang ở nơi nào, không ngờ lại đúng lúc sư phụ đang tắm. Hu hu hu, sư phụ người đừng nóng, tiểu Cốt chẳng nhìn thấy gì hết, chỉ thấy bóng lưng trần của sư phụ thôi..."

Bạch Tử Họa càng ngỡ ngàng không biết làm sao, Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên phát hiện thì ra sư phụ tựa như băng tuyết ngàn năm cũng có vẻ mặt buồn cười như thế.

"Không sao, người đứng dậy đi, tất cả sắc mao đều là bụi trần, là hư vô, là chấp niệm. Người về đọc sách đi..." Đạo hạnh của Bạch Tử Họa cực kì thâm hậu, bình thường nếu quan sát Tiểu Cốt, đương nhiên biết lúc nào nhìn được lúc nào không. Còn Hoa Thiên Cốt nàng vừa mới học nên không thể khống chế điều này.

"Cám ơn sư phụ!" Hoa Thiên Cốt vui vẻ đứng lên, sư phụ đại nhân quả nhiên rộng lượng! Ha ha ha, sớm biết thế này nàng đã xem nhiều hơn rồi.

"Hai ngày nữa là đến Đại hội Kiếm Tiên, Lạc sư huynh của người phụ trách một mình sợ quá sức, người đến xem có việc gì thì giúp đi." Bạch Tử Họa nói.

"Vâng, thưa sư phụ! Con xin lui xuống luyện công trước." Hoa Thiên Cốt biết mấy đệ tử của Thế tôn, Nho tôn, kẻ ham chơi bời chỉ lo rong ruổi, người cuồng luyện tập chỉ lo bé quan, chuyện gì cũng đổ lên vai Lạc Thập Nhất, hẳn là rất vất vả. Gần đây ngay cả thời gian chơi với Đường Bảo hắn cũng không có. Đường Bảo ngày nào cũng ngủ nướng, theo lời nó thì là ngủ để nhập định tu luyện cho nên vẫn cực kì đặc ý tự nhận mình chăm chỉ, thế sẽ nhanh chóng vượt qua mẹ Cốt Đầu.

Bạch Tử Họa gật nhẹ, xoay người bước đi.

Hoa Thiên Cốt nhìn tay áo người bay bay không dính chút bụi trần, cả người bỗng chốc cứng đờ. Cảnh tượng yêu mị dưới ánh trăng

hôm qua lại xuất hiện, bóng dáng đó bắt đầu lớn vờn trước mắt nàng, một luồng khí nóng xộc thẳng lên mũi, nàng vội vàng bịt chặt. A Di Đà Phật, A Di Đà Phật...

“Mẹ Cốt Đầu! Mau dậy đi! Mau dậy đi!” Đường Bảo coi mặt nàng thành đệm nhảy tới nhảy lui, kéo kéo hàng mi dài của nàng.

“Đường Bảo, đừng ồn. Ta mệt lắm, tối qua đọc sách rất muộn mới ngủ, để ta nằm thêm tí nữa đi.” Hoa Thiên Cốt mơ màng phẩy tay, hát Đường Bảo bay sang bức tường đối diện, sau đó ngã lăn xuống như một miếng bánh.

Ai ui... mẹ đáng ghét!

Đường Bảo bò lên bàn, nhúng đuôi vào hũ mực, sau đó nhẹ nhàng trèo lên mặt Hoa Thiên Cốt, vừa bò vừa lê cái đuôi vẽ con rùa rõ to.

Hoa Thiên Cốt thấy mặt ngựa ngựa, lật người lại, úp mặt đè luôn Đường Bảo xuống dưới. Mấy cái chân nhỏ của nó gồng hết sức đạp, nhưng mặt nàng vẫn cứ đè lên không chuyển. Đường Bảo cố gắng chui vào trong lỗ mũi nàng. Hoa Thiên Cốt không chịu nổi, xoay người xi mũi, Đường Bảo bị bắn thẳng lên trời rồi lại rơi bịch xuống đất.

“Hu hu hu... nhiều nước mũi quá...” Đường Bảo nhảy lên ngực nàng lăn qua lăn lại, dùng hết sức cọ cọ.

“Mẹ mau dậy đi! Tuyệt đang rơi bên ngoài, đẹp ơi là đẹp! Chúng ta ra ném tuyết nào!”

Hoa Thiên Cốt đang mơ màng nghe thấy Đường Bảo nói câu đấy, lập tức bật dậy.

“Người nói cái gì? Tuyệt rơi?” Hoa Thiên Cốt nhảy dựng lên, chạy còn nhanh hơn cả khi.

Cửa vừa mở ra, một làn gió lạnh mang theo vài bông tuyết ủa vào. Hoa Thiên Cốt mặc độc một chiếc áo mỏng manh đứng trong gió nhưng lại không nở đóng cửa, nàng vừa vui sướng vừa kích động chạy biến ra ngoài.

Tuyết trong viện đã dày đến vài tấc, giờ vẫn còn rơi. Những bông tuyết trắng phau nhảy múa trong không trung, có vô số tuyết tinh cánh mỏng dài bay lượn.

Hoa đào không tàn, nhưng bị tuyết phủ khắp các nhánh cây, trong bộ cánh trắng thảnh thoảng lộ ra chút phớt đỏ. Đào tinh pháp phới trên không chơi đùa với tuyết tinh, tiếng cười xa xôi kì ảo vô cùng, đứng trong gió rét càng như ảo như mộng.

Hoa Thiên Cốt chạy nhảy trên tuyết, cực kì vui vẻ. Nhà nàng ở phương Nam, ngoài trong Thất Tuyết phổ ra, đây là lần đầu tiên nàng tận mắt thấy tuyết rơi. Quả nhiên vừa đẹp lại vừa bạt ngàn.

Đường Bảo vũ trang toàn thân xong xuôi, nắn một khối tuyết nhỏ như phân chuột, cười con hạc giấy Lạc Thập Nhất đã thi pháp cho nó làm thú cưỡi, nhào thẳng về phía Hoa Thiên Cốt.

Nó ném bóp một cái vào giữa trán nàng.

“Ố ó la la, trúng đích!” Đường Bảo đắc ý cưỡi hạc giấy bay xuyên qua gió rét. Đột nhiên có tiếng gió thổi tốc đằng sau, vừa quay đầu lại, một quả cầu lớn hơn nó mười lần đã hiện ngay trước mắt.

“A!” Đường Bảo hét thảm, bị quả cầu tuyết to như núi đánh rơi khỏi hạc, ngã xuống lớp tuyết trên mặt đất. Mặt nó xám ngoét không giãy giụa được, đành phải đào một cái lỗ thông đến đỉnh quả cầu để bò ra.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên mặt tuyết, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Đường Bảo gạt bông tuyết trên đầu xuống, tức giận cưỡi hạc giấy bay đến chỗ Hoa Thiên Cốt, nhìn con rùa to bỏ chẳng trên mặt nàng, âm thầm cười đều.

Hoa Thiên Cốt bắt lấy nó.

“Đây là gì thế?”

“Quần áo, khăn quàng cổ, bịt tai Kinh Thủy làm cho con đấy!” Đường Bảo đắc ý uốn éo, tạo dáng đủ kiểu.

“Thật phục cậu ấy, đến giày mà cũng có!” Hoa Thiên Cốt há hốc miệng lật ngược nó xuống.

Vô số chiếc chân mang giày của Đường Bảo đạp loạn trên không.

“Thì đó, tại mẹ có biết thêu thùa may vá gì đâu, vẫn là Kinh Thủy quan tâm con! Sau này con muốn lấy nàng làm vợ! Mỗi ngày giặt quần áo nấu cơm cho con...”

Hoa Thiên Cốt cười khùng khục: “Đường Bảo, người là đực hay cái hả?”

“Hừ, cái gì mà đực với chả cái, con muốn là nam thì là nam, muốn là nữ thì là nữ. Vì Kinh Thủy hiền lương thực đức của con, con quyết trở thành một đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất!”

“Ha ha ha ha, thế Thập Nhất sư huynh làm sao bây giờ? Chẳng phải sẽ đau lòng chết sao?”

Mặt Đường Bảo đỏ bừng kháng nghị nói: “Liên quan gì tới hần! Con mà thèm để ý tới hần à?”

“Được rồi, được rồi, không liên quan thì không liên quan, nhưng mà Thập Nhất sư huynh cực kì lợi hại đấy, làm con rể ta thì thật tội cho huynh ấy quá. Một con sâu nhỏ có gì đẹp đâu, huynh ấy được bao nhiêu tiên nữ mỹ miều ái mộ như thế, ai cũng hơn đứt người, haiz... Có lẽ ta nên tìm một anh bọ chét hay chàng sâu xanh hoặc chú tằm nào đó gả người đi thì hơn.”

“Hu hu hu, mẹ dám, con sẽ mách cha...”

“Cha người sẽ nghe lời ta, ha ha ha! Mỗi lần phải đi nhiều đôi giày như thế, xong rồi lại phải cởi từng chiếc ra, người không thấy mệt à?”

“Thường thôi, thường thôi, quen hết rồi.”

“À phải, không biết sư phụ đã dạy chưa, ta đi báo sư phụ tuyết rơi rồi!”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ chạy tới phòng Bạch Tử Họa, người không có ở đó.

“Sư phụ! Sư phụ!” Nàng biết cho dù ở đâu hần đều sẽ nghe thấy.

Quả nhiên...

“Ta ở trên đá Lộ Phong.” Giọng Bạch Tử Họa vang lên. Hoa Thiên Cốt vội vàng chạy ra khỏi điện.

Bạch Tử Họa khoanh tay đứng trên vách đá, nhìn về phía biển cả núi non mênh mông hung vĩ. Bóng áo trắng gần như không thấy rõ trong làn tuyết, chỉ hiện lên mái tóc đen tung bay tán loạn đầy trời.

Hoa Thiên Cốt nhọc nhằn mãi mới trèo được lên, nhìn thấy Trường Lưu nguy nga đồ sộ trong làn tuyết trắng phau, không khỏi khiếp sợ lè lưỡi. Đứng trên vách đá gió càng mạnh, hơn nữa đất phủ đầy tuyết nên rất trơn, như thể chỉ cần bắt cần một chút là đã ngã xuống vách rồi. Nhưng giờ nàng không sợ, vì sư phụ đang ở ngay bên cạnh.

Hoa Thiên Cốt vui vẻ túm lấy ống tay áo của người, để phòng cơ thể bé nhỏ này sẽ bị gió cuốn đi.

“Sư phụ, trận tuyết lớn quá, đây là lần đầu tiên con được nhìn thấy tuyết rơi đấy! Năm ngoái Trường Lưu Sơn cũng không có.”

“Ừ, thời điểm Yêu Thần xuất thế càng gần, tình trạng bất thường trong trời đất cũng càng nhiều. Đạo này Tây Nam thường xuyên động đất, phía Bắc lại có chiến tranh, phía Đông hạn hán kéo dài, lũ lụt, sâu bệnh, dân chúng mất mùa, nạn đói xảy ra khắp nơi. Ngoài ra còn có yêu ma hoành hành, ngay cả Tiên giới cũng rối loạn. Mỗi năm lại càng lạnh, trận tuyết năm sau có lẽ sẽ ác liệt hơn nhiều... Tiểu Cốt, người tới Trường Lưu bao lâu rồi?”

“Thưa sư phụ, hai năm rồi ạ. Đi theo sư phụ được một năm, Tiểu Cốt sắp tròn mười bốn tuổi.”

Bạch Tử Họa khẽ gật đầu: “Giờ người tu hành cũng đã có chút thành quả, còn sợ quỷ không?”

Hoa Thiên Cốt co rúm người lại, cúi đầu: “Sợ...”

“Yêu ma quỷ quái đều là sự vật trên thế gian này, chỉ có điều hình thái tồn tại không giống người thường thôi, nên người phải bình tĩnh, đối xử bình thường với chúng. Chưa nhìn thấy đã sợ thì sao trăm yêu trừ ma được?”

“Sư phụ, chính và tà phân biệt kiểu gì, ma và tiên vĩnh viễn đều phải đối đầu nhau sao?” Nàng vẫn không thể hiểu được chuyện của Sát Thiên Mạch, nhưng lại không biết phải hỏi thế nào.

Bạch Tử Họa trầm tư một lúc: “Làm người phải biết kiên trì, cũng phải có chính kiến, nhưng đôi khi phải trái trắng đen không dễ dàng nhận ra. Kiên trì với những việc người làm là được rồi. Yêu Thần xuất thế tuy không thể tránh khỏi, nhưng thật ra số phận không bị quan như vậy. Vận mệnh là do con người tự quyết định, thế nên chúng ta cứ dốc toàn lực, không thẹn với lòng, không thẹn với trời đất là được.”

“Đệ tử biết rồi, nhưng sư phụ, tha thứ cho Tiểu Cốt mạo muội hỏi một câu, người rõ ràng không thích những thứ này, sống cũng không vui về gì, vậy tại sao vẫn ở lại đây?” Hoa Thiên Cốt khó hiểu ngẩng đầu nhìn hần.

Bạch Tử Họa khẽ gạt mình, lắc đầu nói: “Tiểu Cốt, người phải nhớ, người càng mạnh trách nhiệm càng lớn. Nếu chỉ chăm chăm làm chuyện mình thích mà chối bỏ trách nhiệm thì đó là tội nghiệt. Muốn vứt bỏ tất cả, sống một cuộc sống tự do không phải chuyện đơn giản. Huống hồ dù ta không thích mấy chuyện này nhưng cũng không thích làm việc gì cả. Vậy nên dù sống như thế nào, đối với sư phụ đều không quan trọng.”

Tim Hoa Thiên Cốt như bị thắt chặt.

“Đôi khi không có ngưỡng vọng cũng là một loại bi ai, không ưu sầu, nhưng cũng không vui vẻ, cái giá phải trả có lẽ quá lớn, cho nên đắc đạo phi tiên chưa chắc đã là chuyện tốt. Thiên Cốt, mệnh người nhất định sẽ long đong lận đận, phải trải qua nhiều hồi sóng cả gió gầm, có lẽ thế gian rộng lớn bên ngoài hợp với người hơn. Trường Lưu Sơn đối với người mà nói, quá nhỏ.”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe, sợ tới mức quỳ sụp xuống: “Con không muốn, con không muốn đi đâu hết, con chỉ muốn ở bên sư phụ.”

Bạch Tử Họa xoay người lại đỡ nàng dậy, lúc này mới thấy nàng chỉ mặc một chiếc áo mỏng. Hắn cẩn thận phủi tuyết trên đầu gối nàng, cởi chiếc áo choàng trắng trên người xuống giúp nàng mặc vào.

“Sao lại mặc ít như thế, sẽ bị cảm lạnh mất. Sư phụ

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

=> [Xem mục lục](#)

Chương 9: Quỷ Môn Mở

“Không ngủ mà mang hành lý, xuất quỷ nhập thần định đi đâu?” Sóc Phong đang ngồi trên cây chịu trách nhiệm canh gác, tức cười hỏi nàng.

Hoa Thiên Cốt run lên, vội vàng lấp liếm: “Đừng nói từ kia!”

“Từ nào?”

“Quý ý.”

Đột nhiên nàng sực nhớ ra, vội vàng che miệng mình lại, ngó nghiêng xung quanh, giống như lúc nào yêu ma quỷ quái cũng có thể kéo tới.

“Định chuẩn đi một mình sao? Không mang con sâu róm kia đi cùng à?”

“Đường Bảo nhà tớ không phải là sâu róm đâu. Mang theo tớ sợ nó sẽ gặp nguy hiểm, ở đây Thập Nhất sư huynh và Khinh Thủy sẽ chăm sóc nó.

“Vậy cậu định một thân một mình đi đâu?”

“Đi Mao Sơn, nơi này cách Mao Sơn không xa, chắc mất khoảng hai, ba ngày. Tớ đã viết thư để lại cho Thập Nhất sư huynh, dù thế nào cũng phải tách ra để tránh ngày lễ quý rồi hợp lại sau, bằng không mọi người đều sẽ bị tớ liên lụy, hiện giờ quý càng ngày càng lợi hại rồi! Dù chúng ta chỉ là những kẻ mới tập tành tu tiên, nhưng Thập Nhất sư huynh pháp lực cao cường cũng coi như bán tiên rồi, bọn quý kia có kéo đến thì cũng không sợ!”

“Ừ, thuận buồm xuôi gió.” Sóc Phong nằm trên một cành cây mảnh khảnh, đung đưa trong gió như thể xích đu.

“Hả?” Hoa Thiên Cốt không ngờ cậu ta lại nói vậy, bỗng dưng cảm thấy kỳ lạ.

Nàng vẫy tay, không quay đầu lại nói: “Tạm biệt, cẩn thận ngã nhé.”

Vừa dứt lời, cành cây Sóc Phong đang nằm kia đã lên tiếng trả lời, “rắc” một cái, cậu ta vội vàng xoay người bay sang một cành khác, tránh mất lườm nàng.

Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ nhìn trời, nàng có cố ý đâu, chỉ cố tình thôi.

Một mình lần mò đi về phía trước, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng gào khóc thảm thiết truyền từ trong rừng ra, nàng cực kỳ nhớ chiếc áo khoác da chó ngày trước, sớm biết thế đã mang đi rồi, dù gì tinh thần cũng ổn định hơn được một chút.

Tay phải nàng cầm chặt chuỗi Đoạn Niệm, tay trái cầm một chuỗi Phật Châu. Hu hu hu, nàng ở Trường Lưu Sơn hai năm không dùng chuỗi Phật Châu này lần nào, cũng không đi miếu tẩy rửa, vừa lấy ra đã thấy mốc meo hết cả, không biết linh lực còn lại bao nhiêu.

Chiếc chuông treo trên thân kiếm đi mỗi bước lại vang, trong đêm khuya vắng vẻ thế này càng cảm giác rợn gáy, nhưng không biết vì sao nàng lại không thấy sợ, có lẽ nó cho nàng cảm giác như thể sư phụ đang ở bên cạnh vậy.

Mấy đoàn ma trôi lơ lửng trên không ngừng được mùi của nàng, chậm chậm bay lại gần. Sau đó càng lúc càng nhiều ma trôi tụ tập xung quanh, tạo thành một quả cầu lửa cực lớn, bao nàng ở chính giữa. Cây cối xung quanh phút chốc cháy đen, đột nhiên nàng rung mình một cái, tóc và lông mày đã bắt đầu đóng băng.

Chết cha, sợ rằng thế gian này chỉ mình nàng mới có thể tạo thành một cảnh tượng “hoành tráng” như vậy, nếu cứ tiếp tục thế này máu và lực phủ ngũ tạng cũng sẽ đóng băng mất. Hoa Thiên Cốt lâm nhấm khẩu quyết, một dòng nước phun ra từ bàn tay nàng, lập tức đập tắt mấy con ma trôi trước mặt.

Nhưng nàng cũng chỉ có thể phóng ra được chút nước thể thôi, Hoa Thiên Cốt không chần chừ, bỏ chạy thực mạng.

Cả đoàn ma trôi như một con sông dâng trào đuổi theo sau nàng, Hoa Thiên Cốt khóc không ra nước mắt, lúc thì bay lên lúc thì hạ

xuống. Vô số ma trời kia cũng bay lên hạ xuống theo nàng, tựa như dải ngân hà uốn thành một đường cong thật dài, cảnh tượng tráng lệ rực rỡ vô cùng. Chỉ có điều giờ này Hoa Thiên Cốt không còn tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp, nhìn thấy phía trước có một con sông, nàng từ trên không nhảy thẳng xuống.

Chìm vào nước, Hoa Thiên Cốt nhịn thở, bắt đầu kiểu bơi chó. Dưới nước cũng có chút ánh sáng, nhưng ít hơn rất nhiều so với trên bờ. Bởi vì nước khá lạnh nên chúng không cảm nhận được sự tồn tại của nàng, bay là trên mặt nước, lấp lánh như ánh sao, mà cả đáy sông giống như biển trời đêm mênh mang khôn cùng.

Hoa Thiên Cốt thở phào, cố hết sức bơi đến bờ.

©ST.E.NT

Đột nhiên trước mặt hiện lên một vầng sáng trắng, lúc sau lại không thấy đâu. Cái gì vậy? Hoa Thiên Cốt ngó nghiêng xung quanh, thấy sờ sờ, vội vàng ngoi lên bờ.

Bỗng cái mũi ngứa ngứa, muốn hắt xì một cái mà không được, có thứ gì đó trong mũi nàng! Hoa Thiên Cốt vươn tay kéo ra được một sợi tóc rất dài màu trắng, da gà lập tức dựng hết lên. Tóc trắng? Không phải của nàng!

Lúc bơi qua một mỏm đá ngầm, đột nhiên mái tóc dài màu trắng như hải tảo bịt kín mặt nàng, vô số sợi tóc luồn vào trong mũi, quấn chặt lấy cổ nàng.

Hoa Thiên Cốt nhìn kĩ, một cái đầu rất lớn của phụ nữ tiến đến, gương mặt đã bị trương phình thổi rửa, tất cả đều là những mảng thịt thối trắng nhợt sừng sù, hàm răng bọt bọt không ngừng va vào nhau tạo thành tiếng cười khanh khách. Hai tròng mắt giống hệt cá vàng lồi ra như sắp rớt đến nơi, bị ngâm trương trong nước nên giờ to gấp đôi hốc mắt, không thể nhét vào được. Hai lỗ mũi đầy gòi bọt, lúc nha lúc nhúc, kinh tởm vô cùng.

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức nhắm tịt mắt lại không dám nhìn nữa, cố sống cố chết giãy giụa, nhưng mái tóc dài kia xiết cổ nàng chặt đến không thể thở nổi, khẩu quyết pháp thuật gì đó đều bay tuốt lên chín tầng mây.

Đột nhiên có thứ gì đẩy ôm lấy chân nàng, cúi đầu thì trông thấy thân thể của nữ quỷ này đang không ngừng kéo mình xuống.

Hoa Thiên Cốt không kịp nhịn thở, sắc nước từng hồi từng hồi một. Xong rồi, không chết vì bị quỷ xơi thì cũng chết vì sắc nước. Hu hu hu, vậy cũng tốt, sau khi chết đuối ta cũng hóa thành quỷ, đến lúc đó sẽ tìm người báo thù!

Đang lúc hoảng loạn, nàng bỗng chạm vào Đoạn Niệm kiếm, bèn cố gắng bắt mình tỉnh táo lại. Tâm vừa động, Đoạn Niệm đã tuốt khỏi vỏ, cắt đứt mái tóc dài màu trắng của nữ quỷ, rồi chém lia tay à ta.

Hoa Thiên Cốt tay phải cầm kiếm, tay trái điều khiển nước, không ngừng tấn công nữ quỷ. Nàng dựa vào lực đẩy của nước, cười Đoạn Niệm bay khỏi đáy sông, lên được bờ.

Hoa Thiên Cốt ho từng ngụm nước ra, nếu ở thêm dưới đáy ít phút nữa thôi, nàng có bị chết đuối cũng không ai làm hô hấp nhân tạo đâu.

Bị quỷ dọa từ nhỏ đến lớn, sao nàng lại đáng thương thế chứ!

Hoa Thiên Cốt ngẩng nhìn ma trời lại bắt đầu tiến tới, nàng bắt lực thở dài. Sự phụ ối, không phải là con cô tình không nghe lời mà sử dụng kiếm, nếu không chạy nhanh có khi người mãi mãi không được nhìn thấy đồ đệ đáng yêu của người nữa ấy. Ai bảo thuật cưỡi gió của nàng kém hơn thuật điều khiển kiếm rất nhiều.

Hoa Thiên Cốt không nói gì nữa nhảy phốc lên kiếm, nhanh như chớp đã không thấy bóng đâu.

Giảng co cả đêm làm nàng mệt rũ người. Qua giờ Tý, lễ quỷ đã tới, quỷ môn cũng mở, yêu ma sẽ càng lúc càng nhiều, có để cho người ta sống nữa không đấy!

Hoa Thiên Cốt tìm rất lâu mới thấy một ngôi miếu xập xệ bên sườn núi có thể nghỉ chân, nhưng cũng chỉ dám ngủ trên xà ngang. Nhớ tới đạo pháp Mao Sơn mà Vân Ấn dạy, nàng bèn lấy tàn hương pha vào nước, vẽ đầy bùa chú lên xà nhà, cố gắng không để hao tổn chân khí, tạo một lớp màng bảo vệ màu bạc quanh người. Làm như vậy ít nhất có thể giấu được hơi thở của mình, quỷ quái bình thường không thể nhìn thấy.

Nếu để cho người ta biết chường môn phái Mao Sơn trừ yêu diệt ma nổi tiếng thế gian lại bị mấy con tiểu quái làm tội làm tình thế này, chắc chắn họ sẽ cười rụng cả răng mất. Nhưng nàng chỉ cần thấy quỷ là sẽ mất bình tĩnh, sợ tới mức chân run lấy bầy, còn diệt cái gì nữa?

Nàng không dám ngủ sâu, đang lúc mơ màng thì bị tiếng đấm đá đánh thức. Đây là nơi hoang sơ vắng vẻ, sao lại có người? Hoa Thiên Cốt lên nhìn, thấy một đồng tay chân bay đột ngột vào, không nhận được hít một hơi thật sâu. Mẹ ối, người ta nói người thì phải có mặt, cây thì phải có vỏ, người tưởng người thành quỷ thì hay lắm đấy hả, làm cái trò mèo gì thế?! Không thể xuất hiện một cách đẹp đẽ hơn chút hả? Không thiếu tay thì là thiếu chân! Dọa ai đấy?!

Trời ối... Hoa Thiên Cốt run rẩy cắn tay áo không dám lên tiếng.

Bỗng hai con quỷ đó vào trong miếu nghỉ ngơi, nhưng chỉ có thân mình và đầu của chúng là nghỉ ngơi thôi. Bốn cặp tay chân kia vẫn

đang đánh nhau loạn cào cào, mây đấm tao đá không biết trời đất là gì.

Mà hai con quỷ này, một có gương mặt đỏ sẫm mọc chiếc sừng trâu, một là bộ xương khô răng nanh dài hoắm. Thân thể không tay không chân ngồi ngay ngắn của chúng ở chỗ kia trông giống người heo, cực kì kinh khủng.

Trận hỗn chiến tay chân trên không mãi vẫn bất phân thắng bại, tên đầu trâu ngáp một cái, lắc đầu nói: “Thôi đừng đánh nữa, lẽ quỷ năm nào ta cũng đánh với người, bao năm mà vẫn hòa, chả có gì hay ho cả!”

Nói xong tay chân tự động bay về lấp lại trên người.

“Vậy người nói xem làm gì bây giờ?” Bộ xương khô cũng thu tay chân lại.

“Chúng ta đổi phương pháp tỉ thí đi!”

“Phương pháp gì?”

“Bây giờ không phải địa phủ nơi nơi đều nêu cao khẩu hiệu: Làm quỷ có đạo đức, làm quỷ có trình độ văn hóa, làm quỷ cực kì thú vị sao?”

“Ồ, đạo đức thì ta không dám nói, nhưng ta chắc chắn mình là một con quỷ có văn hóa, là một con quỷ cực kì thú vị, vừa đa tình, nhiều tiền lại lãng mạn, rất có khí chất nghệ thuật.”

Hoa Thiên Cốt suyt chút nữa thì lộn cổ khỏi xà ngang.

“Xì!” Đầu trâu khinh miệt liếc xương khô: “Hôm nay chúng ta so tài âm luật, người dám không?”

“Được, quá hợp ý ta.”

Đầu trâu lấy một cây tiêu từ trong ngực ra, không phải vàng cũng không phải gỗ, đen như mực nhưng không hề bóng.

Mắt Hoa Thiên Cốt sáng ngời, Yết tiêu! Cây tiêu nổi tiếng trong Nhạc phổ của Thất Tuyệt phổ! Âm thấp của cây tiêu truyền thuyết này cực trầm, âm cao cực vút, tiếng phát ra kỳ lạ vô cùng, người bình thường không thể khống chế được. Sao tên quỷ đầu trâu này lại có được nó? Xem ra hắn đã chuẩn bị cả rồi mới đến.

Đầu trâu bắt đầu thổi tiêu, không ngờ hắn to lớn kèn càng mà ngón tay lại linh hoạt như vậy. Tiếng tiêu vừa thoát ra như một tiếng hét dài cực cao cực quý dị, giống tiếng hét của phụ nữ khi hoảng sợ, xé toạc màng nhĩ Hoa Thiên Cốt, quỷ hồn mười dặm quanh đây đều bị dọa cho chạy hết.

Hoa Thiên Cốt vội vàng vận nội công ngăn cản, tránh để tâm trí bị đoạt. Rồi bỗng tiếng tiêu dần trở nên trong trẻo, thâm sâu như sương mù phủ trên mặt hồ, âm điệu nhu hòa, yên ả như bức tranh thủy mặc. Trong tự do mang theo chút bay bổng, trong nhịp điệu chậm rãi lại mang chút tự tại vô song.

Lòng Hoa Thiên Cốt bỗng như bay lên mây, sau đó tiếng tiêu như thay đổi hẳn, trở thành tiếng nước nở ai oán. Hoa Thiên Cốt nghe mà lòng bỗng thấy đau thương không kìm được.

Bộ xương khô kia chợt cười lạnh một tiếng, đột nhiên há miệng, vượn cái lưỡi dài ba tấc ra. Hắn lại nhả một con chim nhỏ, cho nó đứng trên đầu lưỡi. Con chim nhỏ kia háng giọng rồi phát ra tiếng của người con gái, hòa cùng tiếng tiêu, hát: “Trăng sáng trên lầu, hoa rơi như vẽ, nửa chén rượu tàn, hao gầy vì tiêu...”

Thanh âm kia vô cùng êm tai lại cực kì u oán, tất cả đều thoát ta từ miệng con chim nhỏ, cảnh tượng thật quá sức quái dị. Hoa Thiên Cốt không nhịn được nổi da gà.

Hai con quỷ một thổi một hát, thổi càng cao hát càng cao, thổi càng u oán hát càng bi thảm. Tim Hoa Thiên Cốt đập dồn dập, nàng không dám tiếp tục nghe, vội vàng phong bế ngũ thức của mình.

Đúng lúc đang tranh đấu kịch liệt, đột nhiên ánh kiếm lóe lên, sát khí ngùn ngụt. Miệng gã đầu trâu từ từ chảy ra máu tươi, nhỏ xuống chiếc tiêu đen nhánh, thanh âm càng quý dị kinh người. Mà tên xương khô kia miệng nôn ra càng lúc càng nhiều chim nhỏ, phủ đầy mọi ngõ ngách trong miếu. Trăm điều cất tiếng đối chiến với tiếng tiêu của đầu trâu.

Nhưng đầu trâu nhờ thần tiêu nên có ưu thế hơn một bậc, cuối cùng một thanh âm giống như vạn kiếm đâm xuyên đầu bộ xương khô. Trong phút chốc tim của cả trăm con chim đều nổ tung, máu tươi vung vãi khắp nơi.

Đầu Hoa Thiên Cốt cũng nổ ầm một tiếng, chân khí tan biến, người buông thõng, lăn từ trên xà ngang xuống.

Ba bên đều trợn tròn mắt, người nhìn ta, ta nhìn người, nhất thời không kịp định hình chuyện gì đã xảy ra.

Hoa Thiên Cốt thảm kêu “hồng bét”, phen này bị quỷ ăn chắc rồi. Xung quanh đều là thi thể của những con chim nhỏ, nàng không khỏi cảm thấy buồn nôn. Cố nhịn lại, Hoa Thiên Cốt thảm nghĩ xem ra không thể trốn thoát, hai đánh một không chột cũng què, nàng nhất định không phải là đối thủ của chúng. May mà hai tên này không phải loại quỷ cấp thấp đầy tạp niệm cứ thấy người là cắn, hay dọa chúng một vỏ, nói không chừng lại có thể tránh được kiếp nạn.

Nàng bèn lừ mắt quát to: “Khốn kiếp, ai quấy rầy giấc ngủ của bổn đại tiên?!”

Hai con quỷ cùng đại ra, sững sờ vì tiếng quát đầy dữ dằn của nàng. Không phải nàng chỉ là một con nhóc vất mũi chưa sạch tầm mười hai, mười ba tuổi sao, còn mang theo mùi của con người, ấy thế mà lại bày cái vẻ “coi trời bằng vung”, rồi còn hùng hổ đòi đánh người nữa.

“Chúng ta đang tì thí ở đây, nhóc con người chạy tới làm loạn cái khí gì, ăn, ăn luôn bây giờ!” Bộ xương khô đang bực mình vì thua, tiện thể trút giận lên nàng.

Hoa Thiên Cốt giáng đòn phủ đầu, Đoạn Niệm phóng vọt ra chém đứt cổ tay hắn.

Hai con quỷ há hốc mồm, bọn chúng thấy Hoa Thiên Cốt còn quá nhỏ nên không chút đề phòng, hơn nữa đột nhiên có ánh sáng màu tím lóe lên, hàn khí hiện ra, không kịp trở tay, thế nên Hoa Thiên Cốt đánh lên thành công.

Bộ xương khô nhìn tay mình nhảy tách tách trên đất, vội vàng nhặt lên lắp lại, trán ứa ra hai giọt mồ hôi.

“Dám ăn bổn đại tiên, ta thấy hai tiểu quỷ các người chán sống rồi! Còn dám buông lời bất kính, bổn đại tiên đánh các người hồn phi phách tán hết!”

Đầu trâu thấy nha đầu này dường như có thực lực thật, mặc dù tạm thời vẫn chưa biết đạo hạnh thế nào, nhưng chỉ riêng thanh kiếm kia đã là kiếm tiên tuyệt đỉnh bảo vật thời thượng cổ rồi.

Hắn tỏ vẻ cung kính, nói: “Xin hỏi các hạ là thần thánh phương nào? Vừa nãy có chút mạo phạm, xin bỏ quá cho.”

Chân Hoa Thiên Cốt run lẩy bẩy, sắp không đứng thẳng được nữa, thuận tiện ngồi xuống bệ thần, một chân giẫm lên án: “Thôi được rồi, cha mẹ các người không dạy à, làm người phải có lễ độ, làm quỷ cũng không thể quá ngang ngược. Bổn đại tiên là Mao Sơn chưởng môn, Hoa Thiên Cốt.”

Lời vừa dứt, ngòi miếu lạnh ngắt như tờ. Mao Sơn phái lợi hại nhất là diệt quỷ trừ ma, cho nên bọn chúng rất kiêng kị, nhưng một con nhóc bé tí lại xưng mình là Mao Sơn chưởng môn, thật quá lắm.

Bộ xương khô ôm bụng phá lên cười, răng rơi đầy đất nhưng vẫn nhảy lên nhảy xuống, hắn vội vàng nhặt nhét vào. Xem ra không nên thường xuyên phân thân mình ra chơi nữa, linh kiện hỏng hết rồi, toàn tự rơi ra.

Hoa Thiên Cốt cười giãy đạp bốp một phát lên đầu hắn, cả giận mắng: “Cười cái gì mà cười! Nhìn xem đây là vật gì!”

Đầu trâu và xương khô vội vàng chạy lại nhìn, Hoa Thiên Cốt lật tay, một sợi cung vũ trắng như tuyết hiện ra, đồng thời ấn tín chưởng môn rực đỏ lóe ở giữa mi tâm.

Hai con quỷ sợ tới mức vội vàng quỳ lạy: “Chúng tiểu nhân có mắt như mù, bái kiến Mao Sơn chưởng môn!”

“Haiz, được rồi, đứng lên đi.” Hoa Thiên Cốt khoanh chân, trong lòng thầm đắc ý, ha ha, không ngờ xử lý nhanh gọn như thế, xem ra cái danh Mao Sơn chưởng môn này cũng rất có ích đấy chứ.

Đầu trâu nói: “Không ngờ Mao Sơn chưởng môn lại trẻ như thế... Đây hứa hẹn, đây hứa hẹn!”

Hoa Thiên Cốt biết mình còn quá nhỏ, thâm tâm hai con quỷ vẫn chưa tin phục.

Vì thế nàng thôi chuyển chân khí, nhất thời quanh người bao trùm một luồng ánh sáng cực mạnh, phóng ra hơn một thước. Hai con quỷ sợ tới mức quỳ rạp xuống đất.

“Nhìn đi! Bổn chưởng môn đã hơn trăm tuổi, tu được tiên thân từ lâu, chứa tiên lực trăm năm, ta thích giữ lại dáng vẻ trẻ con của mình, liên quan gì đến các người!” Hô hô, trên người nàng có tiên lực trăm năm là thật, chỉ tiếc rằng nàng chẳng sử dụng được tí gì.

Hai con quỷ kia ra sức gật đầu, tâm phục khẩu phục nói: “Chúng quỷ nhân dịp lễ quỷ ra khỏi địa phủ, vốn định tì thí âm luật, không ngờ lại quấy rầy chưởng môn nghỉ ngơi, thật đáng chết, đáng chết. Nhưng từ trước tới nay hai chúng con chưa bao giờ làm chuyện gì nguy hại đến thế gian, xin chưởng môn đại nhân khai ân!”

Hoa Thiên Cốt gật đầu, trang nghiêm nói: “Ta vốn cũng không định bắt quỷ, chỉ tình cờ đi ngang qua nơi này thôi. Hừ, các người đang tru tréo chứ âm luật cái nỗi gì! Kết quả tì thí thế nào, ai thắng?”

Đầu trâu đắc ý tiến lên phía trước: “Bẩm chưởng môn, con thắng.”

“Thắng thì được gì?”

“Nếu thắng, hắn sẽ phải nghe con sai bảo, làm trâu làm ngựa cho con.”

Hoa Thiên Cốt liếc mắt, không phải người mới là trâu à?

“Tuy rằng hắn thua một bậc, nhưng âm luật so ra không hề kém người. Người chẳng qua là nhờ nhạc cụ mà chiếm được ưu thế, cây Yết tiêu kia vốn là do Thị Nhạc tiên làm cho ái thiếp của mình là Văn Hương, sau Văn Hương mất, cây tiêu này liền lưu lạc nhân gian.

Cây tiêu truyền thuyết ấy dính máu của Văn Hương và Thị Nhạc tiên, tràn đầy linh lực, sát khí không ít, tiếng tiêu xuất quỷ nhập thần, trận đấu này không công bằng.”

Xương khô thấy nàng nói đỡ cho mình, cực kì vui vẻ uốn éo cái lưỡi, hết thò ra rồi lại thụt vào.

Đầu trâu thấy nàng nói rành mạch nguồn gốc của cây tiêu, càng thêm bội phục, liên tục gật đầu: “Chưởng môn nói rất đúng.”

“Người có muốn đấu với ta một trận không? Nếu thắng ta sẽ tặng khúc tiêu ‘Ngũ Dạ Ca’ của Thị Nhạc tiên cho người.”

Đầu trâu vừa nghe xong, hai mắt mở to như chuông đồng. Hắn thích tiêu đến phát cuồng, bày trăm mưu ngàn kế mới có được cây tiêu này, nếu lấy được khúc tiêu tuyệt diệu kia thì quả thật cầu còn không được, thực cảm tạ trời đất, vì thế gật liên hồi: “Vậy nếu tiểu nhân thua?”

“Thua à, điều kiện giống trận tỉ thí của người và hắn, cũng phải nghe lời ta sai bảo, làm trâu làm ngựa cho ta. Nói cách khác nếu người thua, cả hai người các người đều phải nghe lời ta, như thế có công bằng không?”

“Được, được, được!” Hai con quỷ cùng gật đầu, đầu trâu là vì muốn tiêu phổ, còn bộ xương khô thì đương nhiên muốn Hoa Thiên Cốt có thể giải nỗi hận cho mình, hơn nữa nghe lời người giỏi hơn, như Mao Sơn chưởng môn chẳng hạn, chẳng phải càng oai phong sao!

“Được!” Hoa Thiên Cốt nổi hứng, thầm nghĩ những điều sư phụ dạy, nàng chưa bao giờ chân chính dùng, lần này coi như là thử nghiệm. Hai con quỷ này tính tình thật thà, nỗi sợ trong lòng nàng sớm đã tiêu tan hết, chỉ cảm thấy vô cùng thú vị.

Ý vừa quyết, nàng bèn lấy cây đàn Linh Cơ sư phụ tặng cất trong khu đình ra.

“Chúng ta bắt đầu thôi!”

Hoa Thiên Cốt biết chân khí của mình chắc chắn không thể duy trì lâu như đối phương, phải tốc chiến tốc thắng. Tiếng tiêu của đầu trâu vừa nổi lên, Hoa Thiên Cốt gảy một tiếng rồi sau đó lướt nhanh trên phím đàn.

Bởi vì đã chứng kiến trận tỉ thí vừa rồi của hắn và bộ xương khô, phá âm, nhược âm, hư âm trong tiếng tiêu của hắn như thế nào nàng đã nắm rõ trong lòng bàn tay. Hơn nữa hắn vừa đấu xong, thở đến hộc máu, nội lực chưa khôi phục. Hợp âm Hoa Thiên Cốt đánh hoàn toàn không nằm trong âm vực, không có một quy luật nào, lọt vào tai như tiếng tường thành sập, chim thú rít gào, tiếng va chạm binh khí, thật sự rất khó nghe.

Bộ xương khô giật hai cái tai xuống giấu kín vào trong lòng, không chịu nổi ngồi xuống điều hòa hô hấp.

Cuối cùng Hoa Thiên Cốt lướt hết cả phím, giống như tiếng vàng đá cọ sát nhau. Tiếng đàn dội vào Yết tiêu, phong bế tất cả lỗ khí, Yết tiêu rốt cuộc không thể phát ra âm thanh được nữa.

“Tiểu nhân thua, sau này xin nghe chưởng môn sai bảo.” Đầu trâu buồn bã gục đầu xuống, là tài nghệ của hắn không bằng người, thua tâm phục khẩu phục, chỉ tiếc tiêu phổ kia.

Bộ xương khô hơn hờ bái lạy Hoa Thiên Cốt, cuối cùng không phải nghe lời tên đầu trâu nữa rồi, nếu không bảo hắn phải giấu mặt vào cái lỗ nào đây!

Nội lực và chân khí của Hoa Thiên Cốt bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng lại rất vui. Nàng thu hồi Linh Cơ, lấy hai quyển sách từ trong khu đình ra, một cho đầu trâu, một cho bộ xương khô.

“Các người giờ đã là người của ta, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi. Hai bản ‘Ngũ Dạ Ca’ và ‘Thanh Thanh Khấp’ này các người mang về từ từ luyện tập.”

Hai con quỷ vừa sung sướng lại vừa cảm động bái lạy nàng.

“Đúng rồi, quên mất không hỏi lai lịch và tên tuổi của các người!”

Đầu trâu nói: “Con và hắn đều là nha dịch tầm tầm bậc trung trong địa phủ, vì quá lâu rồi chỉ có số thứ tự nên đã quên tên mình. Nếu chưởng môn thấy gọi không tiện thì cứ đặt bừa cho chúng con một cái tên là được.”

Hoa Thiên Cốt cười nói: “Vậy được, hai người một đứa tên Tiểu Hồng, một đứa là Tiểu Bạch.”

Hai con quỷ sửng sốt, có chút xấu hổ, đầu gì bọn chúng cũng là quỷ, sao lại có cái tên đáng yêu như vậy được, bị người khác biết chẳng phải quá mất uy sao. Nhưng nếu chủ nhân đã thích thì như vậy cũng được, dù sao bọn nó cũng có tên rồi.

Vì thế cả hai đều vui vẻ đáp: “Tạ ơn chưởng môn đã ban tên.”

“Hi hi, không có gì, nghe bảo quỷ môn sẽ mở trong bảy ngày đúng không?”

“Dạ vâng, bảy ngày này chúng con sẽ ở lại dương gian nghe lệnh chưởng môn, về sau nếu có chuyện gì, chỉ cần chưởng môn gọi, chúng con sẽ đến ngay lập tức.”

“Được, được, được! Thật tốt quá! Chắc, bảy ngày này các người hãy ẩn thân đi theo ta, tên tiểu yêu nào dám quấy nhiễu, hai người các người phải đuổi toàn bộ!”

“Không thành vấn đề, trên đời này không có tên tiểu quỷ nào nhìn thấy quỷ dạ xoa chúng con mà dám làm càn, xin chường môn yên tâm!”

“Tốt quá! Thật là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, ha ha ha ha ha!” Hoa Thiên Cốt đắc ý đứng lên, “Thôi được rồi, bản chường môn cả ngày mệt nhọc không chịu được nữa, bây giờ ta muốn đi ngủ, các người canh chừng không cho tiểu quỷ nào đến gần ta trong vòng mười trượng.”

“Dạ vâng.”

Hoa Thiên Cốt cuối cùng cũng yên chí, không ngủ trên xà nhà nữa, đốt lửa lên, nằm xuống đóng rèm bên cạnh, ngủ li bì.

Hôm sau nàng đi suốt cả ngày, tới đến vào một trấn nhỏ, tuy Hoa Thiên Cốt không nhìn thấy Tiểu Hồng và Tiểu Bạch, nhưng biết bọn chúng vẫn đang bảo vệ mình, cho nên mới không bị yêu ma nào quấy nhiễu.

Hoa Thiên Cốt thấy đói bụng, đang định tìm tiệm cơm nào đó thì bỗng phát hiện ra một chuyện cực kỳ khủng khiếp...

Nàng đi quá vội, quên không mang tiền!

“Đang tìm cái này hả?”

Đột nhiên thấy túi tiền của mình lắc lư trên cây, thoát ẩn thoát hiện trước mắt, Hoa Thiên Cốt sung sướng tóm lấy, ha ha, có cơm ăn rồi!

Vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp Sóc Phong che mặt ngồi trên một cành cây bên đường, dùng dây buộc túi tiền thả xuống, đang chờ câu con cá lớn là nàng.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Tưởng tớ muốn đến đây lắm hả? Còn không phải sự phụ tớ lo cậu một thân một mình, bắt tớ phải chạy tới bảo vệ tiểu sư thúc sao?”

“Ha ha, Thập Nhất sư huynh thật tốt bụng. Đường Bảo nhà tớ đâu?”

“Nó vốn cũng muốn đi theo nhưng sự phụ lấy kẹo lừa nó, bảo cậu về Mao Sơn, mấy ngày nữa sẽ gặp lại. Thật ra là sợ nó đi theo kẻ chuyên hấp dẫn ma quỷ như cậu sẽ gặp nguy hiểm thì có!”

“Đồ vô lương tâm, có kẹo quên mẹ. Hừ, bây giờ tớ có còn hấp dẫn ma quỷ nữa đâu!”

“Sao, lại học được cái thuật quái quỷ gì hả?”

“Không phải, tớ vừa tìm được hai tên vệ sĩ.” Hoa Thiên Cốt đắc ý vỗ vỗ tay, “Tiểu Hồng, Tiểu Bạch ra đây!”

Đột nhiên một tên đầu trâu cùng bộ xương khô hiện ra trước mặt Sóc Phong.

“Chường môn!”

“Haiz, đừng gọi ta là chường môn, gọi Thiên Cốt được rồi! Lại đây, giới thiệu với các người, ha ha, đây là sư điệt của ta!”

Hai con quỷ vừa nhìn thấy người phía trước bịt mặt, đôi mắt sắc bén, cao to vạm vỡ, rõ ràng cao hơn Hoa Thiên Cốt, cũng hơn nàng rất nhiều tuổi, chẳng ngờ lại là sư điệt của nàng! Hai con quỷ bái kiến xong lại ẩn mình đi.

Hoa Thiên Cốt đói không chịu được nữa, bèn kéo Sóc Phong tới tiệm ăn cơm. Sóc Phong nhìn nàng quét sạch đồng đồ ăn trên bàn như lốc xoáy, lại vừa lau miệng vừa nhận xét quán này kém tay nghề của nàng quá nhiều.

Khi hai người bước ra khỏi tiệm cơm thì trời tối đen, các cửa hàng xung quanh hầu như đều đã đóng cửa. Dọc đường cứ đi được trăm thước lại có một chiếc bàn thờ cúng ít hoa quả, rau dưa và thức ăn.

“Sao không thấy ai nhỉ? Đóng cửa sớm thế?”

“Bởi vì hôm nay là lễ quỷ, phải nhường đường cho chúng.”

“À, ra vậy, tớ chưa bao giờ được ra khỏi cửa vào ngày lễ quỷ cả, bình thường trước đó rất nhiều ngày phụ thân đã đưa tớ tới ngôi chùa gần nhà rồi.”

“Vậy sao cậu không thả hoa đăng?”

“Hoa đăng? Nó là cái gì thế?”

“Quý lễ hay còn gọi là Tết Trung Nguyên, giống như Tết Thượng Tiêu chính là Tết Nguyên Tiêu ở nhân gian. Đến Tết Nguyên Tiêu mọi người sẽ giăng đèn kết pháo, đốt hoa đăng, đoán đặng mê[1]. Mọi người cho rằng Tết Trung Nguyên là tết của quỷ nên cũng có thể đốt đèn chúc mừng quỷ, nhưng vì người quỷ khác biệt, nên cách đốt đèn của Tết Trung Nguyên và Tết Thượng Tiêu không giống nhau. Người là dương, quỷ là âm; đất là dương, nước là âm. Dưới nước một màu đen kịt thần bí, khiến người ta nghĩ đến địa ngục âm u trong truyền thuyết, quỷ hồn thường bị hút vào nơi này. Thế nên Thượng Tiêu chăng đèn trên đất liền, Trung Nguyên thả đèn xuống nước. Bởi vậy vào ngày lễ quý mọi người thường thả hoa đăng để chúc mừng ma quỷ, cũng để dẫn đường cho chúng. Đèn tắt, hoa đăng cũng hoàn thành nhiệm vụ dẫn oan hồn qua cầu Nại Hà.”

[1] Đoán đặng mê: Giải câu đố trong đèn lồng.

“Oa! Hay thế! Chúng ta cùng đi thả đi!” Hoa Thiên Cốt chạy lon ton lên phía trước, quả nhiên tiệm bán tiền vàng và hoa đăng vẫn chưa đóng cửa, vì thế nàng mua rất nhiều, thả xuống sông.

Cái gọi là hoa đăng chính là một chiếc đèn hình hoa sen làm bằng giấy màu đặt trên mảnh gỗ nhỏ. Hoa Thiên Cốt nhớ tới cha mẹ, viết rất nhiều tờ giấy nhỏ, cẩn thận để vào bên trong hoa đăng, sau đó cùng Sóc Phong thả đèn rồi thả vào trong nước.

Gió lạnh phe phẩy, Hoa Thiên Cốt nhìn vô số những ngọn hoa đăng hợp lại với nhau tạo thành một dòng sông sao, gió càng thổi trời càng xa. Nàng bỗng cảm thấy đau lòng, hy vọng cha mẹ có thể nhận được niềm thương và nỗi nhớ mà nàng gửi gắm.

Nàng quay đầu lại nhìn Sóc Phong, thấy cậu ta vẫn không nhúc nhích trông những ngọn hoa đăng trôi xa, hai mắt tối đen như mực, bình thần yên ả.

“Cậu không viết gì à?”

“Viết gì? Tớ không có người thân, cũng không có bạn bè đã mất cần tưởng niệm hay thương tiếc.”

“Không có người thân là sao, là không có người thân đã qua đời đúng không?”

“Vốn không tồn tại, cho nên sẽ không có chuyện qua đời hay biến mất.”

“Sao lại không có người thân được, ai cũng có mà, chắc chắn là phải có cha mẹ, nếu không ai sinh ra, ai nuôi dưỡng cậu?”

Sóc Phong im lặng, rất lâu sau mới nói: “Tớ là Tôn Ngộ Không.”

Hoa Thiên Cốt ngẩn người, cái quái gì thế?

“Sao lại là Tôn Ngộ Không được, Tôn Ngộ Không là khỉ, cậu có phải là khỉ đâu?!” Hoa Thiên Cốt kích động nói.

Sóc Phong thờ dãi: “Cậu là heo hả? Tớ đang đùa, đùa đấy có hiểu không?”

Hoa Thiên Cốt ngờ ngờ ngác ngác rồi lẩm bẫm: “Ha ha, trò đùa này sao mà nhạt quá!”

Sóc Phong đột nhiên chỉ về phía sau Hoa Thiên Cốt, ngữ khí cực kì bất ổn: “Nhìn, nhìn sau lưng cậu kia!”

“A!” Hoa Thiên Cốt thét lên, xô Sóc Phong ngã xuống đất, không ngừng phẩy tay sau lưng mình.

Sóc Phong không nhẹn được cười sằng sặc: “Sao lại sợ quỷ đến mức này hả?”

Hoa Thiên Cốt khóc lóc thảm thiết, có nhắm không, không ngờ cậu ta lại lấy quỷ ra dọa nàng, nàng còn đang định máng Tiểu Hồng và Tiểu Bạch xao nhãng công việc để lũ tiểu quỷ bò lên người đấy!

“Cậu cứ thử cái cảm giác từ nhỏ đã bị quỷ quần lấy đi, làm hại người bên cạnh không chết thì bị thương hoặc là thân thể suy nhược, bệnh tật liên miên. Mỗi ngày đều phải lo lắng sợ hãi, ẩn nấp trốn tránh, năm này qua năm khác phải nằm trên giường, sống không được chết cũng không xong, vĩnh viễn chỉ có thể cô độc một mình, vậy thì sẽ biết sợ!”

Sóc Phong giật mình, nhìn dáng người không chịu lớn lên, mỏng manh, nhỏ bé như cây đĩnh của nàng, đột nhiên lại cảm thấy đau lòng. Cậu ta không biết trước kia nàng đã phải sống như vậy, trong mắt có chút áy náy và ảm áp, vươn tay kéo nàng đứng dậy.

“Sao thế? Giận rồi à?”

“Không.” Hoa Thiên Cốt lo lắng nhìn phía sau mình, “Cậu không biết đâu, thế gian này tớ sợ quỷ và sự phụ nhất!”

“Thế để tớ nói cho mà nghe, một ngày nào đó cậu sẽ biết Tôn thượng còn đáng sợ hơn quỷ!”

“Không đâu, cậu đừng cho rằng sự phụ tớ lạnh lùng, kiêu kì như vàng, thực ra người rất dịu dàng, rất tốt với tớ. Không được rồi, sự phụ đã phong ấn câu ngọc của tớ lại, Tiểu Hồng và Tiểu Bạch không thể lúc nào cũng ở bên cạnh, tớ phải học thêm mấy bộ pháp thuật xua quỷ của Vân Ấn mới được.”

Sóc Phong nhìn nàng rồi nói: “Con quỷ cậu cần xua nhất đang ở trong lòng, tên nó là sợ. Nhiều năm trôi qua, nó đã bén rễ bám chặt vào cậu, nhưng cậu phải nhớ rằng, mình sớm đã có sức mạnh gấp bội lũ yêu ma quỷ quái, không việc gì phải sợ quỷ, quỷ sẽ phải sợ

minh. Tiểu Hồng và Tiểu Bạch không phải là minh chứng rõ ràng nhất đấy sao? Tôn thượng cũng biết điều ấy, cho nên mới phong ấn câu ngọc bắt cậu tự mình rèn luyện, đừng để người thất vọng!”

Hoa Thiên Cốt ngờ ngẩn nhìn đôi mắt sáng lấp lánh như sao của Sóc Phong, thì ra thứ nàng phải chiến thắng nhất không phải là ma quỷ, mà chính là bản thân mình...

Nàng nhất định phải cố lên, bởi vì không thể để sự phụ phải thất vọng được!

Hoa Thiên Cốt gắng sức gạt đầu, thấy ánh mắt bình thường lạnh lùng giờ phút này hơi dịu dàng của Sóc Phong, đột nhiên tò mò muốn biết dưới lớp mặt nạ ấy, gương mặt của cậu ta như thế nào.

Vì thế trên đường quay về nhà trọ, nàng hỏi: “Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Không thể.”

“Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Không thể.”

“Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Không thể.”

“Tớ có thể xem mặt của cậu không?”

“Đã bảo là không rồi cơ mà!”

“Cho xem đi mà, một tí thôi cũng được, có xấu tớ cũng không hét âm lên, không phá ra cười, nếu đẹp tớ cũng sẽ không chảy nước miếng, không nói cho bất kì ai khác đâu mà, được không?”

“Không thể, không thể, không thể, không thể...”

Trăng sáng nhô lên cao, một con quạ đen bay qua, bảo rằng ngày lễ quỷ này chẳng đáng sợ chút nào cả!

Ngày hôm sau Sóc Phong và Hoa Thiên Cốt đi thẳng tới Mao Sơn. Hoa Thiên Cốt quá quen với từng cành cây ngọn cỏ ở nơi này, quả thực đã coi như ngôi nhà thứ ba của mình. Vân Ẩn để Hoa Thiên Cốt đi trước, qua mấy ngày nữa hẳn cũng sẽ dẫn đệ tử đến chỗ trọ.

Xuống Mao Sơn, đi được một lúc thì đến thành Dao Ca, Hoa Thiên Cốt đột nhiên rất muốn tới thăm Dị Hủ các.

“Lấy nhiều củ cải thế để làm gì?” Sóc Phong ngậm nhánh củ đuôi chó ngồi dưới tàng cây nhìn nàng vất vả lao động trên mặt đất.

“Làm tạ lễ cho Dị Hủ Quân chứ còn gì nữa, nếu không nhờ ông ấy thì tớ đã chẳng lên được Mao Sơn, chẳng được làm đồ đệ của sư phụ.”

Nàng vừa dìm vào trong áo xong, một nông phụ tay quơ quơ chiếc cuốc chạy vội từ đằng xa tới, thở hồng hộc quát: “Tên chết bầm nào trộm củ cải nhà bà!”

“Nguy rồi, chạy mau!” Hoa Thiên Cốt ôm củ cải chạy một mạch mấy dặm.

Sóc Phong bắt đắc dĩ theo sau nàng: “Chạy làm gì, không phải đã để bạc lại dưới gốc cải rồi sao.”

“Á, đúng rồi, nhất thời có tật giật mình nên quên mất.”

Hai người vào trong thành, trước Dị Hủ các vẫn có một hàng người dài dằng dặc xếp hàng như trước, nhưng lúc này trong giỏ mỗi người không phải là củ cải, mà là một chai mật ong.

Hoa Thiên Cốt nhíu mày nói: “Chết cha, giờ Dị Hủ Quân không thích ăn củ cải nữa, đổi thành mật ong rồi, cũng đúng, mật ong có thể dưỡng da, hy vọng ông ta ăn vào có thể trắng ra.”

Đến lượt Hoa Thiên Cốt, cô gái mặc áo xanh cao to năm đó thấy nàng giống như sừng sốt tốt độ, bởi vì nàng bây giờ vẫn giống hệt năm năm trước, không thay đổi nhiều.

“Ngươi, ngươi, ngươi...”

“Ta muốn xin gặp Dị Hủ Quân, nhưng lần này ta không biết đã đổi thành mật ong, chỉ mang củ cải đến.”

“Không được.” Cô gái thẳng thừng từ chối.

“Vậy ta đi tìm mật ong.”

“Có mặt ong cũng không được.”

“Hả? Tại sao?”

“Mi tâm của người giờ vô cùng thư thái, vốn không có gì là không biết, hoặc không thể tự mình giải quyết. Người căn bản không hề có chuyện muốn hỏi, tới đây làm gì? Cửa của Dị Hủ các chỉ mở ra cho người thật sự cần nó!”

“Ờ...” Hoa Thiên Cốt đờ người, “Ta muốn nói lời cảm ơn với Dị Hủ Quân, nếu không nhờ ông ấy...”

“Không cần!” Cô gái nóng nảy chặn ngang nàng, “Người đã trả giá, Dị Hủ các cho người đáp án, đó không phải là chuyện ai nợ ai, chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi, cho nên cũng không cần nói lời cảm ơn làm gì!”

Hoa Thiên Cốt chỗ hiểu chỗ không gật đầu đưa chiếc giỏ đựng đầy củ cải đã rửa sạch cho cô gái: “Vây phiền người đưa thứ này cho Dị Hủ Quân được chứ, cho dù ông ấy có chịu nhận hay không ta vẫn phải cảm ơn. Bởi vì chẳng những ông ấy đã chiếu sáng một con đường phải đi cho ta, mà còn tặng ta Thiên Thủy Tích, để Đường Bảo bầu bạn với ta, giúp ta không còn cô độc nữa.”

Cô gái nhận củ cải, nhú mày hậm hực nói: “Tất cả người đều đã trả, còn linh trùng thì cũng là máu của người thôi. Được rồi, ta sẽ chuyển lời, người mau đi đi!”

Lúc này Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong mới bỏ đi, thật xa rồi quay đầu nhìn lại Dị Hủ các. Dị Hủ các đồ sộ nguy nga tựa như cung điện. Ngọn tháp cao vút xiêu xiêu vẹo vẹo ở trung tâm chọc thẳng lên bầu trời, nhìn không thấy đỉnh. Nàng biết trong tòa tháp kia cất giấu vô số bí mật tanh máu không muốn ai biết.

Mà giờ phút này, người mặc bộ quần áo đen rộng thùng thình, đeo mặt nạ hình quỷ đói rút lưới đang đứng trên tháp quan sát thế gian, vừa nhìn chiếc bóng nhỏ của Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong, vừa lấy củ cải nàng vừa mang tới ra. Hần tháo mặt nạ xuống, cắn rôm rốp, khoe miệng cong lên thành một đường tuyệt đẹp.

Bao nhiêu năm rồi, hương vị vẫn không hề thay đổi.

Rất nhanh sau đó Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong gặp lại nhóm Lạc Thập Nhất. Đường Bảo kích động hôn lấy hôn để lên mũi nàng.

Đêm khuya, Hoa Thiên Cốt ngồi bên đồng lửa hí hoáy v

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

[=> Xem mục lục](#)

Chương 10: Cuộc Chiến Thần Khí

Mười lăm tháng Tám đang đến gần, ai cũng thấp thỏm lo lắng, ngày nào cũng họp bàn chuyện ngăn địch. Hoa Thiên Cốt không thích tham dự, một mình vào bếp hào hứng làm bánh trung thu cho mọi người ăn.

Một tiếng chuông lớn vang lên trong điện, hình như là chuông môn có điều gì quan trọng muốn nói. Khi Hoa Thiên Cốt chạy tới chính điện thì hầu hết mọi người đều đã có mặt.

Chưởng môn Thái Bạch, Phỉ Nhan, mặt mày căng thẳng ngồi chính giữa, những người xung quanh chờ đợi cũng đều cau mày.

Hoa Thiên Cốt ngồi xuống cạnh Kinh Thủy, thầm nghĩ Phỉ Nhan rõ ràng là chưởng môn phái Thái Bạch, sao da lại đen như thế? Làm hại nàng mấy tối liền thấy một chiếc áo choàng màu xanh thẫm bay về phía mình, còn tưởng lại gặp quỷ.

Phỉ Nhan bỗng cất lời: “Lúc nãy Lao Sơn vừa truyền tin đến, rạng sáng hôm nay bị đại quân yêu ma xâm phạm, xin chúng tiên Thái Bạch mau tới trợ giúp.”

Dứt lời, ai nấy đều sửng sốt.

“Chẳng phải hôm nay mới là Mười ba tháng Tám sao? Vì cớ gì bọn chúng lại xuất binh trước hai ngày?”

“Yêu ma vốn nham hiểm xảo trá, sao nói lời giữ lời được. Chẳng qua chúng muốn thừa dịp một số tiên phái hỗ trợ còn chưa tới, tốc chiến để chúng ta không kịp trở tay thôi.”

“Nếu thế trước kia bọn chúng cần gì phải đưa chiến thiếp, cứ đánh lên chẳng phải càng dễ dàng ư? Ta cho rằng bọn chúng làm thế là để giương đông kích tây, giam chân và kiềm chế sức mạnh của chúng ta, để chúng ta hiểu lầm mục tiêu công kích lần này của chúng là Lao Sơn, làm các tiên phái khác gần đó chạy tới cứu viện. Đi đường mất tối thiểu hai ngày, bọn chúng sẽ nhân cơ hội này tập kích một trong ba phái Thái Bạch Sơn, Thiên Sơn hoặc Trường Bạch Sơn.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên, thấy người vừa nói chính là Nhị Lang thần dẫn thiên binh thiên tướng tới tương trợ, phong thần tuấn tú, phong thái bất phàm.

Phi Nhan gật đầu: “Nhị Lang thần quân nói rất đúng, nhưng dù sao nhân lực yêu ma cũng có hạn. Lần này dường như chúng xuất ra tất cả binh lực, còn có Xuân Thu Bất Bại và hơn mười tên yêu ma đáng gờm, toàn bộ đều hướng về phía Lao Sơn. Có vẻ không còn lực lượng mà tập kích Trường Bạch Sơn, cho dù muốn tới thì ít nhất cũng phải cần hai ngày. Khi đó chúng tiên nếu về gấp chắc chắn sẽ kịp.”

Tất cả mọi người đều gật đầu.

“Đã như thế, vậy chúng ta hãy lập tức khởi hành tới Lao Sơn.”

Chúng tiên cưỡi kiếm bay khỏi Thái Bạch Sơn, bọn Hoa Thiên Cốt vì vết thương của Lạc Thập Nhất chưa khỏi hẳn nên ở lại chăm sóc.

“Không biết nhóm Hỏa Tịch sư huynh thế nào, có an toàn không?” Hoa Thiên Cốt luôn cảm thấy bất an, yêu ma giống trổng khua chiêng như thế giống như muốn khiến Thái Bạch Sơn trở nên vắng vẻ, nhưng nhất thời lại khó nói được rằng không ổn chỗ nào.

“Yên tâm đi, bên đây có rất nhiều người, hơn nữa không phải Hỏa Tịch có chuông Thôi Lệ sao, chỉ cần cầm cụ hai ngày, chúng tiên tới rồi nhất định sẽ đánh cho lũ yêu ma đó hồn phi phách tán!” Khinh Thủy an ủi nàng nói.

“Hy vọng là thế.”

Mười bốn tháng Tám, Bạch Tử Họa nhận được truyền âm, tiên phong cưỡi kiếm vượt biển đến Lao Sơn. Mọi người đều mừng thầm, chắc hẳn lần này không sao rồi.

Hỏa Tịch báo cáo lại chuyện đến giúp Hoa Thiên Cốt, rồi đoạt lại được chuông Thôi Lệ và xích Thuyền Thiên cùng với chuyện Sát Thiên Mạch đột nhiên đến ứng cứu. Bạch Tử Họa mặt không chút thay đổi gật đầu, nhìn xuống đồng yêu ma lúc nhúc trên biển, thỉnh thoảng lại lên tiếng khiêu khích, nhưng chúng chỉ vậy chứ không công, giống như đang đợi cơ hội chín muồi.

Bạch Tử Họa trầm suy tính, dường như có thể hiểu được dụng ý của bọn chúng, nhưng cuối cùng vẫn có một nút thắt không tháo nổi.

Đến chạng vạng, trời chiều ngả về Tây, đệ tử Lao Sơn kinh hoàng báo tin, hơn vạn yêu ma dưới biển chỉ trong tích tắc đã không còn thấy tăm hơi.

Bạch Tử Họa giật mình, cuối cùng hẳn cũng biết nút thắt mãi không tháo được kia là gì, đó chính là thượng cổ thần khí kinh Côn Luân đã bị Xuân Thu Bất Bại cướp đoạt giống như chuông Thôi Lệ và xích Thuyền Thiên. Nếu bọn chúng có thể hóa giải một phần phong ấn của chuông Thôi Lệ và xích Thuyền Thiên thì đương nhiên kinh Côn Luân cũng có thể. Tuy rằng tạm thời vẫn chưa thể tự do đi xuyên không gian, nhưng di động tức thời chắc chắn là được, thế nên mới bày kế giương đông kích tây, điệu hổ ly sơn.

©ST.E.NT

Hắn bấm tay nhắm tính, bọn Hoa Thiên Cốt còn ở trong Thái Bạch Sơn, mà Thái Bạch Sơn bây giờ khẳng định là không thể chịu được một đòn của mấy vạn yêu ma, trong lòng không khỏi lo lắng. Bạch Tử Họa dặn dò vài câu, tiên phong cưỡi kiếm bay về Thái Bạch Sơn.

Một đoàn yêu ma đông nhưng nhúc từ trên trời giáng xuống khiến Hoa Thiên Cốt kinh hãi suýt chút nữa rơi cầm.

Rõ ràng dưới chân núi phủ kín trận pháp và kết giới, ấy vậy mà đám Xuân Thu Bất Bại lại chẳng gặp bất cứ trở ngại nào, hiện ra ngay trước đại điện của Thái Bạch Sơn?

Mục đích của bọn chúng rất đơn giản, diệt sạch Thái Bạch Sơn, đào tìm phổ Phi Nhan tìm khu đỉnh lầy hũ Luyện Yêu mà Thái Bạch Sơn bảo vệ. Sau đó nhân lúc chúng tiên cấp tốc bay qua đây cứu viện, trở lại Lao Sơn cướp thần khí, rồi lập tức tới Trường Bạch Sơn và Thiên Sơn.

Như thế chắc chắn sẽ khiến chúng tiên lúng túng, muốn cứu tất cả lại không cứu được chỗ nào. Nếu thuận lợi, chưa đến tối mai bọn chúng đã có thêm vài món thần khí trong tay.

Xuân Thu Bất Bại gật đầu khen ngợi kẻ nghĩ ra mưu kế này – Vân Ế, sở dĩ mấy năm qua việc cướp thần khí thuận lợi như thế đó là nhờ y bày mưu tính kế. Những người khác ngày ngày chỉ biết chém giết, toàn một lũ ăn hại.

Cạnh đó trên một chiếc giường sen lộng lẫy, bung rèm lụa mỏng, Tử Huân Thiên Hạ đang nằm trong đó, hoàn toàn không để ý đến cảnh giương cung bạt kiếm cực kì căng thẳng xung quanh mà ngủ say sưa.

Bóng đôi mi dài phủ lên gương mặt trắng nõn, mắt ngọc mây ngài như tranh vẽ, trên người từ đầu tới chân đều là tiên khí, không giống yêu ma chút nào.

Hiện giờ hai giới yêu, ma ngoài Sát Thiên Mạch luôn cả lơ phát phơ không thèm để ý chuyện gì, thực quyền nằm trong tay năm người, Xuân Thu Bất Bại và Sài Du của Ma giới, Lam Vũ Lan Phong và Khoáng Dã Thiên của Yêu giới, người cuối cùng chính là đệ tử Tử Huân Thiên Hạ.

Bởi vì chỉ có Tử Huân Thiên Hạ mới biết cách hóa giải phong ấn của thần khí, cho nên bốn người kia cũng phải nương nàng ta vài phần.

Lần này năm người cùng ra trận, đây là việc trước nay chưa từng có, từ đó có thể thấy quyết tâm cướp thần khí mạnh đến thế nào.

Xuân Thu Bất Bại chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, cười kiêu tiến lên, điên cuồng ngang ngược nói: “Lão già Phi Nhan, ban đầu bọn ta vốn định xử lý các người sau cùng, nhưng không ngờ Thái Bạch Sơn lại có nhiều thần khí như vậy. Chỉ cần người ngoan ngoãn giao hũ Luyện Yêu, xích Thuyên Thiên, chuông Thôi Lệ và đàn Phục Hy ra thì hôm nay ta sẽ cho các người một con đường sống.”

Phi Nhan biết bọn chúng sở hữu kính Côn Luân, có thể đi đến tất cả mọi nơi trong Thái Bạch Sơn, không còn cách nào ngăn được. Dựa vào số tiên nhân ít ỏi còn ở lại và hơn ba ngàn đệ tử trong phái, đấu với chúng chẳng khác nào châu chấu đá xe, không có phần thắng.

Lão thân là chưởng môn Thái Bạch, tuy rằng mang trọng trách bảo vệ thần khí, nhưng dù sao vẫn có tư tâm. Mạng sống của hơn ba ngàn đệ tử và cơ nghiệp trăm năm của Thái Bạch đánh đổi hũ Luyện Yêu, lão không muốn có kết cục giống như Mao Sơn. Nhưng lũ yêu ma không bao giờ giữ chữ tín, có giao thần khí ra cũng không thể tránh khỏi cuộc tàn sát, cho nên biện pháp duy nhất chính là cố gắng kéo dài thời gian, kéo được tới đâu hay tới đó, đợi khi chúng tiên tới cứu viện, hoặc khi kì tích xuất hiện.

“Khỏi nhiều lời, thần khí sao có thể rơi vào tay yêu ma.”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn Xuân Thu Bất Bại, nghĩ tới chuyện gã chính là kẻ đã giết Lâm Tùy Ý và cả Mao Sơn, lửa giận trong nòng phút chốc bốc lên ngùn ngụt.

Xuân Thu Bất Bại có tướng mạo ái nam ái nữ vô cùng kỳ lạ, gương mặt cũng nửa âm nửa dương. Giọng nói lúc đàn ông lúc đàn bà, khi thì dữ dằn khi thì mềm mại. Gã cười khinh miệt, vung tay lên, yêu ma ùa tới.

“Chết đến nơi mà còn già mồm.”

“Chúng đệ tử nghe lệnh, bày trận ‘Bồ Tát gõ cửa, bát quái rung trời!’”

Lập tức ba nghìn đệ tử xếp thành ba lớp trong, ba lớp ngoài ở đại điện bày một trận pháp cực lớn, phòng thủ kiên cố, yêu ma trong trận đều bị vịn cổ, không thể tiến vào, đành phải lui bước.

Vân Ế nói gì đó bên tai Xuân Thu Bất Bại, Xuân Thu Bất Bại gật đầu.

Chưa để mọi người kịp phản ứng, Hoa Thiên Cốt đột nhiên hét lên: “Chưởng môn cẩn thận!” Đoạn Niệm lao ra nhưng chỉ chém đứt được một tay của đối phương, đã quá muộn.

Một yêu nữ có mái tóc màu xanh biếc không biết từ lúc nào đã ở phía sau trận pháp, thừa dịp mọi người chưa kịp chuẩn bị, một tay xuyên thẳng qua ngực Phi Nhan, đột phá chân khí bảo vệ trên người, móc quả tim máu chảy ròng ròng của ông ra. Tuy đã bị Hoa Thiên Cốt chém đứt một tay, nhưng trên người ả vẫn còn tận tám cái.

Mặt yêu nữ cũng xanh đậm, còn mọc cả râu tảo, có vẻ là thủy yêu. Đôi mắt dài, nhỏ, quyến rũ lại giống như rắn độc, mái tóc dài bằng rong tung bay trong gió. ả há miệng ăn cả quả tim của Phi Nhân vào bụng, sau đó thỏa mãn liếm ngón tay dính máu khiến tim mọi người đập dồn dập, quá ghê tởm, đó chính là yêu nhân Sài Du của Ma giới.

Ả dễ dàng né tránh công kích của mọi người, bất chợt biến mất, ra khỏi trận pháp, trở lại bên cạnh Xuân Thu Bất Bại, cất tiếng cười vừa nũng nịu như trẻ con khóc vừa chanh chua nói: “Không có hũ Luyện Yêu trong khư đỉnh.”

Chúng đệ tử thấy chưởng môn bị giết trong chớp mắt thì hỗn loạn, tiếng khóc ai oán đau khổ không ngừng vang lên.

Hoa Thiên Cốt cùng mọi người đỡ lấy Phi Nhan, thật không ngờ yêu ma lại dùng kính Côn Luân lên ra sau đánh lén. Chân khí của Phi Nhan tản đi khắp nơi, trong lúc hấp hối truyền âm bảo sư đệ Phi Thanh và Phi Sắc phải bảo vệ thần khí cùng phái Thái Bạch an toàn, lập tức truyền ngôi vị chưởng môn cho Phi Ngữ rồi dặn Hoa Thiên Cốt, hy vọng nàng có thể nghĩ cách đưa thần khí ra khỏi núi, sau đó lão nhắm mắt lại.

Hoa Thiên Cốt hiểu dụng ý của lão chưởng môn, nhưng nàng sao có thể một mình chạy trốn, trơ mắt nhìn mấy nghìn người bị tàn sát!

Hiện giờ phong ấn của hũ Luyện Yêu chưa được giải trừ, nên không thể sử dụng. Trong tay yêu ma còn kính Côn Luân, xích Thuyên Thiên chắc chắn không thể giam giữ bọn chúng, cho nên chỉ có thể dựa vào đàn Phục Hy.

Vì thế tất cả đệ tử đều rút vào trong. Một mình Hoa Thiên Cốt ngồi đánh đàn trên đỉnh điện, cố gắng kéo dài thời gian chờ cứu binh đến.

Mấy vạn yêu ma vừa nghe thấy tiếng đàn, tâm trí ngay lập tức bị khống chế, buông vũ khí thành một đồng. Bọn Xuân Thu Bất Bại cũng chỉ có thể phong bế thính giác, không dám tiến lên. Nếu tiếp tục bọn chúng chắc chắn sẽ thương vong nghiêm trọng, bèn vội vàng dùng kính Côn Luân đưa tất cả yêu ma về nhị giới, chỉ để lại một số ít có pháp lực cao cường, tập trung bế khí, phong tỏa năm giác quan, ngồi quây lại thành một nhóm.

Sài Du sờ cánh tay bị chặt đứt của mình, trong mắt ánh lên vẻ nghiền ngẫm. Một luồng sáng nhạt màu xanh thoáng hiện trên người ả, cánh tay mới từ từ mọc ra như cây cối đâm chồi nảy lộc, nhưng lại giống tay của một đứa bé, mập mạp mềm mại, khác mấy cánh tay

kia rất nhiều.

“Ta dùng kính Côn Luân đi qua giết con nhóc đó được không?”

“Nó đang đánh đàn Phục Hy, cho dù người có kính Côn Luân cũng không thể tới gần được.” Vân Ế dữ tợn nhìn chăm chăm vào Hoa Thiên Cốt, trong mắt ngập tràn căm hận.

“Vậy phải làm sao đây? Thời gian có hạn, chẳng lẽ chúng ta lại ngồi chờ?”

“Đàn Phục Hy là thần vật thời thượng cổ, không dễ dàng khống chế, nó chỉ là một con nhóc đáng máy tu vi, mỗi lần lướt dây đàn là mỗi lần tự thương tổn. Nó có thể đàn liên tục trong bao lâu? Chúng ta không phải vội, đợi đến lúc nó sức tàn lực kiệt là có thể dễ dàng cướp được đàn Phục Hy rồi. Hơn nữa Lam Vũ Lan Phong và Khoáng Dã Thiên đang dùng bùa Bàn Cổ chặn đường bọn chúng, chắc chắn sẽ về nhanh thôi. Đến lúc ấy còn sợ không hạ gục được đàn Phục Hy của nó sao? Hơn nữa ta tin chuông Thôi Lệ và xích Thuyền Thiên cũng ở trong tay con nhóc đó.”

Sài Du, Xuân Thu Bất Bại đều khó hiểu nhìn Vân Ế: “Nó là?”

Y cười lạnh: “Mao Sơn chưởng môn, Hoa Thiên Cốt...”

Bất thành linh Tử Huân Thiển Hạ nói mơ gì đó, như bị tiếng đàn làm giật mình tỉnh giấc từ trong mộng đẹp, bối rối vén rèm lên.

“Là ai đang gảy đàn, Bạch Tử Họa tới đây ư?”

Trời chiều bóng ngả về Tây, hào quang lấp lánh, ánh tà dương đỏ như máu, nhỏ từng giọt giống đang than khóc.

Lạc Thập Nhất gắng gượng trong điện, Nghe Mạn Thiên vội vàng đỡ lấy hắn.

“Tình hình bên ngoài thế nào?”

“Thiên Cốt đang dùng đàn Phục Hy ngăn cản bọn chúng, nhưng không biết còn cầm cự được bao lâu?” Kinh Thủy lo lắng, cứu binh chưa tới, bọn họ không thể ngồi chờ chết như thế này được.

Lạc Thập Nhất gạt đầu, nhìn xung quanh, đột nhiên hoảng sợ la lên: “Đường Bảo? Đường Bảo đâu rồi?” Không phải cũng ở ngoài với Hoa Thiên Cốt đó chứ, nguy hiểm lắm!

“Hả, ơ đúng rồi, Đường Bảo chạy đâu rồi? Lúc nãy muội còn thấy nó lo lắng gào khóc, nói gì mà phải gọi cha đến cứu Thiên Cốt...”

“Cha?” Trong đầu Lạc Thập Nhất hiện lên hình ảnh một con sâu giống hệt Đường Bảo, đầu đội mũ cỏ, vuốt chòm râu, ngậm tẩu thuốc. Bề ngoài nghiêm túc nhưng đầu Lạc Thập Nhất lại xoay vòng vòng, nếu gặp cha Đường Bảo thật thì hẳn phải gọi là gì bây giờ?

Hắn vội vàng dùng quan vi muốn tìm xem Đường Bảo ở đâu, nhưng bị tiếng đàn Phục Hy quấy nhiễu, nên không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Trên đỉnh điện, Hoa Thiên Cốt đã sắp không cầm cự nổi, kiệt sức gục lên đàn. Để không hao tổn chân khí quá nhiều, cứ cách một lúc, nàng mới khẽ gảy dây đàn, đàn chỉ có âm chứ không có điệu.

Bọn yêu ma đều lộ ra vẻ mắt kiên nhẫn, nhưng dưới tiếng đàn lại chỉ phòng thủ chứ không tấn công được. Riêng Tử Huân Thiển Hạ lại khẽ tựa lưng vào giương, nghe như mê say.

Mặc dù thấy rõ người đánh đàn không phải là Bạch Tử Họa, nhưng nàng ta nhận ra ánh sáng bạc của đàn Phục Hy. Những hình ảnh quá khứ không ngừng hiện lên, ai cũng phong bế năm giác quan, nhưng nàng ta lại để mặc bản thân bị khống chế một nửa lí trí, say mê trong tiếng đàn, không chịu rời ra.

Bỗng tiếng đàn của Hoa Thiên Cốt càng lúc càng chậm, không ra nhịp điệu. Tử Huân Thiển Hạ không vui đưa tay lên cao búng một cái, vô số đóa hoa màu tím bay lên không trung, xoay tròn hợp thành một đường thẳng, phóng vút về phía Hoa Thiên Cốt, hương hoa kỳ lạ ùn ùn kéo đến.

Hoa Thiên Cốt đành phải gảy đàn nhanh hơn chống đỡ, nhưng mùi hương kia lại bám cực dai, khiến người ta mơ màng muốn đổ ập xuống, ngủ một giấc dài ba kiếp. Nàng không thể phong bế khứu giác, chỉ đành liên tục lẩm nhẩm tâm chú.

Tử Huân Thiển Hạ vừa lòng cong miệng: “Đàn rất hay, tuy kém Tử Họa nhiều, nhưng tất cả những khúc nhạc mà đàn Phục Hy tấu lên quả nhiên đều là nhân gian thất truyền. Tiếp theo gảy khúc ‘Triều Lộ Cứu Thiên’ được không?”

Hoa Thiên Cốt cố gắng chống đỡ từng đợt công kích của nàng ta, trong lòng thầm mắng đồ biến thái, lại còn dám gọi Tử Họa Tử Họa thân thiết như thế nữa! Dưới tiếng đàn Phục Hy nàng ta không những không bị khống chế mà còn đánh trả, mà lí do tấn công Hoa Thiên Cốt lại là muốn nghe tiếng đàn. Nếu cứ tiếp tục như thế, sợ rằng Hoa Thiên Cốt không cầm cự được đến đêm, hơn nữa cứu binh chắc phải ngày mai mới tới được.

Sư phụ ơi, người ở đâu, đồ nhi rất nhớ sư phụ!

Trời dần tối, trăng lên cao, Hoa Thiên Cốt vẫn dựa vào chân khí mọi người truyền cho chống đỡ lại Tử Huân Thiển Hạ. Đám người

Xuân Thu Bất Bại lui về phía sau hơn mười bước để tránh bị hai bên ảnh hưởng.

Hoa Thiên Cốt thấy nếu cứ tiếp diễn thế này thì thật không ổn, bồng mồm miệng nói: “Tử Huân tiên tử, hôm nay là Mười lăm tháng Tám, chúng ta đánh lâu như thế không mệt thì cũng đói bụng, dừng lại ăn bánh trung thu được không?” Bọn Lạc Thập Nhất, Sóc Phong đứng trong điện đều lo lắng nhìn nàng, không biết nàng muốn làm gì.

Tử Huân Thiên Hạ khẽ cười một tiếng: “Nhóc con cũng thật thú vị, sống chết còn chưa biết đã lo chuyện ăn bánh trung thu.”

Hoa Thiên Cốt không gảy đàn nữa, chớp mắt nói: “Nếu chắc chắn ngày mai ta sẽ không được nhìn thấy mặt trời nữa, không bằng ăn no rồi nghĩ về những chuyện khác có phải hay hơn?”

Tử Huân Thiên Hạ đứng giữa không trung, bộ cánh lụa màu tím bay phấp phới: “Người muốn ăn thì ăn đi, ăn no rồi lại đánh đàn cho ta nghe.”

Hoa Thiên Cốt nheo mắt cười, dáng vẻ có vài phần giống Đông Phương Úc Khanh.

“Quả nhiên sư phụ nói đúng, Tử Huân tỷ tỷ vừa xinh đẹp dịu dàng, lại vừa thông minh đạt lý.”

“Sư phụ của người?”

“Chính là Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa đó!”

“Tử Họa... Tử Họa, chàng mà cũng chịu nhận đệ tử ư?” Mặt Tử Huân Thiên Hạ đại ra, có chút lơ đãng. Chẳng lẽ nàng ở Ma giới bé quan lâu quá rồi sao?

“Thì ra, thì ra người là đồ đệ của Bạch Tử Họa, thảo nào có đàn Phục Hy. Tử Họa... chàng có nhắc đến ta ư?”

Một mâm bánh trung thu bay đến tay Hoa Thiên Cốt, nàng cầm một cái cho tọt vào miệng, ngắc ngứ nói không rõ: “Đương nhiên là có rồi, trước kia Tử Huân tỷ tỷ ở trên thiên đình chường quản tất cả mùi hương trong nhân gian, cũng là một trong số các thượng tiên.” Những điều này tất nhiên không phải là sư phụ nói cho nàng, mà là nàng đọc được từ trong “Lục giới toàn thư”.

“Tỷ tỷ, chị có muốn ném thử một miếng không? Bánh này là ta tự làm đấy, ăn rất ngon, sư phụ thường khen ta nấu ăn giỏi!”

Một chiếc bánh trung thu trong mâm từ từ bay đến trước mặt nàng ta.

“Tử Họa chàng ấy... cũng biết khen người khác ư?” Tử Huân Thiên Hạ cầm bánh trung thu lên ngăn người, giống như chiếc bánh đó là mặt của Bạch Tử Họa.

Bọn Vân Ế luống cuống muốn tiến lên, sao nàng ta có thể không đánh mà nói chuyện vớ vẩn với kẻ địch, giờ còn ăn đồ của chúng nữa, nhờ có độc thì làm thế nào? Xuân Thu Bất Bại giang tay ra ngăn cản, nheo con mắt phượng quyền rũ lại, hứng thú nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tử Huân Thiên Hạ nâng bánh trung thu lên cẩn thận thưởng thức, vị ngọt tan nơi đầu lưỡi, như sấm sét giữa trời quang. Đã bao lâu nàng ta không ném thử gì rồi, vị giác thoái hóa hết cả, cũng quên rằng thì ra đồ ăn lại tuyệt như thế.

Nhân bánh được làm từ một trăm loại quả, mềm mà không nhũn, ngọt mà không ngấy, bánh ăn đã xong nhưng vị vẫn chưa dứt. Khóe miệng Tử Huân Thiên Hạ rõ ràng đang cười, nhưng dưới ánh trăng lại tái nhợt và tràn ngập bi thương.

Về mặt như thế ngay cả Hoa Thiên Cốt nhìn thấy cũng phải xót xa. Nàng phủ tay, lấy vạt áo lau miệng: “Tử Huân tỷ tỷ, ta ăn no rồi, muốn nghe khúc nào không, ta đàn cho tỷ.”

“Ăn nhanh thế sao?”

“Ha ha, chẳng lẽ tỷ tỷ nghĩ ta muốn dùng đồ ăn để kéo dài thời gian?”

Tử Huân Thiên Hạ nhìn nụ cười trong sáng của cô bé, tưởng tượng ngày qua ngày nàng vui vẻ thế nào hầu hạ bên gối Bạch Tử Họa, trong lòng vừa hâm mộ lại vừa đau khổ.

“Nếu ta giết người, dựa vào tính cách của Bạch Tử Họa, nói không chừng sẽ đến tìm ta tính sổ, vậy là ta có thể gặp chàng rồi.” Tử Huân Thiên Hạ đột nhiên ngừng đầu nói.

Hoa Thiên Cốt rùng mình, giả vờ vui vẻ: “Tỷ tỷ nói đùa rồi, sống chết có số, phú quý do trời. Tính cách của sư phụ tỷ không phải không biết, sao người có thể tìm tỷ để báo thù cho ta được?”

“Đúng vậy, Bạch Tử Họa vô tâm vô tình, sao có thể nhúng tay vào vận mệnh của người khác?” Tử Huân Thiên Hạ sâu kín nói, vươn tay sờ lên ấn ký màu đen trên mi tâm biểu tượng cho đọa tiên, sự bi thương trong mắt càng nhiều.

Hoa Thiên Cốt vội vàng nói: “Kĩ thuật điều chế hương của Tử Huân tỷ tỷ Lục giới không ai sánh bằng, từ nhỏ Hoa Thiên Cốt đã cảm thấy rất thích hương liệu, hôm nay khó khăn lắm mới gặp được tỷ tỷ, chúng ta luận bàn một chút được không?” Hoa Thiên Cốt cố gắng kéo dài thời gian, tranh thủ hồi phục chân khí.

Đây là lần đầu tiên Tử Huân Thiển Hạ thấy có người dám lấy hương liệu ra khiêu chiến mình, không kim được cười nói: “Được, nếu người thắng, chuyện này ta sẽ không nhúng tay vào nữa. Nếu ta thắng, ta không cần những thần khí khác, chỉ lấy đàn Phục Hy, người thấy thế nào?”

“Được.” Hoa Thiên Cốt mỉm cười gật đầu, mọi người trong điện đều vô cùng lo sợ.

“Nhưng chắc chắn Thiên Cốt không thể bị được với tỷ tỷ, để công bằng tỷ tỷ cho Hoa Thiên Cốt ra đề được không? Mỗi người đưa ra một loại hương liệu do mình bào chế, sau đó đối phương sẽ đoán thành phần và cách pha chế, không đoán được thì coi như là thua.”

Tử Huân Thiển Hạ gật đầu: “Người là đồ nhi của Tử Họa, để tránh người khác nói ta cậy lớn bắt nạt bé, ta đưa ra ba loại hương liệu, chỉ cần người có thể đoán được một thứ thì thắng.”

Hoa Thiên Cốt lau mồ hôi trong lòng tay, nhìn trời đêm, vốn hy vọng bóng áo trắng của sư phụ mau mau xuất hiện, nhưng không biết vì sao giờ khắc này lại có chút tuyệt vọng.

Thấy hai người ở trên không lấy hương quyết đấu, mọi người phía dưới đều căng thẳng tập trung quan sát.

Tử Huân Thiển Hạ lấy một chiếc túi hương màu đỏ từ trong khu đỉnh ra, ném vào trong tay Hoa Thiên Cốt.

“Mùi hương này có tên là Bồ Tát Tam Sinh, ba kiếp, tựa ảo mộng hoang đường, người vô tình, âu cũng là thiên ý...”

Hoa Thiên Cốt đưa lên mũi khẽ hít một hơi, ban đầu có một số mùi gần như không thể ngửi thấy, sau đó như thủy triều kéo tới, cuộn trào mãnh liệt, đậm đà mà sâu kín, khiến người ta say mê không thể kiềm chế. Hương cách trăm dặm vẫn thoang thoảng, mọi người dưới điện và yêu ma cùng bước vào ảo cảnh, trăm năm đời người vùn vụt trôi qua trước mắt, nước mắt vui sướng, âu sầu, đau khổ tất cả đều trở nên rõ ràng như mới hôm qua. Vì thế có người khóc vắng lên, có người cười vui vẻ, cả Thái Bạch Sơn bỗng trở thành sân khấu kịch.

Hoa Thiên Cốt còn ít tuổi, trước mắt không ngừng hiện lên chúng sinh trăm vẻ, khe thở dài một tiếng, cảm giác âu sầu bỗng nhiên trở đi. Nhưng rất nhanh đã khôi phục tỉnh táo, khe thở vào túi hương, sau đó mùi hương dày đặc dần tỏa ra, khiến người ta đau như bị kim châm từ đầu đến chân, trong lòng chột lạnh, tâm trí cũng trở nên tỉnh táo vô cùng. Ân ái bi hoan cõi trần nháy mắt hóa thành hư không ảnh ảo, quay đầu lại nhìn tựa đã trăm năm.

“Bồ Tát Tam Sinh, hay cho giấc mộng kê vàng...”[1] Hoa Thiên Cốt liên tục gật đầu: “Mùi hương này tỷ tỷ dùng hai lạng Sạn hương, bốn lạng Kê Thiệt hương. Đàn hương, Xạ hương, Nhũ hương mỗi loại hai lạng. Trầm hương bảy lạng hai chỉ, Mã Nha tiêu một chỉ, Linh Lăng hương bốn chỉ[2], Hoắc hương sáu chỉ, Pháp Chế Giáp hương hai chỉ, ngoài ra còn có nửa chỉ Long Não, tất cả trộn vào nhau. Trừ Long Não ra, các thứ khác đều giã nhuyễn. Lấy một chỉ than củi và muối hòa với mật ong, nặn thành hạt to, bọc trong giấy thép vàng, cho vào ấm sứ đun sôi hơn mười lần, đun xong đóng kín, qua bảy ngày mới được lấy ra, đúng không?”

[1] Giấc mộng kê vàng bắt nguồn từ truyện “Châm trung ký” của Thẩm Ký Tế đời Đường. Chuyện kể rằng, có một chàng thư sinh nghèo họ Lưu. Một hôm, nhân chuyến đi chơi, anh ta vào nghỉ trong một quán trọ. Lúc chủ quán trọ bắc nấu một nồi kê vàng, thì chàng trai lên giường đi ngủ. Trong giấc ngủ, chàng trai mộng thấy mình lấy vợ sinh con, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, tận hưởng vinh hoa phú quý, cuộc sống sung sướng, thoải mái ấy cho đến hết đời. Nhưng khi tỉnh dậy, kê vàng vẫn còn chưa chín. Câu này mang ý nghĩa đời người như giấc mộng, tất cả sang hèn, giàu nghèo, đều chỉ là chiêm bao.

[2] 10 chỉ bằng 1 lạng.

Tử Huân Thiển Hạ neho mắt nhìn Hoa Thiên Cốt, vẻ kinh ngạc lướt qua đáy mắt. Có vẻ nàng ta đã coi thường cô bé này rồi, tuy nhỏ tuổi nhưng dù sao cũng là đồ nhi của Tử Họa.

Vì thế nàng ta lấy túi hương thứ hai từ trong khu đỉnh ra.

“Tên mùi hương này là Đồ Mê Huân Phong, gặp gió tán hương, lặng gió vô vị.”

Hoa Thiên Cốt nhận lấy, đón gió thổi tới. Mùi hương kia có năng lực vô cùng kỳ quái, bay theo gió nhưng không tản ra khắp nơi, lướt qua lá cây nhiễm màu xanh biếc, lướt qua hoa hồng lại dính hồng nhan, dưới ánh trăng chúng biến thành những sợi sương ảo màu sắc rực rỡ tung bay. Người thấy thì ưu thương, cỏ cây lại vui sướng, rung rinh lá cành trong gió, mặc sức vui vẻ nhảy múa. Hoa Thiên Cốt càng thấy khâm phục Tử Huân Thiển Hạ.

“Thế gian này có mùi hương thấu hiểu vạn vật, quả nhiên là cực phẩm. Hương Đồ Mê Huân Phong này là hỗn hợp của hai mươi bốn loài hoa đến mùa nở ở trong giai đoạn cực thịnh sắp tàn, mỗi loại một chỉ, hơn nữa còn có Trầm Thủy hương, Đinh Tử hương, Kê Cốt hương, Đầu Lâu Bà hương, Giáp hương, Huân Lục hương, Bạch Đàn hương, Thục Tiệp hương, Thán Mạt mỗi loại hai lạng. Linh Lăng hương, Hoắc hương, Thanh Quế hương, Bạch Tiệp hương, Thanh Mộc hương, Cam Tùng hương mỗi loại một lạng. Tước Đầu hương, Tô Hợp hương, An Tức hương, Xạ hương, Yên hương mỗi loại nửa lạng. Ngoài Thán Mạt, tất cả đều trộn lẫn với rượu xay nhuyễn, sau đó khử mùi rượu đi, hòa vào mật trắng, để trong bình sứ, lấy giấy dầu bịt kín lại, không được để hở. Đến tháng Mười Một thì lấy ra dùng, tỷ tỷ, ta nói đúng không?”

Mặt Tử Huân Thiển Hạ càng tái mét: “Đúng, rất đúng, không sai chỗ nào.” Chẳng lẽ trên đời này lại có người có khả năng điều chế hương hơn nàng ư?

“Túi hương cuối cùng này, tên là Quỷ Họa Thương Lụy. Người đau lòng có thể ngửi thấy, người không đau không thấy, đau càng sâu mùi càng đậm, càng ngửi càng thấy bị thương.”

Hoa Thiên Cốt nắm trong tay, người đi người lại như một con thú nhỏ tìm kiếm thức ăn, thế nhưng vẫn không ngửi ra mùi, không khỏi căng thẳng. Nàng bình ôn tâm trí, nhắm mắt lại, cố gắng ngửi. Bỗng gương mặt của sư phụ hiện lên, trái tim nàng như quặn thắt, đau đến không gượng người dậy nổi, đồng thời mùi hương cũng phả vào mặt, xốc thẳng lên làm mũi nàng cay cay, chỉ muốn bật khóc. Hoa Thiên Cốt vội vàng trả lại túi hương cho Tử Huân Thiên Hạ, phong bế khứu giác của mình. Trong ba mùi hương, loại này là tuyệt nhất, nhưng không hiểu sao nàng lại không thích nhất, chỉ miễn cưỡng cười nhạt một tiếng.

“Mùi này ta cũng đoán được, tỷ tỷ dùng nửa lượng Hắc Giáp Trầm, một chỉ Đinh Hương, một chỉ vụn trà Tích, năm phần trấu rang với Uất Kim đồ. Một muỗng Xạ hương, một đầu Đinh Phấn, một chỉ mật ong trắng. Hương cỏ Mao một lượng năm chỉ, Tế Tân một lượng năm chỉ, Linh Lăng hương một chỉ ba phần, táo rừng một lượng, Xuyên Tiêu hai lượng năm chỉ, Hoắc hương một chỉ sáu phần, cỏ Thiên Kim ba chỉ sáu phần, Nga Truật một lượng bảy chỉ ba phần. Sau đó nghiền vụn tất cả, đầu tiên cho Xạ hương hòa vào nước trà Tích đã lọc sạch, sau đó bỏ Trầm hương, rồi Đinh hương, Uất Kim. Tiếp theo cho Đinh Phấn, Tế Tân, mật ong đến khi hỗn hợp trở nên sền sệt, cho tiếp vào ấm Tử Sa, ủ hơn một tháng rồi lấy ra đốt. Khi đốt lấy đá Vân Mẫu hoặc Ngân Diệp Sấn Chi, bắc trên ba hòn đá lửa, không thể để lửa tắt, giữ càng lâu càng tốt, cuối cùng cho thêm nước hoa Tường Vi vào nữa. Tỷ tỷ, ta nói đúng không?”

Tử Huân Thiên Hạ nhắm mắt lại, nét mặt mỗi thoáng qua làm nàng ta già đi rất nhiều. Dù sao nàng cũng sống lâu hơn cô bé kia, trăm năm qua, bao lần vượt núi non, bao lần tới chân trời, mỗi loại thảo dược nàng đều tự mình nếm, mỗi loại hương đều là nàng đích thân tạo ra, nhưng cô bé mười hai, mười ba tuổi trước mặt nàng đây đã nhìn thấy gì, trải qua những gì mà lại có tài điều hương đến thế. Thiên phú đến vậy, nàng có muốn ghen tị cũng không được.

Tử Huân Thiên Hạ khẽ lắc đầu: “Còn thiếu một thứ.”

Hoa Thiên Cốt nhìn nàng ta mỉm cười: “Thứ còn lại, chính là nước mắt của Tử Huân tỷ tỷ, cho nên khi ngửi mới thấy vị đắng cay trong đó, cũng bởi vậy mùi hương này mới có thể khiến người ngửi đau đớn như thế.”

Tử Huân Thiên Hạ thở dài một tiếng: “Tiếc là người đã thành môn hạ của Tử Hạ, nếu không ta thật muốn nhận người làm đồ đệ, người thông minh lại đáng yêu như thế, chàng tất nhiên sẽ không chịu nhường ta. Thôi, đến lượt người.”

Bọn Khinh Thủy, Lạc Thập Nhất cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cho dù Tử Huân Thiên Hạ có đoán được hết, thì bọn họ cũng hòa chứ không thua.

Nghê Mạn Thiên không thể tin nhìn chằm chằm vào Hoa Thiên Cốt, không ngờ nàng lại phân biệt được nhiều loại hương như thế. Nhìn về bội phục tràn ngập trên mặt mọi người, nàng ta vừa cảm ghét lại không cam lòng, bao nhiêu uy phong hôm nay đều bị Hoa Thiên Cốt cướp hết!

Hoa Thiên Cốt xoay bên trái rồi lại xoay bên phải, cuối cùng đưa một chiếc túi hương màu trắng vừa rơi xuống từ tay áo.

“Tỷ tỷ, đây là mùi hương ta điều chế trước kia, nhưng không có tên, nếu những mùi hương của tỷ tỷ đều có những cái tên hay như thế, chỉ bằng gọi nó là Âm Ảnh Lưu Quang nhé!”

Hoa Thiên Cốt ném qua cho Tử Huân Thiên Hạ, Tử Huân Thiên Hạ nắm để trước ngực, cúi đầu khẽ ngửi, bỗng thấy ngực thít chặt. Mùi hương thanh nhã đến vậy nàng chưa bao giờ được ngửi qua, giống như khai thông tất cả lỗ chân lông trên người, thoải mái nói không nên lời. Mùi hương tỏa rộng mà kéo dài, tựa như từ thời viễn cổ trôi tới. Cảm giác ấm áp mà thoải mái, an ủi vết thương trong lòng nàng, bản thân bỗng trở nên tinh táo, tâm trí cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Thiên Cốt, chỉ một đứa bé như thế, một tâm hồn trong sáng như thế mới tạo ra được mùi hương khiến người ta kinh ngạc dường đó. Đây là mùi hương trị thương, là mùi hương của hạnh phúc. Không cần đoán thành phần và cách chế tạo, chỉ riêng việc Hoa Thiên Cốt có thể chế ra mùi hương này thôi, nàng đã thua rồi.

Tử Huân Thiên Hạ say đắm ngửi túi hương kia, thật lâu vẫn không muốn buông. Hoa Thiên Cốt cầu còn chẳng được, không giục nàng ta chút nào, trong lòng thầm mong trời mau sáng đi.

“Tử Huân tiên tử, mau lên, đừng lãng phí thời gian nữa.” Vân Ế không chịu được, đành phải lên tiếng. Nếu kéo dài đến mai khi chúng tiên kéo đến, việc cướp thần khí càng trở nên khó khăn.

Tử Huân Thiên Hạ khôi phục tinh thần, tỉnh lại từ trong hương.

“Mùi hương này dùng nửa cân Hoàng Thục hương, hai chỉ quất thái lát. Bạch Phụ Tử, hương cỏ Mao mỗi loại nửa cân. Vỏ cây Đinh Hương hai lượng, lá Hoắc hương, Linh Lăng hương, Bạch Chỉ, Sinh Kết hương mỗi loại bốn lượng. Hai lượng Hồi hương, Cam Tùng hai lượng rưỡi, Nhũ hương một lượng, Trầm hương hai lượng. Đem vào túi lụa rồi để giữa ấm, không cho chạm đáy, ngâm trong nước mật, đun một ngày. Hai lượng Đàn hương hòa vào trong nước chè xanh, rồi cho một lượng Long Tiên hương, hai lượng Xạ hương, một chỉ Giáp hương vào. Sau đó gột qua bằng nước ao Tam Sinh, lấy cánh hoa đào phủ thành nhiều lớp lên, đậy kín ngâm trong nước trầm ngày...”

Ngoài ra còn có chút gì đó, nhưng nàng không thể nói rõ, vừa quen thuộc vô cùng, lại cực kì xa lạ. Xem ra nàng già thật rồi, ngay cả khứu giác cũng thoái hóa. Trận đấu này, nàng thua.

“Còn hai vị không đoán ra được. Tỷ tỷ nhận thua...”

Hoa Thiên Cốt nháy mắt mấy cái, mừng rỡ ra mặt.

"Tỷ tỷ quả thực rất giỏi, những cái khác đều đoán đúng. Còn hai vị trong hỗn hợp đó mà tỷ tỷ không đoán được chính là mùi hương trong tay áo ta và mùi hương bên gối sư phụ. Tỷ tỷ chưa từng ngửi thấy, không đoán được cũng không thể trách."

Lòng Hoa Thiên Cốt không khỏi có chút áy náy, thật ra lần này cũng xem như nàng gian lận, nhưng nếu không vậy sao có thể thắng Tử Huân Thiên Hạ được. So ra thì việc bảo vệ đàn Phục Hy vẫn quan trọng hơn.

Tử Huân Thiên Hạ lão đảo lúi lại hai bước, suýt chút nữa ngã từ trên không xuống.

Phải rồi, phải rồi, thảo nào nàng thấy nó vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, bởi vì đó là mùi của Tử Họa và Hoa Thiên Cốt. Nàng tính đi tính lại, nghiên cứu tỉ mỉ, không ngờ lại xem nhẹ mùi hương cơ thể bọn họ.

"Mùi hương bên gối của sư phụ... sư phụ người?"

"Đúng thế, sau khi làm xong túi hương, ta lén giấu trong gối của sư phụ, để lâu rồi mới mang ra đeo." Hoa Thiên Cốt cười đắc ý, trước đây khi nàng đọc "Thất tuyệt phổ" nghiên cứu cách điều hương đã cố ý làm chiếc túi thơm chuyên hút mùi hương của sư phụ rồi mang theo bên người. Như vậy có thể cảm thấy sư phụ luôn ở bên nàng vậy.

Tử Huân Thiên Hạ nhìn túi hương kia ngẩn người, nắm chặt tay. Mùi hương của Tử Họa... Tử Họa...

"Thiên Cốt, đúng rồi, ta sẽ gọi muội là Thiên Cốt nhé, tỷ tỷ... tỷ tỷ lấy thứ gì đấy đổi lấy túi hương này của muội được không? Muội muốn gì cũng được tất! 'Điều hương bí lục' nhé? À không, muội đã giỏi lắm rồi, không cần thứ đó nữa. Thế, kiếm phổ hoặc là trăm năm công lực của tỷ tỷ được không? Bằng không, a phải rồi, chẳng phải mọi người muốn thần khí sao? Tỷ tỷ có Phù Trâm châu, vì mới chiếm được nên chưa kịp giải phong ấn, tỷ tỷ dùng Phù Trâm châu đổi lấy túi hương của muội được không?"

Tử Huân Thiên Hạ đột nhiên nói năng lộn xộn, làm tất cả mọi người đều sợ choáng váng.

Bọn Vân Ế và Sài Du vội vàng bay tới sợ nàng nhất thời kích động làm ra chuyện ngu ngốc. Tuy Phù Trâm châu là do một mình nàng giành được nhưng cũng không thể tặng không bọn chúng, há chẳng phải bọn họ điều động đại quân đến đây cũng thành vô nghĩa sao.

"Tử Huân tiên tử, người điên à?"

Tử Huân Thiên Hạ quay đầu lại, mặt lạnh như băng, vung một tay lên, sấm sét vang trời, bọn Vân Ế đều bị đánh bay hơn mấy thước.

"Cút! Ai dám cản ta, ta giết kẻ đấy!"

Hoa Thiên Cốt thấy ẩn ẩn giữa mi tâm nàng chuyển từ đen sang đỏ rực như máu, không nhìn được rùng mình một cái. Tuy sớm nhận ra Tử Huân Thiên Hạ đem lòng yêu sư phụ, nhưng nàng không ngờ chấp niệm lại sâu đến thế, ngay cả thần khí cũng cam tâm tình nguyện mang ra trao đổi, chỉ để lấy một cái túi hương nho nhỏ có mùi của sư phụ.

Chẳng hiểu vì sao, lòng nàng lại quặn đau, bỗng thấy cảm thông tội độ.

"Nếu tỷ tỷ thích, ta tặng cho tỷ tỷ cũng được, không cần lấy thần khí ra đổi."

"Thiên Cốt!" Đám người Lạc Thập Nhất ở dưới điện sốt ruột gọi nàng, sợ nàng sẽ hành động theo cảm tính.

"Cám ơn muội..." Tử Huân Thiên Hạ mừng rỡ, lóng ngóng mỉm cười với nàng, đây là lần đầu tiên Hoa Thiên Cốt nhìn thấy trên gương mặt bi ai của nàng ấy lại có nét rực rỡ tỏa nắng như vậy.

"Chỉ có điều tỷ tỷ nói được làm được, món thần khí này muội cầm đi. Nếu không ta cũng không đành lòng nhận túi h❖"

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

[=> Xem mục lục](#)

Chương 11: Đóa Hoa Nở Hai Lần[1]

[1] Đóa hoa nở hai lần nói về hoa Bỉ Ngạn ở cõi Niết Bàn, hoa nở rồi mới mọc lá, đông đến lá không rơi, hè về lá rụng đầy, ý chỉ hoa và lá mãi mãi không thể cùng xuất hiện, vĩnh viễn không thể ở bên nhau. Nở một ngàn năm, rụng một ngàn năm, hoa lá vĩnh viễn không thể gặp gỡ. Người ta thường dùng câu này để tả một đôi tình nhân có duyên nhưng không có phận, bởi vậy mới nói hoa Bỉ Ngạn nở hai lần, mà lần nào nở cũng bi thương.

"Sư huynh..." Vân Ân ngờ ngẩn nhìn gương mặt giống mình y đúc. Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên hắn thấy mặt sư huynh, nhìn sư huynh hắn như thấy mình trong gương vậy, nhưng có vẻ tiêu tụy hơn.

Vân Ế vội vàng xoay người lại, dừng, dừng gọi y là sư huynh, y là em trai ruột của hắn mà!

"Nói đi, đệ biết huynh không phải là người giết sư phụ và cướp xích Thiên Tiên, đúng không?"

"Là ta..." Giọng Vân Ế khàn đặc.

“Đệ không tin, đệ không tin! Sư huynh, rõ ràng huynh tốt với đệ như vậy, nói cho đệ đi, rốt cuộc huynh có nỗi khổ gì, có phải bọn Xuân Thu Bất Bại dùng gì đó ép huynh không?”

Ai có thể ép ta? Trừ người ra...

“Người giết ta đi, báo thù cho sư phụ, thanh lý môn hộ cho Mao Sơn...”

Vân Ế lạnh lùng nhìn hắn, biết trận này người đánh là hắn thì mình chắc chắn bại trận. Nếu đã như thế không bằng hai người đồng quy vu tận.

Nói xong y cùng một lúc lấy máu từ mười đầu ngón tay, dần dần máu tụ thành dây, giống như mười xúc tua có sinh mệnh đánh thẳng về phía Vân Ân.

Vân Ân vẫn ngờ ngác đứng đó nhìn y không nhúc nhích, hình ảnh hai người sớm tối bên nhau như hiện lên trước mắt.

Khi còn bé sư huynh cùng chơi trong núi với hắn, cùng tập võ với hắn, dạy hắn điều khiển kiếm, dạy hắn pháp thuật. Thế gian này không ai hiểu hắn, quan tâm hắn hơn sư huynh. Bọn họ ngày nào cũng ngủ chung trên một chiếc giường, cùng đi cùng đứng. Khi hắn mắc lỗi sư huynh chịu phạt thay hắn, quý trong tuyết cả một đêm. Khi hàng yêu diệt quỷ sư huynh đỡ kiếm thay hắn, vào sinh ra tử, vài lần suýt không giữ được tính mạng.

Người ta bảo sư huynh giết sư phụ, hắn không tin, đến tận giờ vẫn không tin. Mấy năm nay hắn liều mạng tìm huynh ấy là muốn hỏi cho rõ ràng. Dù sư huynh có nói tất cả đều là sự thật, thì hắn cũng tin chắc chắn là sư huynh có lí do của mình.

Bao năm qua, hắn luôn tin tưởng sư huynh, dựa dẫm sư huynh, sinh mệnh này vốn là hắn nợ huynh ấy, nếu huynh ấy muốn thì cứ lấy đi.

Mặc cho tơ máu quật khắp người, Vân Ân vẫn không nhúc nhích, hơn nữa lại kinh ngạc phát hiện trên người Vân Ế đột nhiên cũng hiện lên mấy vết thương giống hệt hắn, có điều nặng và sâu hơn rất nhiều.

Mặt Vân Ế xanh mét, vành mắt tối đen, ngay cả tròng mắt cũng không thể nhìn thấy. Y muốn tung một chiêu chí mạng khoét tim Vân Ân, nhưng dù làm cách nào cũng không khống chế được bản thân mình. Vừa đánh hắn bị thương, lại vừa phải cứu hắn. Kết quả làm thế chỉ tự hại chết chính mình.

“Người đánh trả đi... đánh trả đi...” Y hét lên dữ tợn, tựa như dã thú.

“Sư huynh! Huynh bị sao vậy?” Vân Ân hoảng sợ ôm y vào lòng, ngăn những hành động điên cuồng của y lại.

Tay chân Vân Ế run rẩy, nội lực phản phệ nhằm vào nội tạng đã mục nát của y đầu tiên.

“Giết ta, giết ta đi! Báo thù cho sư phụ người!” Y đang chờ điều gì chứ? Chờ cả đời này, không phải để có thể chết trên tay hắn sớm hơn một chút sao?

“Không đệ không làm, mạng sống của đệ chính là của sư huynh!”

Vân Ế dùng sức đẩy hắn ra, ngửa mặt lên trời cười thê thảm: “Người cho là ta muốn cứu người ư?”

Ngày ngày đêm đêm làm bạn với hắn. Khi đêm tối buồn xuống, có đôi khi ngay cả y cũng không thể phân biệt được người trước mắt là hắn hay là chính y. Chăm sóc hắn, xả thân cứu hắn, nhiều lúc y cũng không biết đây là bản năng hay là tâm ý nữa.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Không thể như thế, y phải hận hắn mới đúng! Hận kẻ có khuôn mặt giống hệt đã cướp đi của mình tất cả. Càng hận hắn luôn cười dịu dàng với y, dựa dẫm y, khiến y vốn đã bị huyết thống ràng buộc nay lại thêm tình cảm ràng buộc.

Không cam lòng, y không cam lòng, không cam lòng tất cả bị hắn cướp đi, lại càng không cam lòng... đến tận bây giờ hắn vẫn không biết thế giới này có sự tồn tại của y...

Nước mặt rơi đầy mặt Vân Ế, y tung một chưởng đánh bay Vân Ân đi, nhưng chính mình lại nôn ra một búng máu tươi. Y vận khí, đập gió phóng vệt về phía chân trời.

“Sư huynh!” Vân Ân sao chịu để y đi. Hắn lao người bay theo, không thèm để ý đến trận đấu nữa.

Hai người họ để lại mọi người ngờ ngác nhìn nhau. Trận này tính sao đây, ai thua ai thắng?

Hai phe nhất trí nhìn Sát Thiên Mạch, Sát Thiên Mạch cau mày.

“Hòa, đấu thêm một trận nữa.”

Xuân Thu Bất Bại cười lạnh một tiếng: “Được, xem ra lần này ta đành phải lên đài thôi.”

Hoa Thiên Cốt sốt ruột dõi theo Vân Ân, vừa khó hiểu lại vừa lo lắng. Nàng liếc nhìn Đông Phương Úc Khanh, lại thấy hắn thoải mái

vênh mặt vỗ quạt, an ủi nàng.

“Đừng lo, ta đã đoán được trước rồi, trận này chỉ có thể là hòa, điều quan trọng là kéo dài thời gian đợi người đánh trận thứ ba đến.”

“Ai thế? Sư phụ ta à?” Hoa Thiên Cốt vui vẻ hỏi.

Đông Phương Úc Khanh ra vẻ uyên thâm lắc quạt chỉ lên trên: “Nàng xem, người tới rồi đây.”

Liệt Hành Vân nhìn trận thế hai quân đối chọi mà hoảng hồn.

Hiên Viên Lăng đạp mây, mặc thường phục, nhưng vẫn toát lên vẻ khoan thai vương giả, nhìn xuống dưới nhíu mày làm bầm: “Mẹ kiếp, hôm nay mới là sáng sớm ngày Mười lăm tháng Tám, không phải đã đánh xong rồi chứ?”

“Hoàng thượng!” Liệt Hành Vân lên tiếng trách cứ.

Hiên Viên Lăng xấu hổ ho khan hai tiếng, sau đó lấy lại vẻ uy nghiêm.

Hai người từ từ hạ xuống trước điện Thái Bạch, không thèm quan tâm mọi người đều đang há hốc miệng nhìn hần.

“Người mang câu ngọc là ai? Chắc chắn ở trong đám này chứ?” Tuy rằng đã thấy tình cảnh người đông nghìn nghịt như thế này nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hần có cảm giác căng thẳng. Thiên Cổ đâu rồi, có chắc ở trong đám người này không? Giờ phút này hần thật hận không thể nhảy dựng lên hô: “Tiểu Thiên Cổ đáng yêu, Lăng ca ca đến rồi! Mau ra đây nào!” Khụ khụ khụ, hần tự nhắc nhở mình lần thứ mười nghìn, phải thận trọng, phải thận trọng, bây giờ hần là Hoàng đế rồi!

“Đông Phương, kia chính là người sẽ giúp chúng ta đánh trận này ư?” Hoa Thiên Cốt ngây ngẩn hồi lâu mới nuốt nước miếng hỏi.

Nàng chưa bao giờ thấy người đàn ông nào cao quý bất phàm tựa thiên tiên như vậy, trường bào hoa lệ màu tím thêu chỉ vàng, mặt vải uốn lượn đầy hoa văn rồng đen cưỡi mây bảy màu, người tỏa ánh nắng giáng trần, rực rỡ đến lóa mắt, sáng rạng lấp lánh, đáng vẻ cao quý đầy khí phách khiến người khác không dám nhìn thẳng. Hần chỉ lẳng lặng đứng đó, mà chân mọi người đã không nhìn được khụy xuống, thâm tâm hoàn toàn thuần phục. Nếu dung nhan Sát Thiên Mạch khiến người ta hoảng sợ vô cùng, thì người nay vừa sinh ra đã để vương chân chính, bất luận là dung mạo, dáng người, khí chất đều vượt trội. Chỉ cần hần nhìn bừa một cái cũng khiến người khác cảm thấy bản thân mình nhỏ như một hạt bụi.

Đông Phương Úc Khanh cười mà không đáp.

“Bệ hạ, thần nhận ra người đó rồi, chính là tiểu cô nương tóc tết thành hai bím vừa đen vừa béo bên kia.”

Hiên Viên Lăng vội vàng đi về phía Hoa Thiên Cốt: “Đồ vô dụng, nhìn kiểu gì mà nửa ngày mới nhận ra.”

Liệt Hành Vân bắt đắc dĩ ngập ngừng nói: “Không thể trách thần, dung mạo hôm nay của cô bé quả thật khác xa hôm đó...”

Khi Hiên Viên Lăng đi qua Kinh Thủy, Kinh Thủy hít vào một hơi thật sâu, sau đó lão đảo lùi lại hai bước. Trời ạ, gương mặt anh tuấn đến thế, đáng vẻ mê người đến thế... Sao nàng lại thấy tim nhảy loạn nhịp mãi không ngừng thế này?

Hoa Thiên Cốt mê mang nhìn người đó đi tới trước mặt mình, vỗ đầu, sao nàng lại thấy người đó trông rất quen nhỉ? Nhưng nghĩ mãi vẫn không ra.

“Xin hỏi cô nương, có phải cô nương giữ một miếng câu ngọc không?”

Hoa Thiên Cốt nhìn phía sau hần, nhận ra thống lĩnh cấm vệ quân Liệt Hành Vân trước kia cản đường bọn họ, biết người trước mắt này nhất định là thượng cấp của hần ta. Lần này tự dưng chạy đến không phải là muốn tranh câu ngọc với nàng đấy chứ? Nghĩ vậy nàng vội vàng ôm chặt ngọc.

“Đúng thế, thì sao nào?”

Hiên Viên Lăng sắp không nhịn nổi nữa, hận không thể tóm con bé heo vừa đen vừa béo đang run rẩy này hét lên: Tổ sư nhà ngươi, câu ngọc của ngươi từ đâu mà có? Không phải cướp được đấy chứ? Ngươi làm gì Thiên Cổ nhà ta rồi?

Không được, phải nhịn, phải nhịn, từ từ, từ từ đã, phải chú ý hình tượng, hần dùng chất giọng dịu dàng ngay cả bản thân cũng thấy buồn nôn lên tiếng: “Xin hỏi cô nương có miếng câu ngọc này bằng cách nào?”

“Người khác tặng, không được à?” Hoa Thiên Cốt ngẩng lên lờm hần, người càng lúc càng co rúm, tên kia quả thật mang lại cảm giác rất áp bức. Không được, câu ngọc là vật duy nhất mà Lăng ca ca tặng nàng, có chết cũng không thể cho hần.

Hiên Viên Lăng nhìn dáng vẻ co ro của nàng, cuối cùng cũng bạo phát, túm lấy cổ áo nàng nhắc lên giữa trời, quát to như sấm sét giáng xuống: “Bồ tổ sư, câu ngọc đó rõ ràng là ta tặng Thiên Cổ, sao cậu ta dám tùy tiện cho người khác? Ngươi mau nói ra, người đã làm gì Thiên Cổ nhà ta rồi?”

Mọi người kinh hãi, hồi lâu không thấy ai nói gì. Sau đó tiếng rút kiếm đồng loạt vang lên, Đông Phương Úc Khanh vội vàng ngăn mọi người lại.

Hoa Thiên Cốt trừng mắt nhìn lão già trước mặt, làn da bị trúng độc vừa đen lại vừa bóng, Hiên Viên Lãng bị ánh mắt sâu của nàng xoáy vào mà tim đập loạn nhịp không dứt.

Bỗng Hoa Thiên Cốt cười sặc sụa như điên, sau đó sung sướng hoa chân múa tay đập đập trên không, y hết một con bọ rùa muốn bay về phía hắn, nhưng tay chân ngắn quá nên không chạm tới được.

Hiên Viên Lãng thấy nàng cười, trong lòng càng khó chịu, nhóc này bị điên rồi hả? Không phải Thiên Cổ nhà hắn đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Hoa Thiên Cốt kích động, mũi cay cay, tiếc rằng không có nước mắt, chỉ chảy được nước mũi, vì thế túm chặt lấy cọ tới cọ lui lên tay áo Hiên Viên Lãng, kích động đến nỗi hồi lâu vẫn không cất nổi lời.

“Hu hu hu... Lãng ca ca... muội chính là Thiên Cổ... Oa oa oa...”

“Hả?” Hiên Viên Lãng đau lòng nhìn tay áo mình dính đầy nước mũi của con nhóc.

Hoa Thiên Cốt ngẩng lên, chỉnh lại mớ tóc rối, trưng cả bộ mặt ra, ngửa đầu nháy mắt với đôi mắt sáng như sao của hắn.

“Muội, muội chính là Thiên Cốt đây Lãng ca, huynh không nhận ra muội sao? Muội nhớ huynh lắm lắm...” Nếu không phải đột nhiên hắn bật ra giọng điệu của Lãng ca ca thì có đánh chết nàng cũng không nhận ra người trước mặt này là ca ca kết nghĩa của mình.

Hiên Viên Lãng không tin nổi kéo nàng đến, nâng mặt mạnh lên cẩn thận quan sát, rồi lấy tay áo cổ sức lau mạnh lên gương mặt đen đũi của nàng. Cuối cùng hắn mới hét lên, ôm chầm lấy Hoa Thiên Cốt.

“Mẹ ơi, Thiên Cổ của ca ca đây mà, đúng là Thiên Cổ của ca ca rồi, mẹ nó, sao năm năm không gặp, đệ chẳng những không lớn thêm chút nào mà lại vừa béo vừa đen thế này, hơn nữa còn từ nam biến thành nữ nữa, thậm chí ông trời ơi...”

Mọi người ngã nhào xuống đất.

Mặt Liệt Hành Vân đỏ bừng, đỏ khóc đỏ cười. Bao nhiêu năm qua tính xấu của bệ hạ vẫn không thay đổi, vừa kích động một cái đã hiện nguyên hình rồi. May mà mặc thường phục đến đây nên không ai biết người là Hoàng thượng.

Sát Thiên Mạch đứng trên không nghiêng răng nghiêng lợi, lòng thầm tính toán, nên chặt tay phải hay là tay trái của thằng nhãi đó đây? Không được, hai tay đều ôm nhóc con, phải chặt cả!

Hoa Thiên Cốt lau nước mũi mím cười nhìn hắn: “Lãng ca ca cũng thế, chẳng những cao to mà còn ăn mặc đứng đắn quá, làm muội sợ gần chết.”

Hiên Viên Lãng đăm đăm nhìn cái đầu heo trước mặt, vỗ đầu nàng cam đoan: “Đừng buồn nữa, Thiên Cổ, đệ là nam hay nữ cũng được, trưởng thành giống người hay giống heo cũng được, Lãng ca ca đều thương yêu đệ, chăm sóc đệ, đối xử tốt với đệ như trước.”

Hoa Thiên Cốt gắng sức gật đầu, rồi xấu hổ nói: “Lãng ca ca, thật ra người ta vốn là nữ nhi, vì trúng độc nên mặt mới sưng và đen như thế này, một lát nữa độc tính lui là lại về như cũ thôi.”

Hiên Viên Lãng đỡ người, vốn là nữ nhi? Nghĩa là nàng rất bình thường, chưa bao giờ đổi giới tính? Được lắm! Tốt quá! Hắn nòng nòng nhìn nàng, thiếu chút nữa thì mừng rỡ nhảy dựng lên.

“Xin giới thiệu với chư vị, người này là nghĩa huynh của ta, Hiên Viên Lãng. Lãng ca ca, đây là đệ tử phái Thái Bạch, còn đây là đồng môn Trường Lưu của muội”

“Trường Lưu Sơn? Sao muội lại đến Trường Lưu Sơn? Không phải muội muốn ở Mao Sơn sao?”

“Ha ha, đúng thế, vốn là Mao Sơn, sau túng quần thể nào lại chạy tới Trường Lưu Sơn, lát nữa muội sẽ kể cho huynh nghe.”

Đồng Phương Úc Khanh đứng bên cạnh đột nhiên quỳ xuống trước mặt hắn: “Thư sinh Đồng Phương Úc Khanh khấu kiến bệ hạ! Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tất cả mọi người đều dại ra, cái gì? Hắn ta là hoàng thượng?

Từng giọt mồ hôi to bỏ chảng từ từ rơi xuống trán Hiên Viên Lãng và Liệt Hành Vân.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nói: “Cái gì? Lãng ca ca! Thì ra huynh chính là tên hoàng đế chỉ thích đàn ông đó hả?”

Khụ khụ khụ, Hiên Viên Lãng vừa xấu hổ lại vừa bí, không ngừng ho khan.

“Đứng lên đi, hôm nay ta vi hành, hơn nữa nơi đây là Thái Bạch Sơn, không cần quỳ.”

Miệng Đồng Phương Úc Khanh lộ ra một nụ cười nham hiểm: “Bọn họ đều là người Tiên giới, đương nhiên không phải câu nệ tiểu tiết, nhưng thảo dân chỉ là một người bình thường, sao có thể bỏ qua lễ nghĩa.”

“Đúng thế, Lãng ca ca, Đông Phương vừa giỏi lại thông minh, cái gì huynh ấy cũng biết, khoa cử lần sau huynh phong huynh ấy làm Trạng Nguyên nhé!” Trong mắt Hoa Thiên Cốt, việc Lãng ca ca là Hoàng đế hay Sát Thiên Mạch là Ma Quân không hề quan trọng, chẳng qua cũng chỉ là thân phận mà thôi. Lãng ca ca vẫn là Lãng ca ca, Sát Thiên Mạch tỷ tỷ vẫn là Sát Thiên Mạch tỷ tỷ.

“Được, được, được...” Hiên Viên Lãng đang vô cùng sung sướng vì gặp lại Hoa Thiên Cốt, nàng có xin gì hẳn cũng đồng ý.

Đông Phương Úc Khanh mỉm môi nén cười, một con mắt cáo lộ ra sau quạt giấy: “Bệ hạ, hiện nay hai phe Thái Bạch và yêu ma đang đối chọi, còn một trận tỉ thí cuối cùng nữa. Trận đấu này liên quan đến thần khí, không thể để thua, nhưng vấn đề là bên ta ai cũng bị thương nặng, xin hỏi bệ hạ có thể giúp đỡ không?”

“A đúng rồi Lãng ca ca, may mà huynh đến kịp, bằng không bọn muội thật chẳng biết làm sao.”

“Tất nhiên là có thể, việc của Thiên Cốt sao ta không giúp chứ? Đừng nói là đánh ngã một con yêu quái, ngay cả núi đao biển lửa ta cũng có thể xông vào, muội không quên Lãng ca ca trước kia vốn làm gì chứ, ha ha ha...” Hiên Viên Lãng buộc hai ống tay áo lại, mắt loé sáng, sau đó trở lại dáng vẻ thiếu niên hào thẳng trước kia.

Hắn xới tung khur đỉnh lấy ra một thanh kiếm. Mọi người vừa nhìn thấy thì nghẹn họng trân trối, không ngờ đó là thần khí kiếm Hiên Viên. Thanh kiếm này bao năm qua vẫn không rõ tung tích, hóa ra nằm trong tay hoàng thất.

“Bệ hạ, bệ hạ thân đáng nghìn vàng, ngộ nhờ bị yêu ma đã thương... Hay để vi thần đi?” Liệt Hành Vân kinh hoàng, nếu Hiên Viên Lãng xảy ra chuyện gì, chắc chắn đầu hắn phải chuyển chỗ nằm rồi.

“Chút đạo hạnh của người mà cũng đòi đấu với Xuân Thu Bất Bại sao?” Hiên Viên Lãng lườm hắn một cái, rồi nhìn về phía Xuân Thu Bất Bại sắp mất kiên nhẫn trên đài. Từ lâu sự phụ đã bảo với hắn y là một trong những yêu ma khó đối phó nhất, vừa có sự uy dũng mạnh mẽ của đàn ông, vừa có sự khôn ngoan xảo quyệt của phụ nữ. Hôm nay nhất định phải thỉnh giáo mới được.

Bao lâu nay hắn không được đánh một trận thoải mái, hôm nay coi như khởi động gân cốt vậy.

Hiên Viên Lãng bay đến giữa không trung, đối diện với Xuân Thu Bất Bại.

Mắt Xuân Thu Bất Bại nhìn chăm chú thanh kiếm Hiên Viên chưa giải phong ấn trong tay hắn mà lòng nở hoa, xem ra trận này thắng thì bọn chúng sẽ không chỉ có ba món thần khí.

Y cười quái gở: “Không ngờ Đế vương nhân gian cũng tham gia, đừng tưởng người là Cửu ngũ chí tôn, thân đáng nghìn vàng mà ta sẽ nương tay.”

Hiên Viên Lãng lạnh lùng nhìn y, mắt sắc như dao. Hắn cử động ngón tay điều khiển, Hiên Viên kiếm phóng vọt ra, khí nổi nhau tạo thành cầu vòng rực rỡ chói lóa, khiến tất cả mọi người đều phải nhắm chặt mắt lại.

“Đông Phương! Liệu Lãng ca ca có thắng Xuân Thu Bất Bại được không? Sẽ không việc gì chứ?” Hoa Thiên Cốt hét hồn nhìn hai người kia quần chiến, bỗng chốc trời tối mịt mù, cát sỏi bay tán loạn.

“Đạo hạnh của hắn còn kém, đương nhiên không thể bằng Xuân Thu Bất Bại, nhưng lại có nguồn nội lực dồi dào, mạnh và dẻo dai hơn gã kia nhiều. Mặc dù phong ấn của Hiên Viên kiếm vẫn chưa được hóa giải, nhưng nó vẫn có thể giúp hắn một tay. Mèo nào cắn mỉu nào chưa biết được đâu...”

Tuy Đông Phương Úc Khanh nói thế nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ rạn rở tự tin, Hoa Thiên Cốt cũng hơi yên tâm.

Một vầng sáng bỗng lóe lên giữa không trung, muôn hình vạn trạng. Xuân Thu Bất Bại tụ khí, tạo dáng sắc bén như dao, ánh sáng đỏ phóng vọt ra tựa ánh kiếm. Kiếm ảnh của hai người liên tục đan cài vào nhau như tên bắn, vỡ đá nứt vàng, vang xa ngàn dặm, đất trời rung chuyển. Thế nhưng Hiên Viên kiếm vẫn nhỉnh hơn một chút, ánh kiếm của Xuân Thu Bất Bại dội ngược lại trở thành chường pháp, một chường nóng như lửa, một chường lạnh như băng. Chường trước dồn ép, chường sau thăm dò. Trước quan sát sau tiến lên, cứ lặp đi lặp lại, một hư một thực hóa Càn Khôn.

Hiên Viên Lãng cũng bắn chường qua, nhanh như chớp giạt, mạnh như sấm rền. Khí luân qua đất, chiêu trái khắp trời, uy phong lẫm liệt, chường phong điên cuồng tấp vào Xuân Thu Bất Bại, không cho cơ hội hít thở, không cho tắc đất lưu thân. Xuân Thu Bất Bại liên tục lui về phía sau, không thể tìm một kẻ phàm trần lại có tu vi đến mức này. Hắn bèn lấy lùi làm tiến, xoay quanh kiếm ảnh, phá tan cuồng phong, phóng vọt về phía chân trời.

Hiên Viên Lãng điều khiển kiếm cực kì khí phách, khuôn mặt lạnh lùng uy nghiêm, tựa như thần tiên, đến ánh nhật nguyệt cũng phải lu mờ.

Xuân Thu Bất Bại cần quét Lục giới, là một đối thủ khó xơi. Hai người đấu hơn ngàn chiêu mà vẫn bất phân thắng bại. Trận pháp cực lớn trên không cùng hai bóng hình hỗn loạn khiến mọi người xem phía dưới đều phải trợn mắt há mồm.

Mắt Khinh Thủy chưa từng rời khỏi bóng hình màu tím kia, thấp thỏm đứng ngồi không yên, vừa thán phục nam tử vĩ đại này, lại vừa lo lắng cho hắn.

Bỗng nhiên xung quanh hai người ngập máu. Hiên Viên Lãng trong lòng Hoa Thiên Cốt lâu nay vẫn chỉ là cậu thiếu niên bướng bỉnh vênh váo năm đó, nàng đâu ngờ tu vi của hắn đã cao đến nhường này. Nhưng lòng nàng vẫn bất an, chỉ sợ Xuân Thu Bất Bại hạ độc kế, đã thương Hiên Viên Lãng. Đông Phương Úc Khanh liên tục an ủi bảo nàng yên tâm, có Sát Thiên Mạch ở đây, Xuân Thu Bất Bại

chắc chắn không dám làm càn.

Cuối cùng, mọi người nghe thấy một giọng nữ thét lên thảm thiết. Xuân Thu Bất Bại ngã từ trên không xuống, đập mạnh vào đất. Hiên Viên Lãng cũng rơi xuống theo, dùng kiếm gượng người dậy, khễ thờ phào, tay tuy bị thương mấy chỗ nhưng không có gì đáng ngại.

“Ha ha ha! Người thua rồi!” Hiên Viên Lãng ngửa mặt lên cười to, khí phách ngút trời.

Sau đó nhìn lại, giữa sân đã không còn bóng Xuân Thu Bất Bại.

“Chết rồi!” Vừa quay đầu lại đã thấy y dùng kính Côn Luân lên ra sau Hoa Thiên Cốt bắt được chỗ hiểm của nàng, chớp mắt đã bay xa trăm trượng. Đám Đông Phương Úc Khanh định ra tay, không ngờ tốc độ của y quá nhanh, chớp mắt đã là khoảng không vô tận.

“Xuân Thu Bất Bại! Người nói lời không giữ lời!” Hiên Viên Lãng quát to.

“Người dám!” Sát Thiên Mạch vội vàng bay tới trước mặt Xuân Thu Bất Bại rồi không dám bước lại gần. Lửa giận hừng hực, hai con mắt đỏ sẫm.

“Ma quân, con nhóc này là họa thủy, để thần giết nó, cướp lấy thần khí. Yêu Thần xuất thế thì chỉ một thời gian ngắn nữa thôi chúng ta sẽ thống nhất Lục giới!” Chiếc nhẫn đính kim tằm độc của Xuân Thu Bất Bại kề sát bên huyệt Thái Dương Hoa Thiên Cốt, chỉ cần khẽ chạm một cái là nàng sẽ đi đời nhà ma.

“Xuân Thu Bất Bại! Ngay cả lệnh của ta người cũng không nghe nữa sao? Người thử động vào một sợi lông của nàng xem!”

Xuân Thu Bất Bại biến thành phụ nữ, lạnh lùng nói: “Ma quân, người đã bị con nhóc này mê hoặc rồi, phải giết nó thì người mới không bị trói buộc nữa. Sau này dù người trách phạt thế nào, thần cũng cam lòng.”

Thấy tình thế bỗng chốc đảo ngược, Tử Huân Thiển Hạ nắm chặt túi thơm, thầm nhủ đó chính là đồ đệ của Bạch Tử Họa, vì tốt cho chàng, nàng tất nhiên phải ra tay cứu giúp. Nhưng tốc độ phải chuẩn, chỉ cần có chút sai lầm, tính mạng Hoa Thiên Cốt sẽ gặp nguy hiểm.

Đồ yêu quái chết bầm! Hoa Thiên Cốt thấy mình rơi vào tình thế nguy ngập, tự nhủ không thể làm gánh nặng của mọi người! Phải chết cũng kéo hẳn cùng chết! Đùng hòng lấy được thần khí!

Xuân Thu Bất Bại thấy cánh tay đang ghim chặt nàng bỗng nhói đau, nhận ra nàng ép kịch độc còn chưa tiêu hết trong người, truyền từ đầu ngón tay vào cơ thể mình. Lập tức cả người hấn tê rần, tay buông lỏng, cực kì tức giận, chìa kim độc đâm thẳng về phía huyệt Thái Dương của nàng. Hoa Thiên Cốt lập tức hành khí, vận công phóng nguồn nội lực trăm năm ra, nhất thời cả người nàng phủ kín toàn băng là băng, kim độc đâm vào lập tức bị gãy. Nhưng vết thương của nàng vốn rất nặng, độc vẫn chưa tan, không thể không chế được lượng chân khí phóng ra. Ánh sáng màu bạc càng lúc càng mạnh, Sát Thiên Mạch muốn đến gần lại bị đánh bật ra. Nếu không ngăn nàng lại, bạo kích hoàn toàn, sợ rằng cả Thái Bạch Sơn này sẽ trở thành bình địa. Sát Thiên Mạch sợ tới mức nhất thời luống cuống không biết phải làm sao, mặt mày tái mét. Đông Phương Úc Khanh, Sóc Phong và Đường Bảo cũng can đảm chạy đến.

Bất chợt một ánh sáng bạc lóe lên từ phía xa, búng tay một cái, ổn định mà chuẩn xác bắn thẳng vào tử huyệt sau lưng Xuân Thu Bất Bại. Xuân Thu Bất Bại thét lên đau đớn, mắt như muốn nứt ra, cả người run rẩy rơi xuống.

Một bóng người màu trắng bay từ phía xa đến, trước khi Sát Thiên Mạch kịp nhập vào không chế Hoa Thiên Cốt, đã đón lấy luồng chân khí cực mạnh phóng ra bên ngoài rồi ôm nàng vào lòng, vội vàng điểm mấy huyệt lớn, đưa nguồn nội lực bất tận truyền vào người nàng như dòng nước chảy cuộn cuộn, một lát sau đã bình ổn luồng chân khí dâng lên xung quanh.

Hoa Thiên Cốt mở to mắt nhìn người, vừa vui lại vừa sợ, rất lâu sau vẫn không thể tin được. Cuối cùng nàng ôm chặt lấy cổ, đầu chui vào trong lòng Bạch Tử Họa.

“Sư phụ!!!”

Bị nàng ôm chặt trước bao nhiêu người, Bạch Tử Họa có chút mất tự nhiên. Hấn khễ thờ phào trong lòng, cuối cùng cũng tới kịp.

Trên đường đến đây hấn vận công bay nhanh hết mức có thể, chốc chốc lại lo lắng quan vi, biết bọn họ gặp nguy hiểm, tâm trí chỉ biết trách bản thân bất lực. Nhất là khi Tiểu Cốt liều mạng mấy lần, hấn lại bị Vũ Lan Phong cầm búa Bàn Cổ chặn đường, lúng túng mãi mà vẫn không thoát khỏi vòng vây.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn cô nhóc trong lòng, ánh mắt trong veo như nước.

Đưa bé này sao lại ngốc đến thế, liều mạng tới tận nước này, thật khổ cho nàng.

Hoa Thiên Cốt vui mặt sâu vào trong ngực sư phụ, sự kích động và vui sướng sau bao ngày cách biệt khiến nàng không nói nên lời. Đây là lần đầu tiên ôm sư phụ chặt như thế; nàng biết mình vô lễ nhưng lại tham lam mùi hương và cảm giác an toàn tuyệt đối khi ở bên người, thật lâu sau mới luyến tiếc buông ra. Hơi ấm vây quanh khiến nàng khễ rùng mình.

Sư phụ, người có biết Tiểu Cốt vì chờ người mà khốn đốn thế nào không, liều mạng cầm cự cũng chỉ vì muốn chờ người tới.

Hoa Thiên Cốt ngửa đầu nhìn Bạch Tử Họa, miệng chu lên, trông càng giống đầu heo.

“Sư phụ! Sao người đến muộn thế?” Nếu người không đến kịp, mông Tiểu Cốt lạnh cóng mắt.

Bạch Tử Họa nhìn ánh mắt vừa lưu luyến vừa oán hận của nàng, hơi đau lòng nói: “Lúc xuất môn vì sư đã dạy người như thế nào? Phải biết tận dụng thời cơ, lượng sức mà đánh. Người không thèm nghĩ trước nghĩ sau như thế, là muốn ngọc nát đá tan luôn ư?”

Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhận lỗi: “Con sai rồi, sư phụ, lúc ấy con quá nóng nảy, không suy nghĩ được gì nữa... Hu hu hu, may mà sư phụ tới kịp, Tiểu Cốt còn tưởng mình sẽ không được gặp lại sư phụ nữa...”

Bạch Tử Họa khẽ vỗ đầu Hoa Thiên Cốt, đặt tay lên vai nàng, hút toàn bộ độc tố chưa tan vào trong lòng bàn tay. Hoa Thiên Cốt nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ vốn có.

“Sư phụ!”

“Đừng lo, độc sẽ mau tan thôi.” Bạch Tử Họa dỗ dành nàng.

Sát Thiên Mạch đứng bên cạnh thảm máng Bạch Tử Họa cả nghìn lần: Lão Bạch khốn kiếp, lão Bạch đáng chết! Dám đoạt vị trí anh hùng cứu mỹ nhân với ông à! Càng đáng ghét hơn là chỉ lo đàn dúi với nhóc con, dám phớt lờ sự tồn tại của đại mỹ nhân ông đây, chưa thêm nhìn cái nào! Tức điên lên mất! Tức chết mất thôi!

Người đó... chính là Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa?

Đại danh của người đó từ lâu đã như sấm vang bên tai Hiên Viên Lãng, người khác dùng muôn ngàn vạn ngữ để miêu tả sự nhân từ của người, bây giờ được tận mắt chiêm ngưỡng hẳn mới biết, thì ra đối với người, tất cả mọi ngôn ngữ ấy đều còn kém xa.

Bạch Tử Họa đứng đó ôm Hoa Thiên Cốt vào lòng, vẫn mang tư thái siêu phàm mà cao ngạo, đứng giữa không trung đảo mắt nhìn tất cả mọi người, sau đó từ từ bay xuống, cực kì nhẹ nhàng.

Đôi mày hơi chau lại, lạnh lùng mà hờ hững, ôn nhuận như ngọc mà vẫn đậm phong thanh. Tiên tư siêu phàm, lại vô cùng lạnh bạc, tóc dài như thác, mắt sáng như sao, chỉ cần khẽ cử động là non nước lu mờ. Phong thái trác tuyệt đó, ngay cả Hiên Viên Lãng và Đông Phương Úc Khanh thấy cũng phải mặc cảm. Tất cả mọi người đều nhìn ngây ngẩn, nhất thời không có một tiếng động nào.

Lát sau, Hiên Viên Lãng lại hít mạnh một hơi, khiến Liệt Hành Vân sợ quá nhảy bổ lên.

Thì ra... thì ra... Thiên Cổ trong dáng vẻ nữ nhi lại dễ thương như thế... Nàng không khác lắm so với trước kia, vẫn nhỏ nhắn và mang theo rất nhiều thứ kỳ quái... Hiên Viên Lãng cười ngơ ngẩn, lập tức người Liệt Hành Vân nổi da gà.

“Người không sao chứ?” Cả đám Hiên Viên Lãng, Sóc Phong, Lạc Thập Nhất, Đông Phương Úc Khanh đều nhào qua, vây xung quanh Hoa Thiên Cốt.

“Không sao, đến một cọng lông cũng không sao.” Hoa Thiên Cốt nhìn ánh mắt quan tâm của mọi người, môi hơi run. Cùng lên trời xuống đất, cùng vào sinh ra tử, bọn họ là những người bạn tốt có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu của nàng! Từ một kẻ luôn cô độc, không biết từ khi nào ông trời đã cho nhiều người đến bên, quan tâm chăm sóc nàng như vậy? Cả người nàng lâng lâng trong niềm hạnh phúc ấm áp, trái tim như chiếc kẹo mềm, dường như sắp tan chảy. Nàng biết, mình sẽ không bao giờ cô độc nữa.

Bạch Tử Họa thả Hoa Thiên Cốt xuống rồi đỡ nàng đứng vững, nàng vẫn túm chặt tay áo hẳn không chịu buông ra.

Từ Huân Thiển Hạ ngồi sau tấm màn thấy Bạch Tử Họa xuất hiện, ngực như bị búa tạ nện vào, đau đớn trào dâng.

Nhìn hình ảnh thầy trò bọn họ gắn bó, nàng bỗng thấy xót xa vô cùng, cố hết sức để thờ, vậy mà vẫn không được. Ghen tị từng chút từng chút dồn tụ trong lòng nàng, tưởng chừng sắp chết. Chỉ có ông trời mới biết nàng hâm mộ Hoa Thiên Cốt đến nhường nào, bởi cô bé ấy có thể ở bên cạnh chàng, hưởng thụ hơi ấm và sự chăm sóc của chàng. Còn nàng, ngay cả đến tư cách nhìn chàng cũng không có. Một trăm năm, suốt một trăm năm...

Nàng nhớ lại hình ảnh năm xưa bọn họ đứng bên Dao Trì, Quần Tiên yến, thượng tiên tề tựu, ngũ tiên đối ẩm, cùng ca hát, vui vẻ không chút ưu phiền như thế nào. Không ngờ thời gian trôi quá nhanh, tạo hóa trên người, một trăm năm sau mới được gặp lại. Mà nàng giờ đây, cũng biến thành bộ dáng tiên không ra tiên, ma không ra ma này.

Từ Họa, Từ Họa, bao nhiêu năm qua, liệu chàng còn nhớ thiếp chút nào không?

Đủ rồi, đủ rồi, chỉ cần được một lần nhìn chàng từ phía xa như thế này cũng là quá đủ rồi. Chỉ cần chàng vẫn ổn, thì dù cho có phải nhận thêm bao nhiêu kiếp nạn nữa nàng cũng không hối hận.

Khi thấy ánh mắt Hoa Thiên Cốt nhìn Bạch Tử Họa, Từ Huân Thiển Hạ cực kì hoảng sợ. Ánh mắt này nàng vô cùng quen thuộc, đó là ánh mắt người mộ, sùng bái rồi lại mang theo yêu thương nặng sâu.

Bỗng chốc nàng bừng tỉnh, ngửa mặt lên trời cười to, cười đến mặt đong đầy nước mắt.

Cầm chặt túi hương trong tay, nàng nói: “Ám Ảnh Lưu Quang, Ám Ảnh Lưu Quang, hay cho câu Ám Ảnh Lưu Quang! Người là Ám Ảnh, chàng là Lưu Quang! Dù ta quản lý trăm ngàn mùi hương, vẫn không nhận ra tình ý sâu đậm của người đối với chàng trong mùi hương này! Từ Họa ơi là Từ Họa! Đồ đệ chàng nhận giỏi biết bao! Ha ha ha ha ha!”

Nước mắt trào ra như lũ, không thể kìm được.

Sát Thiên Mạch nhanh chóng điểm huyết đạo của Xuân Thu Bất Bại, không ngừng chuyển nguồn nội lực cuộn cuộn sang cho y.

“Thuộc hạ đáng chết nghìn lần, sao Ma quân lại tha cho thuộc hạ?” Xuân Thu Bất Bại nghiêng răng nói.

Sát Thiên Mạch không trả lời, đợi khi y không còn nguy hiểm, bèn lấy kính Côn Luân, tiêu Đoạt Hồn và tháp Hạo Thiên ra, đưa hết cho Hoa Thiên Cốt.

“Tỷ tỷ...”

Sát Thiên Mạch đặt ngón tay lên môi, nháy mắt mấy cái, truyền âm mật ngữ nói: “Mấy ngày nữa tỷ tỷ đi tìm người.”

Hoa Thiên Cốt nhìn Sát Thiên Mạch cười đến mắt cong như vầng trăng khuyết, khẽ gật đầu.

Sát Thiên Mạch nhìn về phía Bạch Tử Họa, gương mặt khô phục lại về lạnh lùng.

“Giữ đúng lời hứa giao ba món thần khí này cho các người, chúng ta lui quân. Bạch Tử Họa, người hãy bảo vệ cho tốt vào. Sát Thiên Mạch ta nhất định sẽ đến lấy lại.”

Sát Thiên Mạch bay cao về phía sau, phượng hoàng kêu một tiếng dài, chốc lát đã biến mất.

Đại quân yêu ma cũng từ từ rút lui, mọi người sung sướng nhảy nhót, vỗ tay vui mừng.

Hoa Thiên Cốt chợt nhớ ra, Tử Huân tỷ tỷ, không phải tỷ ấy muốn gặp sư phụ sao?

“Sư phụ, Tử Huân tiên tử cũng ở đây.” Hoa Thiên Cốt chỉ vào chiếc giường sen đằng trước.

Khi Bạch Tử Họa quan vi đã nhìn thấy tất thảy, kể cả việc Hoa Thiên Cốt đấu hương với nàng ta.

Hoa Thiên Cốt thấy hấn vẫn lặng yên như trước, mà Tử Huân Thiển Hạ ngồi trong đó cũng bất động.

Hai người bọn họ đúng là, vất vả lắm mới gặp được, vậy mà chẳng muốn nhìn mặt đối phương sao? Hoa Thiên Cốt giật nhẹ tay áo bảo của Bạch Tử Họa, nhưng hấn vẫn không nhúc nhích.

Sao sư phụ lại như thế, Tử Huân Thiển Hạ thích người đến vậy cơ mà? Hoa Thiên Cốt vừa xót xa vừa không đành lòng, một mình bay đến bên giường sen của Tử Huân Thiển Hạ, gọi. “Tử Huân tỷ tỷ, sư phụ của muội đến đây rồi, tỷ ra gặp người một lúc chứ?”

Gió thổi khẽ vén rèm châu, Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn mặt Tử Huân Thiển Hạ đầm nước mắt.

“Tử Huân tỷ tỷ...”

Tử Huân Thiển Hạ dùng ánh mắt đại từ đại bi, thương yêu chúng sinh như Quan Âm, đồng cảm nhìn nàng.

“Thiên Cốt, hãy mau quên chàng đi, tuyệt đối không thể sa vào. Thần tiên cao cao tại thượng như chàng, những cô gái góc nghếch lại hèn mọn giống chúng ta sao có thể đem lòng yêu thương được? Nếu muội có thể... ngoan ngoãn làm đồ nhi của chàng, thì đó là niềm hạnh phúc lớn nhất đời muội. Còn nếu không... kết cục của muội, chỉ có thể thảm hơn tỷ tỷ ngàn vạn lần...”

Dứt lời, tấm màn lụa mỏng màu tím tự động khép lại, chiếc giường sen cũng nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

Tâm trí Hoa Thiên Cốt nổ bùng một cái như sấm sét giữa trời quang. Nàng ngã lăn từ trên không xuống dưới đất, lão đảo lùi lại mấy bước, cổ họng nóng lên, một búng máu dâng trào, nàng cố gắng không để lại dấu vết, nuốt ngược vào.

Hoa Thiên Cốt đứng sững hồi lâu, đầu trống rỗng, trong tai ù ù từng câu từng chữ mà Tử Huân Thiển Hạ nói. Nàng cứ ngây người ở đó, mãi vẫn không hoàn hồn. Tỷ tỷ vừa nói gì? Rốt cuộc là đã nói gì? Tại sao nàng không hiểu chút nào?

Đến cả một câu nàng cũng không hiểu.

Đến cả một câu nàng cũng không hiểu!!!

Mọi người đều sốt ruột gọi, nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn dại ra, không chút phản ứng. Tưởng nàng bị yêu nữ kia thi hành yêu pháp, ai nấy đều lo lắng.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa đi đến bên cạnh, vỗ lên vai nàng, Hoa Thiên Cốt đầy hoang mang ngẩng đầu nhìn người, giật mình thét lên, liên tục lùi về phía sau, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

Bạch Tử Họa chưa từng thấy vẻ mặt Hoa Thiên Cốt hoang mang như thế; bèn nắm chặt hai vai nàng, khai thông luồng chân khí đang vô cùng hỗn loạn bên trong, cúi người dịu nói: “Tiểu Cốt, là sư phụ đây.”

Hoa Thiên Cốt nhìn vào đôi mắt hấn, vừa đen lại vừa sâu, giống như muốn cuốn nàng vào, vĩnh viễn không thấy mặt trời nữa.

“Sư... sư phụ?” Nàng miệng lẩm bẩm, muốn lùi về sau hai bước, lại bị hấn nắm chặt không thể nào lui.

“Tử Huân... nàng ta nói gì với người?” Mày Bạch Tử Họa hơi cứng lại, dùng mật ngữ không cho người khác nghe thấy.

Hoa Thiên Cốt từ từ khôi phục thần trí, sắc mặt vẫn trắng bệch như tờ giấy, ra sức lắc đầu.

“Không, tỷ tỷ không nói gì với đệ tử cả...”

Bạch Tử Họa buông ra, khẽ vỗ đầu nàng.

“Không sao là tốt rồi.”

Hoa Thiên Cốt run rẩy, mỗi một động tác của Bạch Tử Họa đối với nàng mà nói, đều như lảng tri.

Đời này nàng không thể quên được, hình ảnh Tử Huân Thiên Hạ từ từ nhắm mắt, ánh mắt đong đầy dòng nước đắng chát, không đành lòng... cả đời nàng không thể quên được...

Nàng bị lời nói của Tử Huân Thiên Hạ đánh đến tan xương nát thịt, từ nay về sau sẽ không còn đường lui nữa.

Trận chiến này đoạt lại được quá nhiều thần khí, ngay cả búa Bàn Cổ cũng bị Bạch Tử Họa lấy về, lũ yêu ma đúng là không trộm được gà mà còn mất thêm nắm thóc. Mọi người cực kỳ sung sướng, thu dọn thi thể, nhanh chóng khắc phục hậu quả.

Phái Thái Bạch vì bị tổn thất quá nghiêm trọng, không còn khả năng bảo vệ thần khí, cho nên đưa hũ Luyện Yêu cho Bạch Tử Họa để Trường Lưu Sơn bảo vệ. Hiên Viên Lăng cũng không để ý đến lời can gián của Liệt Hành Vân, giao Hiên Viên kiếm cho Hoa Thiên Cốt như hiến dâng vật quý.

Vì thế ngoài chuồng Đông Hoàng Trường Bạch Sơn giữ, vạc Thần Nông Lao Sơn bảo vệ, ấn Không Động Thiên Sơn trông nom, ô Huyền Thiên Sát Thiên Mạch hay mang theo để bảo vệ da dưới ánh mặt trời, ngọc Câu Lan không rõ tung tích và đá Nữ Oa đã vỡ, thì mười món thần khí: Kiếm Hiên Viên, búa Bàn Cổ, hũ Luyện Yêu, tháp Hạo Thiên, đàn Phục Hy, kính Côn Luân, tiêu Đoạt Hồn, châu Ph

Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com

[=> Xem mục lục](#)

Chương 12: Kính Hoa Thủy Nguyệt

“Sư phụ?” Hoa Thiên Cốt mơ màng mở mắt, nhìn bóng áo trắng mờ mờ dưới ánh nến.

Bạch Tử Họa xoay người, đi đến bên giường, tay bưng một chén trà xanh.

“Khỏe hơn chưa? Có chỗ nào khó chịu không?”

“Chỉ có chút vầng đầu thôi, con đã ngủ bao lâu rồi?” Hoa Thiên Cốt ngẩng lên quan sát, không gian không lớn, bày biện đơn giản nhưng rất sạch sẽ thoải mái.

“Không lâu lắm, người uống ít, ngủ có ba ngày thôi.”

“Ba ngày?!” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, “Con chỉ nhấp một ngụm nhỏ thôi mà.”

“Quần Tiên yển thường có người say rượu ngủ ba năm.”

Bạch Tử Họa đưa bát trà cho nàng, Hoa Thiên Cốt uống ừng ực hết sạch.

“Đường Bảo đâu ạ?”

“Nó cũng lên uống rượu, ném một tí đã ngáy ngất, rơi vào trong chén. Đến lúc vớt được ra thì đã say bất tỉnh nhân sự, bây giờ vẫn đang ngủ, có lẽ phải mấy ngày nữa mới tỉnh.”

Hoa Thiên Cốt cười sặc sụa: “Sư phụ, đây là đâu? Sao con lại thấy cả đất trời chao đảo thế này, có phải con còn say không?”

“Chúng ta đang ở trong thuyền.”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe thấy đã sung sướng, nhảy phắt xuống giường, vén màn chạy ra, quả nhiên đang ở trên một con thuyền lá trong dòng sông rộng lớn. Mạn thuyền sóng nước dập dờn, mệnh mỏng bát ngát, hai bờ sông kéo dài ngàn dặm quanh co, đẹp kỳ lạ. Vàng trắng non cong cong, bầu trời đêm cao vợi vợi, những ngôi sao xa ánh xuống mặt nước, lung linh huyền ảo, như một khối thủy tinh vậy.

Ban đêm gió lớn, tất cả đều lặng yên, nàng nhảy đến đầu thuyền hóng gió.

“Sư phụ, sư phụ, con kể cho người nghe, con vừa nằm mơ.”

“Ừ?”

“Ba ngày nay con mơ, đầu tiên con thấy mình là một tảng đá ngày ngày buồn chán đứng dưới gốc đại thụ. Bên cạnh con có cỏ non này, hoa nhỏ này, cây bé này, rất nhiều bạn, nhưng con vẫn không vui, bởi vì con hâm mộ chú chim nhỏ trên trời, có cánh, có thể bay, có thể nhìn thế giới rộng lớn. Vì thế lần thứ hai con mơ thấy mình biến thành một chú chim nhỏ, nhưng không ngờ làm chim rồi mà con vẫn không vui, bởi con muốn bay cao bay xa hơn nữa, vì thế ngày nào cũng hâm mộ ông mặt trời. Cuối cùng lần thứ ba con trở thành mặt trời, nhưng không ngờ càng buồn hơn nữa. Ngày nào cũng ở tít trên cao, nhìn cỏ non, hoa nhỏ, cây bé vui vẻ chơi với nhau, còn con chỉ cô đơn một mình, treo trên trời. Con rất buồn, rất hối hận, thì ra ước nguyện cuối cùng của con lại là một lần nữa được trở về làm hòn đá nhỏ.”

Bạch Tử Họa đi đến bên cạnh, xoa đầu nàng.

“Sau đó thì sao?”

“Hoa Thiên Cốt khẽ thả người về phía sau, dựa vào hắn.

“Không có sau đó, bởi vì con chỉ có ba giấc mơ, cho nên không thể trở về làm hòn đá nhỏ, vẫn tiếp tục làm mặt trời. Nhưng con cũng hiểu, tuy rằng cô đơn treo trên trời, nhưng mỗi ngày con có thể nhìn thấy mọi người, tỏa nắng ấm cho họ, còn có thể nhìn thấy rất nhiều chuyện vui trên đời, cho nên cuối cùng con rất vui.”

“Giấc mộng ba kiếp, đó là công hiệu của rựu Vong L'u, người biết ngụ ý của giấc mộng này không?”

“Dạ có.” Hoa Thiên Cốt gật đầu, “Sư phụ, con hiểu, điều ban sơ chính là điều tốt nhất. Hơn nữa chỉ cần trong lòng không chấp niệm, thì bản thân có thể sống vui vẻ.”

Bạch Tử Họa ngồi xuống, nhìn nàng gật đầu: “Tiểu Cốt, mỗi một giai đoạn, con người đều có giấc mộng không giống nhau, đôi khi là tự do tự tại, có lúc lại là biển rộng trời cao. Thế nên dù sau này Tiểu Cốt có đổi cánh của hùng ưng, có sức mạnh của mặt trời, thì đều phải nhớ kĩ cảm giác khi còn là một viên đá nhỏ, tạo nhiều phúc hơn cho thiên hạ.”

“Vâng!” Hoa Thiên Cốt không hiểu lắm suy nghĩ của Bạch Tử Họa, nhưng lại thầm thề với chính mình, nàng không muốn làm chim nhỏ, mặt trời gì hết, mà cả đời này chỉ cần làm hòn đá nhỏ bên cạnh sư phụ mà thôi.

“Tiểu Cốt, kiếm phổ sư phụ cho người đọc, người có rèn luyện không?”

“Dạ có.”

“Vi sư dạy cho người một bộ kiếm pháp khác, kiếm pháp này không dùng để tỉ thí, mà để tu tâm dưỡng tính, rất có ích trong việc nâng cao nội lực. Ta chỉ làm mẫu một lần, người phải nhìn rõ.”

Hoa Thiên Cốt nghe thấy vậy trong lòng cực kì vui mừng, đi theo sư phụ bao năm, ngoài đánh đàn ra thì sư phụ chưa bao giờ tự dạy nàng thứ gì khác, phần lớn đều để nàng tự học. Đừng nói là sư phụ đấu với ai, mà ngay cả luyện kiếm nàng cũng chưa bao giờ nhìn thấy. Kỳ lạ, hay hôm nay sư phụ uống nhầm thuốc?

“Kiếm pháp này tên là ‘Kính Hoa Thủy Nguyệt[1]’, nói ra thì đó chính là một chữ ‘không’.”

[1] Kính hoa thủy nguyệt: Hoa trong gương, trăng trong nước, ý chỉ những thứ phù hoa không thật.

Bạch Tử Họa bay người đứng trên mặt nước, dưới ánh trăng làn áo trắng càng thêm vẻ thánh khiết, quanh người tỏa ra một quang sáng bạc, bóng hình phản chiếu trong nước, đẹp như ảo mộng, khiến Hoa Thiên Cốt hít một hơi thật sâu.

Bỗng người đưa mình theo gió, bước trên nước như đi trên đất bằng. Bóng trắng thoăn thoắt, tóc đen như mun, ôn hòa điềm tĩnh, oai vệ như du long, nhẹ nhàng như chim nhạn, tựa tiên nhân trên chín tầng trời cao.

Hoa Thiên Cốt sửng sò, đứng đó, nhớ lại lần đầu gặp người ở Quần Tiên yến.

Trong tay người không kiếm nhưng lại như có kiếm. Ánh ảo dưới nước càng tỏa sáng rực rỡ, chúng bay lên vẫn quanh Bạch Tử Họa. Thanh kiếm màu bạc như có như không trong tay người trên chỉ trời dưới chỉ đất. Bỗng nhiên tất cả nước sông đều ngừng chảy, con sóng cũng đọng lại thành hình, rồi nháy mắt dựng thẳng lên dưới chân người, dâng thành một con sóng lớn, Bạch Tử Họa chỉ dùng kiếm khí, con sóng lập tức tan thành từng mảnh nhỏ.

Bao nhiêu năm sau, Hoa Thiên Cốt thường nhớ lại hình ảnh sư phụ đứng trên dòng sông múa kiếm dưới trăng cho mình xem, đó là cảnh đẹp nhất, mộng ảo nhất trong cuộc đời nàng. Nếu có thể, nàng nguyện không tiếc lấy sinh mạng trao đổi, chỉ để một lần nữa quay trở lại làm hòn đá nhỏ bên cạnh người.

“Nhớ hết chưa?”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu nhìn Bạch Tử Họa như ngưng vọng một vị thần, cực kì kính sợ.

Lòng của nàng, chỉ cần người cúi đầu nhìn, thì bỗng tĩnh lặng như nước ngừng trôi.

“Đệ tử nhớ cả rồi.”

Đêm hôm đó, Bạch Tử Họa ngồi một bên, thỉnh thoảng lại chỉ bảo cho nàng. Hoa Thiên Cốt múa kiếm trên sông, mệt thì nằm soài lên mạn thuyền cạnh người ngửa đầu ngắm sao. Đờn này nàng chưa bao giờ thấy sao đẹp như thế.

Những ngày tiếp theo, bọn họ đi về phía hạ lưu, vượt nhiều sông lớn núi cao, cũng đến rất nhiều động tiên dọc đường. Để rèn luyện, thậm chí họ còn đến cả đầm lầy, động ma, hầm mộ. Tuy hương thơm kỳ lạ trên người Hoa Thiên Cốt đưa đến không ít quỷ mà Tiểu Hồng, Tiểu Bạch cũng không địch nổi nhưng vì tiên khí bức người của Bạch Tử Họa, yêu ma vừa thấy không những không chặn đường mà còn quý xuống đất xin tha mạng. Cho nên thỉnh thoảng Bạch Tử Họa sẽ tách nàng ra, để nàng đến nơi nhiều yêu ma quý quái qua lại bắt nàng chiến đấu, hoặc tới những lỗ hổng giữa Yêu, Ma giới và Nhân giới để nàng phong ấn lại.

Hoa Thiên Cốt đã sớm quen với yêu ma nhưng vẫn hơi sợ hãi. Có điều Bạch Tử Họa lại không cho Tiểu Hồng và Tiểu Bạch giúp nàng! Hoa Thiên Cốt đáng thương chỉ có thể cố gắng chống lại số phận bi kịch này, đó chính là bị oan hồn đuổi, ác quỷ cắn.

Dưới sự dạy dỗ chẳng khác nào tra tấn của Bạch Tử Họa, trên người Hoa Thiên Cốt cũng ngày càng có nhiều vết răng quý hơn.

Bạch Tử Họa luôn nói người trong lòng không sợ hãi, đó là mới là mạnh nhất.

Nàng buồn như đưa đám nghĩ thầm, chỉ cần sư phụ còn ở đây thì con vĩnh viễn không thể trở thành người mạnh nhất được. Bởi vì người còn đáng sợ hơn quý! Thấy quý nàng còn có thể chạy trốn, nhưng thấy sư phụ thì hai chân nàng liền mềm nhũn, ngay cả sức để chạy cũng không còn.

Bạch Tử Họa tiên tư xuất trần, cho nên bình thường đều dùng thủ thuật che mắt người phạm. Chỉ Hoa Thiên Cốt mới nhìn thấy tướng mạo vốn có của sư phụ, người phạm sẽ thấy người là một nam tử không thể bình thường hơn.

Nhưng thủ thuật che mắt bình thường hay pháp thuật biến thân mà gặp phải pháp bảo chuyên hóa giải hoặc kẻ có đạo hạnh cao hơn mình thì rất dễ bị bại lộ. Đó cũng chính là nguyên nhân Sát Thiên Mạch tới Trường Lưu Sơn đều phải dịch dung.

Hôm nay Hoa Thiên Cốt đi theo Bạch Tử Họa đến Hàng Châu nàng kêu đói ầm ĩ, vì thế hai người vào một quán ăn tên là Duyệt Lai nghỉ ngơi.

Người trên giang hồ ai cũng biết, vào được nhà khách Duyệt Lai là đã bước nửa chân vào võ lâm. Lúc ăn cơm không thể không có cảnh bát đĩa lán lóc hoặc bay tung tóe...

Cho nên khi Hoa Thiên Cốt gọi một bàn lớn toàn đồ ăn, đang cùng Đường Bảo nhào vào như hổ đói, một con dao mổ heo bay vào đến cắm phập xuống giữa bàn nàng.

Bạch Tử Họa tao nhã gấp một miếng súp lơ cho vào miệng, lông mày cũng không thêm nhướn lên. Hoa Thiên Cốt được ăn là quên tất cả, đến khi định thần lại đã thấy dao mổ heo cắm ngay trước mặt, cách mũi nàng không đến mười phân.

Nàng ngẩn ra một lát, rồi hít vào một hơi thật sâu, húp luôn cả bát miến và nửa đĩa rau vào bụng.

Một gã tay chân ngắn cùn, phương phi béo tốt, mặt bóng loáng, phanh ngực chạy tới chỗ họ, liên tục cúi đầu giải thích: “Ngại quá, ngại quá, nhầm lẫn, nhầm lẫn.”

Nói xong hắn rút con dao mổ heo lên, nhổ phì phì hai miếng nước bọt lên hai tay mình, nhắm đi nhắm lại. Lần này con dao cực kỳ chính xác cắm lên góc bàn của đối phương.

Cả bàn phía trước sững sờ, tất cả rút đao, trừng mắt nhìn gã mổ heo nọ.

Gã nhìn đối phương có năm người, mà bên mình có mỗi hai, chẳng những nhân số đông hơn, mà vóc dáng cũng cao hơn hẳn. Thấy không đủ khí thế, gã bèn lạch bạch leo lên đứng giữa bàn thầy trò Hoa Thiên Cốt.

“Ê! Cái trắng của ta!” Hoa Thiên Cốt đau lòng nhìn bàn chân to bè của gã giẫm lên đồ ăn của mình.

Tiểu nhị dọn thức ăn lên, hắn đã sớm học được cách im lặng trong tình huống này, nhưng có phải bọn trong bếp lười biếng trốn việc không rửa sạch thức ăn không vậy, sao lại có một con sâu béo tròn trên đĩa? Thôi được rồi, dù sao ăn cũng không chết.

Tiểu Nhị bưng món thịt viên kho tộ lên: “Khách quan từ từ dùng.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng nhận lấy, không để tiểu nhị đặt lên bàn vì sợ tên béo kia giẫm lên, sau đó ôm bát đĩa rúc vào một góc đánh chén. Haiz, hôm qua đánh yêu quái cả đêm, nàng mệt đến nỗi chân tay đều mỏi nhừ. Bình thường đi theo sư phụ hầu như toàn ăn chay, nàng phải tắm bổ lại mới được.

Hoa Thiên Cốt lấy dưa xiên một miếng, còn chưa kịp cho vào miệng thì đột nhiên nghe thấy bên kia hét lên: “Bạo vũ lê hoa châm!”

Vô số chiếc châm bé như lông trâu phóng đến tựa mưa tuôn xối xả. Trước kia khi Hoa Thiên Cốt luyện tập ám khí, không biết đã bị

Bạch Tử Họa dùng giọt nước đánh bao nhiêu lần. Nàng theo phản xạ kẹp tám viên thịt bằng mười đầu ngón tay, dùng nội lực hút toàn bộ kim châm vào.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Đến khi định thần lại, tám viên thịt kho đáng yêu đã trở thành tám con nhím. Hoa Thiên Cốt bộc phát gào ầm lên, không thể giữ nổi bình tĩnh. Tuy sư phụ luôn nói không được để người khác chú ý, không được rước lấy phiền phức, không được bắt nạt người thường...

Nhưng nàng có thể nhin, thịt viên không thể nhin!

Hoa Thiên Cốt sử dụng vũ khí lợi hại bậc nhất trong bảy món vũ khí nổi tiếng võ lâm – ghế đầu – xông vào quần áo với hai nhóm người.

“Hu hu hu! Thịt viên của ta! Trả thịt viên cho ta đây!”

Bạch Tử Họa nhẹ nhàng né sang một bên, không dính một cọng rau. Hấn nhắm mắt làm ngơ, haiz, bắt cần nhận trò, bắt cần nhận trò.

“Tha mạng, tiểu nữ hiệp xin tha mạng!”

Cuối cùng mọi chuyện chấm dứt khi đám người kia bồi thường cho Hoa Thiên Cốt hai mươi đĩa thịt viên cỡ đại.

Vừa nhào ra bàn ăn thịt vừa tốt bụng giải quyết tranh chấp giữa hai bang, nàng bỗng thấy mình thật giống bác gái trong xóm.

Nguyên nhân tranh chấp hóa ra là thiếp anh hùng của Đại hội Võ lâm.

Kết quả thiếp anh hùng được dâng cho tiểu nữ hiệp nàng đây, như vậy hai bang sẽ không phải đánh nhau để tranh giành nữa.

Ăn no uống đã, còn được vận động, Hoa Thiên Cốt đá tay duỗi chân, à không phải, là đá chân duỗi tay mới đúng.

“Sư phụ, chúng ta tham gia Đại hội Võ lâm nhé.”

“Vi sư đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng xen vào việc của thế gian, gây chuyện thị phi, bọn họ chỉ là người thường.”

“Đúng vậy, thế nên con cũng chỉ dùng cách giải quyết của thế giới này thôi.” Hoa Thiên Cốt nghe rằng cười, vươn cái tay heo ra, “Đó chính là, nắm đấm!”

Nàng xoay vòng vòng quanh Bạch Tử Họa: “Sư phụ, đi đi mà, con đánh yêu quái mệt gần chết rồi, sức chiến đấu cũng mạnh lắm. Bây giờ thấy quý con không chậm như trước nữa, thừa dịp chúng không chú ý sẽ ném mấy thứ bùa chú giết bọn chúng. Đại hội Võ lâm hay lắm đấy, con chưa được xem bao giờ. Chúng ta đi đi mà, nếu đồ đệ của người bắt cần trở thành Minh chủ Võ lâm, thì người chính là sư phụ của Minh chủ Võ lâm, oai phong biết mấy!”

Bạch Tử Họa bắt đắc dĩ lắc đầu, vốn dĩ định ra ngoài cho nàng mở mang kiến thức, nếu nàng đã muốn thì đi cũng không sao.

“Chỉ cho xem...”

“Không cho phép động tay...” Hoa Thiên Cốt cực kì tự giác tiếp lời, vô cùng vui vẻ, giống như heo con hớn hờ vì được ra khỏi chuồng vậy. Đường Bảo nằm trên vai nàng cũng vô cùng vui vẻ ôm một viên thịt kho.

Bạch Tử Họa đi chậm chậm phía sau nàng, nhìn nàng phấn khởi cũng thầm mỉm cười. Ra ngoài hơn hai tháng, Hoa Thiên Cốt hoạt bát cởi mở hơn trước rất nhiều. Hấn nghĩ nếu mình không phải tiên, ngày ngày đưa nhóc con tinh quái kia đi ngao du giang hồ, không chừng lại là một cuộc sống rất thú vị.

Nhìn trời xanh mây trắng xa vời vợi, trong lòng cảm thấy khẽ vui.

Không đến nửa năm nữa đại kiếp nạn của hấn sẽ tới. Có lẽ đó cũng là lí do dạo này hấn liên tục dạy nàng, lại thoải mái với nàng hơn. Bạch Tử Họa cố ý mang nàng xuống núi, bởi vì hấn hy vọng những ngày còn lại có thể dùng hết khả năng dạy thật nhiều, thật nhiều thứ cho nàng.

Hấn không quan tâm liệu có vượt qua được kiếp mệnh này không, hấn tu tiên tới bước này, sống chết đã sớm nhạt nhòa. Nhiều năm trước, ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy nàng, hấn đã biết kiếp số này là vì nàng mà có, nhưng cuối cùng vẫn nhận nàng làm đồ đệ. Thời điểm đó hấn đã chuẩn bị tốt rồi.

Mệnh số tuy khó sửa, nhưng quyền lựa chọn trước nay vẫn nằm trong tay bản thân.

Trước đó hấn cũng từng lo, nếu mình không còn nữa Tiểu Cốt lại trở nên cô độc, phải làm thế nào mới thao túng được số mệnh trác trở của nàng. Sau đó thấy nàng càng ngày càng có nhiều bạn bè, những người yêu mến nàng cũng dần tăng lên, hấn mới từ từ yên tâm. Có Đường Bảo, có Kinh Thủy, có Lạc Thập Nhất, có Sóc Phong, có Đông Phương Úc Khanh, có Hiên Viên Lăng, có Sát Thiên Mịch...

Có nhiều cỏ non, hoa nhỏ, cây bé như thế thì cho dù có thành mặt trời nàng cũng sẽ không cô đơn, cũng sẽ không có gì ràng buộc,

không có gì bận tâm.

Mà điều hẳn có thể làm, đó là ở bên cạnh nàng nhiều hơn.

Gương mặt bình thường đều lạnh lùng như sương giời thoáng lộ vẻ lo lắng, con người thâm sâu không thấy đáy vẫn đen không thể đoán dò. Bên môi là một đóa sen ấm đại từ đại bi thông thấu tất cả.

Trên đường vô cùng náo nhiệt, Hoa Thiên Cốt chạy hết nơi này đến nơi khác, nhìn gì cũng thấy thú vị. Nghệ nhân làm xiếc, cô gái hát rong, đại hiệp dần mặt ác bá, người bán hàng rao bên lề đường, kể cả người thợ đan rổ và những bà cô đang mặc cả, nàng đều quan sát rất lâu.

Tối đến hai người nghỉ tạm ở nhà khách, ngủ đến nửa đêm lại bị sự phụ dựng dậy ném tới nghĩa trang bên sườn núi luyện tập. Nàng bắt mấy con quỷ nhỏ cho vào bọc, sau đó không chịu nổi nữa, dựa vào bia mộ ngủ đến tận hừng đông.

Lúc đến Đại hội Võ Lâm thì đã khai mạc xong rồi, Nàng quen nhìn cảnh kiếm bay và pháp thuật đánh đến bụi tung, bây giờ trông đường đao lưỡi kiếm tới tới lui lui của võ lâm đại phái hứng thú cũng giảm đi nhiều, ngáp mấy bận liền.

Vì đây là cuộc thi tranh chức Minh Chủ Võ Lâm cho nên cực nhiều kẻ giở thủ đoạn hoặc dùng ám khí. Hoa Thiên Cốt nóng lòng muốn lên sàn nhưng sự phụ không cho, nên nàng đành phải đổi cách khác. Nàng tự phong mình làm trọng tài, nhìn thấy kẻ định dùng độc hay ám khí, nàng đều lên hóa giải tất cả.

Bởi vậy Đại hội Võ lâm lần này trở thành đại hội ít thương vong nhất, minh bạch nhất, công bằng nhất. Các tiền bối giang hồ đức cao vọng trọng, đầu tóc hoa râm đều vui vẻ: Quả nhiên Trường Giang sóng sau xô sóng trước, lớp trẻ ngày càng có đạo đức hơn!

Cuối cùng Minh Chủ Võ Lâm cũng lộ diện, đó chính là người trừng trị ác bá Hoa Thiên Cốt gặp trên đường, thiếu hiệp nổi tiếng bốn bể Vương Tích Nhật.

Những cô gái rạo rực mầm xuân chưa kết hôn hay đã kết hôn của mọi môn phái đều lên lưu truyền tiểu sử của Vương Tích Nhật như sau:

Vương Tích Nhật cực kì tuấn kiệt, xuất thân trong gia đình bần nông nghèo khó, vốn tổ tiên là Miêu Hồng vác cuốc lên vai gây dựng sự nghiệp. Vô tình một ngày vì cứu một đệ tử Cái Bang bị con chó vàng già đuổi mà rơi xuống vách núi, không ngờ kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, đúng là mèo mù vớ cá rán, ông trời để hẳn tìm thấy thần kiếm Nghịch Thiên trong truyền thuyết và tâm pháp nội công. Sau đó hẳn luyện thành võ công tuyệt thế; độc bộ thiên hạ, tiểu ngạo giang hồ, ha ha ha!

Còn bản tiểu sử văn thơ lại viết thế này:

Vương Tích Nhật thiếu niên siêu phàm cảm thanh kiếm dài chín thước trong truyền thuyết. Tính tình ôn hòa, hành hiệp trượng nghĩa. Thanh thân kiếm Nghịch Thiên của chàng có thể dài ngắn tùy ý, tối đa là chín thước, truyền thuyết nói Nghịch Thiên kiếm giết người không ứa máu, còn không mang đến chút đau đớn nào. Đó là thanh kiếm rực rỡ nhất, hoa lệ nhất và cũng là thanh kiếm thần nhân từ nhất. Khi Nghịch Thiên kiếm phát huy tất cả uy lực, đất trời biến sắc, những hạt tuyết như lông ngỗng sẽ rơi xuống. Chàng là thần, là thánh, là tiên. Chưa ai thấy chàng tức giận, cũng chưa ai thấy chàng rơi lệ, chỉ luôn là dáng vẻ hờ hững mang chút ưu thương, tựa như đóa băng liên thánh khiết nở rộ bên sườn Thiên Sơn, vừa thấy đã rung động lòng người...

Hoa Thiên Cốt nheo mắt cười, nhân tiện che tai lại để giảm bớt tiếng hò hét của hàng ngàn hàng vạn cô gái háo sắc xung quanh.

Tuy rằng nàng thấy kiếm pháp của hắn cũng chẳng có gì, nhưng quả thực nhìn cũng phong cách.

Tuy rằng nàng thấy diện mạo hắn cũng bình thường, nhưng quả thực trông cũng đáng hoàng.

Đó chính là dáng vẻ của đại hiệp, hình tượng của chính nghĩa, thần tượng của mọi thiếu nữ.

“À à, xong hết rồi, chẳng còn gì đáng xem nữa. Sự phụ, chúng ta đi thôi.”

Hai người đang định rời đi thì bỗng Vương Tích Nhật bước đến chấp tay nói: “Đa tạ ân cứu mạng của cô nương!” Trận đấu kia mấy lần hắn suýt bị đối thủ hạ độc thủ, may mà có nàng giúp đỡ.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc há hốc miệng: “Ồ, đại hiệp, không ngờ người có thể nhận ra! Được lắm, được lắm, xem ra thật sự có bản lĩnh đấy.”

Võ công của hắn không tồi, lại có tinh thần trượng nghĩa, một lòng hướng về chính đạo. Nhưng tính cách quá cương trực, thậm chí hơi khờ khạo, chính ra vị trí Minh Chủ Võ Lâm không hợp với hắn.

Vương Tích Nhật thấy nàng còn nhỏ mà đã xuất chúng, người đàn ông đứng phía sau mặc dù dung mạo rất bình thường nhưng nhìn ánh mắt không gọn sóng đó thì biết có lai lịch không nhỏ.

“Hôm nay trên đường tại hạ cũng gặp hai vị, coi như là chúng ta có duyên phận. Nếu không chê, mời hai vị đến nhà tại hạ nghỉ ngơi mấy ngày?”

Hoa Thiên Cốt cười hi hi định đồng ý thì nghe thấy Bạch Tử Họa nói: “Tình cờ thôi, không dám làm phiền, sau này sẽ có ngày gặp lại.”

Hoa Thiên Cốt bấu môi, đành phải vẫy tay với Vương Tích Nhật: “Tạm biệt.”

Vương Tích Nhật chấp tay cúi gập đầu: “Ơn cứu mạng trọn đời không quên.”

Nhìn hai bóng người một cao một thấp khuất dần, hắn mới quay về chủ trì đại cục.

“Sự phụ, người kia thật thú vị, trong số đó cũng xem như là lợi hại, nhưng gốc quá.”

Bạch Tử Họa vỗ đầu nàng: “Hắn với người có chút duyên phận, sau này sẽ có ngày gặp lại.”

“Thật sao? Thế thì tốt quá. Sự phụ, giờ chúng ta đi đâu?”

“Bắc Hải.”

“A, thật sao? Con đã thấy Bắc Hải Long vương trong Quần Tiên yến, cực kì xinh đẹp, chúng ta đến thăm Long cung được không?”

Bạch Tử Họa gật đầu, vì thế bọn họ đến Bắc Hải trước, rồi qua Bắc trường thành, sau đó tới Nam Cương. Nửa năm trôi đi trôi lại, dạo hạnh của Hoa Thiên Cốt tăng mạnh, càng ngày càng dễ dàng vượt qua đám yêu ma, bước vào cảnh giới khâm tâm.

Đêm nay hai người ngủ trong một khe núi, Hoa Thiên Cốt và Đường Bảo ăn no bèn lăn ra đồng cỏ bên cạnh ngủ khi. Đêm hè nóng bức, trong khe núi có rất nhiều muối. Bạch Tử Họa rắc chút bột diệt côn trùng ra xung quanh.

Dáng ngủ của Hoa Thiên Cốt cực kì xấu, chân tay mỗi thứ một phương, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, chớp mũi ứa ra vài giọt mồ hôi, thờ phi phò. Đường Bảo với nàng như đúc cùng một khuôn, tư thế ngủ y chang, nằm dạn ra một bên.

Khoe miệng Bạch Tử Họa khẽ nhếch lên, duỗi tay, một chiếc lá cực lớn từ trên cây nhẹ nhàng đậu vào tay hắn. Bạch Tử Họa im lặng nhìn gương mặt đang say ngủ của Hoa Thiên Cốt, nhẹ nhàng quạt cho nàng và Đường Bảo ngủ.

Chỉ tiếc lúc này Hoa Thiên Cốt ngủ như heo, nếu không chắc chắn phải hạnh phúc đến chết đi sống lại, sống lại rồi chết tiếp.

Đột nhiên phía chân trời xa xa có một bóng hạc trắng bay vút đến, đậu ở giữa lòng bàn tay Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa mở ra, chỉ có năm chữ: Vạc Thần Nông bị cướp.

Xuân Thu Bất Bại kiêu diễm tựa mình vào ghế dựa, bát đĩa trước mặt nhưng nhúc toan nhộng ve và nhộng ong được vỗ béo đặc biệt.

Vân Ế đẩy cửa bước vào, thấy hắn đang ăn ngon lành, không khỏi buồn nôn, y vẫn thích dáng vẻ đàn ông của hắn hơn.

“Phong ấn đã được giải rồi.”

“Ma quân đâu?”

“Đang bế quan.”

Xuân Thu Bất Bại biết thừa cái gọi là bế quan của Sát Thiên Mạch chẳng qua là đi ngủ một giấc hấp thụ linh khí đất trời gì gì đó, lại còn ngủ rất lâu, nâng cao công lực là phụ, giữ gìn sắc đẹp là chính.

“Không cần bẩm báo với ngài ấy sao?” Vân Ế lần trước được dạy dỗ thâm rồi, lần này nếu lại tự quyết định nữa...

“Không cần, đợi lấy được thần khí rồi báo với ngài ấy sau.”

“Cũng giấu Tử Huân Thiên Hạ?”

“Không giấu thì làm thế nào? Người cho rằng nói với nàng chúng ta dùng vạc Thần Nông để giết Bạch Tử Họa, tiện thể cướp thêm vài món thần khí, nàng sẽ giúp giải phong ấn sao? Không liều mạng với chúng ta mới là lạ.”

“Chỉ dựa vào sức của mấy người chúng ta mà đấu với Bạch Tử Họa?”

Xuân Thu Bất Bại lắc đầu: “Ta, người và Sài Du đều bị thương quá nặng, vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, Khoáng Dã Thiên lại hữu dũng vô mưu, việc này giao cho mình Lam Vũ Lan Phong là được rồi. Nếu thật sự có thể loại trừ Bạch Tử Họa thì thu thập đủ thần khí sẽ không còn là việc khó nữa.”

Sáng sớm hôm sau hai thầy trò cưỡi kiếm bay về phương Bắc. Hoa Thiên Cốt không biết rõ chuyện gì đang xảy ra, hình như vạc Thần Nông đã bị cướp, cả Lao Sơn trủng nhiếp hồn thuật, đạo trường cũng bị bắt, bọn họ đi chuyến này để cứu người.

Càng gần phương Bắc trời càng lạnh, gió thổi cực mạnh. Hoa Thiên Cốt ngược nhìn núi non trùng điệp phủ một màu tuyết trắng, cơ thể nhỏ bé vì lạnh mà run bần bật, lông mày và tóc đều đọng một lớp sương dày. Đường Bảo bò vào trong lỗ tai nàng đánh một giấc,

luôn miệng nói phải ngủ đông, còn lấy miếng vải rách nhỏ làm rèm, không cho gió lạnh thổi vào.

“Tiểu Cốt?”

Bạch Tử Họa thấy đồ đệ sắp không chịu nổi, bay ngang nòng, kéo nòng vào trong vàng sáng quanh mình. Nhất thời Hoa Thiên Cốt cảm thấy đất trời thật âm áp.

Bởi vì đây là chuyện khẩn cấp, cư xử nhanh hơn đạp mây, cho nên lúc đi bọn họ không hề nghỉ ngơi. Bạch Tử Họa thấy Hoa Thiên Cốt cố hết sức gắng gượng, mi mắt lại chực sụp xuống, kiếm lão đảo không ngừng, vì thế để nòng thu kiếm, đứng phía sau mình, hai người cùng bay một kiếm.

Lại nhớ tới lần đầu tiên sư phụ dạy cách điều khiển kiếm cho nòng, Hoa Thiên Cốt cười tùm tùm rồi một quá ôm chặt lấy eo Bạch Tử Họa. Khuôn mặt nhỏ dính sát lên lưng người, mặc cho chung quanh gió lạnh thấu da, tuyết bay sương tóa, trời đất một màu trắng xóa đến mức không thấy rõ cảnh vật bốn phía, nòng vẫn ngủ ngon lành.

Tốc độ kiếm dần chậm lại, hai người từ từ hạ xuống. Hoa Thiên Cốt mơ màng mở mắt ra, chỉ thấy một con sông băng hùng vĩ rộng lớn. Ngay cả một nhánh cây ngọn cỏ đều không có, huống chi con người, động vật.

Bão tuyết nhỏ dần, Bạch Tử Họa lấy một chiếc áo lông cáo màu trắng choàng cho Hoa Thiên Cốt, thắt dây lại, còn hắn vẫn chỉ mặc một chiếc áo mỏng manh như trước.

“Sư phụ, người không lạnh à?”

“Sư phụ là tiên, sao lạnh được?” Bạch Tử Họa phui tuyết dính trên người nòng xuống, truyền cho nòng chút chân khí, Hoa Thiên Cốt cảm thấy hơi ấm, giậm chân một cái, rồi đột nhiên dùng sức thổi một làn sương trắng về phía Bạch Tử Họa.

“Ha ha, sư phụ nhìn này, con nuốt mây nhà sương.”

Bạch Tử Họa bắt đắc dĩ lắc đầu, nhìn nòng nghịch ngợm vừa cười vừa trượt về phía trước.

Mặt băng như một tấm kính, nòng vừa sảy chân một cái đã ngã chổng vó thành tư thế hình chữ “đại”^[2] duyên dáng ôm lấy mặt sông. Miệng nòng hôn lên băng, khoe môi dính vải bông tuyết.

[2] Chữ “Đại”: 大

Nụ cười nuông chiều xuất hiện trong khoảnh khắc bên môi Bạch Tử Họa, tiếc là Hoa Thiên Cốt đang cuống quýt giãy giụa, sợ miệng đông cứng như băng nên đã bỏ lỡ nụ cười nòng mong ngóng suốt sáu năm.

Bạch Tử Họa cũng không phát giác, bước lên đỡ nòng dậy. Nhưng giày Hoa Thiên Cốt rất trơn, vừa mới đứng lên đã ngã oạch xuống.

“A...” Hoa Thiên Cốt nức nở.

Bạch Tử Họa ngồi xổm xuống vượt nhẹ qua đế giày của nòng, lập tức dưới đế giày mọc ra rất nhiều những cục gỗ tròn tròn bé tí tìn, trên đỉnh còn có mấy chiếc lá xanh biếc quấn quanh đùi Hoa Thiên Cốt.

“Đứng dậy đi, như thế sẽ không bị trượt nữa.”

Bạch Tử Họa nâng nòng dậy, Hoa Thiên Cốt chạy hai bước, quả nhiên giống như đang đi trên cát.

“Ta có Phong Hỏa Luân rồi!” Nòng phui mông, chạy lạch bạch lên phía trước, chiếc chuông treo trên Đoạn Niệm không ngừng vang lên réo rắt, “Sư phụ, chúng ta đi hướng nào?”

Bạch Tử Họa nhìn xung quanh, chỉ hướng Tây: “Nơi này chỗ nào cũng có trận pháp, đừng chạy lung tung.”

Hoa Thiên Cốt lại chạy lạch bạch về bên cạnh, nắm lấy ống tay áo Bạch Tử Họa.

“Sư phụ, không sao đâu, con còn có Thiên Thủy Tích cơ mà!” Hoa Thiên Cốt quơ quơ sợi dây chuyền trên cổ.

“Trận pháp bình thường có thể phá, nhưng trận pháp lợi hại thì không được. Nếu yêu ma đã cố ý bắt người để dụ chúng ta tới cứu, tất sẽ chuẩn bị đủ loại bẫy, phải cực kì cẩn thận.”

“Sư phụ! Hóa ra người biết chúng cố ý dụ chúng ta!

“Vậy người còn tới làm gì?”

“Chúng ta không thể ngồi yên không tới. Người đừng lo, thế gian này không ai có thể thắng được sư phụ.”

Bạch Tử Họa vỗ đầu nòng, không nhắc tới kiếp nạn của hắn.

Hai người đi theo sông băng về hướng Tây, qua một hẻm núi sâu, Bạch Tử Họa nhìn xung quanh, hắn là đang ở ngay giữa cái hẻm

đó.

Bỗng một bóng trắng bay vút đến, Bạch Tử Họa không tránh, để nó va vào người.

Hoa Thiên Cốt ngửa mặt lên trời cười sảng sặc: “Ha ha ha, không ngờ lại ném trúng sư phụ, mình giỏi quá đi mất!”

Bạch Tử Họa bất đắc dĩ lắc đầu: “Người lại nghịch rồi.”

“Hi hi, sư phụ, chúng ta ném tuyết đi?” Hoa Thiên Cốt lại bốc một quả cầu tuyết lên, ném thẳng về phía Bạch Tử Họa.

Bạch Tử Họa khẽ nghiêng người tránh: “Được.”

“Hà?” Sư phụ đồng ý? Hoa Thiên Cốt còn đang ngờ ngẩn bỗng thấy những bông tuyết bay vút lên, tụ lại thành vô số quả cầu tuyết, lao vút về phía nàng như mưa rào.

Hoa Thiên Cốt chạy trốn chết, cả người đều trúng đạn, vừa chạy vừa khóc: “Sư phụ chơi xấu!”

Bạch Tử Họa ngẩng đầu nhìn về phía trước, đột nhiên nói: “Cẩn thận!” Bạch Tử Họa tiến lên, ôm lấy Hoa Thiên Cốt bay xa hơn trăm mét.

Hoa Thiên Cốt cuộn mình trong lòng người, quay đầu nhìn lại, thấy chỗ mình vừa đứng băng và tuyết đều đổ sụp xuống.

“Không được chạy lung tung, tuyết sẽ lở.” Bạch Tử Họa xoa đầu nàng

“Không... không dám...” Một tay Hoa Thiên Cốt bám lấy cổ người, một tay phủi những bông tuyết dính trên mái tóc đen của người đi.

Bốn mắt nhìn nhau, gần như thế; Hoa Thiên Cốt căng thẳng, mặt mũi đỏ bừng.

Bạch Tử Họa thả nàng xuống.

“Đi thôi.”

“Dạ.”

Hoa Thiên Cốt vui vẻ chạy sau, theo thói quen vươn tay nắm lấy ống tay áo sư phụ. Nàng neho mắt nghĩ, cuối cùng to gan kéo tay người lại.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn nàng: “Vẫn lạnh à? Sau đó nhẹ nhàng nắm mười ngón tay đỏ như củ cải của nàng, khẽ chà xát. Làn da sư phụ ấm áp như ngọc, khiến tay nàng tê dại. Chân Hoa Thiên Cốt khẽ run, cố gắng nhẫn nhịn nở nụ cười ngây thơ với hắn.

Trong gió tuyết mênh mông, Hoa Thiên Cốt cứ nắm tay Bạch Tử Họa như thế, bước qua khoảnh khắc ngọt ngào cuối cùng trong cuộc đời nàng.

Phía trước tuyết càng lúc càng dày, đường cũng càng lúc càng khó đi, hai người cười kiếm bay tà tà. Núi non băng dày trăm trượng, nơi nơi đều là hang động và những tảng băng to nhỏ.

Tất cả cạm bẫy và trận pháp trên đường đều bị Bạch Tử Họa dễ dàng hóa giải, có điều không có một bóng yêu ma nào. Bạch Tử Họa có dự cảm không lành nhưng lại chưa biết đó là gì.

Hắn cúi đầu dặn Hoa Thiên Cốt: “Cẩn thận một chút, bọn chúng biết chúng ta đến đây.”

Một trận ác chiến không thể tránh, hiện giờ đạo hạnh của Hoa Thiên Cốt cũng khá, huống hồ lại có hắn ở bên, đây đúng là một cơ hội rèn luyện tốt, vậy nên Bạch Tử Họa không lo lắng chút nào.

“Ờ đây.” Bạch Tử Họa nhắm mắt tập trung, hơi thở của mỗi một sinh vật sống trong vòng trăm dặm hắn đều nắm rõ.

Hai người từ trên núi băng bay xuống dọc theo sườn núi, trên đó có một kẽ nứt rất lớn. Hoa Thiên Cốt vừa mới thu kiếm tiến vào trong hai bước, đột nhiên dưới chân bị hụt, một cái hang đen ngòm xuất hiện, ngọn lửa hùng hực phun ra. Nàng hét lên một tiếng nhưng cơ thể lại không bay lên nổi, rơi thẳng xuống dưới, chỉ trong nháy mắt ngọn lửa đã bao trọn nàng.

“Tiểu Cốt!” Bạch Tử Họa bỗng thấy nàng ngã xuống đất, ôm chân ra sức giãy giụa, dường như rất đau.

Hoa Thiên Cốt nghe thấy giọng sư phụ, đầu nỏ bùm một cái, nhìn kĩ lại thấy mình vẫn bình yên ngồi trên băng, không bị sao cả.

“Chuyện gì đã xảy ra? Hang đâu? Lửa đâu?” Hoa Thiên Cốt nhìn ngó xung quanh.

Bạch Tử Họa lập tức hiểu chuyện gì vừa xảy ra, bước đến đỡ nàng dậy.

“Xem ra lần này là Lam Vũ Lan Phong tới, nàng ta tinh thông huyền thuật và nhiếp hồn thuật, cực giỏi trong việc tạo ảo giác mê hoặc tổn thương đối thủ. Dù là giả, nhưng nếu não người tin đó là thật thì thân thể sẽ phải chịu tổn thương tương ứng. Cho nên lúc nào cũng phải chú ý, những thứ mắt người thấy chưa chắc đã là thật. Rủ bỏ tạp niệm, giữ kín tâm môn, đừng cho nàng ta cơ hội.”

“Còn có chuyện như vậy sao?!” Hoa Thiên Cốt thầm nghĩ may mà lần trước ở Thái Bạch Sơn Lam Vũ Lan Phong không xuất hiện, bằng không nếu nàng ta biến thành dáng vẻ của ai đó, không chế được trái tim nàng, sợ rằng nàng không thể cầm cự được lâu như thế.

Hoa Thiên Cốt miễn cưỡng nhích lên mấy bước, toàn thân đau do té ngã còn thấy bông rạt, nhưng lại không có vết thương nào. Nàng day day huyết thái dương, cố gắng tự nhủ đó là giả, đó là ảo giác mà thôi.

Một lúc lâu sau, cảm giác đau đớn và bông rạt cuối cùng cũng biến mất. Hoa Thiên Cốt đang định bước vào động, đột nhiên bốn phía hiện đầy những thiếu nữ mặc đồ trắng lơ lửng giữa không trung, góc váy tung bay. Ước chừng phải trên trăm người, mặt ai cũng tái nhợt giống hệt xác chết, xuất hiện giữa cánh gió tuyết này càng thêm vẻ ma quái!

Hoa Thiên Cốt lùi lại hai bước, dụi mạnh mắt. “Những người đó... cũng là giả phải không ạ?”

“Bọn chúng... là thật.”

Bạch Tử Họa còn chưa nói xong, kiếm đã tuốt khỏi vỏ.

Một loạt thiếu nữ áo trắng kẻ trước người sau nhe răng giương vuốt về phía hắn, Hoàn Kiếm của Bạch Tử Họa bùng sáng, chớp mắt đã khiến đám thiếu nữ lúc nhúc xung quanh biến mất.

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn: Nguy rồi, Tiểu Cốt đâu?

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt sợ hết hồn, bỗng thấy một bóng người màu đỏ nháy mắt xuất hiện phía sau sư phụ, là Sát Thiên Mạch.

“Đừng!” Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, ô Huyền Thiên của Sát Thiên Mạch đột nhiên tỏa ra luồng ánh sáng chói lòa vạn trượng, hóa thành một thanh kiếm sắc bén đâm thấu ngực sư phụ. Ngay lập tức sư phụ cũng xoay kiếm lại, đâm xuyên qua bụng Sát Thiên Mạch, hai người rơi thẳng xuống vách núi.

Hoa Thiên Cốt sợ tới mức hồn bay phách lạc, không thể nghĩ gì khác nữa, vội vàng nhảy xuống theo.

Vách núi băng dày khuất tầng mây, nhưng không thể cao đến mức rơi lâu như thế rồi vẫn không chạm đất. Hoa Thiên Cốt lòng nóng như lửa đốt, bỗng thấy những tầng mây quanh mình liên tục bay lên. Cơ thể nàng càng lúc càng ấm áp, băng tuyết dần biến mất, màu xanh từ từ hiện lên.

Khi rơi xuống đến đáy, trời chuyển tối, trăng tròn nhô lên cao, xung quanh biến thành một màu non nước, tựa như tiên cảnh chốn nhân gian.

Hoa Thiên Cốt rút Đoạn Niệm kiếm ra, cửa mạnh lên tay một nhát, máu tuôn xối xả, nhưng cảnh sắc xung quanh vẫn không hề thay đổi. Hoa Thiên Cốt càng hoảng loạn, không quan tâm nơi này là thật hay là ảo ảnh, chỉ muốn chạy ngay đi tìm Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt lao như điên, vừa chạy vừa hô to “Sư phụ! Sư phụ!!!” Tiếng muông thú vang lên xung quanh, nhưng Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch lại không chút tăm hơi.

Nàng chạy quanh rất lâu, biết mình lạc đường, Hoa Thiên Cốt cuời kiếm bay lên, nhưng trăng tròn đang nhô cao nào đâu có gió sương băng tuyết.

Nguy rồi, nàng bị tách khỏi sư phụ!

Hoa Thiên Cốt tĩnh tâm lại dùng quan vi tìm xem Bạch Tử Họa đang ở đâu, nhưng dường như nàng bị thứ gì đó ngăn cản không thể nhìn thấy.

Hoa Thiên Cốt lao vùn vụt trên không, đột nhiên một mặt hồ cực lớn xuất hiện dưới ánh trăng, trong trẻo tựa một tấm thủy tinh cực lớn. Trong hồ nở đầy hoa sen, mấy con hạc tiên bay tà tà trên mặt nước.

Bỗng tiếng sủi bọt nước vang lên, Hoa Thiên Cốt vừa cúi đầu nhìn đã ngây ngẩn. Một thiếu nữ cực kì xinh đẹp trôi lên khỏi mặt nước, dang đôi tay dưới ánh trăng, nhất thời tất cả hào quang trời đất đều tập trung vào người đó.

Hoa Thiên Cốt cổ nh

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

=> [Xem mục lục](#)

Chương 13: Tâm Như Bàn Thạch

Bao năm qua, nàng vẫn nhớ như in lời cha: Kẻ vô dụng là vì sa đọa, kẻ buồn phiền vì chưa thỏa mãn.

Đi theo Bạch Tử Họa đã gần sáu năm, từ giây phút bước chân vào Trường Lưu tiên sơn, nàng như bước vào lâu đài thủy tinh đẹp

nhất thế gian, sắc tối mộng mị, yêu ma quỷ quái bao năm qua vẫn quần quanh nàng đều bị ngăn ngoài cửa. Bắt đầu từ đó, cuộc sống của nàng không còn ưu sầu nữa.

Bạn bè là mưa của nàng, còn sự phụ, người là mặt trời của nàng.

Nàng cố gắng vì sự kì vọng của người, nàng mỉm cười vì sự đổi theo của người.

Sự phụ là tất cả trọng tâm và phương hướng của cuộc đời nàng.

Ngày ngày trôi qua quá đơn giản và hạnh phúc, nửa đêm bừng tỉnh, nàng vẫn thường nghĩ rằng mình đang mơ.

Khi một người hạnh phúc tột cùng là lúc nỗi sợ hãi mất đi tất cả bắt đầu hiện hữu.

Mà nỗi sợ của nàng, bắt đầu từ lúc nàng nhận ra tình cảm khó hiểu của bản thân đối với sự phụ.

Mọi chuyện vẫn chỉ là mơ hồ, nhưng trí tuệ và sự nhạy cảm của nàng khiến nàng lập tức ý thức được hậu quả của chuyện này, xúc cảm ngây ngô non nớt chưa kịp thành hình đã bị nàng bóp chết từ trong trứng nước. Từ trong tiềm thức, nàng tự ức chế quá trình sinh trưởng của bản thân, thậm chí mong mãi mãi được ở bên sự phụ, làm một đứa bé non nớt không hiểu sự đời.

Nhưng thật không ngờ, sớm chiều chung đụng, tình cảm đó đã ăn sâu bén rễ trong nàng.

Có điều nàng vẫn không muốn gì hơn, chỉ cố gắng duy trì hiện trạng, chôn tình cảm ấy sâu tận đáy lòng. Cứ sống cuộc đời vô tư lự như thế, Hoa Thiên Cốt nàng sẽ vĩnh viễn không biết tình yêu là gì, cũng không bằng lòng để bản thân biết người nàng yêu là ai!

Nhưng bí mật sâu kín nhất trong lòng nàng lại bị Tử Huân Thiển Hạ bóc trần trên Thái Bạch Sơn, thế giới nàng cố gắng duy trì cũng bắt đầu từ từ sụp xuống.

Gần một năm sau đó, nàng cùng sự phụ ngao du khắp trời nam đất bắc, có lẽ đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời nàng. Nhưng chính nỗi ưu tư chất chứa kia vẫn khiến cõi lòng nàng lo sợ khôn nguôi.

Khi sự phụ vì cứu nàng mà trúng kịch độc, chỉ có thể dựa vào việc hút máu nàng để kéo dài sự sống, làm tình cảm tích lũy bao năm trong nàng bộc phát, càng ngày càng khó chối bỏ.

Nhiều năm ở bên người, sao nàng có thể không biết tính tình Bạch Tử Họa? Nếu để người biết tâm tư đen tối này của nàng, hậu quả thật không thể lường được.

Nhưng Nghê Mạn Thiên có chứng cứ trong tay đủ để công khai lên án chuyện khó xử của nàng. Hoa Thiên Cốt dường như nghe thấy tiếng tòa lâu đài thủy tinh mình sống vui vẻ bao năm qua đổ ập xuống, từng mảnh vỡ hóa thành bọt nước. Sự yêu thương của sự phụ, gương mặt tươi cười của bạn bè, từng thứ từng thứ lần lượt biến mất. Nàng từ nay về sau biết phải đối mặt với bão táp thế nào đây?

Hoa Thiên Cốt cười khổ, đột nhiên nhớ tới Đông Phương Úc Khanh lúc ở cùng nàng, thấy nàng không chịu lớn, đã buông một lời như thấu hiểu mọi chuyện.

Không ai có thể cả đời làm một đứa trẻ.

Hoa Thiên Cốt khẽ thở dài, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Nàng biết nàng sai rồi, nàng không nên yêu người, nhưng khoảnh khắc con tim rung động ấy nàng nào có thể nắm trong tay?

Nàng chỉ cố gắng che giấu, cố gắng vớt vát thôi. Nếu thật sự có thể làm một đứa trẻ mãi mãi không trưởng thành thì thật tốt biết bao.

Nàng không cần gì, chỉ xin mọi thứ đừng thay đổi.

Hoa Thiên Cốt nhìn Nghê Mạn Thiên, cảm xúc dần bình phục, không còn bối rối nữa.

Nàng sợ hãi và kinh hoàng, nhưng phần nào lại nhẹ nhõm. Thứ tình cảm kia càng ngày càng sâu nặng, một mình nàng nai lưng chôn sâu dưới đáy lòng thật sự đã quá mỗi một rồi, một ngày nào đó sẽ không thể chịu nổi nữa...

"Người muốn gì?" Mặt Hoa Thiên Cốt tái mét, dáng người gầy yếu như một chiếc lá rơi trong gió.

Nghê Mạn Thiên ngửa đầu lên trời cười vang, không ngờ Hoa Thiên Cốt dễ dàng thỏa hiệp như thế, nhưng thấy nàng vẫn bình tĩnh khi bị nắm thóp thì lại càng tức giận.

"Này, tiểu sư thúc, người chẳng có thành ý gì cả, Nghê Mạn Thiên này chẳng lẽ là loại hay bắt nạt người khác sao? Con chỉ không quen trước mặt con mà người lại kiêu ngạo khoe mẽ như thế thôi! Ma Nghiêm, Thế tôn mà biết chuyện này thì hẳn sẽ trục xuất người ra khỏi Trường Lưu Sơn luôn ấy nhỉ? Có điều không hiểu Tôn thượng mà biết đệ tử người yêu mến lại có tâm tư này thì sẽ sao đây?"

Lòng Hoa Thiên Cốt nhói đau, ghen ngào nói không nên lời, trên trán từng giọt mồ hôi bắt đầu chảy xuống.

"Rốt cuộc người muốn gì?"

Nghê Mạn Thiên oán hận nhìn nàng, khuôn mặt xinh đẹp cực kì dữ tợn: “Là người nợ ta, Hoa Thiên Cốt! Ta muốn người quỳ xuống đất cầu xin!”

Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay, nhìn thẳng vào Nghê Mạn Thiên, quỳ xuống.

“Ta xin người.”

Nghê Mạn Thiên đờ đẫn cả người, nhũn mày nhìn nàng, sau đó lại phát ra một tiếng cười lạnh lạnh, vừa chói tai lại vừa đáng sợ.

“Xin ta cái gì?”

Khóe miệng Hoa Thiên Cốt run nhè nhẹ: “Xin người đừng nói cho sư phụ của ta...”

Nghê Mạn Thiên đi vòng ra phía sau, đá luôn một phát vào lưng nàng: “Chẳng phải người thường khí phách lắm sao? Không ngờ cũng có ngày phải cầu xin ta đúng không?”

Ánh mắt Hoa Thiên Cốt kiên định, không hề lay chuyển.

Nghê Mạn Thiên hận ánh mắt này của nàng muốn chết, rõ ràng đã quỳ trước mặt nàng ta rồi mà còn cứng cỏi ngạo mạn như thế.

“Hoa Thiên Cốt!” Nghê Mạn Thiên tiến lên hai bước giật mạnh tóc nàng, “Trước kia người liều mạng tranh làm đồ đệ của Tôn thượng với ta là vì lẽ thích người rồi đúng không?”

Nếu không phải nàng ta tranh! Nếu không phải nàng ta tranh với nàng thì giờ này đệ tử chưởng môn phải là nàng mới đúng!

©STENT

Nếu vậy quan hệ sư huynh sư muội giữa nàng và Lạc Thập Nhất tương xứng biết bao, ở bên nhau sẽ là điều đương nhiên, được mọi người chúc phúc. Chỉ vì nàng ta chen ngang mà giờ nàng và Lạc Thập Nhất trở thành thầy trò.

Trước kia nàng còn nhỏ, mới yêu nên cái gì cũng không biết, thậm chí thích chàng thì có thể sớm tối bên nhau đã là tốt rồi, không ngờ quan hệ thầy trò này lại thành trở ngại lớn nhất. Giờ nàng đã biết trước kia mình phạm sai lầm lớn đến mức nào, nhưng mọi chuyện không thể cứu vãn được nữa rồi. Mỗi lần nhìn Hoa Thiên Cốt, Lạc Thập Nhất, Hủ Mộc Thanh Lưu, Sóc Phong và Kinh Thủy uống rượu vui đùa, nàng đều ghen tị đến phát điên. Đặc biệt là con sâu chết tiệt kia, dựa vào cái gì mà Lạc Thập Nhất lại đối xử với nó tốt như thế!

“Nếu, nếu người và con sâu chết tiệt kia chưa bao giờ xuất hiện...” Tay Nghê Mạn Thiên bóp lấy cổ Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt cảm thông nhìn nàng, Nghê Mạn Thiên buông tay ra lui về phía sau hai bước, ngửa mặt lên trời cười sặc sụa.

Rốt cuộc là ai đáng thương hơn ai? Nàng từng cho rằng mình đã đáng thương, lại không ngờ Hoa Thiên Cốt còn hơn thế. Tuy cùng là thầy trò, nhưng Lạc Thập Nhất và Tôn thượng khác nhau hoàn toàn, chắc chắn Hoa Thiên Cốt còn tuyệt vọng hơn nàng gấp trăm ngàn lần.

“Muốn ta trả mảnh vải này cho người thì cũng được thôi, Đại hội Kiếm Tiên sắp đến rồi, ta muốn người ngoan ngoãn thua ta.”

“Ta đồng ý.” Giọng Hoa Thiên Cốt lạnh tanh, nàng vẫn quỳ dưới đất không hề nhúc nhích.

Nghê Mạn Thiên vừa lòng gật đầu, tới gần nàng cười quyến rũ: “Nhớ đấy, từ nay về sau, người không phải tiểu sư thúc gì nữa, mà là con chó của ta!”

Hoa Thiên Cốt giận dữ, bỏ một chưởng qua, Nghê Mạn Thiên cười tươi như hoa không thèm trốn tránh. Đến giây cuối cùng chưởng kia dừng lại trên không.

Nghê Mạn Thiên hươ hươ mảnh lụa trong tay, ngửa mặt lên trời cười to rồi xoay người bỏ đi.

Hoa Thiên Cốt tức đến run người, trở tay đánh vào bãi cỏ, cả mặt đất đều rung chuyển.

Có lẽ tất cả đều là ý trời...

Hoa Thiên Cốt tuyệt vọng vùi mặt vào giữa hai chân, cuộn tròn lại lúi vào trong góc. Căn phòng tối đen như mực mà không thắp đèn. Lúc này nàng thật muốn có Đường Bảo ở bên cạnh biết bao.

Vỡ mặt mình, Hoa Thiên Cốt cố gắng tự nói với bản thân phải mạnh mẽ lên, sư phụ trùng kích độc còn cần nàng chăm sóc.

Nàng đứng dậy, chạy bình bịch đến phòng sư phụ.

“Sư phụ.” Nàng khẽ gọi, không đợi trả lời đã đẩy cửa vào. Bệnh của Bạch Tử Họa ngày càng nặng, sức tự chủ ngày càng kém, cũng

đần không từ chối máu của nàng nữa.

Bạch Tử Họa đang tĩnh tọa trên ghế, mặt cắt không còn giọt máu, tựa như một pho tượng băng hoàn mỹ.

Hoa Thiên Cốt cúi xuống gần người, thuận thực đưa cánh tay ra. Bạch Tử Họa không mở mắt, chớp mũi khe miết qua cổ tay nàng, răng nanh cắn mạnh một nhát. Làn da trắng trẻo, mỏng manh như tờ giấy đột nhiên rách toạc, máu như khóm tường vi tươi tốt, từ từ chảy ra, tỏa hương khắp phòng. Hoa Thiên Cốt người thấy tanh tanh, Bạch Tử Họa lại như mãnh thú bị giam trong chuồng, tham lam muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Nhưng chỉ hút được vài hơi, hẳn lại bật người đẩy nàng ra, sợ nàng vì mình mà mất quá nhiều máu.

“Sư phụ, người đỡ chưa ạ?” Hoa Thiên Cốt lấy tay áo lau khước miệng cho Bạch Tử Họa, trong lòng cực kì khó chịu, sư phụ luôn siêu phàm xuất trần lại vì nàng mà biến thành thế này.

“Đỡ hơn nhiều rồi...” Bạch Tử Họa vỗ đầu nàng, nhận ra mấy ngày nay nàng ốm đi rất nhiều.

“Kiếm Tiên đại hội người chuẩn bị thế nào rồi? Không được lười biếng khi không có sư phụ ở bên đốc thúc.”

Hoa Thiên Cốt cảm thấy cực kì căng thẳng, mắt tự nhiên cúi đầu.

“Đệ tử vẫn nghe lời sư phụ chăm chỉ luyện kiếm. Sư phụ, người bị trúng độc nặng thế mà vẫn tham dự đại hội sao? Nhất định sẽ bị sư bá sư thúc phát hiện. Chẳng bằng người đừng giấu bọn họ nữa, mọi người cùng nghĩ cách.”

Bạch Tử Họa lắc đầu: “Chưông môn nhất định phải tham dự, nếu tin ta trúng độc truyền ra ngoài, Tiên giới nhất định đại loạn. Loại độc này không có thuốc nào chữa được, sư bá sư thúc người có biết cũng chỉ phí công lo lắng thôi.”

“Nhưng Lam Vũ Lan Phong sẽ nói chuyện này cho Xuân Thu Bất Bại.”

“Không đâu, người Dị Hủ các đã khiến ả không thể nói ra được, bằng không sao ta dễ dàng thả ả đi như thế.”

Hoa Thiên Cốt chỗ hiểu chỗ không gật đầu: “Sư phụ, để con chữa thương cho người.” Nói xong định truyền chân khí cho hẳn.

Bạch Tử Họa ngăn nàng lại: “Đề dành nội lực cho Đại hội Kiếm Tiên, đã muộn quá rồi, người mau về nghỉ ngơi đi.”

Hoa Thiên Cốt lúc này mới lui ra.

Ngày khai mạc Đại hội Kiếm Tiên chẳng mấy chốc đã tới, sáng sớm Hoa Thiên Cốt đã chờ trước cửa phòng Bạch Tử Họa.

“Tiểu Cốt, vào đi.”

“Dạ vâng, sư phụ.” Hoa Thiên Cốt bước vào, vác hai tròng mắt cú đen ngòm, hậu quả sau một đêm không ngủ được.

Nàng thấy Bạch Tử Họa vẫn để mái tóc buông dài như trước bèn đi đến phía sau người cầm lược lên.

“Sư phụ, để con vấn!”

Bạch Tử Họa gật đầu.

Bàn tay nhỏ nhắn của Hoa Thiên Cốt nâng mái tóc dài của hẳn lên, mái tóc ấy vẫn mềm mại như trước, không cần chải, nhưng một lát sau nàng đã vấn được một búi tóc đơn giản mà đẹp.

Bạch Tử Họa nhìn trong gương, chợt nhớ tới lần đầu tiên nàng vụng về búi tóc cho mình, bỗng thấy lòng thật ấm áp.

“Chúng ta đi thôi!”

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt đi đến trước mặt hẳn giơ tay lên.

“Không cần đâu Tiểu Cốt, độc còn lâu mới phát tác.”

“Con sợ sư phụ không chịu được, rồi bị sư bá sư thúc phát hiện.”

Bạch Tử Họa cúi đầu nhìn cổ tay nàng đầy dấu răng của mình mà thoáng đau lòng.

Hoa Thiên Cốt vội thu tay về, đưa cánh tay kia lên: “Nếu không dùng bên này nhé?”

Bạch Tử Họa dịu dàng kéo tay trái nàng đến môi: “Lát nữa tay phải của người còn phải điều khiển kiếm.”

Đôi môi lạnh lẽo dịu dàng đặt lên tay nàng như nụ hôn của bướm bướm. Lòng Hoa Thiên Cốt rối loạn, cúi đầu không dám nhìn Bạch Tử Họa. Những lúc thế này là khoảnh khắc khó cầm lòng nhất của nàng. Chỉ riêng chuyện máu trong người chảy vào cơ thể Bạch Tử

Họa đã khiến tim nàng đập không biết trời đất là gì nữa rồi.

Một lát sau Bạch Tử Họa buông nàng ra, khẽ vuốt lên cổ tay nàng, xóa tan mọi vết thương hằn trên đó.

Hoa Thiên Cốt xót xa, nếu người biết tâm tư của nàng, e sẽ chẳng bao giờ đối xử với nàng như một đứa trẻ, quan tâm, trân trọng không chút kiêng dè nữa.

Nàng không muốn bị sự phụ ghét, thế nên dù có chết nàng cũng không thể để cho người biết!

Đại hội Kiếm Tiên tiến hành thuận lợi. Trên đài cao Hoa Thiên Cốt đứng bên cạnh Bạch Tử Họa, thấy Nghê Mạn Thiên đắc ý ngẩng đầu cười với nàng, trong lòng như có hàng vạn con kiến giằng xé.

Năm nay số người dự thi đông hơn năm trước rất nhiều, tỉ thí vô cùng ác liệt, nhưng Hoa Thiên Cốt lại không còn lòng dạ nào xem trận đấu.

Lạc Thập Nhất đã có đệ tử nên không thể tham gia thi đấu, thế nên đương nhiên bốn người đứng đầu nhóm đã bãi sự là Hoa Thiên Cốt, Nghê Mạn Thiên, Sóc Phong và Vân Đoan.

Hoa Thiên Cốt vốn định nếu đấu với Sóc Phong trước thì sẽ chịu thua trong tay cậu ta, ít ra còn tốt hơn việc thua Nghê Mạn Thiên.

Tiếc rằng trời không chiều lòng người, đối thủ của Sóc Phong là Vân Đoan, đối thủ của nàng là Nghê Mạn Thiên.

Vừa phải thua lại vừa phải tỏ ra mình không cố tình, đối với một người mạnh hơn Nghê Mạn Thiên rất nhiều như nàng, quả thực là một vấn đề khó.

Năm nay phạm vi của mấy trận đấu cuối mở rộng hơn rất nhiều. Có thể lên núi xuống biển, lên trời xuống đất.

Nghê Mạn Thiên đứng ở giữa không trung, tay cầm song kiếm, hai người đối diện nhau mà mỗi người mang một nỗi niềm riêng. Đoạn Niệm kiếm của Hoa Thiên Cốt không hề được tuốt khỏi vỏ, nàng không muốn sỉ nhục thanh bội kiếm sự phụ tặng trong một trận đấu như thế này.

Người tới ta lui, quyền cước đấu đá, dù nàng đã không còn là Hoa Thiên Cốt năm xưa nhưng vẫn không tránh khỏi vận mệnh phải thất bại.

Bọn Sóc Phong, Lạc Thập Nhất rất nhanh đã nhận ra dường như nàng đang băn khoăn điều gì đó, dựa vào pháp lực hiện giờ của nàng cần gì phải giằng co với Nghê Mạn Thiên lâu như thế.

Hoa Thiên Cốt tủi thân không cam lòng, liếc nhìn Bạch Tử Họa. Nàng biết hẳn muốn thấy thành quả tu luyện bao lâu nay của mình, nhưng nàng lại khiến hẳn phải thất vọng.

Hai người càng đánh càng dữ dội, cũng bay ngày càng cao. Kiếm của Nghê Mạn Thiên phóng ra một sợi dây lớn, buộc chặt Hoa Thiên Cốt, sau đó lại bao lấy hai người vào trong, tạo thành một quả cầu cực lớn, che khuất tầm mắt mọi người.

“Nhận thua đi chứ?” Nghê Mạn Thiên cười quyền rũ, đã có vết xe đổ của Bích Lạc kiếm trước kia, tay phải Nghê Mạn Thiên biến ra một khối băng sắc nhọn. Nàng ngăn người không hề né, mặc cho khối băng đâm xuyên qua bụng. Hoa Thiên Cốt chua chát, quả thật giống lần trước như đúc!

Nghê Mạn Thiên cười sung sướng, nào có thể bỏ qua cơ hội này, nàng ta vươn tay qua đánh mấy chưởng lên người Hoa Thiên Cốt, lập tức cắt đứt mấy sợi gân mạch của nàng.

Thấy Hoa Thiên Cốt không rên lên tiếng nào, cắn răng chịu đựng, lửa giận trong Nghê Mạn Thiên lại bùng lên.

“Thật không ngờ tình cảm của người dành cho Tôn thượng lại sâu nặng đến thế, ta cảm động chết mất...” Nghê Mạn Thiên dùng mặt ngữ truyền âm, nói xong lại phóng một khối băng ra.

“Đúng là một con chó ngoan, lâu rồi chưa có ai khiến ta vui đến vậy. Người thử nói xem sau này ta nên bắt người làm gì bây giờ? Con sâu khôn kiếp suốt ngày quấn lấy sự phụ ta kia, ta nên làm gì nó nhỉ?”

Hoa Thiên Cốt vừa nghe thì như bưng tỉnh, ngẩng đầu lên căm tức nhìn nàng ta.

Nghê Mạn Thiên thấy ánh mắt sắc nhọn của nàng mà giật mình, tức giận phóng mũi băng thứ ba đâm xuyên qua bụng nàng, không ngờ lại bị Hoa Thiên Cốt đập tan trong chốc lát.

Nghê Mạn Thiên thoáng sợ hãi: “Đừng quên, nhược điểm của người vẫn nằm trong tay ta!”

Nhưng Hoa Thiên Cốt vẫn chỉ dùng ánh mắt sâu thẳm ấy nhìn xoáy vào nàng ta, không nói gì.

Nàng, từ trước tới nay chưa từng giết người.

Nơi này cao như thế, lại có lớp màng chắn, người bên dưới không thể nhìn thấy được, cho dù Nghê Mạn Thiên chết thì nàng cũng có thể nguy trang thành phút lỡ tay khi giao đấu. Dù có bị phạt, nàng cũng chịu, chỉ cần có thể trừ được nàng ta, nếu không sau này mãi mãi sẽ phải chịu sự uy hiếp. Nàng hiểu rất rõ con người Nghê Mạn Thiên...

Trong mắt Hoa Thiên Cốt đột nhiên hiện lên sát khí cuộn cuộn vươn tay định moi tim phổi của Nghê Mạn Thiên, nhân tiện hủy khử đỉnh của nàng ta luôn.

Đó là bí mật lớn nhất của nàng, không kẻ nào được biết.

Nhưng đúng giây phút nàng ra tay, một luồng ánh sáng từ phía xa phá vỡ lớp màng chắn đánh ập vào, dồn một cú thật mạnh lên ngực Hoa Thiên Cốt. Hoa Thiên Cốt phụt một ngụm máu to, ngã thẳng từ trên trời xuống, rất lâu sau cũng không đứng dậy được.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì đã xảy ra, một bóng trắng bay đến trước mặt nàng.

Hoa Thiên Cốt vội vàng ngẩng đầu lên: “Sư phụ...”

Một cái tát thật mạnh giáng vào mặt nàng, Hoa Thiên Cốt bay xa mấy trượng, lại nôn ra một búng máu.

“Sư phụ...” Nàng cố hết sức bò dậy, sợ hãi quỳ trên mặt đất, người lạnh run, không dám ngẩng đầu lên.

Mấy nghìn người đứng đó đều tròn tròn mắt, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Kỳ lạ hơn là chưa bao giờ thấy Bạch Tử Họa tức giận đến vậy, còn đánh đồ đệ của mình trước mặt tất cả mọi người.

Lưng Nghê Mạn Thiên chảy đầy mồ hôi lạnh, chân khẽ run. Nàng cũng không hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra, chỉ biết nếu Tôn thượng không ra tay kịp thời, thì mình suýt nữa đã chết trong tay Hoa Thiên Cốt rồi.

Bạch Tử Họa nhìn đồ nhi quỳ dưới đất đang sợ run người môi không còn chút máu, mặt xanh mét, trong mắt đều là lửa giận không kìm chế được.

Hắn vung tay áo, xoay người cưỡi gió bay thẳng về Tuyệt Tình điện.

Mặt Hoa Thiên Cốt chả mấy chốc đã sưng phù, khoe miệng còn vương tơ máu, đôi mắt trống rỗng, hoàn toàn không biết gì nữa. Kinh Thủy cuồng quật lao lên lay mạnh nàng, nàng lại ngờ ngác không có một phản ứng nào.

“Sư phụ...” Đột nhiên Hoa Thiên Cốt bừng tỉnh, không nghe lời khuyên ngăn của mọi người, bay thẳng lên Tuyệt Tình điện.

Nghê Mạn Thiên không kìm được sung sướng nhìn bóng nàng rời đi, thế này chắc chắn nàng ta sẽ là người vô địch. Khiến Tôn thượng giận đến mức này, Hoa Thiên Cốt phải chịu kết cục như thế cũng đáng.

Nhưng nàng ta lau mồ hôi lạnh trên trán, thâm tâm vẫn khiếp đảm. Ánh mắt vừa rời của Hoa Thiên Cốt thật sự quá đáng sợ.

“Sư phụ, con sai rồi, sư phụ, con sai rồi, sư phụ, con sai rồi...”

Nàng quỳ trước cửa phòng Bạch Tử Họa, vừa điên loạn ra sức đập đầu, vừa nhận sai. Vì đập mạnh lên nền đất lạnh như băng, chả mấy chốc trán Hoa Thiên Cốt đã rớm máu, hơn nữa bụng còn bị băng xuyên qua, mặt đất chảy đầy máu nàng.

Bạch Tử Họa ngồi trong phòng, cảm xúc và nội lực không kìm chế được bốc lên ngàn ngạt. Hắn nâng chung trà, cố hết sức không để mình run rẩy. Nhưng trà còn chưa đến miệng, chén đã bị hắn bóp vỡ.

Đồ đệ ngoan mà Bạch Tử Họa hấn dạy đây sao! Chỉ là một Đại hội Kiếm Tiên nho nhỏ mà cũng có thể không từ thủ đoạn để chiến thắng, động sát khí với huynh đệ đồng môn, xuống tay độc ác tàn nhẫn.

Không ngờ bao năm bồi dưỡng, yêu thương của hắn lại dạy ra một kẻ nghiệp chướng!

Mấy trăm năm qua hắn chưa từng nổi giận đến thế, không thể nói rõ đó là thất vọng hay là gì, nhưng nếu thật sự hắn không thể sửa đổi mệnh số của nàng, tương lai để nàng đồ sát sinh linh thì chả bây giờ tự tay giết nàng còn hơn.

Nàng nhận tất cả chân truyền của hắn, nếu như một thời gian nữa hắn chết thì ai có thể ngăn được nàng đây?

Nghĩ vậy tay hắn bắt đầu phát run, lòng bàn tay bông rạt. Vừa nãy giáng cái tát kia, bản thân hắn nào có dễ chịu?

Trăm năm qua hắn chưa từng mất khống chế như thế, xem ra độc ăn mòn càng ngày càng nghiêm trọng, có lẽ hắn sắp mất tiên thân rồi.

Hoa Thiên Cốt quỳ bên ngoài khóc lóc cầu xin đến điên dại, Bạch Tử Họa lại vẫn lạnh lùng ngồi trên ghế không nhúc nhích.

Ngoài trời gió mưa gào thét, mây đen cuộn cuộn, chỉ chốc lát sau mưa đã trở nên tầm tã. Hoa Thiên Cốt gọi đến khăn cả họng, cơ thể gầy yếu có thể ngã xuống bất cứ lúc nào trong cơn giông, nhưng nàng vẫn liên tục đập đầu, chỉ có điều tốc độ càng lúc càng chậm.

Mưa to một ngày một đêm, nàng cũng đập đầu trước cửa một ngày một đêm. Có vài lần ngất trong màn mưa, sau khi tỉnh lại tiếp tục

dập đầu, chỉ mong sự phụ có thể tha thứ cho mình.

Máu theo dòng nước mưa chảy loang lổ khắp sân, cây hoa đào bắt bại ngàn năm trong một đêm đã hoàn toàn chết héo.

Mãi cho đến khi Sênh Tiêu Mặc lên Tuyệt Tình điện tìm Bạch Tử Họa, thấy Hoa Thiên Cốt hôn mê trong màn mưa thì vội vàng đưa nàng vào phòng, nhưng cánh cửa kia vẫn không hề mở ra.

Chiếc tiêu bạc xoay vòng vòng trên ngón tay Sênh Tiêu Mặc, hần lười biếng lại không thèm kiêng nể đẩy thẳng cửa vào, chẳng tới xem Bạch Tử Họa đang tĩnh tọa trên ghế mà tự ngồi vào một chiếc ghế khác tự rót trà uống.

“Sao thế, bị thương à?” Tuy Bạch Tử Họa giấu rất kĩ, nhưng lúc ra tay cứu Nghê Mạn Thiên vẫn để lộ dấu vết. Dù người khác nhìn không ra thì cũng đâu qua nổi mắt hần đờc.

Bạch Tử Họa gật đầu: “Đừng nói với sư huynh vội.”

“Không đáng lo chứ?”

Bạch Tử Họa im lặng, Sênh Tiêu Mặc nhăn mày.

“Là gì?”

“Trúng độc của vạc Thần Nông.”

Sênh Tiêu Mặc khẽ thở dài: “Huynh mau thu xếp chuyện truyền chức chưởng môn đi, có di ngôn gì thì sau này nói cho đệ biết.”

Nói xong hần bèn đứng dậy rời đi, nhưng trên mặt lại không có chút lo lắng đau buồn nào.

Mãi cho đến khi đi tới cửa, Bạch Tử Họa mới tỏ vẻ không quan tâm, hờ hững hỏi: “Đệ đưa Tiểu Cốt đi đâu rồi?”

Sênh Tiêu Mặc nở một nụ cười trên chốc, lẩm bẩm: “Đệ sợ nếu nàng cứ dập đầu ở đây thì cả Tuyệt Tình điện sẽ bị nhuộm máu mắt, làm hỏng hết đồng hoa cỏ quý hiếm kia thì tiếc quá. Thế nên đệ tiện tay kéo Hoa Thiên Cốt vào phòng băng rồi, máu đông lại sẽ không chảy được nữa, cũng đỡ ngứa mắt huynh.”

Ngón tay Bạch Tử Họa khẽ động đậy, không nói gì.

Sênh Tiêu Mặc quay đầu lại nhìn Bạch Tử Họa: “Trước kia sư phụ luôn nói trong ba huynh đệ chúng ta, thoát nhìn thì huynh là người dừng đứng lạnh lùng nhất, nhưng thật ra lại là kẻ cố chấp nhất, nguyên tắc nhất, xem ra không sai chút nào.”

Đi được vài bước hần bỗng nghĩ ra điều gì bèn quay lại nói: “Nhưng đệ không tin huynh thật sự chí công vô tư, trong lòng không có chút khuất tất nào như thế. Nếu huynh thấy Hoa Thiên Cốt thực sự là loại người này thì đã để đệ sư huynh giao cho Giới Luật Đường xử lý rồi, mưu toan sát hại đồng môn là tội chết. Bao năm tới lửa có nhau, hơn nữa lại chỉ có duy nhất một đệ tử, đệ biết huynh ít nhiều cũng có chút luyến tiếc, nếu huynh khó xử thì để đệ giúp huynh giao nàng cho đệ sư huynh nhé?”

“Chuyện của ta không cần người quan tâm.” Bạch Tử Họa lạnh lùng đáp.

Sênh Tiêu Mặc nhún vai, khóe mắt tràn đầy ý cười bước đi.

Sênh Tiêu Mặc vừa mới bước một chân khỏi Tuyệt Tình điện, Bạch Tử Họa đã chạy đến phòng băng.

Nước mưa và máu đông cứng lại trên người Hoa Thiên Cốt, mặt nàng tái nhợt, môi tím đen, thoi thóp nằm trên nền đất lạnh.

Lòng Bạch Tử Họa thấp thoáng lửa giận, tên Sênh Tiêu Mặc này bao năm qua đều theo sau gây phiền phức cho hần, cái gì cũng muốn lôi ra đùa.

Hần nhẹ nhàng ôm Hoa Thiên Cốt lên, vừa đi ra ngoài vừa truyền nguồn chân khí cuộn cuộn cho nàng. Chỗ máu bị đông cứng trong phòng băng lại bắt đầu rươm rướm, Bạch Tử Họa vội vàng điếm huyết cầm máu, bỗng nàng lên ghế nằm, không chút suy nghĩ cởi áo Hoa Thiên Cốt ra băng bó vết thương ở bụng và trên trán. Hần không muốn ngẩng lên nhìn mặt nàng, bởi hần không thích cảm giác lòng đau âm ỉ này.

Bạch Tử Họa vốn vô dục vô cầu, hướng chi Hoa Thiên Cốt lại mang thân hình của một đứa bé chưa dậy thì, bởi vậy nên càng không e dè. Hơn nữa trên Tuyệt Tình điện này cũng chẳng có người thứ ba để giúp đỡ, hần quay đầu thay nhanh bộ quần áo đã ẩm ướt cho nàng.

Ngực mơ hồ có ngọn lửa và cảm giác đói khát thiêu đốt, mùi máu tanh đầy hấp dẫn với thân thể trúng kịch độc của hần tràn ngập trong không khí. Kịch độc trong cơ thể hần như sóng cuộn biển gầm, khát khao dòng máu đỏ tươi của Hoa Thiên Cốt.

Nếu như lúc đầu hút máu nàng là để kéo dài mạng sống, thì dần dà qua ngày hần đã nghiện mùi vị ấy. Mỗi lần nhìn thấy nàng, hần chỉ có thể gồng hết sức chống cự cảm giác thèm khát.

Muốn một điều gì đó là cảm giác vô cùng xa lạ với hần, hần vừa bối rối lại có chút bất lực, đành phải cố gắng tránh mặt nàng.

Thế nhưng nàng lại tự bỏ mình vào mâm đưa tới trước mặt hắn, khiến hắn muốn chối từ cũng khó.

“Sư phụ, con sai rồi...” Người trên ghế hai mắt nhắm nghiền, đầu đón nhủu mày lằm bằm mê sảng, trên gương mặt tái nhợt đều là những giọt mồ hôi ứa ra do đau đớn, còn cơ thể nàng đang lạnh đến run người.

Bạch Tử Họa khễ thờ dài, kéo nàng vào trong lòng, truyền càng nhiều chân khí vào người nàng hơn.

Bao năm sống bên nhau, sao hắn lại không hiểu đứa bé này. Nhưng bởi vì đặt kỳ vọng quá cao, cho nên mới càng khiến hắn không thể chấp nhận. Cái đó chính là thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi.

Vì trúng kịch độc nên dù là sức chịu đựng hay sự tự chủ của hắn càng ngày càng kém, khoảnh khắc đó hắn giận đến không biết gì nữa, còn chưa kịp suy nghĩ đã giáng cho nàng một cái tát thật mạnh.

Đời này đó là khoảnh khắc hắn mất bình tĩnh duy nhất, bởi vì quá quan tâm đứa bé này ư? Tất cả cảm xúc, lí trí đều xoay xung quanh nàng, thế nên mới làm ra quá nhiều việc không rõ ràng?

Lòng Bạch Tử Họa thấp thoáng lửa giận, vừa giận nàng cũng vừa giận mình. Càng giận bản thân sau khi trúng độc lại có những tình cảm không rõ ràng này hơn. Đó là lần đầu tiên hắn không thể khống chế, lại còn là trong hoàn cảnh đó nữa.

Có lẽ đã đến lúc hắn nên rời đi rồi, nếu cứ tiếp tục ở lại Trường Lưu Sơn, ngày càng nhiễm nhiều ma tính hơn thì hắn cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Thân mình nhỏ bé của Hoa Thiên Cốt run lẩy bẩy trong lòng hắn, hắn cố gắng bỏ qua nỗi xót thương đang dấy lên trong lòng, tự trách mình có phải đã phạt nàng nặng quá rồi không?

Hắn vốn không phải là người tin vào số mệnh, thế nên trước kia mới nhận Hoa Thiên Cốt làm đệ tử. Mấy năm gần đây, không phải hắn tin vào năng lực chỉ dạy của mình, mà là tin chính đứa bé ấy. Đứa bé này mạnh mẽ, thông minh, dũng cảm lại có nghị lực, hoàn toàn có khả năng nắm chắc vận mệnh của mình, còn điều hắn cần làm là vạch ra con đường đúng đắn cho nàng.

Nhưng từ đầu đến cuối, mệnh số hung sát của nàng chẳng những nhiều lần tự gây nguy hiểm cho bản thân mà còn hại những người vô tội. Nếu là một nhóc con bình thường thì không sao, nhưng hiện giờ nàng đã có sức mạnh, nếu bước vào tà đạo, làm hại sinh linh, hắn sẽ không do dự vì đại nghĩa mà diệt thân.

Khi Hoa Thiên Cốt tỉnh thì đã là vài giờ sau, Bạch Tử Họa vẫn ôm nàng vào lòng như ôm trẻ sơ sinh, đang bản khoăn về rất nhiều chuyện.

Hoa Thiên Cốt vừa mở mắt ra đã thấy người, trong lúc tuyệt vọng ấy phải nói rằng vô cùng sung sướng.

“Sư phụ, tha thứ cho con, xin đừng dừng dừng với Tiểu Cốt...” Bàn tay nhỏ bé của nàng kéo vạt áo Bạch Tử Họa, đầu chôn sâu vào lòng hắn khễ nước nỡ. Bạch Tử Họa mềm lòng, dù sao nàng cũng chỉ là một đứa trẻ.

“Tại sao lúc tỉ thí người lại nặng tay như thế? Vì sư dạy người pháp thuật không phải để người giết người!” Mà là hy vọng sau này trên con đường chông gai không có hắn cạnh bên, nàng có đủ bản lĩnh để tự bảo vệ mình.

Hoa Thiên Cốt thấy sư phụ chịu nghe giải thích thì biết người đã bớt giận nhiều rồi, chuyện này có thể cứu vãn được, có điều nguyên nhân này sao có thể nói cho tỏ tường?

“Con xin lỗi, sư phụ, là do đồ nhi nhất thời nóng lòng muốn thắng nên mới... Đồ nhi biết sai rồi, sau này không dám nữa, xin sư phụ tha thứ...”

Bạch Tử Họa nghiêm khắc nhìn nàng: “Người tưởng sư phụ người mù sao? Người tưởng sư phụ người không nhìn ra ngay từ đầu người đã liên tục nhân nhượng Nghe Mạn Thiên? Tại sao cuối cùng lại đột nhiên quyết định xuống tay? Rốt cuộc chuyện này có ẩn tình gì, người nói rõ ràng cho ta!”

“Con, con...” Mồ hôi lạnh ứa ra đầy lưng Hoa Thiên Cốt.

“Đệ tử sai rồi, là con nhất thời hồ đồ, xin sư phụ trách phạt, nhưng người đừng lờ con đi!”

Lửa giận trong lòng Bạch Tử Họa lại bùng lên, không phải tức giận vì nàng có sát khí, mà là vì nàng không chịu tin tưởng, không chịu nói thật.

“Bao nhiêu năm qua, ngay cả giết gà làm cơm người cũng không xuống tay nổi, lại vì một trận thắng thua mà ám toán đồng môn sao?”

“Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt quỳ trên chiếc giường nhỏ dập đầu trước mặt Bạch Tử Họa. Người muốn phạt nàng thế nào cũng được, nhưng nếu sư phụ biết thì tất cả sẽ chấm dứt.

“Người...” Bạch Tử Họa nhìn Hoa Thiên Cốt từ nhỏ đã ngoan ngoãn không bao giờ cãi lại hắn mà tức giận, độc tính lại bùng lên, người hắn vừa lao đảo đã được Hoa Thiên Cốt vội vàng đỡ lấy.

“Sư phụ, độc của người!” Hoa Thiên Cốt vội vàng vén tay áo lên. Bạch Tử Họa đẩy nàng ra, nàng đã mất quá nhiều máu rồi. Nhưng vừa xoay người định đi đã bị Hoa Thiên Cốt ôm chặt.

“Sư phụ, đệ tử xin người, giận thì giận, nhưng phải áp chế độc trước đã. Lát nữa người muốn phạt con thế nào con cũng chịu!”

Bạch Tử Họa không giãy ra được, chỉ thấy đầu ngày càng nặng, trước mặt chỉ có độc một màu đỏ.

Máu, hẳn muốn máu...

Xoay người lại nhìn Hoa Thiên Cốt, ánh mắt hẳn đột nhiên tối đen như mực, màu đen này dường như trống rỗng; không có chút ánh sáng.

Hoa Thiên Cốt nổi da gà, người chung đưng sớm chiều trước mắt bỗng trở nên vô cùng xa lạ, nàng thả tay ra, có chút hoảng sợ muốn lùi lại.

Nhưng nàng chưa kịp làm gì thì cả người đã bay bổng lên, tiến về phía Bạch Tử Họa.

“Sư phụ!” Hoa Thiên Cốt chỉ kịp kinh hãi hét lên, phần cổ bên trái đã bị Bạch Tử Họa cắn. Nàng như bị dội một gáo nước lạnh, nhất thời không nói được gì.

Thế gian nháy mắt tan biến...

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi ngửa đầu thờ hồn hển, không khí quanh nàng cũng mất đi theo dòng máu. Cả thân thể gầy yếu được Bạch Tử Họa ôm chặt trong tay, tựa như một nhánh cỏ non, chỉ cần gặp nhẹ sẽ gãy nát.

Độc của vạc Thần Nông không thuốc nào chữa được, dù có là tiên thân thì lâu ngày cũng sẽ cứng như đá, cuối cùng hóa thành tro bụi. Bạch Tử Họa cố gắng dựa vào sức mạnh đứng đầu thiên hạ và máu của Hoa Thiên Cốt cầm cự được hơn hai tháng. Nhưng hẳn vừa mới cứu Nghê Mạn Thiên lại không ngừng truyền thêm chân khí cho Hoa Thiên Cốt, độc càng ngấm sâu, cầm cự được đến tận bây giờ, cuối cùng cũng bị độc khống chế hoàn toàn, mất tất cả ý thức.

Mùi thơm của máu dường như đang dần ngấm vào da thịt trắng nõn của nàng, động mạch trên cổ nổi rõ hơn hẳn trên cổ tay, máu càng ngon càng dễ uống. Làn da mỏng mềm như tờ giấy dễ dàng bị răng cắn rách, dùng thêm ít sức là mạch máu cũng vỡ tung. Máu cứ chảy ào ào vào trong miệng, hương vị ngọt lành, ngon hơn tất cả loại rượu trên đời.

Hoa Thiên Cốt cảm nhận được hơi thở hẳn khế phá bên tai mình, mặt hẳn khế áp vào mặt nàng, chiếc răng bên cổ vừa hút vừa cắn, trong đau đớn lại mang theo sự êm ái không thể tưởng tượng được. Thân thể nàng bị rút đi tất cả sức lực, không thể chựa quậy, càng không thể tưởng tượng người đang cúi đầu bên cổ nàng như tinh nhân kia lại chính là sư phụ.

Cảm giác tê dại kỳ quái đến hồn phách cũng phải run rẩy như cơn đại hồng thủy trào dâng từ đáy lòng, chiếm cứ mọi ngõ ngách trên cơ thể, thậm chí ngay cả sợi tóc cũng cảm nhận được sự run rẩy của nàng.

Hoa Thiên Cốt cắn chặt môi dưới để tránh không phát ra tiếng kêu hoặc rên rỉ, nhưng cảm giác kỳ quái này lại không ngừng theo máu trào dâng trong người nàng. Nàng khế thờ dốc, nhưng không thấy rõ cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy độ ẩm trên người sư phụ vốn luôn lạnh như băng.

Nàng hy vọng sư phụ có thể dừng lại ngay như bình thường nhưng Bạch Tử Họa lại như nghiện, ôm mãi không chịu buông, tựa như muốn hút tất cả máu trong người nàng.

Hoa Thiên Cốt vì mất quá nhiều máu nên ý thức càng lúc càng mơ hồ, tay từ từ trượt xuống lưng Bạch Tử Họa, hoàn toàn mất đi tri giác.

Đến khi tỉnh lại, nàng vẫn nằm trong phòng mình như trước. Cơ thể yếu ớt không còn chút sức nào, Hoa Thiên Cốt vừa nghĩ có khi tất cả đều là mơ, bèn soi gương thì thấy trên cổ thật sự có thêm hai dấu răng. Xung quanh dấu răng là rất nhiều vết đỏ nhạt vì bị hút quá nhiều, giống như dấu hôn.

Trên bàn đặt một chén thuốc, xem ra là sư phụ đích thân xuống bếp sắc.

Vết thương ngoài da gần như đã bình phục, ít nhất nàng đã ngủ ba, bốn ngày, chắc sư phụ đã dùng rất nhiều vị thuốc quý và hao tổn rất nhiều nội lực để chữa thương cho nàng. Vì Hoa Thiên Cốt chưa đắc đạo nên dù có tiên thân, hay trường sinh bất lão thì vẫn dễ dàng bị thương tổn như thường.

“Sư phụ...” Nàng dò dẫm thăm thì, bao nhiêu năm qua ngoại trừ nụ cười ở Quần Tiên yến, nàng vẫn chưa thấy vẻ mặt nào khác của người. Cho dù là lúc nàng mắc lỗi hay là bọn họ gặp nguy hiểm, thì trong mắt sư phụ vẫn ánh lên vẻ thông dong bình tĩnh, lạnh lùng không thể phá vỡ. Nhưng nay sư phụ lại ra tay đánh nàng, có thể thấy người giận đến thế nào, thất vọng về nàng đến thế nào.

Hoa Thiên Cốt xót xa, tủi thân suýt khóc. Nàng thật sự không cố ý lừa người, cũng không muốn thương tổn ai, chỉ là nàng không muốn để người khác biết chuyện kia thôi.

Lúc ấy hai người ở trong lớp màng pháp thuật, người xung quanh không thể xem được chuyện gì đang xảy ra. Sư phụ bao năm qua luôn ở bên nàng, nhất định đã cảm nhận được sát khí của nàng nên mới ra tay.

Bây giờ muốn giết Nghê Mạn Thiên thì càng không thể, Trường Lưu Sơn canh gác nghiêm ngặt như thế, làm sao có thể giết người mà không bị phát hiện đây. Chỉ cần một ngày không trừ được Nghê Mạn Thiên thì cho dù có lấy lại mảnh lụa cũng không có tác dụng gì. Chỉ cần nàng ta thuận miệng nói ra thì bất kể người khác có tin hay không, rơi vào tai sư phụ là nàng chết chắc.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Quả thật không còn cách nào sao? Nàng cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại, dù sư phụ có cho nàng là đại nghịch bất đạo, khi sư diệt tổ, sát hại đồng môn... dù thế nào... dù phải chết cũng tuyệt đối không thể để Nghê Mạn Thiên nói chuyện này ra. Cùng lắm thì được ăn cả, ngã về không!

Hoa Thiên Cốt lão đảo đứng dậy, đẩy cửa định ra ngoài. Không biết s

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

=> [Xem mục lục](#)

Chương 14: Nụ Hôn Động Trời

Sóc Phong bay lơ lửng trên không trung, mũi chân nhẹ nhàng chạm vào chiếc đèn hoa đăng trong suốt, mái tóc xõa tung bay trong trời đêm, có vẻ hơi buông thả, khuôn mặt vẫn được che phủ bởi một lớp khăn đen, chỉ để lộ một đôi mắt không ai nhìn thấu.

Cậu đứng từ trên cao nhìn Hoa Thiên Cốt. Sóc Phong không phải là người khéo ăn nói, bình thường phát ngôn cũng khó nghe, bởi vậy mấy năm nay đã quen việc yên lặng nhìn nàng. Ngay cả khi mọi người uống rượu hát vang cậu cũng chỉ im lặng ngồi một góc không gần không xa, như vậy là tốt lắm rồi.

Nhưng lần này quay về Trường Lưu Sơn nàng rõ ràng thay đổi rất nhiều, dường như luôn tránh né mọi người, lại dường như nặng bầu tâm sự, thường xuyên ngẩn ngơ.

Cậu không hiểu, trên đời này có rất nhiều chuyện cậu cũng không hiểu, bởi vậy mới luôn cố gắng quan sát học hỏi. Trước kia Sóc Phong cảm thấy Hoa Thiên Cốt giống thủy tinh, đơn giản đến mức chỉ cần liếc một cái đã nhìn thấu, nhưng bây giờ thủy tinh lại bị phủ kín bởi một màng hơi nước mỏng manh sâu muợn, khiến cậu nhìn mãi không ra.

“Đường Bảo, đi chơi với ta đi? Chúng ta xuống đây biển xem biểu diễn được không?” Lạc Thập Nhất cười.

“À...” Đường Bảo quay lại nhìn Hoa Thiên Cốt mặt mày tái nhợt, nó muốn ở bên cạnh Hoa Thiên Cốt, mấy ngày nay mẹ nó mệt sắp chết rồi.

Hoa Thiên Cốt muốn nói nhưng lại thôi, sau đó cười phất tay với Đường Bảo: “Đi đi, chơi vui về vào. Ta hơi mệt, lát nữa về nghỉ ngơi sớm, không chờ ngươi đâu.”

Nhìn bóng dáng xa khuất của Lạc Thập Nhất, Hoa Thiên Cốt hơi nhíu mày. Cùng một khí chất nho nhã, nhưng Lạc Thập Nhất lại như một khối ngọc đã được mài giũa cẩn thận, chững chạc khôn khéo, dường như có sự kiên cường của Vân Ân, xảo quyệt của Đông Phương Úc Khanh, biếng nhác của Sinh Tiêu Mặc, mặt khác cũng không hoàn toàn giống. Sư huynh luôn cẩn thận che giấu tài năng và cá tính của mình, không biết làm thế là vì sợ tổn thương người khác hay muốn tự bảo vệ bản thân.

©STENT

Ngoài Đường Bảo ra, không ai thấy một bộ mặt khác này của Lạc Thập Nhất, dù ở trước mặt ai sư huynh cũng đều chín chắn nội tâm, rất đáng tin cậy, giải quyết mọi chuyện đâu ra đấy, ngay đến cả Thế tôn cũng tin tưởng giao hết việc lớn việc nhỏ của Trường Lưu Sơn cho Lạc Thập Nhất làm. Một người đàn ông như vậy Nghê Mạn Thiên thích cũng là điều hiển nhiên, nhưng Hoa Thiên Cốt lại có chút lo lắng.

Khinh Thủy kéo nàng đi dạo xung quanh, thỉnh thoảng nhắc tới Hiên Viên Lãng, nhưng dù sao khoảng thời gian Hoa Thiên Cốt tiếp xúc với Lãng ca ca quá ngắn nên rất nhiều chuyện Khinh Thủy hỏi nàng không trả lời được...

Ví dụ như Hiên Viên Lãng thích cái gì, bình thường hay làm gì, thích ăn món gì, vân vân...

Hoa Thiên Cốt hậm hộc cười hạnh phúc không chút che giấu của Khinh Thủy đối với Hiên Viên Lãng, không giống nàng, càng chôn sâu càng tốt.

Nơi nơi đều vang tiếng hò reo, ngày thường tu luyện vất vả, chịu áp lực đè nén nên giờ các đệ tử chơi đùa thỏa thích. Hoa Thiên Cốt thấy ong hết cả đầu, bảo Khinh Thủy rằng mình muốn về. Khinh Thủy nói vết thương của nàng chưa lành, dặn dò mãi mới cho nàng đi.

Hoa Thiên Cốt cưỡi kiếm bay ra khỏi Trường Lưu Sơn mấy dặm thì dừng lại trên mặt biển, bởi vì hôm nay là ngày lễ nên có thể tự do qua lại hơn trăm dặm gần Trường Lưu Sơn.

Hoa Thiên Cốt thấy ngực nhói đau, cơ thể không còn chút sức lực. Nàng cố ý mặc áo cao cổ để che đi mấy dấu răng cứ hết lại có, có rồi lại hết. Bây giờ ngay cả pháp thuật chữa thương tầng thấp nàng cũng không sử dụng được, máu hao mòn rất nhanh, đồng thời cũng cuốn theo nội lực và chân khí của nàng.

Mỗi lần sư phụ hút máu nàng, nàng đều bức bối và đau lòng, sau đó quyết tâm tập hợp thần khí càng trở nên kiên định hơn. Nàng

không muốn sự phụ trở thành thế này, chỉ cần có thể giải độc cho người, dù chết nàng cũng không hối tiếc.

Mặt biển phản chiếu một bóng trăng lớn, tròn trịa, nàng đắm mình trong ánh sáng rạng ngời, lẻ loi đứng giữa bóng trăng.

Đột nhiên, một chiếc đèn hoa đăng bồng bênh như lá cây bay xuống, Hoa Thiên Cốt vươn tay ra đỡ, ngẩng đầu bỗng thấy Sóc Phong. Cảm xúc đau thương và yếu đuối trong lúc lơ đãng bị cậu ta nhìn thấy, Hoa Thiên Cốt khó tránh có chút ngỡ ngàng, vội vàng hỏi: “Sao lại ở đây? Không đi chơi với mọi người à? Khinh Thủy kể có một đệ tử mới nhập môn đã thổ lộ với cậu, chả mấy khi Trường Lưu Sơn có lễ hội, không ở bên người ta lại ra đây dạo một mình.”

Sóc Phong thoải mái nằm ườn lên mặt biển, sóng đánh dập dờn, ánh sáng lấp lóe, vậy mà áo cậu ta lại không bị ướt chút nào.

“Vì sao?”

Hoa Thiên Cốt mặt mày cười, bây giờ công lực của nàng không bằng cậu ta, chỉ có thể gắng gượng đứng trên mặt nước không bị rơi xuống.

“Chẳng phải cậu không từ chối người ta sao? Giờ thì cả Trường Lưu Sơn này đều biết cô bé ấy là bạn gái nhỏ của cậu rồi. Ngày nào Khinh Thủy cũng lái nhái bên tai tớ rằng cô bé kia dịu dàng thế nào, xinh đẹp ra sao.”

Sóc Phong không quan tâm nhìn trăng: “Ngay cả tên cô ấy tớ còn chả nhớ.”

Đầu Hoa Thiên Cốt chây đầy vạch đen: “Cậu không thích cô bé đó?”

Sóc Phong ngạc nhiên nhìn nàng: “Thích là cái gì tớ cũng không biết.”

Hoa Thiên Cốt không biết làm sao, cuối cùng ra chiều suy nghĩ rồi gật đầu: “Vĩnh viễn không biết là tốt nhất.”

Sóc Phong thấy mặt nàng cứng lại, bèn lấy từ trong ngực ra thứ gì đó như dạ minh châu, tròn tròn, phát sáng, nhưng phía dưới lại có hai cái chân bọc màng trong suốt, đôi mắt to đen lấy đảo qua đảo lại nhanh như chớp.

“Cá Cồn Cồn!” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc chạy tới, gõ gõ lên đầu cá tròn tròn. Cá Cồn Cồn là yêu tinh giống Đường Bảo chứ không phải cá, chúng sống trên mặt nước, có thể đập như bóng cao su, sẽ nảy lên rất cao.

Sóc Phong vừa thả tay ra, chú cá Cồn Cồn đã lướt trên mặt nước, tốc độ nhanh đến chóng mặt. Nhất thời trên mặt biển xuất hiện một ngân nước quanh co bằng bạc.

“Sao cậu lại bắt được nó?” Trong lễ hội thường hay có trò bắt cá Cồn Cồn, thỉnh thoảng so xem ai bắt được nhiều hơn, đôi khi lại là mọi người cùng tranh một con.

Cá Cồn Cồn cực kì thông minh, chạy nhanh vô cùng, thân lại trơn nhẵn, nếu không dùng pháp thuật thì rất khó bắt.

Sóc Phong nhìn nàng nói: “Đầu không?”

Hoa Thiên Cốt kéo tay áo lên, bọn họ chưa bao giờ giao đấu, lần này thi bắt cá Cồn Cồn vậy! Vừa mới đó nàng đã trượt một quãng xa trên mặt biển, cắt ngang ánh trăng tròn dưới nước. Sóc Phong thấy nàng có chút tinh thần, ý cười hiện lên mắt, sau đó cũng bật người đuổi theo, bắt đầu tranh với nàng. Hai người kẻ bắt người đuổi, đẩy đi đẩy lại, cực kì vui vẻ.

Còn Bạch Tử Họa, giờ phút này đang đứng ở đài Lộ Phong trên Tuyệt Tình điện cao cao nhìn xuống phía dưới. Cả tiên sơn hẳn bảo vệ trăm năm nay đèn đuốc sáng trưng, vạn chiếc hoa đăng, tràn ngập tiếng cười, rạo rực sức sống. Mà hẳn lại đang từ từ héo rũ như gốc đào trên điện.

Mấy ngày nay, ngoài lúc đọc phát tác thi hán ngày đêm không ngủ viết sách, hoặc là viết di thư. Hẳn biết tầm quan trọng của mình đối với Trường Lưu Sơn và cả Tiên giới, cũng biết trách nhiệm của mình vẫn chưa hoàn thành.

Hồi xưa, khi sự phụ truyền ngôi cho hẳn có nói: “Tử Họa, phải bảo vệ cơ nghiệp ngàn năm của Trường Lưu, phải bảo vệ Tiên giới trăm năm an bình.”

Nhưng hẳn lại để sự phụ phải thất vọng, ngay cả bản thân mình hẳn còn không cứu được, thậm chí phải dựa vào máu của Tiểu Cốt để kéo dài chút hơi tàn.

Trước kia khi nhận Tiểu Cốt làm đồ đệ hẳn còn ngạo khí chống trời, nhưng nay chỉ có thể nghe theo số phận, cố gắng kéo dài thêm thời gian, sau đó dốc hết tâm huyết ghi chép lại những chuyện mình đoán sẽ xảy ra trong tương lai cùng đối sách, khích lệ Trường Lưu và Tiên giới vượt qua khó khăn.

Hẳn nghĩ từ lâu mình đã không còn bận tâm đến việc gì nữa, nhưng càng về sau hẳn mới rõ, tự nội tâm hẳn vẫn vẫn vương nhân thế, vương bận Trường Lưu, càng không nỡ bỏ lại đệ tử duy nhất này.

Chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấy Hoa Thiên Cốt trên mặt biển xa xôi, đang bắt cá Cồn Cồn với Sóc Phong. Nàng trượt nhẹ trên mặt biển tựa như đang cưỡi chim bay trên trời vậy.

Đã bao lâu rồi hẳn không được nhìn thấy nụ cười vui vẻ đó của nàng?

Một làn gió thổi tới, không ngờ hán lại cảm thấy lạnh. Đại nạn ập đến, chỉ là, có một số chuyện hán vẫn chưa dọn dò xong, cho hán nhiều thời gian hơn một chút, chỉ cần thêm một chút thời... để hán sắp xếp xong mọi chuyện của Trương Lưu và Tiên giới, để hán dạy bảo đứa bé này nhiều hơn nữa, ở bên cạnh nó nhiều hơn nữa.

Bạch Tử Họa khễ thờ dài, đôi môi mỏng tái nhợt không còn chút máu, dưới ánh trăng đôi mi dính sương sớm trong veo, phủ lên gương mặt trắng bột như tượng băng càng thêm vẻ xuất trần. Làn áo trắng hóa thành sương khói, khiến người khác không sao nắm bắt được, xa xa nhìn lại, đúng là còn sáng rọi nhân gian hơn cả vàng trắng vĩ đại trên bầu trời.

Hán đã mất cảm giác đau, nhưng đột nhiên cảm thấy cơ thể có chút không ổn, độc lại sắp phát tác, bắt đắ dĩ lắ dầu, xoay người bay xuống đài Lộ Phong, trở về phòng mình.

Còn Hoa Thiên Cốt hỗn hà hỗn hển cuối cùng cũng bắt được cá Cồn Cồn, ngựa đầu lên cười lớn.

“Tớ bắt được nó...”

“Thiên Cốt!”

Sóc Phong cứ đứng đó nhìn nụ cười trên mặt nàng vụt tắt, mắt nhắm nghiền lại, cơ thể trầm xuống, “bùm” một tiếng rơi xuống nước.

Cậu ta vội chạy tới kéo nàng ra khỏi nước, người ướt như chuột lột.

Sóc Phong sợ hãi, ra sức gọi Hoa Thiên Cốt, truyền rất nhiều chân khí vào trong cơ thể nàng mới nhận ra nàng đã suy yếu đến mức này.

Hoa Thiên Cốt mơ màng mở mắt, cười nói: “Chả hiểu sao tớ lại bắt cần ngủ gật như thế. Ngại quá, phiền cậu đưa tớ về Tuyệt Tinh điện được không?”

Sóc Phong vội vàng ôm lấy nàng, bay thẳng lên Tuyệt Tinh điện.

Cảm giác Hoa Thiên Cốt trở về còn mang theo hơi thở của người khác, Bạch Tử Họa đi từ trong phòng ra, nhìn Sóc Phong hấp tấp đáp xuống đất, ôm Hoa Thiên Cốt ướt đẫm.

“Ai cho phép ngươi lên Tuyệt Tinh điện?” Bạch Tử Họa lạnh lùng nói, nhìn Hoa Thiên Cốt đang run rẩy trong lòng Sóc Phong.

“Xin lỗi Tôn thượng, Thiên Cốt đột nhiên ngất xỉu, cho nên đệ tử đưa nàng về.” Lâu lắm rồi Sóc Phong không gặp Bạch Tử Họa, trong lòng cực kì hoảng sợ, Tôn thượng sao lại bị thương nặng như thế, dường như sắp mất cả tiên thân.

Cậu bước lên muốn trao Hoa Thiên Cốt cho người, không ngờ Bạch Tử Họa lại lui về. Độc của hán đang phát tác, ở khoảng cách xa như thế còn người thấy mùi máu của Hoa Thiên Cốt, không thể động vào nàng.

“Ngươi đưa nàng vào phòng đi.”

Đây là lần đầu tiên Sóc Phong đến Tuyệt Tinh điện, không biết xung quanh thế nào, vậy nên đi thẳng vào phòng Bạch Tử Họa. Bạch Tử Họa muốn để Hoa Thiên Cốt nằm ở căn phòng trong viện của nàng, nhưng lại lười mở miệng, muốn Sóc Phong mau mau rời đi.

“Sao Thiên Cốt đột nhiên lại bị ngất? Hơn nữa còn là thiếu máu?” Bởi vì lo lắng nên trong giọng Sóc Phong thấp thoáng mùi chất vấn. Bạch Tử Họa là vị sư phụ nàng kính yêu nhất, tại sao không chăm sóc tốt cho nàng, hơn nữa ngay cả chuyện ấy cũng không để ý?

Bạch Tử Họa khễ giặt mình, giọng lạnh tanh: “Được rồi, ngươi có thể đi.”

“Dạ vâng, Tôn thượng.” Sóc Phong đặt Hoa Thiên Cốt lên chiếc giường nhỏ của Bạch Tử Họa, đột nhiên thoáng nhìn thấy vết thương trên cổ nàng, ngây cả người. Cậu quay đầu lại nhìn chòng chọc Bạch Tử Họa hai giây, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Tự tiện xông vào Tuyệt Tinh điện, đừng quên đến Giới Luật Đường lĩnh tội.”

“Đệ tử tuân mệnh.” Giọng Sóc Phong cứng ngắc, mang theo một chút khó hiểu, lại thêm ít phần uất, bước đi như một cơn gió.

Bạch Tử Họa đi đến trước mặt Hoa Thiên Cốt, nhìn khuôn mặt trẻ con bầu bĩnh ngày xưa của nàng giờ còn thảm hại hơn mình ba phần, không khỏi lo lắng.

Hán chạm tay vào bả vai nàng, hong khô chỗ quần áo ướt đẫm trong nháy mắt rồi độ thêm không ít chân khí cho nàng.

Hoa Thiên Cốt mơ màng tỉnh lại, mặt hỏi lỗi: “Sao con lại chạy đến phòng sư phụ thế này, xin lỗi, con về ngay đây.”

Nàng gắng gượng đứng dậy, loạng choạng đi được hai bước, bởi vì váng đầu nên té ngã, may mà Bạch Tử Họa kịp thời đỡ lấy nàng, Hoa Thiên Cốt vừa hay gục trong lòng hán.

Trước kia thầy trò bọn họ ôm nhau rất nhiều, nhưng chưa bao giờ kỳ lạ như bây giờ. Hoa Thiên Cốt đã bắt đầu sốt, cả người nóng như lửa, mà Bạch Tử Họa vẫn lạnh như tượng băng.

Nàng bỗng thấy người mình mát lạnh, cực kì dễ chịu, mơ màng bám lấy vật trước mắt không muốn cử động nữa.

Nháy mắt Bạch Tử Họa ngửi thấy trăm mùi thơm mát trong máu của Hoa Thiên Cốt, ý nghĩ vừa nảy ra đã không thể áp chế được, răng dễ dàng tìm cổ nàng cắn xé. Dòng máu ấm áp trào từ răng hấn ra, vương lên cổ và tóc Hoa Thiên Cốt.

Hoa Thiên Cốt đau đớn kêu lên, nhưng vẫn ôm chặt Bạch Tử Họa, không muốn buông ra.

Nhưng lần này Bạch Tử Họa hút mạnh và đau hơn lần trước rất nhiều, hai tay ôm chặt cơ thể nhỏ bé của nàng khiến nàng gần như nghẹt thở.

“Sư...” Hoa Thiên Cốt hơi tỉnh táo, muốn giãy ra khỏi người Bạch Tử Họa. Nhưng răng của Bạch Tử Họa lại cắn càng sâu, cảm giác máu rút ra khỏi cơ thể, vừa mát hỗn lại vừa đau đớn, Hoa Thiên Cốt cắn chặt môi dưới cố gắng nhẫn nhịn.

Lúc này có một con chim bay từ cửa sổ vào, lượn vài vòng xung quanh nhưng hoàn toàn không được chú ý, cuối cùng đáp xuống bên chân hai người.

Hoa Thiên Cốt biết nếu cứ thế này mình sẽ bị sư phụ hút đến khô cạn, độc của người còn chưa giải được, nàng sao có thể chết? Nàng dồn hết tất cả sức lực, một ánh sáng bạc bùng lên, đánh văng Bạch Tử Họa.

Mắt Bạch Tử Họa lóe sáng nhưng không có ý ngẩng đầu lên, trên môi còn dính máu, một ít chảy dọc từ khóe miệng, rơi xuống áo bào trắng như tuyết của hắn.

“Sư phụ...” Hoa Thiên Cốt nhìn ánh mắt trống rỗng của hắn, đột nhiên trong lòng nảy sinh một mối hoang mang cực lớn.

Bạch Tử Họa nhìn đôi môi bị nàng nghiền chặt mà rướm đầy máu khế đóng mở, màu đỏ tươi mê người như thế khiến hắn không kiềm chế được, nghiêng người.

Hoa Thiên Cốt bỗng dờ dẫm.

Thì ra thiên hoang địa lão cũng chỉ thế này mà thôi.

Trong đầu nàng lấp lóe những tia sáng bạc của những vì tinh tú, từng con sóng bỗng bành khế trôi, nàng tựa như bay mà không cần cánh, tự do và phóng khoáng như những vị thần.

Đôi môi của sư phụ vừa mỏng lại vừa lạnh lẽo, tựa như miếng thủy tinh, chỉ cần chạm nhẹ, lúc nào cũng có thể vỡ vụn. Cảm giác tê dại từ đôi môi ấy lan ra khắp mọi nơi.

Hạt bụi trong không khí cũng ngừng di chuyển, thế giới nháy mắt trở nên thật vắng vẻ quanh hiu, chỉ có ánh trăng muôn đời như một, yên lặng chiếu sáng lên hai người.

Hoa Thiên Cốt không biết gì nữa, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại mấy hàng chữ: Đây là mơ, đây là mơ, đây là mơ... Đến khi mở mắt ra giấc mơ này sẽ kết thúc.

Nhưng khi cổ hết sức mở mắt ra, nàng vẫn nhìn thấy người đó, nhìn thấy gương mặt mà bình thường nghĩ tới quá nhiều nàng cũng tự khinh bỉ bản thân mình. Hoa Thiên Cốt ngừng thở, mắt mở to như chuông đồng. Nàng muốn giang tay đẩy người ra, nhưng lưỡi sư phụ vừa nhẹ nhàng lướt qua cánh môi của mình, tức thì người nàng mềm nhũn.

Một mùi tanh mặn tràn ra giữa hai người, Bạch Tử Họa liếm hết máu trên môi, bắt đầu dùng sức mút. Hoa Thiên Cốt lại run bần bật, linh hồn dường như đang theo máu rời khỏi cơ thể.

Không đứng được nữa, Hoa Thiên Cốt lao đảo lui lại mấy bước, nhưng Bạch Tử Họa lại không đỡ mà nghiêng người đè nàng xuống giường, bịn rịn lưu luyến, ra sức liếm mút. Mặc dù nhất thời mất đi ý thức, nhưng thứ mềm mại ấm áp pha lẫn máu tươi khiến hắn càng muốn nhắm nháp nhiều hơn.

Cơ thể nhỏ bé của Hoa Thiên Cốt vừa co rúm vừa run rẩy, nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày thân mật với sư phụ đến mức này, hạnh phúc đã sớm nhường chỗ cho sợ hãi và bối rối.

Sao nàng có thể nhận lúc sư phụ mất ý thức mà làm ra việc này? Dù người có hồ đồ thì nàng vẫn tỉnh táo mà? Đợi đến khi người tỉnh lại, nàng còn mặt mũi nào nhìn mặt sư phụ nữa đây? Nhưng lúc này nàng đang nằm dưới thân Bạch Tử Họa, một chút sức lực cũng không có, chỉ có thể nghe tiếng mình kim nén hơi thở.

“Sư phụ!” Nàng cảm thấy môi mình đang bị Bạch Tử Họa cắn phá, càng lúc càng rướm nhiều máu, vương xuống tóc nàng và ga giường. Vì quá đau nên Hoa Thiên Cốt phải ôm chặt Bạch Tử Họa, dường như muốn hôn càng nhiều hơn.

Bỗng có một tiếng hét ngoài cửa.

Ảo cảnh tuyệt vời nháy mắt vỡ tan, cả người Hoa Thiên Cốt như bị rơi vào hố băng. Nàng vội vàng điếm huyết ngũ của Bạch Tử Họa, sau đó xoay người đứng dậy, chạy vụt ra khỏi phòng.

Đệ tử Lý Mông hầu hạ bên cạnh Thế tôn, chuyên chịu trách nhiệm truyền tin tức mệnh lệnh cùng xử lý những chuyện vặt vãnh toàn thân cứng ngắc chôn chân tại chỗ, trong mắt chứa đầy khủng hoảng.

Lòng Hoa Thiên Cốt lạnh ngắt, cẩn thận nở một nụ cười gượng gạo, định trấn an tinh thần của cậu ta.

“Người hãy nghe ta nói... chuyện này không phải thế, chỉ là ngoài ý muốn thôi...” Nàng khẽ tiến lên hai bước.

Lý Mông hoảng sợ, lắc đầu nguầy nguậy. Không phải là thật, không phải là thật, chuyện đó không thể là thật được. Một người luôn cao cao tại thượng như Tôn thượng sao có thể làm ra loại chuyện đó với đồ đệ của mình! Không, không thể tin!

Lý Mông xoay người cưỡi gió bay vụt đi, nhưng Hoa Thiên Cốt nào có chịu. Nếu cậu ta nói hết chuyện vừa nhìn thấy ra ngoài hoặc kể cho Thế tôn, nàng thì không sao, ai muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng còn sư phụ thì sao! Nàng tuyệt đối không để cậu ta hủy hoại danh dự trăm năm của sư phụ!

Hoa Thiên Cốt vận công dùng mấy mảnh băng làm ám khí, Lý Mông đang bối rối, nhanh chóng bị nàng bắn xuống.

Hoa Thiên Cốt bay vụt qua điểm huyết đạo của cậu ta, về mặt cầu khẩn nhìn: “Lúc này là vì sư phụ trúng độc, mắt không chế, chuyện này không như cậu tưởng tượng đâu.”

Lý Mông tức giận nhìn nàng, nếu không phải vì xảy ra chuyện hệ trọng nhưng bất kể Thế tôn có truyền âm hay gửi thư đến Tuyệt Tình điện thế nào, Tôn thượng vẫn không hồi đáp, thì người sao phải phái cậu ta lên đây. Không ngờ lại chứng kiến một màn vô sỉ thế này, thật khiến cậu ta vô cùng đau đớn!

“Tiện nhân! Tiện nhân! Ta biết là người quyến rũ Tôn thượng! Danh dự của Trường Lưu mất hết trên tay người rồi!”

Hoa Thiên Cốt mệt mỏi nhìn cậu ta: “Ta biết, tất cả đều là lỗi của ta. Coi như ta cầu xin người, đừng nói chuyện này ra ngoài, ta không muốn giết người.”

Lý Mông gắng sức nhỏ toẹt một bãi nước bọt xuống đất: “Đây là loạn luân! Là khi sư diệt tổ! Đừng mong ta sẽ giúp người việc này!”

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, vươn tay đánh một cái thật mạnh lên cổ cậu ta, Lý Mông lập tức hôn mê ngã xuống đất.

Cả đời này nàng chưa bao giờ rơi vào tình huống khó xử như thế, Nghê Mạn Thiên có biết tình cảm của nàng cũng không sao cả, nếu nói ra cùng lắm là bị sư phụ ghét bỏ, trục xuất khỏi sư môn. Nhưng không ngờ chuyện này lại bị Lý Mông nhìn thấy, liên quan đến danh dự của sư phụ thì không còn là chuyện nhỏ nữa. Nàng nên làm gì bây giờ? Rốt cuộc phải làm gì bây giờ?

Giết cậu ta ư? Nhưng lần trước sư phụ đã tức giận như thế, nàng vẫn nhớ rõ khi đó nàng liên tục đập đầu trong này, nói nàng biết lỗi rồi. Thật sự nàng đã biết lỗi, nàng đã ra sức tự kiểm điểm. Giết người là sai, cho dù có vì tính mạng của sư phụ mà đánh đổi bằng sinh mệnh của người khác thì vẫn là sai. Thật ra từ trước tới nay, trong mắt nàng, người tuy có kẻ tốt kẻ xấu, nhưng sinh mệnh lại không có giá cả khác nhau.

Chuyện Nghê Mạn Thiên nếu tìm lí do thì có thể nói là nàng ta tâm địa độc ác. Nhưng còn Lý Mông? Sao có thể vì cậu ta vô tình biết chuyện mà đẩy cậu ta vào chỗ chết?

Đầu Hoa Thiên Cốt loạn như cào cào, Đông Phương Úc Khanh không có ở đây, Đường Bảo cũng không, ngay cả một người để bàn bạc nàng cũng không có. Nhưng không thể kéo dài mãi thế này được, nếu quá lâu Thế tôn sẽ sinh nghi.

Hoa Thiên Cốt tuyệt vọng nhìn ánh trăng trên bầu trời đêm, cuối cùng vẫn quyết tâm. Thôi được rồi, nếu có tội tình gì thì hãy để một mình nàng gánh chịu vậy.

Hoa Thiên Cốt bay tới tầng cao nhất của Tàng Thư tháp, nơi đó chứa đầy sách cấm ghi chép những loại pháp thuật hắc ám và cấm thuật, vốn bị sức mạnh của sư phụ phong ấn, nhưng bây giờ người đã thành thế này, nàng dễ dàng dùng Thiên Thủy Tích phá trận pháp và hóa giải phong ấn mà thần không biết quỷ không hay.

Không lâu sau trận chiến với Lam Vũ Lan Phong, nàng từng nghiên cứu hai loại thuật khiến mình phải chịu nhiều đau đớn – nhiếp hồn thuật và huyền thuật. Đường Bảo từng nói với nàng, vốn dĩ pháp thuật đó được lưu giữ trong Tàng Thư tháp ở Trường Lưu Sơn, bị phong ấn đã trăm năm, không cho bất cứ kẻ nào luyện tập, chỗ mà Lam Vũ Lan Phong có được chỉ là một phần khiếm khuyết thôi.

Nếu thực sự có quyển sách đó, dùng nhiếp hồn thuật có thể khống chế tâm trí của một người thì nhất định có thể xóa bỏ một phần kí ức của cậu ta.

Chẳng mấy chốc Hoa Thiên Cốt đã tìm thấy, trở lại chỗ Lý Mông, lật một trang thi hành nhiếp hồn thuật với cậu ta. Pháp thuật cực kì hanh thông, Lý Mông mơ màng tỉnh lại nhìn nàng, chỉ cảm thấy đầu ong ong, không nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì. Hoa Thiên Cốt nói Tôn thượng đã đi ngủ rồi, không muốn bị người khác quấy rầy, vì thế Lý Mông bèn chuyển lời của Thế tôn cho nàng, bảo nàng thưa lại với Bạch Tử Họa, sau đó mơ màng rời khỏi Tuyệt Tình điện.

Hoa Thiên Cốt thờ phào nhìn theo bóng lưng cậu ta, thầm nghĩ may mà chuyện lần này giải quyết không có thương vong, nhưng tội của nàng lại tăng thêm một bậc.

Quay lại phòng, Bạch Tử Họa vẫn đang mê man, trên môi là vết máu đỏ tươi. Hoa Thiên Cốt cúi đầu nhìn người, muốn vươn tay sờ gương mặt đẹp đến trong suốt mỗi khi có ánh trăng ấy nhưng lại không dám làm càn. Nàng lấy tay áo cẩn thận lau đi vết máu ở khóe miệng Bạch Tử Họa, sau đó nhẹ nhàng đặt tay lên trán người, ánh tím lóe lên, xóa tan trí nhớ của Bạch Tử Họa về buổi tối hôm nay. Nếu không dựa vào khả năng của người, cho dù có mất đi ý thức thì hôm sau tỉnh lại nhất định sẽ có ấn tượng mơ hồ về những gì bản

thân đã làm. Những việc ấy sao để người biết được!

Đêm nay, nụ hôn ngọt ngào pha lẫn vị máu tanh này, là kí ức đẹp nhất trong cuộc đời nàng, cứ vĩnh viễn phong ấn lại trong lớp tro bụi thời gian là được. Người là sự phụ của nàng, nàng mãi mãi chỉ có thể coi người như sự phụ của mình mà thôi.

Hoa Thiên Cốt khẽ đáp lại chặn cho Bạch Tử Họa, mỉm cười, xoay người bước đi.

Hôm sau Bạch Tử Họa tỉnh dậy, thấy trên giường loang lổ vết máu thì biết ngay hôm qua độc lại phát tác phải uống máu Hoa Thiên Cốt, nhưng bình thường ít nhiều còn nhớ được, còn lần này ngay cả một ấn tượng mơ hồ cũng không có. Hắn có chút tự giận bản thân, xem ra không thể tiếp tục ở nơi này được nữa, bằng không một ngày nào đó có thể vô tình uy hiếp đến tính mạng của Tiểu Cốt. Nhưng cảm giác lưu luyến không muốn rời cứ âm ỉ trong lòng khiến hắn thật lo lắng, rốt cuộc mình đang lưu luyến cái gì?

Bạch Tử Họa thấy chiếc chặn giấy trên bàn đang đặt lên phong thư của sư huynh, có lẽ là Tiểu Cốt để đó. Hắn bay đến Tham Lam điện, về cơ bản mọi thứ đều đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, việc này nên để sư huynh biết, sau đó mình sẽ rời khỏi Trường Lưu Sơn.

“Tiểu Cốt!” Đường Bảo ra sức lay nàng.

“Hả? Gì thế?” Hoa Thiên Cốt bối rối đánh rơi đĩa xuống đất.

“Rốt cuộc mẹ có nghe thấy con nói gì không đó? Mới sáng ra đã cắn đĩa cười ngờ nghếch trước cửa sổ, gốc không đỡ nổi!”

“Ha ha, ha ha... Có gì đâu, cứ nói tiếp đi, tiếp đi.”

Đường Bảo cắn một mẩu lá cải trắng, làm như đang cắn khăn tay, thẹn thùng nhìn nàng: “Mẹ nói xem, con nên làm thế nào bây giờ?”

Hoa Thiên Cốt gấp miếng cải trắng của nó bỏ vào miệng, và một miếng cơm to: “Làm gì là làm gì?”

Đường Bảo thờ hồng học trên cái bàn trước mặt nàng, lẩn qua lẩn lại...

“Hu hu, mẹ chẳng nghe con nói gì cả, đêm qua Lạc sư huynh tỏ tình với con, con nên làm gì bây giờ?”

“Phụt!” Mắt Hoa Thiên Cốt tròn tròn, phì hết cơm trong miệng ra, rơi xuống người Đường Bảo như tiên nữ rải hoa.

Cái gì?

Đường Bảo thẹn thùng che mặt, cơ thể trở nên trong suốt, cuộn tròn người lại.

Hoa Thiên Cốt lấy ngón tay chọc nó, vừa buồn cười lại vừa bất lực.

“Huynh ấy nói với người thế nào?”

“Huynh ấy nói, bé cưng, ta rất thích nàng, để ta chăm sóc nàng cả đời nhé!” Đường Bảo bắt chước dáng vẻ nồng nàn chân thành thổ lộ của Lạc Thập Nhất.

“Ha ha ha, sau đó thì sao?”

“Sau đó nhân lúc con ngẩn người hôn choẹt con một cái.” Đường Bảo lí nhí.

Hoa Thiên Cốt ôm bụng cười ngặt: “Sao người biết người ta tỏ tình với người, ngộ nhờ sư huynh muốn đưa người về làm thú cưng thì sao?”

“Không đâu, sư huynh tốt với con lắm. Con muốn ăn kẹo gì cũng mua cho con, hừ, chả giống ai đó, ngày nào cũng bắt con ăn cỏ và lá cây.”

“Ta không cho người ăn là vì sợ người bị sâu răng, hơn nữa người là sâu, đương nhiên phải ăn nhiều thực phẩm xanh rồi. Ta là người mẹ tốt, không ngoan ngoãn phục tùng người như cha người và Lạc Thập Nhất đâu! Sau đó thì sao? Người trả lời thế nào?”

“Con bảo có mẹ Cốt Đầu sẽ chăm sóc con cả đời, huynh chỉ cần thường xuyên chơi với Đường Bảo như thế này là được rồi.”

Hoa Thiên Cốt có thể tưởng tượng được dáng vẻ tan nát cõi lòng của Lạc Thập Nhất khi nghe thấy câu trả lời của nó, lấy đĩa gấp Đường Bảo đến trước mắt: “Ta chẳng thêm chăm sóc người, nói xem nào con gái, có thích Lạc sư huynh không?”

“Thích.” Đường Bảo thành thật trả lời.

“Còn Kinh Thủy thì sao?”

“Ha ha, cũng thích.”

Hoa Thiên Cốt bắt đắc dĩ lắc đầu: “Ta nghĩ đợi sau khi người phân biệt rõ loại thích nào là loại thích nào thì hãy quyết định. Nhưng ta hy vọng người đừng thân thiết với Lạc sư huynh quá.”

“Tại sao ạ?”

Hoa Thiên Cốt không trả lời, bắt an nhìn ra ngoài cửa sổ. Hiện nay người có thể dựa vào cũng chỉ có Lạc Thập Nhất.

“Cốt Đầu! Cốt Đầu!” Đường Bảo ra sức cắn tay nàng, “Mẹ vẫn đang lo lắng chuyện trộm thần khí hả? Không sao đâu, chúng ta đã lên kế hoạch cả rồi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Hoa Thiên Cốt gạt đầu, khế thờ dài.

Đột nhiên Đường Bảo thấp giọng nói: “Cốt Đầu, mẹ thích Tôn thượng đến vậy sao? Cha con thật ra cũng tốt lắm.”

Hoa Thiên Cốt hơi giật mình, cúi đầu nhìn nó mỉm cười: “Tình cảm của ta đối với sư phụ không chỉ đơn giản là thích. Thật ra đến nay ta còn không biết ‘thích’ là gì, chỉ thấy khác biệt duy nhất là sẽ căng thẳng, tim đập thình thịch. Nhưng đối với sư phụ, sự tôn kính, ngưỡng mộ và cảm kích còn hơn thứ đó rất nhiều, cảm giác ‘thích’ ấy không chiếm đến một phần mười. Ta không cầu gì, chỉ mong người khỏe mạnh, để ta có thể vĩnh viễn làm đồ đệ ở bên người.”

“Nhưng nếu trộm thần khí, Tôn thượng đâu tha thứ cho chúng ta?”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Đành vậy thôi, chỉ cần giải được độc cho sư phụ, hình phạt nào ta cũng xin nhận cả. Có điều Đường Bảo, nhớ kĩ, lúc nào cũng phải đề phòng Nghê Mạn Thiên.”

“Tại sao?”

“Đứa bé này, đừng chỉ nhìn lòng tốt của người ta mà không thấy nổi oán hận kẻ khác dành cho người. Tính khí Nghê Mạn Thiên không phải quá tồi, nhưng lại hay ghen tị, thù dai, quá hiếu thắng và bất chấp thủ đoạn. Một người có tất cả những tính cách này thì rất có thể sẽ bất chấp hậu quả làm ra những chuyện cực kì đáng sợ. Mong là ta suy nghĩ quá nhiều, nhưng người vẫn không nên gần gũi với Lạc sư huynh, tránh việc nàng ta trút tất cả nỗi căm hận đối với ta lên người người, biết chưa?”

“Dạ, con biết rồi, nhưng con mạnh lắm, một Nghê Mạn Thiên nhỏ con vẫn xử lý được.”

Hoa Thiên Cốt lắc đầu: “Chỉ sợ nàng ta ngầm giở trò.” Nàng đã phải ném bao nhiêu lần rồi.

“Tiểu Cốt.” Đột nhiên giọng Bạch Tử Họa vang lên.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc: “Sư phụ có gì dặn dò?”

“Đến thư phòng, vì sư có điều muốn nói với người.”

Hoa Thiên Cốt vội vàng chạy lại, Đường Bảo tiếp tục phấn đấu trong đĩa thức ăn.

“Sư phụ.” Mắt Hoa Thiên Cốt chỉ dám liếc góc áo trắng như tuyết, không dám ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tử Họa. Nhớ tới chuyện xảy ra ngày hôm qua, mặt nàng đỏ rực như trái táo.

“Đây là chỗ sách người cần học trong hai năm tới, vì sư đã viết hết một số chuyện người cần làm hoặc có thể gặp phải vào quyển sách màu xanh. Nếu gặp chuyện gì không hiểu hoặc khó giải thích thì hãy xem nó.”

“Sư phụ?!” Hoa Thiên Cốt ngạc nhiên nhìn người.

“Hai ngày nữa ta sẽ rời khỏi Trường Lưu Sơn, thuận theo tự nhiên, tọa hóa^[1] ở Cửu Trọng Thiên. Tất cả mọi chuyện vì sư đã làm thỏa đáng, người không cần tiếp tục miễn cưỡng kéo dài mạng sống cho ta. Đợi ta phong ấn xong toàn bộ thần khí thì sẽ giao cho sư bá người, sau đó sư bá người sẽ phân tán đi khắp nơi. Ta sẽ thông cáo với bên ngoài là bế quan, có thể kéo dài được năm nào thì hay năm đấy, để tránh Trường Lưu và Tiên giới đại loạn.”

[1] Tọa hóa: Theo Đạo Phật chỉ hòa thượng ngồi chờ đón cái chết.

“Đừng, sư phụ...” Hoa Thiên Cốt dờ dẫm lắc đầu.

“Ta đã bảo sư thúc thay ta dạy dỗ người, nhưng sư phụ không còn nữa, việc gì cũng phải tự dựa vào bản thân.”

“Con không muốn, con chỉ cần sư phụ thôi!” Hoa Thiên Cốt không nhịn được hét lên.

“Tiểu Cốt, đây là chuyện đã định từ mấy tháng trước rồi, sư phụ có thể nhờ người mà cảm cực được đến hôm nay đã là vô cùng may mắn. Mọi việc không thể cưỡng cầu, người đã có một nửa tiên thân, việc gì phải câu nệ sinh tử?” Bạch Tử Họa thờ dài.

“Năm nay người bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám.” Hoa Thiên Cốt cố hết sức để giọng mình không lạc đi.

“Đã là người lớn rồi à, thế thì càng phải thấu hiểu, điều kiêng kị nhất khi tu đạo chính là trong lòng có chấp niệm. Nếu... nếu người bằng lòng thì hãy trở về dáng vẻ trưởng thành đi, ở Trường Lưu Sơn thêm vài năm nữa rồi quay về Mao Sơn làm một chưởng môn tốt, đừng phụ sự kì vọng của Thanh Hư đạo trưởng, đưa Mao Sơn lên đỉnh vinh quang.” So với Trường Lưu Sơn, Mao Sơn cần nàng

hơn nhiều, nàng cũng sẽ có nhiều cơ hội hơn. Bạch Tử Họa nhìn dung mạo bao năm không thay đổi của nàng, đột nhiên rất muốn biết Tiểu Cốt khi trưởng thành sẽ như thế nào, tiếc rằng hắn không còn cơ hội nhìn thấy nữa.

Hoa Thiên Cốt quỳ gặp người xuống trước mặt Bạch Tử Họa.

“Sư phụ, Tiểu Cốt xin người, chờ thêm vài ngày nữa được không? Ít ra, ít ra hãy chờ thêm năm ngày nữa ăn sinh nhật với Tiểu Cốt rồi hẳn đi được không?” Chờ sau khi thần khí rơi vào tay nàng...

Bạch Tử Họa không nói gì, lưỡng lự một lát, điều này có nghĩa là vẫn phải dựa vào máu Tiểu Cốt để cầm cự thêm vài ngày. Cân nhắc hết lần này tới lần khác, cuối cùng hắn gật đầu.

Thừa dịp Bạch Tử Họa dành phần lớn thời gian để bế quan, Hoa Thiên Cốt nhanh chóng đọc qua rất nhiều sách trong Cẩm Thư các, tìm những pháp thuật có ích cho việc trộm thần khí, đặc biệt là cách hóa giải phong ấn.

Bởi vì nàng sẽ đón sinh nhật cùng sư phụ, cho nên một ngày trước đó nàng đã làm một bàn đầy đồ ăn ở chỗ Hủ Mộc Thanh Lưu mời mọi người thưởng thức, cũng có thể coi đó là tiệc chia tay.

Nhìn mọi người thỏa thích hát hò như mọi ngày, hoặc gảy đàn uống rượu, hoặc chạy nhảy nô đùa, cảm xúc trong Hoa Thiên Cốt cuộn trào như những con sóng dữ. Nàng biết qua đêm mai, hết thầy không thể quay lại được nữa, mấy năm vui vẻ ở Trường Lưu Sơn cũng sẽ không còn.

Tiệc tàn, Hoa Thiên Cốt đang trên đường về Tuyệt Tinh điện thì bị Sóc Phong ngăn lại.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Cậu ta hỏi thẳng.

Hoa Thiên Cốt chột dạ cười, đột nhiên nhớ ra ngày đó cậu ta cũng gặp sư phụ, chắc đã nhận ra tình trạng sư phụ rất kỳ lạ, vậy nàng cũng không cần giấu nữa.

“Sư phụ trúng kịch độc, đây không phải chuyện nhỏ, nhất định cậu phải giữ bí mật đấy!”

Sóc Phong im lặng bay lơ lửng trên không, đôi mắt còn sáng hơn cả những vì tinh tú trên bầu trời đêm.

“Cậu... suy yếu thành như vậy, là vì hằng đêm Tôn thượng hút máu cậu để kim hãm độc tính, đúng không?”

“Không phải! Là tớ để cho sư phụ hút, vì cứu tớ nên sư phụ mới bị như thế.”

“Vậy mấy ngày nay cậu rầu rĩ không vui là vì đang tìm cách cứu người?”

Hoa Thiên Cốt gật đầu.

“Tìm được rồi đúng không?”

“Tớ...”

“Đừng có phủ nhận, nếu không phải thì giờ cậu đã không có dáng vẻ bình tĩnh và kiên quyết thế này, những lời cậu nói trong bữa tiệc rõ ràng là muốn âm thầm từ biệt. Chẳng lẽ cách giải độc rất nguy hiểm?”

“Đúng vậy.”

“Nó cần gì?”

“Đá Nữ Oa.” Cuối cùng Hoa Thiên Cốt vẫn nói ra, đột nhiên nàng thấy Sóc Phong rất đáng tin, không cần thiết phải lừa cậu ta.

Người Sóc Phong thoáng giật lên, mặt lập tức tái mét.

“Ý của cậu là muốn tập hợp tất cả thần khí để đá Nữ Oa khôi phục lại như cũ?”

“Đúng vậy.”

“Quyết tâm rồi?”

“Chỉ cần có thể cứu được sư phụ!”

Sóc Phong khẽ thở dài, thì ra đây là số mệnh.

“Vậy được, tớ giúp cậu.”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cậu ta.

“Tuyệt đối không được, tớ không thể để cậu mạo hiểm.”

Sóc Phong điềm tĩnh nhìn nàng: “Nếu thực sự nguy hiểm như thế, có hai người chẳng phải sẽ đỡ đi một nửa sao? Cậu hãy tin tớ, tớ có thể giúp cậu.”

“Không được! Nói thế nào cũng không được!” Nếu bị phát hiện, dựa theo môn quy của Trường Lưu, kẻ phạm tội có chết mười lần cũng không thỏa.

Sóc Phong cười rộ lên: “Nhưng bây giờ tớ đã biết rồi, nếu cậu không nghe lời tớ, tớ mà nói cho người khác thì cậu đừng hòng làm được gì.”

“Cậu...” Hoa Thiên Cốt phùng mang trợn má.

Ánh mắt Sóc Phong tựa nước, hơi mang theo chút đau thương: “Tôn thượng không thể chết được, tớ làm chuyện này không phải chỉ giúp mỗi cậu, coi như là đóng góp chút sức cho Tiên giới đi.”

“Được rồi.” Hoa Thiên Cốt biết cậu ta cũng cố chấp y như mình, không còn cách nào đành phải thỏa hiệp.

“Khi nào ra tay?”

“Tối mai.”

Ngày hôm sau là sinh nhật Hoa Thiên Cốt, trời vừa hửng sáng, nàng đã cẩn thận trang điểm, đầu vẫn vấn hai búi tóc giống hệt bánh bao, nhưng trên đó còn gài thêm hai vòng hoa lộn xộn màu trắng. Nàng mặc thế

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

[=> Xem mục lục](#)

Chương 15: Lại Thêm Rắc Rối

Khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại thì Đông Phương Úc Khanh, Đường Bảo và Sóc Phong đều ở bên nàng.

“Lục Sao đâu?” Nàng ngồi dậy, vẻ mặt sợ hãi, giống như vừa trải qua một cơn ác mộng cực kì đáng sợ.

“Nàng yên tâm, ta đã xử lý xong rồi. Người Dịch Hủ các có cách an táng của Dịch Hủ các. Cám ơn nàng đã đưa thi thể của Lục Sao về đây, nếu không hồn phách của Lục Sao có thể bị ngàn quỷ cắn phá mà tan thành mây khói.”

“Tại sao lại thế?”

“Người của Dịch Hủ các biết quá nhiều bí mật, thần tiên đều ghét, quỷ không buông tha, trời cũng không chịu bỏ qua, nên không ai có thể sống quá hai mươi lăm tuổi. Vì vậy nàng không phải áy náy, đây là mệnh của Lục Sao.”

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc, cầm tay hắn: “Vậy huynh...”

Đông Phương Úc Khanh cười an ủi nàng: “Đừng lo, mặc dù người của Dịch Hủ các không tu tiên, không trường sinh bất lão, nhưng cũng không xuống địa phủ luân hồi, mà ở ngoài Lục giới. Sau này ta sẽ tìm một gia đình nào đấy cho Lục Sao đầu thai. Không uống canh Mạnh bà, nàng ấy sẽ mang theo trí nhớ kiếp này. Nếu nàng ấy vẫn muốn tiếp tục số mệnh ngán ngùi lại thảm thương lặp đi lặp lại này thì sẽ trở về. Còn nếu muốn một cuộc sống bình thường thì cũng được, nhưng tất cả những gì liên quan đến Dịch Hủ các, dù nàng ấy biết nhưng mãi mãi không thể nói ra. Khi bước qua tuổi hai lăm, nàng ấy sẽ quên đi tất cả những kí ức về Dịch Hủ các ở mấy kiếp trước, sau này vĩnh viễn chỉ là một cô gái bình thường.”

“Thật...” Không thể tưởng tượng nổi, Hoa Thiên Cốt sửng sốt.

“Ta đã nói rồi, trên đời này không có gì là không phải trả giá, Dịch Hủ các cũng thế. Cái giá của việc biết nhiều chuyện như thế chính là mạng sống của chúng ta, con đường giải thoát duy nhất chính là luân hồi.”

“Vậy Đông Phương, huynh...” Hoa Thiên Cốt thật không dám nghĩ sâu hơn.

“Thời gian cấp bách, sau này ta sẽ nói cho nàng.” Đông Phương Úc Khanh biết nàng muốn hỏi gì, vội vàng ngăn lại, “Bây giờ chỉ còn thiếu hai thần khí nữa, ô Huyền Thiên và ngọc Cầu Lan. Ô Huyền Thiên ở chỗ Sát Thiên Mạch, không biết hắn có chịu cho nàng không, nếu không được, nàng chỉ có thể dùng trí.”

“Ta sẽ nói với Sát Thiên Mạch tỷ tỷ, chỉ dùng để cứu mạng người thôi mà, ta tin tỷ ấy nhất định sẽ cho mượn.”

“Nàng nghĩ thật đơn giản, bọn Sát Thiên Mạch tổn biết bao công sức thu thập thần khí là để Yêu Thần xuất thế, thống nhất Lục giới, sao có thể dễ dàng đưa cho nàng được. Dù hắn có chịu thì những yêu ma khác cũng không chịu, ngồi ở vị trí Ma quân có rất nhiều chuyện không thể tự chủ. Nàng phải nhớ, gặp hắn rồi tuyệt đối không được nói cho hắn biết nàng đã lấy được nhiều thần khí thế này. Chẳng riêng gì hắn, những kẻ khác cũng không được nói ra, hiểu không? Vì sự an toàn của thần khí và của nàng, tuyệt đối không thể để lộ dù chỉ một chút.”

“Ta đã biết, vậy sau khi lấy được ô Huyền Thiên rồi thì sao? Liệu đã biết được vị trí của ngọc Câu Lan chưa? Thời gian sắp hết rồi, sự phụ mà tình thì rắc rối to.” Vừa nghĩ tới dáng vẻ giận tím mặt của người sau khi tỉnh lại, hai chân nàng đã run bần bật.

©STENT

“Ngọc Câu Lan... Lúc ấy nàng hãy hỏi Sóc Phong.”

Đông Phương Úc Khanh chỉ Sóc Phong nãy giờ im lặng đứng một bên, cậu ta kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hắn. Trước con mắt như có thể nhìn xuyên thấu tất cả của Đông Phương Úc Khanh, cậu ta hơi bối rối quay mặt đi.

“Sóc Phong?!” Hoa Thiên Cốt khó hiểu nhíu mày, lớp sương mù dưới lòng không sao tan nổi. Vì sao những người ở bên cạnh nàng đều giấu nàng nhiều chuyện đến thế?

“Nhớ kĩ, sau khi đá Nữ Oa khôi phục thì lập tức mang về cứu Bạch Tử Họa, sau đó trả tất cả các thần khí khác vào trong khu đỉnh của hắn và Ôn Phong Dư. Phải làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.”

“Ta biết rồi. Bây giờ ta đi tìm Sát tỷ tỷ.”

“Đi đi, nhất định phải cẩn thận. Có gì bất thường thì lập tức phái Đường Bảo báo cho ta biết.”

Hoa Thiên Cốt, Sóc Phong và Đường Bảo rời khỏi Dị Hủ các, chốc lát đã tới một hòn đảo nhỏ cách đây ngàn dặm. Nơi này không xa Trường Lưu, là nơi nàng và Sát Thiên Mạch thường gặp nhau.

Hoa Thiên Cốt ngồi trên mỏm đá ngậm thổi chiếc còi bằng xương mà Sát Thiên Mạch cho nàng. Tiếng còi thê lương phá mây, đợi khoảng một canh giờ thì thấy Sát Thiên Mạch cười gió tới.

“Xin lỗi nhé nhóc con, tất cả đều tại mấy tên khốn cứ quẩn lấy ta nói đi nói lại nói mãi không hết, vì thế nên đến muộn. Hê hê, nửa năm không gặp, nhớ ta chứ gì, có phải đợi ta sốt ruột lắm không?” Sát Thiên Mạch ôm nàng quàng tròn vài lần trên không.

Sau đó hắn hung hãn lườm Sóc Phong đang đứng một bên: “Mang sâu đến thì cũng được thôi, nhưng mang cái tên cảm như hến này đến làm gì?”

Qua Hoa Thiên Cốt hắn đã gặp Sóc Phong vài lần, vì Sóc Phong là một trong những người không thèm nhìn mình nên Sát Thiên Mạch vẫn canh cánh trong lòng, nhớ kĩ cậu ta. Nhìn đi, nhìn đi, đừng quay mặt qua chỗ khác nữa, ánh mắt thật bình tĩnh nhỉ? Nước miếng đâu? Về mặt hám sắc đâu? Làm gì có ai thấy gương mặt xinh đẹp này của hắn mà không chút phản ứng chứ? Rốt cuộc thằng đó có biết thường thức cái đẹp không? Tức chết mất thôi!

Sóc Phong lười biếng ra bờ cát bên cạnh nằm xuống, ngăn người nhìn lên bầu trời. Hoa Thiên Cốt và Khinh Thủy hay nói chẳng có cảm giác cậu ta tồn tại, cũng đúng thôi, từ trước tới nay, ngay cả tồn tại là gì cậu ta còn chẳng biết.

“Tỷ tỷ, muội tìm tỷ có việc gấp!” Hoa Thiên Cốt xoay mặt hắn lại, không cho hắn trừng Sóc Phong nữa.

“Việc gì thế? Cứ nói đi, không phải ngại.” Giọng Sát Thiên Mạch nháy mắt trở nên ngọt ngào dịu dàng vô cùng.

“Ô Huyền Thiên ở chỗ tỷ đúng không? Cho muội mượn một lát nhé!”

“Ô Huyền Thiên? Tại sao các người đều muốn ô Huyền Thiên, gần đây mặt trời có chói lắm đâu?”

“Tỷ, không phải để che nắng!” Đầu Hoa Thiên Cốt chây đầy vạch đen, “Tỷ tỷ nói ‘các người’, có người muốn mượn ô Huyền Thiên ư?”

“Lam Vũ Lan Phong ấy, mấy ngày trước nàng ta mượn ô Huyền Thiên rồi, nói muốn đi chơi gì đó. Ta nghĩ dù sao mùa đông có mang cũng chẳng ích lợi gì, cho nàng ta mượn đi chơi một chút cũng không sao nên đưa cho nàng ta rồi.” Lúc ấy Lam Vũ Lan Phong nói rất nhiều lời hay, nịnh nọt khiến hắn thoải mái cực kì. Cho nên mới nói trong sổ thủ hạ của hắn, mỹ nhân này thông minh nhất, hữu ích nhất và đáng tin nhất.

“Nàng ta còn nói mình tu luyện dưới đáy Đông Hải, nếu ta muốn lấy lại ô Huyền Thiên hay có gì sai bảo thì cứ triệu kiến nàng.”

Hoa Thiên Cốt nhíu mày, quả nhiên là à cố tình dụ nàng đến.

“Bé con, làm sao thế? Đột nhiên muốn lấy ô Huyền Thiên làm gì?”

Hoa Thiên Cốt muốn nói tất cả cho hắn biết, nhưng vừa nhớ tới lời Đông Phương Úc Khanh dặn thì lại thôi.

“Tỷ tỷ, tỷ mong Yêu Thần xuất thế lắm à?”

“Đây không phải là chuyện mong hay không, Yêu Thần chắc chắn sẽ xuất thế, điều quan trọng là ai sẽ thả nó ra thôi. Muội không hiểu cũng không sao, đợi đến ngày Yêu Thần xuất thế thì muội sẽ hiểu. Hừ, mấy món thần khí bị mất kia một ngày nào đó ta sẽ cướp lại từ tay Bạch Tử Họa, nhóc con, lúc về nhớ nhắc sự phụ người phải cẩn thận vào đấy! Ha ha ha! Đến lúc đó ta sẽ tính một lượt thù mới hận cũ với hắn!”

“Sự phụ của muội, người...” Hoa Thiên Cốt cúi đầu, thoáng buồn bã.

“Bé con sao vậy? Mặt mày ủ ê thế này, ai bắt nạt muội hả? Mới nửa năm không gặp, Hoa Thiên Cốt trắng trẻo mập mập đáng yêu đi đâu rồi, sao lại tiêu tụy thành thế này? Bạch Tử Họa không cho muội ăn no đúng không? Về với tỷ tỷ tốt hơn, chỗ tỷ tỷ nhiều đồ ngon lắm, bảo đảm béo tròn ngay, ôm cái cục thịt tròn vo này thật thoải mái.”

Hoa Thiên Cốt không nhìn được bật cười, vậy không phải nuôi nàng thành heo sao?

Sóc Phong bên kia quay đầu lại nhìn nàng, lâu lắm rồi không thấy nàng cười. Cậu ta không biết giải thích cảm giác ấm áp trong lòng mình ra sao, nhưng dù tương lai thế nào, cậu ta chỉ mong nàng có thể cười mãi như thế, cười như lần đầu tiên cậu ta chứng kiến nụ cười của nàng. Dù cho nụ cười đó có phải nở vì cậu ta hay không, dù cho cậu ta còn có thể đứng bên cạnh im lặng nhìn nàng hay không...

“Tỷ tỷ, bây giờ muội sẽ tới Đông Hải tìm Lam Vũ Lan Phong lấy ô Huyền Thiên.”

“Nhưng muội lấy ô làm gì? Phong ấn trên cái ô kia chưa được hóa giải, ngoài che nắng chắn mưa thì không còn tác dụng gì nữa đâu.”

“Chuyện này liên quan đến tính mạng của sư phụ, thời gian có hạn, sau này muội sẽ giải thích cho tỷ.”

“À, vậy muội đi tìm nàng ta đi.” Năm ngón tay thon dài của Sát Thiên Mạch khẽ gập lại, lòng bàn tay xuất hiện bọt khí, miệng hắt lẩm bầm gì đó, từng từ từng từ chui vào trong đó, rồi hắt đưa cho Hoa Thiên Cốt.

“Trong này chứa lời của tỷ, khi gặp Lam Vũ Lan Phong, muội đưa nó cho nàng ta, nàng ta không dám không nghe đâu.”

Hoa Thiên Cốt nhìn Sát Thiên Mạch, cảm động không biết nói gì cho phải.

Sóc Phong đứng bên cạnh thở dài, thủ hạ của hắn vì hắn mà liều chết cướp thần khí, hắt lại tùy tiện đưa cho người ta, đúng là phá gia chi tử! Nhưng cũng phải nói, cái về lạnh nhạt không để ý thiệt hơn này quả là biểu hiện của sức mạnh và sự kiêu ngạo của hắn. Dù thần khí có thể nào, hắn ta đều chắc chắn sẽ cướp được về. Lẽ nào hắn mới là kẻ mạnh chân chính trong Lục giới?

Giây tiếp theo thấy dáng vẻ luyến tiếc cọ tới cọ lui lên người Hoa Thiên Cốt của Sát Thiên Mạch, ngay lập tức Sóc Phong đánh bay luôn ý nghĩ viển vông này.

Cuối cùng Sát Thiên Mạch bay về tiếp tục giấc ngủ dưỡng nhan của hắn. Sắc đẹp khôn cùng, Sát Thiên Mạch ngốc nghếch lại quá mạnh, cuộc sống cũng quá thuận lợi, hắn đã quen với việc lười biếng xử lý tất cả những việc phức tạp quanh mình một cách đơn giản nhất, cho nên không nhận ra có gì bất thường.

Hoa Thiên Cốt nhìn theo bóng lưng Sát Thiên Mạch rất lâu, “tỷ tỷ” đã giúp nàng nhiều lần lắm rồi, cho nên lần này không thể liên lụy “tỷ tỷ” được. Nàng cứu được sư phụ rồi sẽ trả lại ô cho Sát “tỷ tỷ”, tất cả mọi chuyện sẽ như chưa từng xảy ra.

Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong lập tức dùng kính Côn Luân tới Đông Hải, hy vọng Lam Vũ Lan Phong quỷ kế đa đoan sẽ ngoan ngoãn nghe lời Sát Thiên Mạch giao thần khí ra.

Nhưng mọi chuyện vĩnh viễn không thể thuận buồm xuôi gió như con người ta tưởng tượng.

Bạch Tử Họa tỉnh lại.

Thời điểm Bạch Tử Họa tỉnh lại, Tuyệt Tình điện trống rỗng. Bình thường sẽ không có ai lên, bởi vậy dù hắn có ngủ một, hai tháng ở đây có lẽ cũng sẽ không ai phát hiện.

Có điều Hoa Thiên Cốt đã đánh giá thấp công lực của hắn, hoặc đánh giá cao độc dược, cũng có thể đã không hiểu rõ nhiếp hồn thuật của mình. Dù sao Bạch Tử Họa đã tỉnh lại, giờ thì không ai có thể đoán trước hướng đi của sự việc.

Không gì có thể hình dung cảm giác của hắn ngay giây phút tỉnh dậy kia. Tuy rằng hôn mê nhưng tiềm thức hắn vẫn buộc mình tỉnh lại. Nhưng khi thực sự đã tỉnh, hắn thà rằng tất cả những chuyện này chỉ là mơ.

Hắn không biểu lộ gì, không giận tím mặt giống hôm nhận ra Hoa Thiên Cốt động sát khí với đồng môn. Nhưng chỉ có mình hắn biết dưới lớp vỏ bình tĩnh đó là cuồng phong bão táp như thế nào.

Hắn tự nhủ với mình rằng phải bình tĩnh, không thể để mất lí trí như lần trước, phải tin tưởng Tiểu Cốt, bao năm qua hắn nhìn nàng trưởng thành, nàng làm chuyện gì ngoài dự đoán của hắn thì chắc chắn sẽ có lí do.

Mà việc hắn cần làm bây giờ, đó là biết lí do này là gì.

Bạch Tử Họa loạng choạng đẩy cửa bước ra ngoài. Trường Lưu Sơn vẫn như xưa, nhưng Bạch Tử Họa biết khung cảnh yên bình này sắp bị phá vỡ. Dự cảm chẳng lành ngày càng rõ rệt, hắn cố gắng tìm tung tích của Hoa Thiên Cốt, nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì.

Trong lòng hắn có chút nôn nóng, Tiểu Cốt mang tất cả thần khí đi, tức là nàng sẽ đi tìm các thần khí tiếp theo, vậy thì...

Trường Bạch Sơn Ôn Phong Dự!

Bạch Tử Họa bình tĩnh lại, không biết nàng đã lấy được chưa, bây giờ hần chạy qua chắc chắn không kịp, đành phải từ từ điều chỉnh lại hơi thở, sau đó dùng thủy kính xem Trường Bạch Sơn.

Không ngờ thứ hần nhìn thấy lại là khung cảnh hỗn loạn và tiếng vọng bi thống nơi đây.

Ôn Dư Phong chết rồi!

Thần khí cũng mất...

Bạch Tử Họa cố gắng hít vào một hơi, mày nhíu chặt.

Bao nhiêu năm qua không việc gì có thể khiến hần lúng túng hoặc trăn trở, nhưng lúc này, hần thật sự có chút bối rối. Ngay vào đêm Hoa Thiên Cốt lấy trộm thần khí của hần, thần khí của Trường Bạch Sơn cũng mất, chương môn còn bị sát hại. Mặc dù cái chết của Ôn Phong Dư không phải Hoa Thiên Cốt làm, nhưng chắc chắn sẽ bị liên lụy. Dù thế nào, hần cũng không tin Tiểu Cốt giết người.

Đột nhiên cảnh tượng Hoa Thiên Cốt đối chiến với Nghê Mạn Thiên thoáng hiện trong đầu, Bạch Tử Họa căng thẳng, cứ tìm được nàng đã rồi tính.

Hần lại nhìn thủy kính, có điều vẫn không thể lần được hành tung của Hoa Thiên Cốt. Pháp lực vốn không còn bao nhiêu, lại không thường xuyên uống máu Hoa Thiên Cốt như trước, ngay cả việc cử động hần đã phải cố hết sức, nói gì đến sử dụng một phép thuật tốn nhiều chân khí và nội lực như quan vi.

Bỗng một ý nghĩ lóe lên, Hoa Thiên Cốt không thể không mang Đường Bảo theo, dù hần không tìm thấy nàng thì cũng không khó để tìm Đường Bảo. Vì thế chẳng mấy chốc hần đã xác định được vị trí của Hoa Thiên Cốt qua Đường Bảo, không ngờ Sóc Phong cũng ở đó, địa điểm hình như ở Đông Hải.

Bạch Tử Họa vội vàng lấy bội kiếm, không để ý đến chất độc đang tàn phá cơ thể mình, gắng gượng một lúc rồi vội vàng đi tới Đông Hải.

Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong dễ dàng tìm thấy Lam Vũ Lan Phong, hoặc nói cách khác Lam Vũ Lan Phong luôn ở đó chờ bọn họ.

Vừa thấy ả, Hoa Thiên Cốt đã nghĩ ngay tới việc sự phụ trúng độc, chịu bao đau đớn. Nếu không tại ả, mọi chuyện sẽ không tới tình cảnh hôm nay. Tất cả mọi chuyện đều do một tay ả gây ra! Hoa Thiên Cốt nghiến răng nghiến lợi nhìn Lam Vũ Lan Phong, nhìn ả cười tươi rói lại vô cùng nhiệt tình, không biết đang âm mưu gì.

"Ngọn gió nào đưa hai vị tới đây?"

"Ô Huyền Thiên đang ở chỗ người đứng không?" Cổ nhị cảm giác muốn báo thù trong lòng xuống, nàng tự nhủ bây giờ giải độc mới là chuyện quan trọng.

"Đúng thế." Cái đuôi cá của Lam Vũ Lan Phong khẽ lắc lư, giương cửa ả ta là một vỏ sò to lóng lánh, khảm đầy ngọc trai và đá quý, xung quanh bài trí giống như Long cung, lộng lẫy mà tinh tế. Nơi này tựa như một bóng khí lớn dưới đáy biển, dù người thường có bước vào thì vẫn hô hấp được bình thường.

Hoa Thiên Cốt chuyển lời của Sát Thiên Mạch cho ả, tay ả tùy tiện chọc chọc vào đó, nghe xong nụ cười quyến rũ vẫn nở bên môi, có vẻ như đã đoán được từ trước.

"Ô Huyền Thiên ấy hả, người muốn thì cũng được thôi, có điều ta và người trao đổi."

"Không được!" Hoa Thiên Cốt thẳng thừng từ chối.

"Ha ha ha, ta còn chưa nói gì mà, đừng từ chối nhanh thế!"

"Tuyệt đối không có chuyện ta đổi thần khí khác cho người!"

"A, thông minh thật, không hổ là đệ tử của Bạch Tử Họa! Thực ra người cũng đâu có thiệt, chẳng qua người muốn đá Nữ Oa để... để..." Lam Vũ Lan Phong không thể nói chuyện kia ra được, đành phải ho khan hai tiếng, "Nhưng thần khí khác căn bản chẳng có tác dụng gì cho người. Ta giao ô Huyền Thiên, giúp người tìm các thần khí khác rồi tập hợp chúng lại một chỗ, đợi đá Nữ Oa khôi phục như ban đầu thì người đưa đồng thần khí ấy cho ta. Hai bên đều toại nguyện, không phải quá tốt rồi sao?"

"Không được, ta tuyệt đối không để người thả Yêu Thần, làm hại bách tính!"

"Ô Huyền Thiên giờ ở trong tay ta, người cho là mình có tư cách thảo luận điều kiện à? Ta biết giờ người có thần khí, ta đánh không lại người, nhưng người cho là mình có thể biết được nơi giấu ô Huyền Thiên từ ta ư? Phải nhớ rằng người biết nhiếp hồn thuật, ta cũng thế..."

"Sao người biết?" Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn ả, nàng học nhiếp hồn thuật chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, sao ả lại biết được!

Lam Vũ Lan Phong chậm rãi bơi từ trên không đến gần nàng, vòng quanh nàng hai vòng, miệng nở nụ cười lẳng lơ.

“Khiến Bạch Tử Hoa trúng kịch độc, suýt thì giết được cả hai người, ta lập bao công lớn lại không thể nói cho người khác! Tui thân bao nhiêu! Có điều lúc ấy ta thật không ngờ mọi chuyện sẽ thuận lợi như thế, Bạch Tử Hoa lại che chở đồ đệ nhỏ của hắn đến vậy! Tuy ta không biết hắn dùng cách gì cầm cự đến giờ này còn chưa chết, nhưng điều khiến ta kinh ngạc hơn là người cuỗm thần khí của hắn trốn đi.”

“Thì ra người vẫn ngậm theo dõi chúng ta!”

“Sao có thể, Trường Lưu Sơn canh phòng nghiêm ngặt như thế, có cho mượn mười ngàn lá gan ta cũng không dám! Có điều Lam Vũ Lan Phong ta dùng độc kếm Sài Du, dùng kếm kếm Vân Ế, dùng cơ quan thuật kếm Khoáng Dã Thiên, dùng pháp thuật kếm Tử Huân Thiên Hạ, ác độc còn kếm Xuân Thu Bất Bại nhiều hơn, nhưng bình thường chỉ cần trên mặt biển này xảy ra chuyện gì, to hay nhỏ đều không qua được mắt ta. Lúc ấy ta chỉ phái ít tôm tép đi canh giữ hải vực quanh Trường Lưu Sơn, không ngờ lại thấy người ra khỏi đó một mình, giải phóng ấn vài món thần khí thôi.”

Lúc này Hoa Thiên Cốt mới biết nhất cử nhất động của mình đã sớm nằm trong tay ả.

“Cho nên người nhận ra ta muốn làm gì, rồi đi trước một bước mượn ô Huyền Thiên từ chỗ Sát tỷ?”

Lam Vũ Lan Phong che miệng cười: “Chuẩn rồi, quả thật ta không ngờ gan người lại lớn như vậy. Vì Bạch Tử Hoa mà làm đến nước này, cảm động chết mất thôi! Nhưng cả ta và người đều biết Bạch Tử Hoa là người thế nào, ta sợ hắn sẽ không nhận tấm lòng của người, có khi lại cho rằng người lấy trộm thần khí rồi cao chạy xa bay không chừng. Dựa vào tình trạng của Bạch Tử Hoa hiện giờ, người bình thường đều sợ chẳng dám ho he, hẳn người phải dùng thuật nhiếp hồn mới lấy được thần khí nhỉ? Người thử nghĩ xem, nếu hắn tỉnh dậy, theo môn quy nghiêm khắc của Trường Lưu thì nên phạt người thế nào đây?”

Mặc dù về mặt Hoa Thiên Cốt không thay đổi, nhưng cơ thể không kiềm được hơi run.

“Bởi vậy mới nói, ngay cả việc trộm thần khí, khi sư diệt tổ như thế người cũng làm cả rồi thì cần gì phải coi mình là người đứng đắn nữa, lại càng không cần để ý sau khi có thần khí chúng ta sẽ làm gì, chỉ cần có thể cứu được sư phụ người...”

“Tuyệt đối không được, sư phụ sẽ không cho phép ta làm thế!”

“Ngốc thật, người cho là mình có thể quay đầu lại ư? Hai ngày nữa thôi, cả Tiên giới sẽ biết chuyện người trộm thần khí, phát tiên lệnh truy bắt người. Lũ tiên nhân tự xưng vì chính nghĩa đó còn lâu mới quan tâm người trộm thần khí vì mục đích gì, chỉ cần là thứ có khả năng uy hiếp bọn chúng, bọn chúng sẽ trở nên độc ác hơn cả yêu ma!” Lam Vũ Lan Phong giống như nghĩ tới điều gì đó, trong mắt đột nhiên bùng lên một ngọn lửa cháy hừng hực, hận ý vô tận tựa như muốn nuốt chửng tất cả.

Hoa Thiên Cốt nổi giận quay đầu đi, thậm chí suy tính làm thế nào để lấy được ô Huyền Thiên ở chỗ ả.

“Sao thế? Người không tin? Ta nói cho người biết, những người bị bọn Tiên giới gán ghép đủ loại tội danh để xử tử sợ rằng còn nhiều hơn số bị yêu ma giết chết! Ta biết người đang nghĩ gì, người tưởng rằng trả lại chỗ thần khí nguyên vẹn thì tất cả sẽ như chưa từng xảy ra. Nhưng ta nói cho người biết, còn lâu. Bởi vì Ôn Phong Dư, lão ta đã chết rồi!”

Từng chữ, từng chữ Lam Vũ Lan Phong nói vọng vào tai nàng giống như lời nguyên ma quỷ, phút chốc đã đẩy mạnh Hoa Thiên Cốt xuống đáy vực, toàn thân lạnh cứng như băng.

“Thế nên người không muốn kinh động mọi người cũng không thể nữa rồi, bây giờ Trường Bạch Sơn chắc chắn đã náo loạn. Ôn Phong Dư chết, chuông Đông Hoàng mất, chả mấy chốc bọn họ sẽ bấm báo lên sư phụ người, sau đó chuyện Bạch Tử Hoa mất thần khí nháy mắt sẽ truyền khắp Tiên giới. Khi đó Tam giới sẽ cùng đuổi giết người, trong đó có cả sư phụ người đấy! Người cho là mình còn cơ hội quay đầu lại sao?”

“Người...” Hoa Thiên Cốt kinh ngạc nhìn nàng giận không nói nên lời, tim nghẹn lại, “Là người giết?”

“Đúng vậy, ta giết đấy, thì sao nào? Ta đoán người sẽ đi trộm chuông Đông Hoàng. Tuy rằng người đã làm thủ thuật che giấu và nhiếp hồn thuật cho lão, nhưng chỉ như trò vật vớ ta thôi. Nhờ người dọn đường, ta giết lão quả thực dễ như trở bàn tay. Chuyện này phải cảm ơn người đấy, ta lại lập thêm một công nữa, chứ dựa vào chút công lực này mà muốn đánh bại chuông môn của Trường Bạch Sơn, quả là bất khả thi.”

Lòng Hoa Thiên Cốt đau nhói, thiếu chút nữa gập cả lưng xuống. Khuôn mặt tái nhợt đau đớn của Ôn Phong Dư hiện trước mắt nàng, là nàng hại ông ấy!

Hoa Thiên Cốt giận ngút trời rút kiếm đâm về phía Lam Vũ Lan Phong, mang theo nỗi hối hận và bi phẫn vô hạn. Lam Vũ Lan Phong thoắt mái né tránh, nhìn nàng cười không ngừng.

“Nhập hội với chúng ta đi, Tử Huân Thiên Hạ không phải bây giờ cũng sống rất tốt sao, hơn nữa Ma quân của chúng ta lại thích người như thế.”

“Câm miệng!” Hoa Thiên Cốt liên tiếp ra chiêu, Lam Vũ Lan Phong lại chỉ phòng thủ chứ không tấn công, ung dung né tránh, giống như một cái đuôi cá nhỏ chuyển động linh hoạt trong nước.

Sóc Phong đứng bên cạnh thấy Hoa Thiên Cốt hoàn toàn mất bình tĩnh, chiêu thức đầy sơ hở, vội vàng ngăn lại, nắm chặt tay bắt nàng tĩnh táo.

Đúng lúc này một tên đầu tôm nhảy tung tung từ ngoài vào nói gì đó bên tai Lam Vũ Lan Phong, ả ta mừng rỡ, nghỉ một lúc, rồi lấy ô Huyền Thiên từ trong khư đỉnh ra đưa cho Hoa Thiên Cốt.

“Muội muội ngoan, đừng nóng giận, tỷ tỷ chỉ trêu muội thôi. Ma quân đã hạ lệnh, tỷ nào dám không đưa thần khí cho muội!”

Mọi chuyện xoay chuyển quá nhanh, Hoa Thiên Cốt và Sóc Phong đều ngáy ngẩn cả người, ả ta đang bày trò gì thế?

Hoa Thiên Cốt nghi ngờ nhìn nụ cười giả tạo của ả, cuối cùng vẫn không tìm được nhận lấy.

Nàng nhìn sang Sóc Phong, Sóc Phong gật đầu: “Đúng là thần khí.”

“Tại sao người lại chịu đưa cho ta? Ta sẽ không giao các thần khí khác cho người!”

“Chuyện này... nếu muội quả thực không muốn thì tỷ cũng không thể miễn cưỡng được đúng không? Chỉ cần sau này muội nói tốt cho tỷ trước mặt Ma quân là được.”

Hoa Thiên Cốt tức nghẹn bụng mà không có chỗ xả, ả ta rốt cuộc có biết xấu hổ không? Rõ ràng ả ta chính là kẻ hại sự phụ và nàng đến nước này!

“Chúng ta đi thôi!” Sóc Phong vội vàng kéo nàng đi, nếu lời Lam Vũ Lan Phong là thật, chuyện trộm thần khí đã bị lộ, bọn họ sẽ không kịp nữa.

Mà có khi... đã không còn kịp nữa rồi.

Lam Vũ Lan Phong bày vẻ mặt tươi cười nhìn bọn họ rời khỏi, dáng vẻ nắm chắc phần thắng đó khiến Hoa Thiên Cốt phải rùng mình.

Phút chốc hai người đã về đến hòn đảo nhỏ vừa gặp Sát Thiên Mạch kia, Sóc Phong vẫn nắm chặt tay Hoa Thiên Cốt không chịu buông ra.

“Sóc Phong? Sóc Phong?” Hoa Thiên Cốt gọi cậu ta, Sóc Phong định thần lại, nhưng vẫn nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng, mày nhíu chặt.

Hoa Thiên Cốt tạo một cái lồng sáng bao quanh, phòng có chuyện gì xảy ra hay lại bị Lam Vũ Lan Phong nhìn trộm. Sau đó nàng lấy tất cả thần khí, xếp thành mấy hàng.

“Chỉ còn một món nữa thôi.”

“Ừm, thật không dễ dàng. Tam giới tranh đến tranh đi, đại chiến bao lần, giành giật bao lâu, vậy mà chỉ trong vài ngày cậu lại tập hợp đầy đủ, quả là ý trời...”

“Tớ không quan tâm có phải ý trời không, tớ chỉ muốn sự phụ khỏe mạnh.”

“Dù để lại vết nhơ, bị người đời hiểu lầm, khiến nhân gian oán hận, gánh chịu tất cả những nỗi khổ không thuộc về mình, cậu cũng cam nguyện?”

Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Sóc Phong. Đó là ánh mắt sáng nhất nàng từng thấy, khác với ánh mắt sâu thẳm của sự phụ, nó lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời. Giây phút này trong ánh mắt vốn trầm tĩnh và cao ngạo kia lại chất chứa đầy những cảm xúc phức tạp, có đau khổ, có bất cam, có cô đơn, có đau lòng...

“Tớ không sợ.” Hoa Thiên Cốt đáp, ba chữ đơn giản, gọn ghẽ mà bướng bỉnh.

“Được, được lắm...” Giọng Sóc Phong hơi run rẩy, quay đầu sang chỗ khác. “Vậy tớ yên tâm rồi. Hãy nhớ quyết định hôm nay của cậu, sau này dù có chuyện gì cũng phải cố gắng chống đỡ, không được hối hận...”

“Tớ sẽ không hối hận.” Hoa Thiên Cốt cẩn thận lật xem đống thần khí, thật không thể tưởng tượng Yêu Thần mà phải dùng tất cả chỗ thần khí này phong ấn có sức mạnh đáng sợ thế nào.

“Đông Phương bảo sau khi lấy được ô Huyền Thiên thì hỏi cậu chỗ giấu ngọc Câu Lan, cậu biết rồi à? Có cần phải hóa giải tất cả phong ấn không? Dù có kính Côn Luân tớ vẫn thấy không còn kịp nữa.”

Thật lâu sau Sóc Phong vẫn không trả lời.

“Sóc Phong?” Hoa Thiên Cốt ngẩng đầu, thấy Sóc Phong nhìn mình chăm chú. Vì cậu ta bịt mắt nên nàng không thấy rõ biểu hiện ra sao, nhưng qua ánh mắt, Hoa Thiên Cốt biết, nét mặt cậu ấy bây giờ nhất định rất đau lòng, rất khó chịu.

“Sóc Phong, cậu làm sao thế?” Nhận ra điểm bất thường, Hoa Thiên Cốt đứng dậy tiến đến. Từ lúc bọn họ bước vào con đường tìm kiếm thần khí, trông cậu ta đã có vẻ không ổn.

Sóc Phong nhìn nàng cười khổ: “Không cần các thần khí khác, ngay từ đầu tớ đã biết ngọc Câu Lan ở đâu rồi.”

“Ở đâu?” Hoa Thiên Cốt mừng rỡ nói.

“Ờ đây...” Sóc Phong vươn ngón trỏ ra gõ nhẹ lên miếng câu ngọc Hiên Viên Lăng tặng mà nàng đang đeo trước ngực. Ngay lập tức miếng ngọc xuất hiện từng vết rạn, “tách”, lớp ngọc trắng bao bên ngoài vỡ vụn, lộ ra chân thân màu xanh tỏa sáng rực rỡ – ngọc Câu Lan.

Hoa Thiên Cốt kinh ngạc không thốt nên lời, không ngờ món thần khí cuối cùng lại ở trên người nàng chưa rời phút nào, mà nàng tới tận giờ này vẫn không hề hay biết! Tại sao lúc ấy Lăng ca ca lại đưa vật quan trọng này cho nàng? Ngọc Câu Lan còn ẩn dưới hình dáng câu ngọc bình thường, chẳng lẽ khi đó ngay cả huynh ấy cũng không biết?

“Thì ra, thì ra đây là ngọc Câu Lan...” Cuối cùng Hoa Thiên Cốt cũng hiểu vì sao đeo miếng ngọc này yêu ma quỷ quái không tới gần nàng được, không chỉ trừ tà mà còn khắc chế được mùi thơm lạ lùng cùng lực sát thương với hoa cỏ của nàng. Quả nhiên là thần khí, dù bị phong ấn mà vẫn mạnh như thế!

Hoa Thiên Cốt muốn nhảy cẫng lên, cuối cùng cũng có thể khôi phục đá Nữ Oa rồi.

“Sau đó phải làm gì? Hóa giải tất cả phong ấn đúng không? Giờ tớ phải mau mau...”

Hoa Thiên Cốt cầm tiêu Đoạt Hồn lên, đang chuẩn bị giải ấn thì đột nhiên bị Sóc Phong giằng lấy.

Sóc Phong nhìn nàng, cười như không cười: “Sao phải rầy rà vậy? Thế này là được rồi.” Sóc Phong cầm tiêu trong tay, niệm hai câu, ngay lập tức tiêu Đoạt Hồn bùng lên ánh sáng chói lòa, phong ấn được hóa giải chỉ trong chớp lát.

Hoa Thiên Cốt đờ người, ngỡ ngác nhìn Sóc Phong.

Cậu ta lấy từng thần khí một, vừa chạm vào đã hóa giải được phong ấn, tốc độ cực nhanh, khiến người khác không thể tin được.

Không đúng, không đúng, có gì đó không đúng...

Hoa Thiên Cốt tròn mắt nhìn sự điên cuồng trong mắt Sóc Phong, vừa giải phong ấn vừa cười sặc sụa.

“Giải phong ấn thôi mà, quá đơn giản.”

Hoa Thiên Cốt hoàn hồn, đột nhiên nhận ra tay Sóc Phong từ từ trở nên trong suốt. Cứ giải thêm một phong ấn nữa thì nàng lại cảm nhận hơi thở của Sóc Phong yếu dần đi.

Không đúng, không đúng, quá bất thường! Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

“Dừng lại! Sóc Phong! Lập tức dừng lại!” Hoa Thiên Cốt nhào lên ôm lấy tay cậu, lúc này chỉ còn ba thần khí chưa giải phong ấn. Chuyện giải phong ấn lần trước nàng khiến thiên địa phải biến sắc, giờ lại trở nên vô cùng dễ dàng trong tay cậu ta.

“Cậu là ai? Rốt cuộc cậu là ai?” Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay cậu ta quan sát thật kĩ, tại sao lại trở nên thế này!

Sóc Phong bình tĩnh lại, thờ dài nhìn nàng. Tất cả chỗ da lộ trên trán đều trở nên trong suốt, tựa như sẽ biến mất trong nháy mắt.

“Tớ không là ai, ai cũng không là tớ.” Sóc Phong duỗi cánh tay còn lại ra, tiếp tục giải hai món thần khí nữa, cơ thể lập tức trở nên trong suốt sắp không thấy được nữa.

“Không được!” Hoa Thiên Cốt nắm chặt tay cậu, ngăn không cho cậu tiếp tục giải phong ấn, giống như chỉ cần một giây nữa cậu sẽ hóa thành cát bụi bay theo gió.

“Ngay từ đầu tớ đã không biết mình sống có ý nghĩa gì, tại sao lại muốn đến Trường Lưu Sơn. Sau đó tớ gặp được cậu, rồi cậu nói cậu muốn tập hợp thần khí để giải độc cho Tôn thượng. Giây phút ấy tớ đã hiểu, thì ra đã được định sẵn từ ngàn năm trước rồi, tớ sống chỉ để thành toàn cho cậu.”

“Có ý gì? Tớ không hiểu...” Hoa Thiên Cốt nắm chặt hai tay cậu ta, thân mình khẽ run. Nàng cố gắng tự nói với mình, sẽ không sao đâu, Sóc Phong chỉ vì giải phong ấn mà hao tổn quá nhiều công lực thôi, nghĩ ngơi một lát sẽ khỏe lại ngay.

“Thiên Cốt, còn nhớ hôm Tết Trung Nguyên chúng ta cùng đi thả hoa đăng không? Cậu hỏi tớ vì sao không viết gì, tớ đáp tớ không có người thân, cũng không có bạn bè.”

“Nhớ chứ... cậu còn nói mình chính là Tôn Ngộ Không.”

“Đúng vậy, tớ là Tôn Ngộ Không. Chỉ Tôn Ngộ Không mới không có người thân, không ai sinh cũng không ai dưỡng, chui ra từ tảng đá, tớ cũng thế...”

Hai chân Hoa Thiên Cốt mềm nhũn, suýt nữa ngã khụy. Sóc Phong rút tay ra ôm chặt nàng vào lòng.

Hai mắt Hoa Thiên Cốt trợn tròn, ra sức lắc đầu: “Tớ không tin! Tớ không tin!”

“Có nhiều chuyện cậu không cần tin, tớ chỉ muốn cho cậu biết. Sóc Phong trước mặt cậu không phải người cũng không phải tiên, không phải yêu cũng không phải ma, mà chỉ là một tảng đá. Thậm chí ngay cả một tảng đá hoàn thiện cũng không phải, Sóc Phong

này chỉ là một mảnh nhỏ của đá Nữ Oa mà thôi...”

Hoa Thiên Cốt chui vào lòng cậu, cắn chặt môi dưới, nắm lấy tay cậu.

“A! Tuy tớ chỉ là một tảng đá, nhưng cũng biết đau đấy, cậu đừng ra sức cấu tớ thế.” Cuối cùng Sóc Phong cũng nói chuyện này ra, lòng bình tĩnh lại, cúi đầu nhìn nàng.

“Tớ không biết mình có từ bao giờ, cũng không biết tại sao lại có mình. Những mảnh còn lại sẽ hóa thành hình dáng khác giống tớ, tìm một phương thức tồn tại trên thế gian này. Nhưng tớ biết, ngày chính thể tụ hợp, chắc chắn sẽ là ngày bọn tớ biến mất.”

“Không đâu! Không đâu! Cậu đừng nói vậy! Cho dù cậu chết, tớ cũng có thể dùng đá Nữ Oa cứu cậu!”

“Ngốc này, tớ chính là đá Nữ Oa, sao tự cứu mình được? Cậu thấy mỗi lần tớ bị thương có lần nào phục hồi nhanh hơn người khác không?”

“Được rồi, chúng ta không giải phong ấn nữa, chúng ta đi, chúng ta về Trường Lưu ngay bây giờ, thỉnh tội với sư phụ tớ!”

Sóc Phong thấy lòng mình ấm áp, họng khản đặc không nói nên lời. Đủ rồi, đủ rồi, có lời này của nàng là đủ rồi.

“Đừng ngốc, chúng ta vất vả bao nhiêu mới lấy được chỗ thần khí này, sao có thể bỏ cuộc giữa chừng? Chẳng lẽ cậu muốn trở mặt nhìn Tôn thượng chết?”

“Tớ không biết, tớ chẳng biết gì hết, tớ chỉ biết không thể để cậu chết như thế! Chúng ta không cần đá Nữ Oa nữa! Cũng chẳng thêm thần khí nữa! Chúng ta đi! Chúng ta về! Bọn Khinh Thủy còn chờ chúng ta ở Trường Lưu Sơn, bọn họ vẫn chờ chúng ta về uống rượu!” Rốt cục nàng cũng hiểu vì sao khi ở tháp Cửu Tiêu Sóc Phong lại cảm nhận được sự tồn tại của thần khí, Đông Phương còn nói cậu ta có thể tìm được ngọc Câu Lan. Thì ra huynh ấy đã biết từ lâu nhưng lại giấu nàng. Không được! Lục Sao và Ôn Phong Dư đã vì nàng mà chết, nàng không thể để ai hy sinh vì giúp nàng tìm được đá Nữ Oa nữa!

Sóc Phong ôm chặt lấy nàng, thấp giọng nói: “Cậu không muốn vì cứu một người mà hại một người, nhưng nếu Tôn thượng chết, tớ biết cậu cũng không sống nổi. Tớ chỉ là một mảnh đá nhỏ thôi, không lớn hơn hạt bụi bao nhiêu. Tớ có tồn tại hay không thì thế gian này vẫn thế, không có ai đau lòng hay luyến tiếc. Nhưng Tôn thượng thì khác, an nguy của người liên quan đến hưng vong Tam giới.”

“Không đâu, tớ sẽ đau lòng! Khinh Thủy sẽ đau lòng! Cả sư phụ cậu và Đường Bảo nữa, bọn họ đều sẽ đau lòng.”

Đường Bảo bò lên đầu Hoa Thiên Cốt vừa ra sức gạt đầu vừa lau nước mắt.

Sóc Phong nâng mặt nàng lên: “Lần đầu tiên tớ có ý thức thì tớ đang ở trong nước, chìm trong đó ngủ trăm năm hoặc cả ngàn năm. Lúc tỉnh lại, tớ ngồi xồm bên bờ, nhìn dòng nước chảy trôi, hoa nở hoa tàn, mây tới mây đi thêm một trăm năm nữa. Sau đó tớ buồn chán đứng ở một ngọn cây trên đỉnh, nhìn một hộ gia đình bên sườn núi hàng ngày làm việc khi mặt trời lên, sinh con đẻ cái, ốm yếu rồi chết, lại thêm một trăm năm nữa. Rồi tớ dần dần có hình thể giống con người, học cách nói chuyện. Tớ đã đến rất nhiều nơi, được gặp rất nhiều người khác, nhưng tớ vẫn không thấy thế giới này có gì thú vị, cũng không biết mình tồn tại vì cái gì. Bởi thế tớ lại tới bờ sông kia, thần thờ thêm một trăm năm nữa. Bỗng có một ngày, Tôn thượng tình cờ bay ngang qua, chắc người cảm nhận được thần khí nên xuống điều tra rồi phát hiện ra tớ. Người hỏi sao tớ lại ở đây, có điều tớ cũng chẳng biết. Vì thế tớ hỏi lại người, sao tớ lại ở đây? Tôn thượng nhìn tớ rồi nói, nếu muốn biết vì sao thì theo người, có lẽ một ngày tớ sẽ hiểu. Vì thế tớ được Tôn thượng nhặt về Trường Lưu Sơn, sau đó gặp cậu, gặp tất cả các cậu. Thật ra đối với tớ nơi nào cũng thế, tớ về cùng Tôn thượng, chắc là vì để có nhiều cơ hội tiếp xúc với thần khí hơn. Lúc ấy tớ cực kì muốn biết, những thần khí khác có mang dáng vẻ thần không ra thần, quỷ không ra quỷ như mình không?”

“Đừng nói nữa, tớ biết rồi, tớ biết rồi...” Hoa Thiên Cốt xót xa nghẹn ngào.

“Nhưng tớ rất vui vì đã về với Tôn thượng, lúc ở cùng mọi người tớ rất hạnh phúc. Nhất là khi chúng ta thả hoa đăng trong Tết Trung Nguyên, bắt cá Cổn Cổn trong lễ Mộc Kiếm. Thiên Cốt, tớ sống lâu như thế nhưng vẫn không hiểu tình cảm giữa người với người là gì, không hiểu sao lại có người nguyện chết vì kẻ không liên quan đến mình. Nhưng sau này nhìn sự can đảm của cậu vì Tôn thượng, tớ dần dà đã hiểu được chút ít. Thế nên lúc cùng đi tìm thần khí tớ đã quyết định, dù có tan biến cũng phải giúp cậu khôi phục đá Nữ Oa, giải độc giúp Tôn thượng, xem như báo đáp đại ân của người đối với tớ.”

Hoa Thiên Cốt đau lòng biết ý cậu đã quyết, định nhào lên lấy thanh kiếm Hiên Viên chưa hóa giải phong ấn, lại bị Sóc Phong đi trước một bước.

“Sóc Phong, đừng mà, tớ xin cậu, chúng ta vẫn có thể nghĩ cách khác...” Hoa Thiên Cốt hạ giọng mềm như bông, giống như sợ bắt cần sẽ dọa tới cậu.

Sóc Phong vuốt ve thanh kiếm trong tay: “Thiên Cốt, thật ra mỗi người chúng ta đều có cá

[Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com](#)

[=> Xem mục lục](#)

Chương 16: Yêu Thần Xuất Thế

Bị gió lốc và khúc cong của lỗ đen giằng xé, Hoa Thiên Cốt thấy người mình như đứt ra từng mảnh. Cơ đau dữ dội truyền từ cơ thể và lực phủ ngũ tạng đến, dường như có sợi tơ quấn chặt nàng thành một cái kén, làm Hoa Thiên Cốt không thể thở nổi. Miệng nàng tái nhợt, mặt tím ngắt, đầu óc quay mòng, thật buồn nôn. Nàng không thể nhìn rõ bốn phía, trong khoảng không tối đen đầu đầu cũng là những mảnh vụn của yêu hồn ma quỷ bị xé nát, tan tác như chiếc ruột bông cũ mềm. Nàng gắng sức giãy giụa, nhưng sức mạnh kinh thiên động địa này quá lớn, nàng không thể phản kháng dù chỉ một chút. Dưới những tiếng gào khóc thể thảm vang lên từng hồi, Hoa Thiên Cốt dần mất ý thức.

Đến khi tỉnh lại, bốn phía đã yên ả, nàng giống như đang nằm trên mây, ấm áp và thoải mái. Còn chưa mở mắt ra nàng đã cảm nhận được ánh sáng và không khí trong lành bên ngoài.

Ánh sáng rơi vào theo khe hở giữa hai mí mắt, nàng không nhìn thấy gì, lại như nhìn thấy cả thế giới. Cảm giác cơ thể đang ở trong một ảo cảnh tuyệt vời, nàng mệt, rất mệt, mê man không muốn mở mắt ra mà mãi chìm đắm trong đó.

Bỗng có tiếng trẻ con khóc loáng thoáng đâu đây. Nàng tưởng là mình nghe nhầm, nhưng sau đó tiếng khóc càng lớn, cực kì chân thực.

Hoa Thiên Cốt bỗng mở bừng mắt ngồi dậy quan sát khắp nơi, thật khác hoàn toàn so với tưởng tượng của nàng. Nàng vốn tưởng rằng trong lỗ đen sẽ là một khoảng tối tăm, lửa cháy hừng hực giống như địa ngục. Không ngờ xung quanh lại chan hòa ánh nắng, nhưng không có gì hết, không có trời, không có đất, không có gì khác, ngay cả thứ nàng đang giẫm dưới chân cũng không phải thực thể, chỉ có một vầng trắng khuyết thấp thoáng trên đỉnh đầu.

Trong ánh sáng rực rỡ, Hoa Thiên Cốt không thể tìm được lối đi. Nàng nhanh chóng khép mắt lại, nếu không có lẽ sẽ bị mù mắt, như bệnh quáng tuyết vậy.

Mơ hồ lại nghe thấy tiếng trẻ con khóc truyền đến như từ bốn phương tám hướng, vì không có vật làm mốc nên không thể phân biệt được hướng nào, Hoa Thiên Cốt đành phải tiếp tục nhắm mắt lại, dựa vào trực giác từ từ tới gần nơi phát ra tiếng khóc.

Rốt cuộc tiếng khóc kia đã rất gần rồi, Hoa Thiên Cốt mở mắt, kinh ngạc nhìn đóa hoa sen nghìn cánh cực lớn lơ lửng trên không trung. Đóa hoa tinh xảo như được chạm khắc, phát ra ánh sáng lấp lánh.

Mà đóa bé luôn khóc lóc lúc này trần như nhộng nằm ở tâm sen, bé nhỏ, rụt rè quơ tay lung tung.

Hoa Thiên Cốt giật mình, chẳng lẽ đây là Yêu Thần? Nhưng sao lại mang dáng dấp con trẻ?

Cảnh giác bật người lên, nàng bay đến gần đóa sen nhìn đóa bé sơ sinh được khoảng ba, bốn tháng đang cất tiếng khóc trong trẻo không chút sâu muộn như thể tuyên bố sự tồn tại của mình.

Hoa Thiên Cốt hơi bất an, lại tới gần hơn chút. Đóa bé kia như phấn điêu ngọc trác, đáng yêu vô cùng.

Thấy có người nhìn, đóa bé mới ngừng khóc, tò mò mở to con ngươi đen láy trông lại Hoa Thiên Cốt. Con ngươi trong suốt như nước hồ thu, thế gian này có lẽ chỉ trẻ con mới ngây thơ đáng yêu đến trong trẻo như thế.

Nó chu cái miệng nhỏ nhắn lên, bi bô vài câu, hình như đang nói chuyện với Hoa Thiên Cốt, nhưng nàng lại không hiểu nó đang nói gì.

Lòng Hoa Thiên Cốt xao động, mềm nhũn tựa như được mây bao phủ, cau mày không biết làm sao. Nàng chưa bao giờ ngờ rằng mọi chuyện sẽ đi tới nước này.

Đôi mắt trẻ con nhìn nàng, háp ha háp háy, cơ thể tròn vo lăn lăn, sau đó bỏ ngón tay nhỏ đến không thể nhỏ hơn vào trong miệng mút.

Hoa Thiên Cốt cẩn thận đáp xuống tòa sen, tới gần nó thêm vài bước, cuối cùng ngồi xổm xuống, cúi người nhìn nó.

Đóa bé bi bô đôi câu, sau đó hai tay ôm lấy chân bỏ vào trong miệng.

Hoa Thiên Cốt không nhịn được phì cười, vươn một ngón tay ra khẽ chọc nó, ấm áp mềm mại, rõ ràng là một đóa trẻ sơ sinh rất bình thường.

Nó nhìn Hoa Thiên Cốt, đôi chân nhỏ đá lung tung, sau đó vươn tay bắt lấy Thiên Thủy Tích đang đứng đũa trước cổ nàng, đáng tiếc tay quá ngắn không thể với tới, vì thế nó quay sang bắt lấy sợi tóc của nàng đang rũ xuống.

Dáng vẻ đáng yêu ấy khiến lòng Hoa Thiên Cốt như tan thành nước, cuối cùng kim không đậu vươn tay chọc nó, ấn ấn vào khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm mềm mại như phấn. Đóa bé quay người bắt lấy tay nàng, sau đó cười khanh khách, nụ cười trong trẻo ấy có thể sánh với bức họa đẹp nhất trên đời.

Hoa Thiên Cốt thấy nó cầm ngón tay mình để lên miệng bắt đầu mút, cảm giác ngứa ngứa làm nàng không nhịn được phì cười. Nàng nhẹ nhàng ôm nó lên, thân thể bé con con, yếu ớt như không xương, đặt trong tay cũng sợ nó thương tổn, làn da non mịn nhẵn bóng như sữa, như lụa, tay chân không ngừng quơ loạn.

Sợ nó bị cảm lạnh, Hoa Thiên Cốt cởi chiếc áo khoác mỏng của mình ra quấn cho nó, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn ra ngoài. Nó giãy giụa vươn bàn tay nhỏ ra, sau đó chạm vào mặt Hoa Thiên Cốt, lại vui vẻ nở nụ cười.

Hoa Thiên Cốt nhìn cái tay nhỏ của nó, be bé, múp míp, trắng nõn, một tình thương không biết tại sao dâng từ đáy lòng lên, nàng há

miệng khế cắn một cái, nó càng cười thích chí.

Nhưng Hoa Thiên Cốt lại bắt đầu thấy bần khoăn, lỗ đen này không có giới hạn, trống rỗng mênh mông, mà nó là vật sống duy nhất. Chắc chắn đây là sồ thể của Yêu Thần. Lúc này tuy chỉ là một đứa trẻ sơ sinh vô hại, nhưng khi đã thành hình, có thể thừa kế sức mạnh cực lớn của Yêu Thần thì không còn gì ngăn được nó.

Nàng tới đây không phải để ngăn cản Yêu Thần xuất thế ư? Không nhân lúc nó còn chưa khôi phục sức mạnh mà tiêu diệt thì còn đợi đến khi nào?

Nhưng nó chỉ là một đứa bé con mà thôi, không hiểu gì hết. Tại sao lại vì có sức mạnh Yêu Thần mà phải trả giá bằng sinh mệnh cho những việc mình chưa từng làm?

Tâm trí Hoa Thiên Cốt đấu tranh dữ dội, mấy hạt mồ hôi to ứa khỏi trán. Đứa bé giờ phút này lại không hề hay biết sự sống chết của mình đang phụ thuộc vào một ý nghĩ của nàng, vẫn vui vẻ cầm tay nàng vừa cắn vừa liếm như ăn kẹo.

Nhìn đứa bé ngây thơ không hay biết gì trong lòng, tâm can Hoa Thiên Cốt giằng xé. Nàng tự nói với mình phải suy nghĩ cho bá tánh trong thiên hạ, không thể nhất thời mềm lòng gây ra đại họa, mà sai lầm này vốn là do nàng tạo nên, nàng phải tự mình giải quyết.

©STENT

Nhưng sao Yêu Thần lại sống trong hoa sen? Phải chăng điều đó nói lên việc vạn vật khi mới sinh ra không có tốt xấu, thiện ác? Bây giờ Yêu Thần chỉ là một đứa trẻ con bình thường, sao có thể vì những chuyện chưa xảy ra, những chuyện không chắc chắn mà phán quyết giá trị sinh tồn của nó? Nhân chi sơ tính bản thiện, nếu kiên nhẫn dẫn dắt nó đi vào chính đạo, vứt bỏ giết chóc, dạy bảo nó thật tốt như sư phụ đã từng dạy nàng, nói không chừng chuyện Lục giới làm than sẽ không xảy ra!

Nhưng một giọng nói khác lại vang lên trong đầu nàng, thế nhờ không được thì sao? Yêu Thần chung quy vẫn là Yêu Thần, hôm nay nàng nhất thời mềm lòng tha một người, biết đâu ngày nào đó sẽ có ngàn vạn người chết. Hiện giờ vận mệnh của Lục giới đều nằm trong tay nàng, nàng sao có thể mạo hiểm lớn như thế?

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt lại, ai đã từng nói tính mạng của hai người quan trọng hơn một người? Nhưng tính mạng của ngàn vạn người chắc chắn quan trọng hơn tính mạng của một người. Chỉ là giá trị của sinh mệnh không thể dùng số lượng để cân đo đong đếm được! Vì cứu một người mà giết một người là không đúng, vậy chẳng lẽ vì cứu hai người, cứu ngàn vạn người mà giết một người là đúng sao? Sư phụ luôn nói với nàng, điều quan trọng không phải là khả năng, mà là lựa chọn của người đó. Dù nó có sức mạnh cực lớn của Yêu Thần thì sao nào? Chỉ cần nó một lòng hướng thiện, nói không chừng còn tạo phúc cho trăm dân muôn họ nữa kia!

Nhưng giọng nói kia tiếp tục cãi lại, quyền lực dẫn tới hủ bại, sức mạnh nảy sinh tà ác. Không ai có thể khống chế được vận mệnh của mình, có sức mạnh đứng trên thiên hạ thì không thể hướng thiện được, chỉ có thể nảy sinh tà ác và lòng tham. Há có thể lấy muôn họ đặt cược với một kết quả nhất định sẽ thất bại?

Không đâu! Không đâu! Hoa Thiên Cốt hoảng sợ lắc đầu, chỉ cần có người dẫn đường tốt, chắc chắn sẽ không có kết quả kia. Khi tất cả còn chưa định hình, thì sao phán một đứa bé tội chết được? Nàng luôn tin rằng, lòng người đều hướng về cái thiện.

Ôm chặt đứa bé vào lòng, Hoa Thiên Cốt cúi đầu khế chạm vào trán nó. Ngay cả người lớn nàng còn chưa giết ai, một đứa trẻ con không có chút năng lực phản kháng, nàng sao có thể xuống tay được?

Hoa Thiên Cốt tháo chuỗi Phật châu đã đeo trên tay nhiều năm xuống buộc vào chiếc chân nhỏ của nó, ngẩng đầu nhìn mảnh trăng lưỡi liềm ở phía trên.

“Nơi này không có trời, không có sao, chỉ có trăng. Lấy họ là Nam Vô, lấy tên là Nguyệt. Hy vọng người trưởng thành rồi lòng vẫn có thể mang Phật tâm, mang nhật nguyệt phổ độ chúng sinh. Tuyệt đối đừng bao giờ khiến ta phải hối hận vì quyết định ngày hôm nay.”

Đứa bé trong lòng dường như hiểu được ý nàng, nhếch môi cười rạng rỡ, mắt nhắm lại như hai vầng trăng khuyết bé bé.

Hoa Thiên Cốt đã hạ quyết tâm nên thoải mái hơn rất nhiều. Nhìn đứa bé không ngừng lấy những đồ vật nó với được bỏ vào trong miệng.

“Tiểu Nguyệt, người đói bụng rồi hả?” Hoa Thiên Cốt khó hiểu, chẳng lẽ Yêu Thần cũng cần ăn? Nhưng nàng đâu phải mẹ nó, đừng nói là sữa, ngay cả ngực còn chưa phát triển, lấy gì cho nó ăn bây giờ!

Nàng chợt nhớ ra hình như lúc trên núi Côn Luân có ngắt ít Phẩm thảo để trong khay đỉnh phòng khi đói hay mệt còn có cái mà dùng. Xem ra cũng đã rất lâu rồi nàng không ăn gì, mặc dù có tiên thân, không cần ăn cơm, nhưng trong tiềm thức vẫn có cảm giác đói cồn cào. Vì thế Hoa Thiên Cốt lấy Phẩm thảo ra, ăn một ít, rồi nhai nát đút cho Nam Vô Nguyệt ăn.

Cơ thể dường như thấy no ngay lập tức, hơn nữa cảm giác mệt mỏi cũng tan biến hết, nàng chơi với nó một lúc lâu, sau đó lấy chiếc đàn Linh Cơ nàng vẫn thường dùng ra khỏi khay đỉnh, tiện tay đàn một khúc cho nó nghe.

Độc của sư phụ cuối cùng cũng được giải làm nàng vui mừng bao nhiêu, thì nhớ tới Sóc Phong, Lục Sao, Ôn Phong Dư vì mình mà chết nàng lại đau đớn bấy nhiêu. Nàng ai oán tủi thân nghĩ tới việc hiện giờ sư phụ, thậm chí là cả Tiên giới chắc chắn đang truy lùng mình như tội nhân thiên cổ. Tiếng đàn của nàng khi vui khi buồn, điều nàng nhớ tới nhiều nhất chính là cảnh sớm hôm ở bên Bạch Tử Họa trước kia.

Đột nhiên góc áo bị ai túm lấy, nàng cúi đầu nhìn, Nam Vô Nguyệt bị a bi xô bỏ tới gần nàng, sau đó ngẩng đầu lên, ngốc nghếch cười.

Hoa Thiên Cốt ôm nó vào trong lòng, nó vươn cái tay bé xíu lên mặt nàng, tựa như muốn chọc nàng vui. Hoa Thiên Cốt cúi đầu hôn nhẹ vào hai má nó, thầm nghĩ trí tuệ của nó hẳn phải gấp bội phần người thường.

Nàng bỗng thấy có gì đó khác, nhìn kĩ hóa ra Nam Vô Nguyệt đã lớn hơn trước rất nhiều, tốc độ trưởng thành khiến người ta phải ngạc nhiên.

Nam Vô Nguyệt rất ngoan, không khóc cũng không làm ồn, bất kể Hoa Thiên Cốt làm gì nó đều thích quấn quýt bên người nàng hoặc bò vòng xung quanh. Mới lớn thêm một chút nó đã biết làm nũng, không ngừng bị ba bi xô bỏ như đang nói chuyện với Hoa Thiên Cốt. Nó rất thích ôm ngón tay nàng cho vào miệng gặm, Hoa Thiên Cốt kinh ngạc chẳng biết từ lúc nào Tiểu Nguyệt đã mọc răng.

Có lẽ nó cũng sẽ biết nói sớm hơn người khác rất nhiều, Hoa Thiên Cốt nghĩ vậy, vì thế nàng luôn kể chuyện cho nó nghe, dạy nó nói chuyện. Nam Vô Nguyệt nhìn miệng nàng mấp má không ngừng, trong mắt dần có nhiều cảm xúc, dường như hiểu nàng đang nói gì.

Hoa Thiên Cốt nhắm mắt, nhận ra mỗi ngày trôi qua trong lỗ đen Nam Vô Nguyệt lại lớn thêm một tuổi. Nếu thế chỉ cần khoảng hai mươi ngày nữa thì nó có thể đạt được thực thể cực đại và hoàn mỹ, đủ chứa đựng sức mạnh của Yêu Thần.

Hoa Thiên Cốt bắt đầu có chút hoang mang, nàng sợ thời gian trôi quá nhanh, nàng còn chưa kịp dạy cho Nam Vô Nguyệt cái gì, chưa đợi nó có đủ thời gian rèn luyện và phân biệt thiện ác thì đã phải xuất thế đối mặt với muôn dân Lục giới.

Vì thế nàng bỏ tâm tư nói chuyện với nó nhiều hơn, dạy nó biết nhiều thứ hơn, đánh đàn cho nó nghe, hun đúc tính cách cho nó.

Những đứa trẻ khác câu đầu tiên học nói được đều là mẹ, mẫu thân, còn Nam Vô Nguyệt câu đầu tiên nó nói lại là “Hoa Hoa...”

Đứa trẻ bình thường chỉ biết tên của bản thân nhưng lại không hiểu rõ, còn Nam Vô Nguyệt từ rất sớm đã xưng là “ta”, cực kì có ý thức cá nhân. Mới đầu Hoa Thiên Cốt còn hơi lo lắng, nhưng hai, ba ngày sau, Nam Vô Nguyệt dần lớn lên, dưới sự điều dắt của nàng dần biết đi. Ngoài việc thông minh lanh lợi, lớn nhanh hơn những đứa trẻ bình thường khác thì không có gì đặc biệt.

Tính cách nó hơi e thẹn, cực kì ngoan ngoãn, từ trước tới nay chưa từng tức giận hay tùy hứng, cũng không lộ ra chút tàn nhẫn hay ác độc nào. Thỉnh thoảng nghe những chuyện bỉ đả của người đáng thương do nàng kể, thậm chí nó còn cảm động như trẻ con, khóc òa lên.

Hoa Thiên Cốt dạy nó học chữ, dạy nó đánh đàn, Nam Vô Nguyệt chả mấy chốc đã học xong. Bất kể đạo lý gì hầu như vừa giảng đã hiểu, cho nên nàng dạy thoải mái vô cùng. Nàng lấy sách trong khay để ra cho nó học, nó chỉ cần lật nhanh từ đầu trang tới cuối trang thì đã học xong. Đồng thời nàng chọn những gì có ích giảng cho nó nghe, sợ Tiểu Nguyệt thấy buồn, Hoa Thiên Cốt còn chơi cùng nó. Nhưng Nam Vô Nguyệt trước giờ vẫn rất kiên nhẫn, gương mặt ngây ngô y như trước.

Hai người đều không cần ăn cơm hay nghỉ ngơi, không gian hoạt động hầu như đều ở trên đóa sen ngàn cánh. Hoa Thiên Cốt cũng không kiêng kị, thỉnh thoảng dạy nó ít tâm pháp và kiếm pháp của một số đạo gia chính phái. Nàng thấy định tốt phương hướng cho Tiểu Nguyệt như thế thật giống như làm một cửa thoát nước trên con đập lớn, có chỗ xói ra sẽ không sợ có ngày nước lũ làm vỡ đê. Nàng tự nhủ tuyệt đối không thể chỉ cho nó học mà không cho nó biết thân thế của mình, lỡ một ngày xảy ra việc gì đó thì chỉ dồn nó vào đường cùng mà thôi. Chẳng bằng cho nó biết mình là ai, hiểu được hoàn cảnh của bản thân ngay từ đầu và nên tránh thế nào.

Cho nên đợi khi Nam Vô Nguyệt hoàn toàn hiểu chuyện, Hoa Thiên Cốt liền nói với thằng bé tất cả mọi chuyện liên quan đến Yêu Thần xuất thế, thậm chí tại sao mình lại bay vào đây, nếu có một ngày nó làm ra việc tổn hại bách tính, nàng sẽ tự tay giết nó.

Nam Vô Nguyệt biết mình khác thường, nhưng chấp nhận thuận theo tự nhiên, rồi nũng nịu ôm hông nàng, thề thốt tuyệt đối sẽ không có ngày như thế. Nó không muốn gì cả, chỉ muốn được ở bên nàng mãi mãi.

Hoa Thiên Cốt ấm lòng, có cảm động, có vui mừng và những tình cảm phức tạp khác không biết gọi là gì. Nam Vô Nguyệt coi nàng như mẹ mà dựa dẫm vô cùng, nó thích nghe nàng kể những mẫu chuyện vặt trong cuộc sống hằng ngày, còn chuyện luyện kiếm hay chém chém giết giết thì rõ ràng không ưa.

Hoa Thiên Cốt nửa vui nửa buồn, vui vì lòng Tiểu Nguyệt vẫn tinh khiết như pha lê, thông minh lanh lợi, nội tâm không chút tì vết. Buồn vì khắp thiên hạ đều muốn giết nó, còn nàng lại dạy nó thành cừu nhỏ, tâm địa thiện lương không muốn thương tổn người khác. Dù nó có sức mạnh của Yêu Thần cũng không thể tự bảo vệ mình, phải làm sao bây giờ?

Mà nàng mãi là đệ tử Trường Lưu, vì sự phụ, cũng để gánh vác sai lầm của mình, phải về nhận phạt. Tới lúc đó, không có mình ở bên cạnh bầu bạn chăm sóc, giám sát bảo vệ Tiểu Nguyệt, nó biết làm thế nào?

Nam Vô Nguyệt thấy nàng nói như thế, lần đầu tiên khuôn mặt lộ vẻ giận dữ: “Không cho rời khỏi Tiểu Nguyệt! Bất kể ra sao cũng không cho đi! Nếu Tiểu Cốt đi, dù có tới chân trời góc bể Tiểu Nguyệt cũng tìm Tiểu Cốt về! Không cho bất kì kẻ nào xử phạt Tiểu Cốt! Ai dám động vào Tiểu Cốt, Tiểu Nguyệt sẽ...”

Cảm giác được Tiểu Nguyệt như đang tức giận, đóa sen ngàn cánh hơi đỏ và nóng lên, Hoa Thiên Cốt vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn của nó lại, ôm chặt vào lòng.

“Nhớ rõ lời tỷ dặn không?”

“Nhớ...” Nam Vô Nguyệt cúi đầu.

“Nếu Tiểu Nguyệt không muốn tỷ tỷ phải đau lòng thì hãy tôn trọng sự lựa chọn của tỷ, sau này dù thế nào cũng không thể tùy tiện hại người khác.”

“Sự phụ của Hoa Hoa là người thế nào? Sẽ nghiêm khắc xử phạt tỷ sao?”

“Người là vị sự phụ vĩ đại nhất trần đời, là vị tiên giới nhất, cũng là người tốt với tỷ tỷ nhất.”

“Thế sao còn...”

“Bởi vì tỷ làm sai, phải chịu phạt. Cho nên Tiểu Nguyệt phải nhớ đừng bao giờ làm sai, nếu không tỷ cũng phải đánh mông Tiểu Nguyệt!”

Hoa Thiên Cốt cù nó, Nam Vô Nguyệt cười ngặt nghẽo trong lòng nàng, liên tục xin tha.

“Hoa Hoa cũng tốt với Tiểu Nguyệt nhất, đệ cũng sẽ tốt với tỷ, Tiểu Nguyệt yêu tỷ nhất.”

“Tỷ tỷ cũng yêu Tiểu Nguyệt, sẽ chăm sóc bảo vệ cho Tiểu Nguyệt.”

“Tỷ, chúng ta ở trong này mãi được không, chỉ cần có Hoa Hoa và Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt nguyện ở lại trong lỗ đen này, vĩnh viễn không đi ra, không hỏi chuyện đời, không xem nhật nguyệt, chỉ cần được ở bên tỷ như trước.”

Hoa Thiên Cốt giật mình, nhìn gương mặt trẻ con ngây thơ của nó lại mang một ánh mắt kiên định trong vắt. Nó, nó nguyện vĩnh viễn ở lại đây với nàng ư? Nàng ôm ghì lấy Tiểu Nguyệt, cảm động không nói nên lời. Thiên hạ bên ngoài sớm đã không dung hai người họ, nếu có thể vĩnh viễn ở đây, bách tính không lo, Tiểu Nguyệt bình an, có thể xem như toàn vẹn đối bên. Nhưng còn sự phụ, có lẽ sẽ không bao giờ được gặp nữa...

Không gian trong lỗ đen yên ắng và chan hòa, còn ở Đông Hải thì long trời lở đất. Chớ nói mười sáu món thần khí nổi giông bão ở giữa biển trời hút nạp linh khí của thiên địa như có sinh mệnh, dưới bầu trời màu tím cả vạn yêu ma tiên nhân quỷ quái ở chung một chỗ đã không thể hòa bình được rồi.

Thấy Bạch Tử Họa và Sát Thiên Mạch liên tục giằng co, vô cùng căng thẳng, tim mọi người đều sắp nhảy ra khỏi cổ họng. Nếu hai người có pháp lực cực mạnh của Tiên giới và Ma giới thực sự động thủ thì có thể biết trận này sẽ hùng tráng và phần kích đến nhường nào.

Hai phe đều không có ai lên tiếng, cũng không có ai dám lên can. Người duy nhất khó xử chính là Hiên Viên Lăng, bị kẹp giữa Tiên và Ma, Hoa Thiên Cốt và Yêu Thần, không biết làm thế nào cho phải. Từ đầu tới cuối hắn chỉ quan tâm Hoa Thiên Cốt, nhưng dù sao cũng là Hoàng đế, gánh vác hưng vong của Nhân gian, không thể tùy hứng tự quyết như trẻ con được. Hắn có thể không do dự chết vì Hoa Thiên Cốt, nhưng không có quyền quyết định bách tính nhân gian cũng phải giống mình. Hiên Viên Lăng nhui mày, bắt đầu ghét thậm tệ thân phận của bản thân. Đường đường là đế vương của một giới mà ngay cả sức mạnh bảo vệ người mình thương yêu cũng không có, vô dụng biết bao!

Đột nhiên có một bóng trắng bước đến, không ngờ lại là Đông Phương Úc Khanh. Hắn không dùng thuật cuội gió đập mây hay cuội kiếm khuấy vật, chẳng biết dùng môn pháp gì mà có thể bay như chớp giật, qua lại tự nhiên trên không.

Hắn đột nhiên xen vào giữa, đối mặt với chí tôn của hai giới Tiên Ma mà không hề sợ hãi.

“Tôn thượng, Ma quân, đừng ra tay vội, nếu hai người đánh nhau, tiên ma phía dưới tất nhiên sẽ lâm vào tình trạng hỗn chiến, tử thương vô số. Yêu Thần còn chưa xuất thế thì trăm họ đã lầm than rồi...”

Đông Phương Úc Khanh nhìn về phía Bạch Tử Họa, nếu bình thường thì hắn có thể hơn Sát Thiên Mạch một bậc, nhưng lúc này độ vừa mới giải, nội lực còn chưa khôi phục hoàn toàn. Mèo nào cắn mỉu nào còn chưa biết đâu.

Mắt Bạch Tử Họa vẫn lạnh tanh không chút tình cảm, chẳng ai biết rốt cuộc hắn là giận hay bi. Nếu có người Đông Phương Úc Khanh hoàn toàn không hiểu, hoàn toàn không thấu thì chắc chắn đó là Trường Lưu thượng tiên Bạch Tử Họa.

Hoa Thiên Cốt phạm phải lỗi lớn như thế đều vì hắn, ấy vậy mà chẳng biết trong lòng hắn, nàng rốt cuộc có địa vị thế nào. Hắn thống lĩnh chúng tiên, đương nhiên sẽ có lập trường của bản thân, không màng sống chết của Hoa Thiên Cốt mà phải ngừa Yêu Thần xuất thế trước. Hành động này tuy đủ lý, nhưng thật vô tình.

Nghĩ tới việc Hoa Thiên Cốt vì hắn mà chịu oan ức và đau đớn, lòng Đông Phương Úc Khanh lại dậy sóng, thật muốn nói tất cả mọi chuyện cho hắn biết, để xem Bạch Tử Họa có thái độ gì, rốt cuộc có lòng hay là vô tâm?

Hiềm một nỗi Đông Phương Úc Khanh thấy Hoa Thiên Cốt quá khổ sở mới giấu giếm được, nên cũng đành phải nhịn.

Bạch Tử Họa không nhìn Đông Phương Úc Khanh, cũng không nhìn Sát Thiên Mạch mà nhìn lỗ đen cực lớn do mười sáu món thần khí không ngừng xoay tròn trên không tạo nên.

“Người bảo nên làm gì bây giờ?” Ngữ khí chắc nịch như thể không giống như đang hỏi, tựa như hắn đã sớm biết Đông Phương Úc Khanh sẽ chạy ra ngăn cản.

Đông Phương Úc Khanh khẽ giật mình rồi lập tức mỉm cười. Hắn nghĩ rằng mình đã ở rất cao, nhìn cả Lục giới từ bên ngoài, không gì có thể thoát khỏi mắt hắn, thì ra Bạch Tử Họa còn đứng trên chỗ cao hơn.

“Có cách cứu nhóc con à?” Trận chiến trên Thái Bạch Sơn lần trước, Sát Thiên Mạch đã thấy Đông Phương Úc Khanh cực kì túc trí đa mưu, liền giật tay áo hắn, sự kích động lộ qua cả lời nói.

Hiên Viên Lãng cũng đầy mong chờ nhìn hắn.

Đông Phương Úc Khanh khẽ gật đầu: “Cái này còn phải xem ý Tôn thượng, Ma quân và bệ hạ thế nào. Mọi người đều biết, khu động cũng như một cái tử cung lớn, thời điểm Yêu Thần hoàn toàn thành hình và thoát ra ngoài chính là lúc nó yếu nhất. Lúc đó nếu mọi người hợp lực đánh tan thì tốt hơn cả.”

Hiên Viên Lãng trầm tư đáp: “Nhưng khi đó nó đã có thực thể cực mạnh, ngộ nữa có sai lầm hay bất cẩn, ngược lại có thể chọc giận nó, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Hướng hồ lúc đó cứu Thiên Cổ sẽ không còn kịp nữa. Cho nên nếu không phải bắt đắc dĩ, tuyệt đối không thể kéo dài tới lúc đó mới hành động.”

“Bệ hạ chớ nôn nóng, ý thần không phải là thời điểm Yêu Thần xuất thế sau hai mươi mốt ngày, lúc ấy quá mạo hiểm. Yêu Thần chưa có thực thể cũng giống như rắn lột xác vậy, thật ra đêm trăng tròn bảy ngày sau mới là lúc nó yếu nhất. Nếu lúc đó có thể huy động lực lượng của các giới có lẽ sẽ mở được một kẽ hở trong lỗ đen, tới lúc đó...”

“Tới lúc đó có thể đi vào rồi cứu nhóc con ra?” Cuối cùng Sát Thiên Mạch cũng mỉm cười.

Đông Phương Úc Khanh gật đầu: “Không chỉ như thế...”

“Nói không chừng có thể chế ngự yêu lực chưa khôi phục và sò thể của Yêu Thần đúng không?” Mắt Bạch Tử Họa đen như mực, sâu không thấy đáy nhìn Đông Phương Úc Khanh.

“Tôn thượng anh minh.” Đông Phương Úc Khanh cúi đầu, khoe miệng nhếch lên một đường cong tuyệt đẹp.

“Người sớm biết chuyện này, cũng đã tính toán ổn thỏa, cho nên ngay từ đầu đã không sợ Yêu Thần xuất thế, mặt khác giết dây Tiểu Cốt đi trộm thần khí?” Bạch Tử Họa bỗng lạnh lùng nói.

Đông Phương Úc Khanh giật mình, đường cong nơi khoe miệng càng rộng, híp mắt cười: “Tại hạ không hiểu Tôn thượng có ý gì?”

Bạch Tử Họa không nhìn hắn, tuy Tử Huân Thiển Hạ nói Hoa Thiên Cốt và Sát Thiên Mạch thông đồng trộm thần khí, nhưng một kẻ từ trước tới nay chỉ quan tâm đến dung mạo của mình, coi thần khí là đồ chơi như Sát Thiên Mạch còn đáng tin hơn một kẻ khó nhìn thấu như Đông Phương Úc Khanh.

“Ma quân, tuyệt đối không được!” Bọn Khoáng Dã Thiên, Lam Vũ Lan Phong vội vàng khuyên can. Vất vả lắm mới đợi được ngày Yêu Thần xuất thế, bọn chúng sợ hãi vì một tiểu nha đầu mà khiến tất cả thất bại trong gang tấc.

Sát Thiên Mạch suy nghĩ, hắn không quan tâm nhóc con vì sao phải trộm thần khí và mượn ô Huyền Thiên để thả Yêu Thần xuất thế, cũng không quan tâm Đông Phương Úc Khanh có âm mưu gì, hắn chỉ muốn nhanh nhanh cứu nhóc con ra thôi. Trước nay hắn làm gì cũng thế, chỉ chọn những việc mình thích, vậy nên không do dự và suy nghĩ nhiều như Hiên Viên Lãng, lập tức gật đầu đồng ý.

“Ta có thể hợp tác với Tiên giới và Nhân giới, chỉ cần cứu được nhóc con ra.”

Bạch Tử Họa có chút kinh ngạc nhìn hắn, mặt càng lạnh thêm.

“Ma quân!” Lam Vũ Lan Phong không ngờ mình hao tâm tổn trí bày ra tất cả lại bị hủy trong tay Hoa Thiên Cốt.

Xuân Thu Bất Bại ngăn ả lại, ra hiệu dừng nóng vội, sau đó nhìn Vân Ế, cùng nở một nụ cười âm hiểm xảo quyệt, thật không hề uống công!

Hiên Viên Lãng cũng ngỡ ý hợp tác, vừa cứu được Hoa Thiên Cốt ra ngoài lại vừa tránh họa Yêu Thần thì tốt quá rồi.

Vì thế mọi người lại nhìn về phía Bạch Tử Họa, Bạch Tử Họa lạnh lùng nói: “Nếu có thể giảm bớt thương vong đương nhiên là tốt nhất. Nếu có thể diệt Yêu Thần trước khi nó chân chính xuất hiện thì những điều khác đều không quan trọng.”

Sau khi đồng loạt nhất trí, người bên dưới cuối cùng cũng ngừng giằng co, lại bao quanh lỗ đen phòng bị cho nhau như trước.

Đợi...

Đợi đến đêm trăng tròn bảy ngày sau, thời khắc quyết định sẽ đến.

Bất kể bên ngoài sóng to gió rền thế nào, bên trong lỗ đen vẫn chan hòa ánh nắng và yên ắng như chốn bồng lai tiên cảnh. Tuy rằng xung quanh không có gì, nhưng hai người chưa bao giờ có cảm giác cô đơn hiu quạnh hay thấy một ngày như dài đằng đẵng.

Nhìn Tiểu Nguyệt lớn lên từng ngày, dạy nó đi, dạy nó nói, kể chuyện cho nó nghe, truyền thụ tất cả những gì mình biết cho nó, nhưng cảm giác đó không giống khi ở bên Đường Bảo, Hoa Thiên Cốt cảm thấy mình ngày càng giống một bà mẹ.

Tiểu Nguyệt qua một ngày là thêm một tuổi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi nó đã rất cao, thích chạy nhảy khắp nơi như một đứa bé sáu, bảy tuổi bình thường, cũng thích mềm giọng làm nũng nàng.

“Hoa Hoa, Hoa Hoa...” Tiểu Nguyệt lanh lợi nhảy phốc lên lưng nàng từ phía sau.

“Đã bảo bao nhiêu lần rồi, phải gọi tỷ tỷ.”

“Đệ thích Hoa Hoa.” Tiểu Nguyệt vui vẻ mở tay, bỗng một bông hoa tường vi đỏ thắm bật ra từ tay thằng bé, Hoa Thiên Cốt kinh ngạc trợn tròn mắt.

“Tặng cho Hoa Hoa.” Tiểu Nguyệt cười rộ lên, gương mặt mập mạp, mắt lấp lánh nước, đáng yêu không chịu được.

Hoa Thiên Cốt bất đắc dĩ lắc đầu: “Tỷ tỷ không thể chạm vào, chỉ cần chạm là hoa sẽ héo ngay.”

“Không đâu.” Nam Vô Nguyệt chỉ đóa sen băng cực lớn dưới chân, “Chẳng phải nó cũng là hoa? Có sao đâu.”

“Nó thì khác...” Không đợi nàng nói xong, Nam Vô Nguyệt đã kiểng mũi chân nhỏ lên gài hoa vào tóc nàng, sau đó trợn mắt nhìn đóa hoa nhanh chóng héo rũ.

“Tại sao?” Nó khó hiểu chu miệng nhìn bông tường vi héo úa.

Hoa Thiên Cốt lắc đầu, không có câu ngọc, thể chất của nàng lại trở về như cũ.

“Hoa Hoa đừng buồn, tỷ thích hoa đúng không? Đệ sẽ tặng nhiều, rất rất nhiều cho tỷ.” Nam Vô Nguyệt quay lại, bàn tay nhỏ nhỏ khẽ vẫy qua bên trái, ngay lập tức một biển hoa nở rộ từ Tây sang Đông. Hoa Thiên Cốt kinh ngạc há hốc miệng nói không nên lời, chỉ thấy Nam Vô Nguyệt khẽ thổi một hơi, lập tức biển hoa phủ kín trời đất, thỉnh thoảng còn có mấy trận mưa hoa tung bay trên trời.

Hoa Thiên Cốt ngây ngơ, đứng trên đài sen băng nhìn xung quanh, không có gì ngoài hoa, trùng trùng điệp điệp kéo dài đến tận chân trời xa xôi. Gió nổi lên, từng trận sóng hoa trôi bồng bềnh, hùng vĩ hơn biển cả bao la, rực rỡ hơn ánh nắng mặt trời. Hương bay bốn phía, Hoa Thiên Cốt đắm mình trong đó rất lâu mà vẫn không nói nên lời.

“Hoa Hoa thích không?” Nam Vô Nguyệt nhảy vào biển hoa đón gió chạy như bay, nụ cười còn đẹp và chói sáng hơn bất kì đóa hoa nào.

“Sau này Tiểu Nguyệt và Hoa Hoa sẽ sống một cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc, Hoa Hoa muốn một thế giới thế nào? Ngoài hoa ra còn thêm một dòng suối nhỏ?”

Bỗng chốc chân trời xuất hiện một dòng suối nhỏ, xuyên qua biển hoa, vui vẻ chảy về phương xa.

“Thêm một căn nhà? Một cánh rừng trúc? Một hồ nước nhỏ? Một đàn chim nữa?” Tay Nam Vô Nguyệt nhẹ nhàng múa trên không, tựa như thằng bé đang nguệch ngoạc vẽ.

Lập tức trong biển hoa hiện lên một gian nhà trúc thanh nhã, hồ nước xanh thẳm, còn có cả một con hạc trắng và một con vịt nhỏ lông dài, không trung dần chuyển xanh, một đám mây trắng hiện ra, mặt trời nghiêng đầu lấp ló trong mây, trên mặt hồ còn treo một chiếc cầu vồng, trước cửa có một gốc cây nhỏ và xích đu.

“Hoa Hoa thích thế không? Hay là thế này?” Nam Vô Nguyệt vung tay lên, khung cảnh trước mặt lập tức biến thành lầu các nguy nga, bạch tháp rực rỡ.

Nó vung tay lần nữa thì biến thành cảnh mưa thuận gió hòa của tháng Tư dưới nhân gian, một lúc sau thì biến thành Thủy Tinh cung triều dâng sóng dậy dưới đáy biển, rồi lại biến thành tiên cảnh kì ảo tuyết trắng bay bay.

Hoa Thiên Cốt nhìn khung cảnh không ngừng thay đổi theo bốn mùa, không khỏi hít mấy hơi khí lạnh. Lối đen này là thế giới của Nam Vô Nguyệt, bây giờ nó đã dần trưởng thành và đủ mạnh để khống chế tự nhiên.

Hoa Thiên Cốt hoa cả mắt lấy tay dụi dụi: “Đừng đùa nữa Tiểu Nguyệt, để cái đầu tiên đi, cái đầu tiên.”

Khung cảnh lại biến thành biển hoa ngát hương, Nam Vô Nguyệt nắm tay Hoa Thiên Cốt chạy như bay trên biển hoa.

Hai người vào gian nhà trúc, bàn tay nhỏ mập mạp của Nam Vô Nguyệt chạm vào Hoa Thiên Cốt, quần áo trên người nàng đột nhiên biến thành chiếc váy màu xanh biếc, lại chạm nữa, đổi thành một bộ lụa mỏng màu tím, lông cáo màu trắng, áo khoác màu đỏ, trường bào màu đen, hoa phục bảy màu... Quần áo và trang sức trên người không ngừng biến đổi.

“Tiểu Nguyệt, đệ đang làm gì đấy?” Hoa Thiên Cốt dờ khóc dờ cười.

Cuối cùng đổi thành một bộ áo bông thanh lệ màu trắng, Nam Vô Nguyệt mới gật đầu: “Ừm ừm, cái này đi, Hoa Hoa thật xinh quá.” Nam Vô Nguyệt vui vẻ hoa chân múa tay, cũng thay cho mình một bộ áo ngắn màu đỏ.

“Đệ muốn ăn đồ Hoa Hoa nấu.” Nam Vô Nguyệt đáng thương ngẩng đầu nhìn nàng.

Hoa Thiên Cốt vào bếp xem: “Nhưng không có nguyên liệu nấu ăn!”

“Hoa Hoa muốn gì, đệ sẽ biến ra ngay.”

Cho dù tiên thuật đạo pháp có mạnh nhường nào, muốn biến ra vật gì đó từ khoảng không theo lí thuyết thì hoàn toàn không thể, trừ phi lấy cái gì đó để biến hóa hình thể hoặc dịch chuyển đồ vật ở nơi khác tới, hoặc cùng lắm cũng chỉ là ảo thuật mà thôi. Ví như Tôn Ngộ Không dùng lông tơ của mình, sau khi phép thuật biến mất lập tức sẽ trở về nguyên hình.

Hoa Thiên Cốt nhìn những vật thể Tiểu Nguyệt hóa từ không ra, có cảm giác vô cùng chân thực. Có lẽ nó chuyển từ bên ngoài lỗ đen vào, nếu không sức mạnh thể này thật quá đáng sợ.

Nàng làm một bàn đồ ăn đủ hương vị, đủ màu sắc, hai người ngồi bên bàn vừa ăn vừa nói chuyện, nhưng thế giới lớn như vậy mà chỉ có hai người họ khó tránh khỏi có chút vắng vẻ.

“Hoa Hoa thấy ít người quá phải không? Thế để đệ biến mấy người hầu ra nói chuyện với chúng ta, hay muốn có một cái chợ náo nhiệt ở bên ngoài cũng được...”

“Không cần!” Hoa Thiên Cốt vội vàng lắc đầu, đồ dùng và cảnh vật bình thường thì không sao, nhưng nếu như thật sự có người, chẳng cần biết là thật hay giả, nàng cứ thấy kì dị sao đó, không bằng cứ đơn giản như thế này.

Nam Vô Nguyệt chớp chớp mắt, đột nhiên sung sướng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Thì ra trời đêm tỷ nói là thế này.”

Nó chạy lạch bạch ra ngoài, nhìn mặt trăng cực lớn trên trời. Bởi vì không gian xung quanh đều tối nên có thể nhìn thấy rõ hơn so với khi Hoa Thiên Cốt tỉnh lại. Nhưng lúc này vàng trắng lại tỏa ra ánh đỏ bao phủ cả một vùng đất lớn, trông vô cùng yêu dã.

“Hôm nay là mười lăm à...” Trăng tròn, người không vẹn. Hoa Thiên Cốt xoa đầu Nam Vô Nguyệt, bỗng nhớ tới bao nhiêu lần nàng lặng lẽ nhìn Bạch Tử Hạ ngồi đánh đàn với trăng trên mỏm đá Lộ Phong như mộng ảo. Nàng muốn cả đời này đều sống một cuộc sống đơn giản yên bình như thế với Tiểu Nguyệt.

“Hoa Hoa...” Đột nhiên Nam Vô Nguyệt khom lưng xuống, mặt tái mét khẽ gọi nàng.

“Ừ?” Hoa Thiên Cốt cúi đầu, “Tiểu Nguyệt, đệ sao thế?”

“Đệ...” Thằng bé ngẩng đầu lên, má dẫm hai dòng lệ trong suốt, đáng vẻ nhăn nhó đáng thương làm lòng Hoa Thiên Cốt đau nhói.

“Tiểu Nguyệt?”

Chân Nam Vô Nguyệt khụy xuống, ngã quỵ trên mặt đất, đột nhiên bộc phát ra một tiếng gầm gừ và gào thét long trời lở đất như yêu thú với mặt trăng, trên người phụt ra hàng vạn hàng nghìn ánh vàng chói mắt.

©STENT

Bị ánh sáng quá chói mắt và sức mạnh quá lớn tấn công, Hoa Thiên Cốt mơ màng hôn mê. Đến khi tỉnh lại đã thấy cảnh sắc quanh mình thay đổi.

Bốn phía tối đen, nhà trúc, biển hoa, hồ nước, tất cả đều biến mất, chỉ có một vàng trắng đỏ cực lớn trên trời, tạo nên vẻ yêu dã quỷ dị. Nàng và Tiểu Nguyệt đang ở trên đóa sen băng, nhưng đóa sen này hình như ở một nơi rất cao trên không. Nàng nhớ đầu ra quan sát thì bị dọa nhảy dựng. Một gốc cây cực lớn mọc từ khoảng hư không đen thui phía dưới sâu không thấy đáy, nhánh cây và chạc cây lớn như muốn bao phủ cả không trung. Trên cây nở đầy những đóa băng sen nghìn cánh, mà đóa bọn họ đang ngủ là đóa cao nhất.

Cái cây kỳ lạ này không ngừng mọc lên cao, thậm chí Hoa Thiên Cốt còn nghe thấy tiếng vỏ cây nứt ra và tiếng những đóa băng sen không ngừng nở.

Tiểu Nguyệt nằm bên cạnh rên rỉ đau đớn, cả người run bần bật, cuộn tròn lại.

“Tiểu Nguyệt! Tiểu Nguyệt!” Hoa Thiên Cốt ôm chặt thằng bé vào lòng, nhìn đầu nó đầy mồ hôi, mặt mày tái mét, mắt nhắm chặt, dưới ánh trăng làn mi dài in bóng lên khuôn mặt.

Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng đoán không ra dấu hiệu bệnh tật, chỉ có thể ra sức truyền nội lực và chân khí cho nó.

“Hoa Hoa, đệ đau...” Bàn tay nhỏ nhắn của Nam Vô Nguyệt nắm chặt lấy áo nàng.

“Đau chỗ nào? Đau chỗ nào?” Hoa Thiên Cốt lo đến luống cuống tay chân, nhẹ nhàng xoa bụng cho nó.

“Toàn thân đều đau, xương, xương giống như sắp nứt rồi...A!!!” Nam Vô Nguyệt hét lên thảm thiết, đau đến quay cuồng. Hoa Thiên Cốt đè nó lại, nhưng người Tiểu Nguyệt như một cái động lớn, chân khí và nội lực có đưa vào nhiều hơn đều bị nuốt sạch trong nháy mắt, biến mất hoàn toàn, không chút vọng hồi.

“Vì sao? Vì sao lại có kẻ, có kẻ muốn vào đây? Không được! Tuyệt đối không được!” Nam Vô Nguyệt cảm nhận thấy bên ngoài có kẻ âm mưu mở một kẻ hở trong lỗ đen, vội vàng nhắm mắt lại niệm chú ngữ gì đó, tựa như đang đấu cùng người khác, nhưng thân thể đau đớn dữ dội khiến nó không thể chịu nổi. Từng hạt lệ to rơi xuống, nó đau đến khóc nức lên. Hoa Thiên Cốt lo toát mồ hôi, ôm chặt Tiểu Nguyệt không ngừng truyền nội lực, nâng hôn hai gò má và nước mắt của thằng bé, thấp giọng vỗ về.

Ánh hào quang của vầng trăng đỏ càng ngày càng thịnh, đột nhiên Nam Vô Nguyệt ra sức giãy khỏi lòng nàng, quỳ xuống, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng thê lương với ánh trăng. Hoa Thiên Cốt hoảng sợ nhìn thằng bé, bất đắc dĩ bị vầng hào quang đỏ như máu quanh nó đánh văng ra, không thể lại gần.

Đóa băng sen vô sắc vô vị đột nhiên tản ra từng đợt hương thơm dịu nhẹ. Nàng như bị trúng nhiếp hồn thuật, đầu óc ngày càng mơ hồ, loáng thoáng nghe thấy tiếng

Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com

=> [Xem mục lục](#)

Lời kết: Ở thời đại mà thiết bị di động đang dần thay thế sách truyện truyền thống, hàng trăm trang “web truyện” được xây dựng với tốc độ chóng mặt. Chính vì thế chọn lựa được thật là khó. Luôn cập nhật những đầu truyện, chương truyện mới nhất.

- Chính vì thế chọn lựa được thật là khó. Luôn cập nhật những đầu truyện, chương truyện mới nhất. Xây dựng một “vũ đài” thỏa mãn đam mê viết truyện của bạn. Chém gió, luận bàn đã có hệ thống diễn đàn và Fan page. Với hệ thống file Ebook phong phú, đầy đủ, bạn có thể nhàn nhã ngồi đọc ở bất cứ nơi đâu. Giao diện đơn giản, phân chia từng mục- từng thể loại hợp lý, chức năng tìm kiếm tối ưu mà không trang web truyện nào có được...

- Đó là những gì bạn cần? truyen368.com sẽ đáp ứng tất cả. Hơn thế nữa, truyen368.com được xây dựng bởi những người có lòng đam mê nhiệt tình với sách truyện, đội ngũ kỹ thuật viên hùng hậu luôn đột phá về ý tưởng, tự làm mới chính mình.

-Được gọi là “sinh sau đẻ muộn” nhưng với tiềm năng và sức mạnh của mình, trong tương lai gần, truyen368.com chắc chắn sẽ làm hài lòng tất cả các bạn Hoan nghênh bạn đến với truyen368.com!